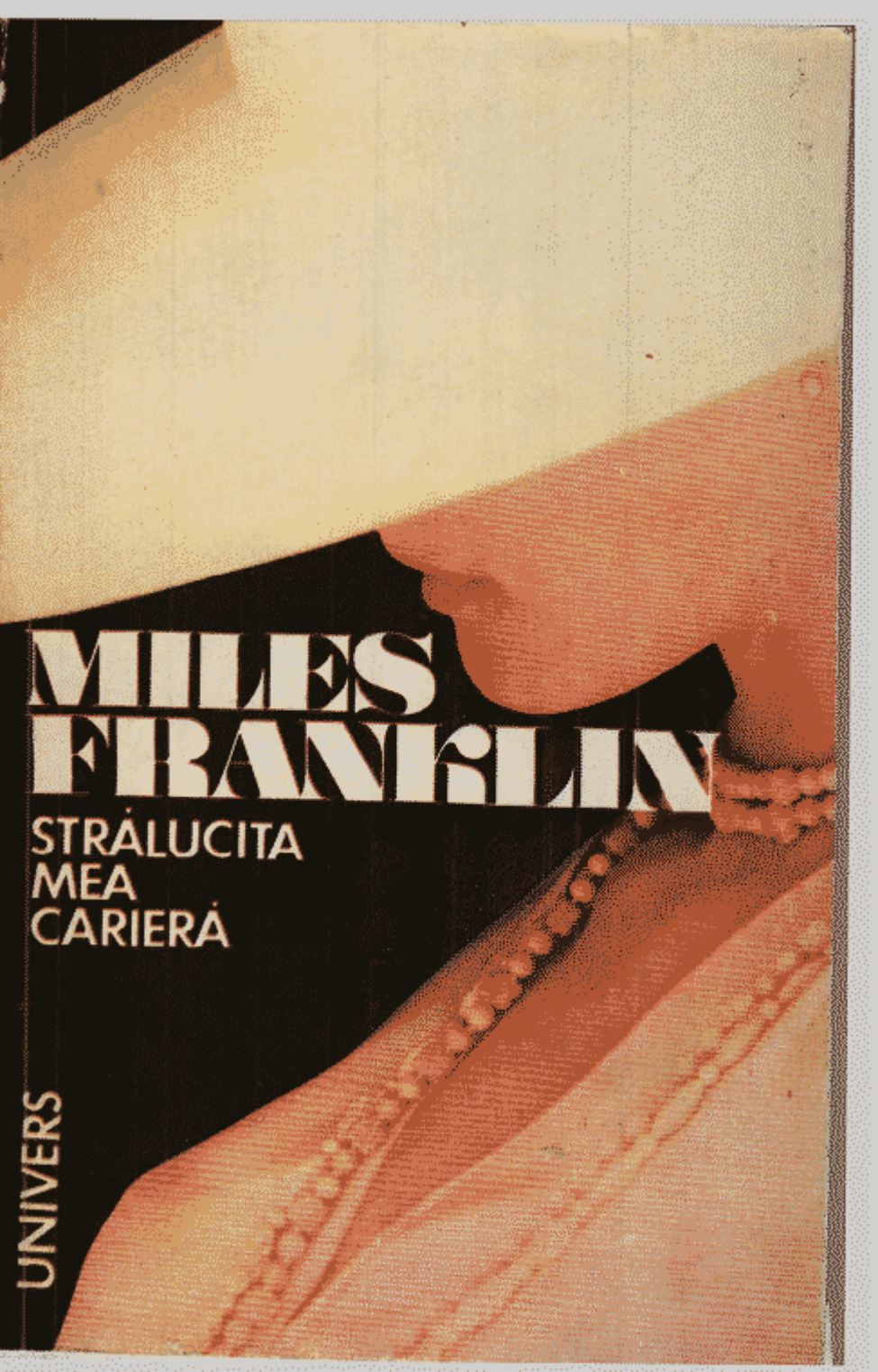
MILES
FRANKLIN
STRÁLUCITA
MEA
CARIERÁ
UNIVERS

Coperta de *Vasile Socoliuc*

MILES FRANKLIN

My Brilliant Career

© Miles Franklin Estate, 1954
Angus & Robertson, 1979

Toate drepturile acestei versiuni aparţin
Editurii UNIVERS

MILES FRANKLIN

Strălucita mea carieră

Traducere, cuvînt înainte şi note :
CORINA POPESCU

EDITURA UNIVERS
Bucureşti, 1991

ISBN 973-34-0167-6

Cuvînt înainte

Scriitoarea Miles Franklin (1879—1954) se numără astăzi printre clasicii literaturii australiene iar *Strălucita mea carieră*, romanul ei de debut, a cărui apariție a constituit, în 1901, un adevărat eveniment literar, rămîne cea mai celebră carte a sa.

La succesul fără precedent al acestei scrieri de tinerețe, pline de prospețime și vigoare, a contribuit, fără îndoială, și patronajul generos a două personalități: Henry Lawson, impus la data aceea în spațiul literaturii de limbă engleză drept cel mai reprezentativ scriitor al Australiei, și A. G. Stephens, criticul de la săptămînalul *The Bulletin*, cea mai răspîndită publicație australiană. În celebra sa rubrică de recenzii de pe coperta interioară a revistei, cunoscută sub numele de *The Red Page*, acesta din urmă se grăbise să proclame, de la înălțimea unei autorități cu adevărat naționale, cartea tinerei debutante drept „primul roman australian" („the very first Australian novel to be published"): saluta în felul acesta apariția unei opere literare care, prin viziune și limbaj, părea să aparțină integral spațiului australian.

Una din cele mai reputate istorii contemporane ale literaturii australiene consemnează că romanul „a izbit societatea australiană a anilor nouăzeci cu forța unei mici bombe, luînd pe sus critici și cititori". Surpriza a fost, într-adevăr, generală și interesul publicului a depășit toate așteptările. Lansării excepționale i se adăugau o serie întreagă de circumstanțe incitante: vîrsta neobișnuit de tînără a autoarei, faptul că acțiunea cărții se petrecea în contemporaneitate și într-un spațiu geografic precis definit, familiar cititorilor, etc.

Vîrtejul iscat de apariția cărții a luat o asemenea amploare, încît, în ciuda succesului răsunător, Miles Franklin a refuzat să mai permită retipăriri ulterioare, pe parcursul îndelungatei sale cariere. Nu și-a renegat niciodată începuturile scriitoricești, dar nici n-a putut trece peste resentimentele pe care i le provocase modul inadecvat de lectură a cărții ei de debut. Cititorii preferaseră să vadă în *Strălucita mea carieră* un roman strict autobiografic, mai mult chiar, un roman cu chei ale cărui personaje s-ar fi aflat în viață la data apariției, putînd fi oricînd întîlnite în lumea *squatter*-ilor din statul Noua Galie de Sud (New South Wales). Ei nu păreau dispuși să înțeleagă că faptele de ordin autobiografic pe care se bazează cartea fuseseră evident îmbogățite, modificate și dramatizate și că trimiterile la realitatea contemporană sînt totuși încadrate în ansamblul unei opere de ficțiune.

În consecința acestei neînțelegeri, *My Career Goes Bung (Praful se alege de cariera mea)*, o continuare a narațiunii scrisă imediat după succesul debutului avea să vadă lumina tiparului abia în 1046. Iar *Strălucita mea carieră* a putut fi republicată abia la mai bine de un deceniu de la dispariția autoarei, în 1966.

1966 este și anul cînd personalitatea scriitoarei Miles Franklin a fost readusă în centrul atenției publicului australian prin publicarea documentelor intrate în fondul unei mari biblioteci australiene (The Mitchell Library). Testamentul autoarei stipula că ele nu pot fi date publicității mai înainte de scurgerea unui interval de zece ani și prin același testament era instituit un premiu anual pentru cel mai bun roman cu tematică australiană.

Revelația arhivei personale a scriitoarei a constituit-o confirmarea unor mai vechi supoziții ale criticii literare, și anume că Miles Franklin este și autoarea unui ciclu de șase romane, publicate între anii 1928 și 1956 sub pseudonimul Brent of Bin Bin. Este vorba de : *Up the Country (La țară)*, 1928, *Ten Creeks Run (Ferma de la Ten Creeks)* — purtînd subtitlul : *A Tale of the Horses and Cattle Stations of the Upper Murrumbidgee*, 1930, *Back to Bool Bool (Înapoi la Bool Bool)*, 1931, *Prelude to Waking (Preludiul trezirii)*, 1950, urmate de *Cockatoos (Fermieri sărmani)*, 1954 și *Gentlemen at Gyang Gyang (Domnii de la Gyang Gyang)*, 1956. În ansamblul lor, aceste romane alcătuiesc o adevărată *saga* a unei familii de *squatter*-i din ținutul de sud-est al statului Noua Galie de Sud, începînd cu cei stabiliți acolo în anii '30 ai

secolului trecut. Alături de tonul ușor romanțios și de multitudinea de personaje, se remarcă în aceste romane o atmosferă generală de feminism : în *Cockatoos*, de pildă apare o eroină care este o reîncarnare a Sybyllei Melvyn la o altă vîrstă și care, ca și aceasta, împrumută multe elemente din biografia autoarei.

Ce anume a determinat-o pe Miles Franklin să nege cu îndîrjire paternitatea acestor romane, atît de înrudite prin atmosferă și tipuri de personaje cu cărțile pe care le-a semnat cu propriul ei nume e greu de stabilit cu exactitate. Cert este că personalitatea ei s-a dovedit a fi dintre cele mai complexe și că a rămas plină de necunoscute chiar pentru acei contemporani care i-au putut sta mult timp în preajmă.

Stella Maria Sarah Miles Franklin s-a născut în anul 1879 la Talbingo Station, lîngă Tumut, adică la ferma aparținînd bunicii sale dinspre mamă. A cunoscut, deci, încă din copilărie, viața oamenilor de la țară pe care a evocat-o cu atîta patos în cărțile ei. Mai mulți dintre membrii familiei au servit mai tîrziu de model unora din personajele romanelor sale : bunicul, de pildă, unul dintre primii colonișți din district este prototipul neînfricatului Danny din *All That Swagger (Bejenia aceea)*, unul dintre cele mai vii personaje ale epicii australiene. Peisajul celor mai multe dintre cărțile sale este peisajul regiunii în care și-a petrecut copilăria : cursul superior al rîului Murrumbidgee, un afluent important al fluviului Murray din Noua Galie de Sud, regiunea cea mai dens populată a Australiei secolului al nouăsprezecelea.

Dintr-o fotografie de tinerețe ne întîmpină chipul grațios al unei fete cu ochi mari și un năsuc minuscul : doar fragilitatea staturii, imensa coamă de păr castaniu și aerul decis amintesc de eroina cu care primilor ei cititori le-a plăcut să o identifice fără rezerve.

După brusca și clamoroasa ei intrare în viața literară, destinul scriitoarei a fost marcat de aderiunea fermă la idealurile socialismului utopic și la lupta pentru emanciparea femeii. Cînd părăsea, în 1905, Australia pentru a se stabili în Statele Unite ale Americii, Miles Franklin cîștigase reputație și experiență în urma activității de ziaristă pe care o desfășurase la publicațiile din Sydney. Avea să se dedice organizației Women's National Trade Union League, din a cărei conducere a făcut parte și a cărei revistă, *Life and Labour*, a redactat-o pînă în preajma

primului război mondial. Anii războiului i-a petrecut la Londra, lucrînd ca infirmieră la Women's War Hospital. A revenit definitiv în țara ei de baștină abia în 1933.

Era acum o scriitoare recunoscută. Publicase între timp, la Londra, *Old Blastus of Bandicoot* (1932), în care critica recunoscuse o lucrare de maturitate. Acestuia avea să-i urmeze în 1936 *All That Swagger* pentru care va primi premiul revistei *The Bulletin* pentru cel mai bun roman al anului. Este o *saga* întinsă pe un secol a întîmplărilor unei familii plecate din Irlanda și stabilite în Noua Galie de Sud care introduce în peisajul prozei australiene problemele unor ferme de mai mari dimensiuni, căci eroii literaturii unor Lawson, Steele Rudd sau Joseph Furphy erau, aproape fără excepție, fermieri mărunți.

Experiența de scriitoare a lui Miles Franklin era întregită de cele trei romane publicate sub pseudonimul amintit.

În timpul celui de al doilea război mondial participă intens la viața culturală și politică australiană și publică două cărți în colaborare cu tinere jurnaliste : *Pioneers on Parade*, 1939, împreună cu Dymphna Cusac, și o biografie a prozatorului Joseph Furphy, pe care o semnează în 1944 alături de Kate Baker.

Curînd după sfîrșitul războiului, Miles Franklin dă la lumină o „continuare" a primei sale cărți : romanul *My Career Goes Bung (Praful se alege de cariera mea)*, a cărui eroină este o tînără scriitoare în luptă cu prejudecățile victoriene ale societății din Sydney. O eroină care duce mai departe lupta Sybyllei Melvyn din *Strălucita mea carieră* și care se reîncarnează în Inez, personajul principal al romanului *Cockatoos*, din ciclul semnat Brent of Bin Bin.

Ultima carte care se publică în timpul vieții scriitoarei, tot sub pseudonim și acesta, este *Prelude to Waking*, 1950. Din nou un roman în care răzbat puternice ecouri autobiografice, scris la persoana întîi. Acțiunea cărții se petrece la Londra în timpul primului război mondial, iar eroina principală, măritată cu un lord englez, își retrăiește nostalgic amintirile din Australia natală, ale cărei valori sînt permanent opuse vieții din Marea Britanie.

Nu este însă cazul să riscăm a o confunda pe scriitoarea Miles Franklin cu vreuna din eroinele romanelor sale. E greu de cîntărit cît și ce anume din viața sa personală a fost inclus în substanța cărților ei, și în ciuda expunerii publice, viața perso-

nală a scriitoarei a rămas destul de misterioasă pentru contemporanii și conaționalii acesteia.

Opera ei literară și publicistică, convingerile democratice și patriotice care au însoțit-o de-a lungul întregii existențe i-au atras respectul unanim. Răspunzînd în 1945 unei anchete radiofonice cu privire la angajarea politică a scriitorului, Miles Franklin afirma : „My rock of Gibraltar regarding the Place of the writers is that they are the voices of their nation ; they are all the voices of their country. Without their ideas there would be no advanced politics ; there would be only tribes roving about goat crags or kangaroo runs".

Că scriitorii sînt pionierii politicii este sensul cel mai adînc al literaturii angajate pe care a practicat-o Miles Franklin. Întîmplător, anul debutului scriitoarei coincide cu intrarea în vigoare a formulei federative cunoscute sub numele de Commonwealth of Australia. Din momentul acela continentul respectiv nu mai reprezenta doar o expresie geografică ci, fiind o entitate politică, trebuia să devină o națiune. Această transformare a unei populații de coloniști într-o națiune este probabil cea mai de seamă realitate politică a epocii de tinerețe a scriitoarei și contribuția literaturii se dovedește aici esențială.

În Australia de la sfîrșitul secolului trecut exista deja o tradiție literară autohtonă. Se crease un patrimoniu cultural australian, din care făceau parte poeți și prozatori consacrați de sufragiile unui public destul de larg drept „voci ale națiunii" : Gordon, Paterson și Lawson, în primul rînd, și alături de ei o serie întreagă de romancieri minori care cultivau nostalgia deceniilor eroice ale pionieratului și atmosfera de pitoresc local. Conținutul dulăpiorului de cărți descoperit de eroina romanului nostru în casa bunicii este un adevărat compendiu al scrierilor care au modelat conștiința națională a generației de australieni care au pus bazele unui sistem statal propriu.

Încă de la prima ei carte Miles Franklin se încadrează cu mult firesc în această tradiție a prozei înaintașilor. Căci există în *Strălucita mea carieră* numeroase și importante elemente de continuitate, în ciuda faptului că la data apariției romanul a părut că oferă unui public avid de noutăți formula literară inedită a unei confesiuni, patetice și ironice totodată, care ieșea din tiparele consacrate ale construcției românești, concentrîndu-se pe evocarea realistă a vieții cotidiene a unui mediu idealizat de producțiile literaturii anterioare. Nu este însă vorba de o ruptură

cu tradiția, ci dimpotrivă, tocmai de continuarea acelei insurecții contra modelelor prozei britanice care alcătuia unul din aspectele cele mai caracteristice ale literaturii australiene a respectivei perioade.

Miles Franklin se alătură predecesorilor ei australieni în primul rînd prin cultivarea unei adevărate religii a autenticității personajelor și faptelor „rupte din viață", pentru care graiul local întrebuințează termenul intraductibil „*dinkum*". Ea este influențată în special de exemplul prozei lui Henry Lawson. Acesta făcuse cu povestirile sale pași importanți în direcția detronării clișeului literar și a reabilitării faptului „autentic" de viață, prin acumularea de situații și de portrete desprinse din cotidian în defavoarea unei construcții narative articulate. Nuvelele și povestirile lui Lawson, traduse și în limba română, se caracterizează printr-o voită involuție a intrigii, involuție care nu e numai semnul unei atitudini polemice față de modelele britanice ale genului, ci și expresia convingerii ferme a scriitorului că o structură mai puțin închegată e mai aptă să reflecte „adevărul" vieții.

Unei concepții de factură asemănătoare i se dovedește tributară și Miles Franklin. „Nu veți găsi aici vreo intrigă închegată..." ține să-și avertizeze, încă din introducere, cititorii tînăra autoare. Iar cîteva decenii mai tîrziu, într-unul din romanele pe care a preferat să le publice sub pseudonimul Brent of Bin Bin, își reafirma convingerea că literatura e datoare să oglindească viața, care e lipsită de coerență („Life is the most discursive and fragmentary experience"). Pare să fie o dicotomie durabilă, care continuă să marcheze mentalitatea oamenilor de litere australieni, din moment ce un reputat critic contemporan e tentat să conteste ciclului de romane citat calitatea de „works of art" pe motiv că acestea au mai curînd aerul de a fi „extracts from life or from memories or stories of life".

Dar *Strălucita mea carieră* este o carte care aparține tradiției australiene și prin felul în care modulează temele predilecte ale literaturii acestui continent. În materia ei sînt prezente, difuz, și nostalgia epocii de pionierat, și exaltarea valorilor morale creștine, și credința în omul de rînd pe care se întemeiază faimoasa democrație australiană, și atracția misterioasă a *bush*-ului.

Regăsim însă toate aceste coordonate ale specificului literar australian în forme inedite. Eroismului luptei cu natura sălbatică îi ia locul eroismul trudei de fiecare zi, iar existența rurală, departe de a fi prezentată ca singurul mediu în care s-ar putea

conserva valorile morale, apare ca un atentat la însăşi esenţa umanului. Preocuparea pentru aplicarea învăţăturii creştine se conjugă cu un interes susţinut pentru problemele de ordin social, în sensul în care avea să militeze atît de pregnant proza lui Joseph Furphy.

Autorul unei prestigioase istorii a literaturii australiene descoperă, cu remarcabilă intuiţie, că ceea ce leagă şi mai strîns romanele lui Miles Franklin de proza generaţiei precedente este şi „a slightly old-maidish point of view". E vorba de puternicul impact al concepţiei victoriene potrivit căreia unui bărbat îi este imposibil să atingă o conduită morală ireproşabilă, dar şi de punctul de vedere al noilor mişcări feministe care dezvăluie în femeie o victimă a orînduirii sociale ; mai ales de pe poziţiile acestor concepţii radicale va privi romanciera destinul eroinelor sale.

Şi în ceea ce priveşte evocarea peisajului natural australian, a farmecului întinselor ţinuturi neospitaliere ale *bush*-ului, cartea oferă cititorilor pagini remarcabile, încărcate de emoţie autentică. Flora luxuriantă şi uimitoarea faună a continentului defilează continuu prin faţa ochilor, împletindu-se fără ostentaţie cu viaţa cotidiană a personajelor.

Cu toate acestea, *Strălucita mea carieră* rămîne o carte greu de definit şi greu de încadrat într-un compartiment anume al unei istorii a literaturii australiene. Specialiştii s-au găsit de cele mai multe ori în vădită încurcătură atunci cînd era vorba de a clasifica această „amazing little book".

Subiectul cărţii îl formează experienţele prin care trece o adolescentă, fiică de fermier australian, în luptă cu greutăţile vieţii de la ţară şi cu ostilitatea convenţiilor de ordin social care încătuşau societatea frumoasei epoci de la turnanta secolelor. În alcătuirea naraţiunii intră un curios amestec de evocări pitoreşti ale vieţii de toate zilele şi de romanţioase, cînd nu de-a dreptul melodramatice, întorsături de situaţii. Încercînd cu umor să rezume miezul cărţii, un exeget o descrie drept povestea unei cenuşărese care nu-şi află un prinţ. Implicaţiile de ordin moral şi social ale acţiunii sînt însă cu mult mai vaste şi sensul acesteia nu se reduce la tribulaţiile sentimentale ale eroinei. Opinînd că, datorită vitalităţii scriiturii această carte are toate şansele să supravieţuiască operelor mai elaborate ale aceleiaşi autoare, un critic afirma totuşi că valoarea ei literară nu este pe măsura interesului de ordin uman (Cecil Hadgraft, *A History of Austra-*

lian Literature, ed. 2, 1982). O altă lucrare de prestigiu descrie această carte de debut drept „plină de defecte și de virtuți", făcînd însă precizarea „însă defectele țin de lipsa de maturitate, în timp ce virtuțile sînt cele ale unui talent original" (H. M. Green, *A History of Australian Literature*, ed. 2, 1968).

Cert este doar că pînă astăzi (vezi și *The Cambridge Guide to Literature in English*, 1988) acest roman rămîne cea mai cunoscută dintre scrierile autoarei și singurul titlu reținut în volumele de sinteză din numeroasele cărți semnate de Miles Franklin în decursul unei cariere literare de peste o jumătate de secol.

Întrebarea firească pe care e cazul să ne-o punem este, așadar, prin ce anume rămîne această carte insolită și plină de farmec și ce anume mai poate ea spune cititorului de azi.

Cartea „datează", este evident încă de la primele pagini, și nu sînt greu de sesizat cauzele care îi conferă pe alocuri un aer demodat sau chiar *kitsch* : abundența de clișee retorice, amestecul stilului viu, bogat și idiomatic al unor episoade cu stilul artificial și pompos, „polisilabic" cum îl etichetează vorbitorii de limbă engleză, pentru care utilizarea cuvintelor lungi, de origine străină, este semnul unei vorbiri afectate, al altora exprimările deseori greoaie și nu rareori improprii din comentariul autoarei, etc.

Ceea ce salvează însă lucrurile, și le salvează aproape integral, este, am putea spune, actualitatea modalității compoziționale a cărții — o modalitate de tip post-modernist.

Cititorul contemporan, în special cel familiarizat cu proza ultimelor decenii, va descoperi cu încîntare că rebeliunea tinerei autoare din îndepărtata Australie nu era în acea îndepărtată *belle époque* ațintită numai contra convențiilor sociale ci și împotriva convențiilor unanim acceptate ale scrisului, cartea ei fiind în esență și o tentativă de înnoire a modului în care se făcea literatură. Romanul se alcătuiește sub ochii noștri din frînturi de conversație, scrisori, citate în versuri, fragmente de jurnal, etc. și se alcătuiește în opoziție cu modelul literaturii „oficializate" a eroilor și eroinelor de roman, ironizați în repetate rînduri pentru conformism. Această irupție a vieții în literatură o descoperim contrabalansată subtil de adînca pătrundere a literaturii, a clișeelor livrești de tot felul în viața personajelor. Eroina cărții își trăiește cea mai mare parte din drame jucînd roluri, experimentînd atitudini, recitînd declarații solemne sau sentințe melodramatice, inventate ad hoc pe baza celor citite prin cărți : con-

fruntarea ei cu lumea literaturii de ficțiune e permanentă. Sybylla nu pozează doar la ocazii în eroină de roman, ci își pliază pe modele livrești comportamentul și trăiește cu sporită emoție alte episoade ale propriei vieți care i se par demne de a figura într-un roman. Farmecul multor scene provine tocmai din confruntarea clișeului sentimental livresc cu emoția autentică, din ciocnirea arsenalului literaturii cu materia infinit mai brută a vieții. Fiind într-adevăr un roman plin de inegalități și imperfecțiuni, de contradicții și de virtualități neîmplinite, *Strălucita mea carieră* a dat impresia că ar fi un text așternut spontan pe hîrtie de o tînără autoare lipsită de experiență. De fapt, cartea este extrem de elaborată, scenele-cheie fiind toate foarte atent construite : să observăm cît de minuțios studiată apare gestica și mișcarea personajelor în episodul din odaia lui Harold, ce complicate ierarhii de senzații se stabilesc în evocarea după-amiezii de pe verandă, cu ce precise semnificații simbolice este investit fiecare detaliu al scenei din livadă. Autoarei pare să nu-i scape nimic din ceea ce poate scăpa impetuoasei eroine cu care a fost atît de grăbit identificată : de dincolo de inventatele probleme de conștiință ale Sybyllei răzbate teama incontrolabilă și irațională de acceptare a sexualității feminine și a constrîngerilor unei vieți în care feminitatea echivalează cu condamnarea la sclavie.

Adăugată calităților remarcate încă de primii ei cititori, pătrunderea psihologică vine să întregească meritele acestei cărți doar aparent desuete.

CORINA POPESCU

Prefață

Cu cîteva luni înainte să plec din Australia am primit de la țară o scrisoare semnată Miles Franklin, în care mi se spunea că autorul a scris un roman, însă nu știe nimic despre redacții și edituri și mă ruga să-l citesc și să-i dau un sfat. Ceva m-a atras la scrisoarea aceea, așternută cu o mînă fermă și cu originalitate, așa că am trimis după manuscris și într-o după-amiază de plictiseală am început să-l citesc. Nici nu citisem bine trei pagini cînd am înțeles ceea ce dumneavoastră veți observa, fără îndoială, imediat : că povestea e scrisă de o fată. Iar pe măsură ce mergea mai departe, am văzut că lucrarea e australiană, născută din savana australiană. Nu mă pronunț în legătură cu acele părți ale cărții în care e vorba de emoțiile unei adolescente — pe acestea le las în seama cititoarelor ; însă descrierile traiului și priveliștilor de la țară mi-au apărut uimitor și dureros de adevărate și sînt sigur că în această privință cartea evocă veridic Australia, e cea mai veridică pe care am citit-o vreodată.

I-am scris lui Miles Franklin și ea mi-a mărturisit că e de sex feminin. M-am întîlnit cu ea înainte de a pleca din Sydney. Nu-i decît o fetiță de la țară, n-are nici douăzeci și unu de ani și n-a plecat aproape niciodată din locurile ei natale. Cartea ei a fost trăită și sînt mîndru de asta, din iubire pentru țara de unde vin, unde

oamenii trudesc, se coc la soare şi îndură şi sînt buni la suflet ; unde fiecare al doilea om de la ţară e un umorist înţelegător, cu tristeţea savanei în adîncul ochilor şi cu un surîs curajos în faţa celor mai potrivnice împrejurări şi unde fiecare al treilea om de la ţară e poet şi are o inimă largă, din pricina căreia îi rămîn mereu buzunarele goale.

HENRY LAWSON

Anglia, aprilie 1901

Introducere

Possum Gully, lîngă Goulburn,
New South Wales, Australia,
1 martie 1899.

Dragi compatrioți australieni,

Doar cîteva rînduri, ca să vă spun că această poveste e numai și numai despre mine — n-o scriu în nici un alt scop.

Nu cer scuze că e egotistă. Comit, în această privință, o tentativă de depășire a altor autobiografii. Alte autobiografii bat lumea la cap cu scuze pentru egotismul lor. Dar ce vă pasă vouă dacă sînt egotistă ? Ce contează pentru voi, deși ar trebui să conteze, că sînt egotistă ?

Cea de față nu e o poveste romanțioasă — prea des a trebuit să dau piept cu greutățile vieții ca să-mi mai pierd vremea cu smiorcăieli și să vă potopesc cu închipuiri și cu vise. Nici roman nu e, ci pur și simplu o poveste, o poveste adevărată. *Vai, atît de cu adevărat adevărată — în măsura în care viața însăși e mai mult decît o mică și neiertătoare himeră — tot atît de adevărată în urîtul și în amărăciunea ei, pe cît sînt de adevărați în grandoarea și robustețea lor falnicii eucalipți printre care am văzut lumina zilei.*

Cu mediul în care trăiesc nu am afinități sufletești. Ah, cît detest această moarte vie care mi-a înghițit adolescența, care îmi devorează lacomă tinerețea, care îmi va toca floarea vîrstei și în care, dacă voi fi blestemată să am parte de ea, mi se va măcina bătrînețea ! În vreme ce viața mi se tîrîie la nesfîrșit prin lungile zile împová-

rate de trudă, cu chinuitoarea-i monotonie, cu îngustimea ei și cu absoluta ei inadecvare, cum se mai zbuciumă și cum își mai roade cătușele veșnice sufletul meu — în zadar !

Aviz special

Vă puteți afunda fără grijă în această poveste, cum s-ar zice. Să nu vă fie teamă că s-ar putea să dați peste mofturi gen descrieri de frumoase apusuri de soare și adieri șoptitoare de vînt. Noi (999 din 1000) nu vedem în apusurile de soare nimic altceva decît semne ca să ne așteptăm a doua zi la ploaie sau dimpotrivă, așa că vom lăsa asemenea închipuiri zănatice și nătîngi pe seama celor ce-și zic poeți și pictori — bieții nătărăi ! Să ne bucurăm că nu sîntem alcătuiți ca ei la fire !

Mai bine te naști sclav decît poet, mai bine te naști negru, mai bine schilod ! Căci poetului îi e dat să fie fără tovarăși, singur ! înghezitor *de singur în mijlocul semenilor pe care îi iubește. Singur, fiindcă sufletul lui se înalță deasupra muritorilor de rînd, așa cum muritorii de rînd sînt mai presus de maimuțe.*

În această povestire nu există nici o intrigă, deoarece n-a existat nici una în viața mea sau în vreo altă viață de care am auzit. Fac parte dintr-o categorie socială ai cărei membrii n-au timp în viață de intrigi, însă fac tot ce le stă în putință să-și ducă la bun sfîrșit treaba și fără a se deda la asemenea lux.

Capitolul unu

MI-ADUC, MI-ADUC AMINTE

— Aau-uhuu ! Uuhuu ! Buubaa ! Doare taare ! A-a-au-ahuu !

— Gata, gata ! Nu-i aşa că nu mai plînge ajutorul lui tata ? Îi dăm cu puţină untură din traistă şi pe urmă o legăm cu batista. Hai, gata, nu mai plînge ! Sşt, nu mai ţipa aşa ! Se sperie Dart, dacă mai faci aşa gălăgie.

Asta e prima amintire din viaţa mea. N-aveam mai mult de trei ani. Îmi amintesc falnicii eucalipţi din jurul nostru, lumina soarelui scînteind pe trunchiurile lor albe şi drepte şi căzînd pe apa ce clipocea între maluri înţesate de ferigi ; rîul dispărea la stînga sub un deal înalt şi abrupt, acoperit de hăţişuri. Era la o oră după amiază, într-o zi lungă şi senină de vară. Ne aflam într-un colţ depărtat al teritoriului fermei noastre, unde tata venise să pună sare pentru animale. Plecase de acasă dimineaţa devreme, pe rouă, cu mine aşezată în faţa lui pe o pernuţă maronie, confecţionată de mama special în acest scop. Pusesem bucăţile de sare brută în jgheaburile de pe cealaltă parte a apei. Acoperişul din lemn de eucalipt al şopronului care apăra jgheaburile de sare contra ploii se ităa din desişul tufelor de mosc şi de piper care-l împrejmuiau şi oferea ochilor o imagine pitorească, văzut din locul în care ne aşezasem la masă. Eu m-am dus să umplu cu apă din rîu gamela de un sfert de *gallon* în care ne fiersesem ceaiul, tata a stins cu ea focul şi pe urmă a legat găletuşa de brida de la

șaua lui cu o fișie de piele netăbăcită. Desagii din piele brută în care fusese cărată sarea atîrnau de cîrligele șeii puse pe calul murg de povară. Șaua tatei și pernuța mea cafenie se aflau pe spinarea lui Dart, calul mare și sur pe care mă ducea de obicei, și eram pe punctul de a porni spre casă.

Pregătindu-se de plecare. tata punea botnițe ciinilor care tocmai isprăviseră de mîncat ce rămăsese de la masa noastră. Lucrul acesta, împotriva căruia ciinii obiectau cu tărie, era necesar dintr-un motiv bine întemeiat. În ziua aceea tata își luase cu el sticla de stricnină și, în speranța de a provoca moartea cîtorva ciini *dingo*, turnase din ea doze zdravene în mai multe cadavre de sălbăticiuni peste care dădusem în drum.

În timp ce ciinii erau legați la bot, eu îmi făceam de lucru culegînd flori și frunze de ferigă. Asta l-a deranjat pe un șarpe mare și negru ce sta încolăcit pe trunchiul unei ferigi uriașe.

— Mușcă, mușcă ! am țipat și tata mi-a sărit în ajutor, făcîndu-i reptilei de petrecanie cu biciul lui de vite. Fuma și îi căzuse pipa între ferigi. Am luat-o de jos, iar jarul care a căzut din ea mi-a fript pumnișorii dolofani și murdari. De aici zgomotele cu care se deschide povestirea mea.

După toate probabilitățile, numai faptul că mi-am ars degetele a făcut să se imprime atît de trainic incidentul în mintea mea de copil. Tata își făcuse obiceiul să mă ia cu el, dar e singura plimbare din vremea aceea pe care mi-o amintesc, și atîta tot îmi amintesc din ea. Ne găseam la douăsprezece mile de casă, dar cum ajunsesem acolo nu mai știu.

Tata era cineva la vremea aceea : deținea Bruggabrong, Bin Bin-est și Bin Bin-vest care totalizau, toate trei, aproape 200000 de acri. Tata era admis în lumea bună doar grație poziției sale. *Pedigree*-ul său nu trecea de un bunic. Mama, în schimb, era o aristocrată în toată puterea cuvîntului. Aparținea familiei Bossier din Caddagat, ce număra printre strămoșii săi pe unul dintre hainii pirați care au prădat Anglia împreună cu Wilhelm Cuceritorul.

„Dick" Melvyn era renumit atît pentru ospitalitate, cît şi pentru jovialitatea lui, iar casa noastră, o casă confortabilă de bîrne, cu verande largi şi de formă neregulată, adăpostită între munţii Timlinbilly, era întotdeauna plină ochi. Doctori, avocaţi, fermieri, comis-voiajori, bancheri, ziarişti, turişti şi tot soiul de oameni de toate categoriile aglomerau masa noastră bine garnisită ; însă rareori se vedea pe acolo vreun alt chip de femeie în afară de al mamei, Bruggabrong fiind un loc aflat foarte peste mînă.

Eram şi spaima şi distracţia locului. Vechii paznici de hotar şi conducători de cirezi mai întreabă de mine şi în ziua de azi.

Cunoşteam treburile tuturor şi mă păştea serios primejdia să le fac publice într-un moment neoportun.

Într-un limbaj colorat, combinaţie de argou folosit de slugile de la fermă şi cuvinte lungi prinse de la vizitatorii noştri, emiteam întrebări la care nu se putea răspunde, întrebări care îi făceau să roşească pînă şi pe bătrînii beţivani înrăiţi.

Nimic nu mă putea convinge să arăt mai mult respect unui arpentor decît unui paznic de hotar, sau unui cleric decît unui văcar. La fel am rămas şi azi. Organul meu de veneraţie trebuie să fie mai plat ca o clătită, fiindcă să venerez o persoană pur şi simplu pentru poziţia ei n-am făcut şi n-o să fac niciodată. În ochii mei prinţul de Wales nu va fi cu nimic mai presus decît un om care tunde oi, afară doar dacă nu cumva, cînd fac cunoştinţă cu el, nu-mi arată că pe lîngă titlu mai are şi ceva personalitate, altfel n-are decît să se ducă la naiba.

Nu s-a păstrat o menţiune demnă de crezare a datei cînd mi s-a dat prima oară pe mînă un cal, dar asta trebuie să se fi petrecut foarte devreme, întrucît la opt ani eram în stare să călătoresc pe orice se afla la îndemînă. Şa bărbătească, şa de damă sau pe deşelate erau acelaşi lucru pentru mine. Călăteream cu cei care adunau vitele, la fel de voinicește ca oricare dintre vînjoşii localnici arşi de soare.

Mama protesta, opinînd că o să devin un băieţoi total lipsit de feminitate. Tata nu dădea doi bani pe idcea asta.

— Las-o în pace, Lucy, — zicea — las-o în pace. Acuşi îi vine vremea să aibă de furcă cu convenţiile prosteşti care-s blestemul femeilor !

În cosecinţă, zîmbind şi spunîndu-mi „băiat trebuia tu să fii", mama mă lăsa în pace iar eu călăream şi, ţinînd seama de proporţiile mele, făceam la fel de mult zgomot pocnind din bici ca toţi ceilalţi. Accidentele n-aveau asupra mea nici o putere ; am scăpat nevătămată din cirezi întregi de accidente.

Nu ştiam ce-i frica. Dacă se întîmpla ca un vagabond beat să caute ceartă, eram totdeauna prima care îl înfrunta şi de la impunătoarea şi dolofana mea înălţime de două picioare şi şase degete îl întrebam imediat ce poftеşte.

Lîngă noi se începuse săpatul la o mină, şi lucrau acolo, doi bruneţi şi sprîncenaţi fii ai Italiei. Pe mama o neliniştea prezenţa lor şi susţinea că n-ar fi oameni de încredere, dar mie îmi plăceau şi aveam toată încrederea în ei. Mă purtau pe umerii lor laţi, mă îndopau cu acadele şi mă răsfăţau cu toţii. Fără să-mi tresară un nerv coboram în cele mai adînci puţuri, legănîndu-mă în găleata uriaşă, la capătul frînghiei pe care o trăgeau cu un vinci rudimentar ; cu ea erau aduşi la suprafaţă minerii şi sterilul.

Fraţii şi surorile mele făceau oreion, pojar, scarlatină şi tuse măgărească. Eu mă zbenguiam în pat cu ei şi totuşi scăpam neatinsă. Mă hîrjoneam cu cîinii, mă căţăram în copaci după cuiburi de păsări, mînam boii care erau încărcaţi pe platforme sub comanda lui Bill, cirezarul nostru, şi eram nelipsită de lîngă tata cînd se ducea să înoate în pîrîul de munte limpede, cu malurile înţesate de tufişuri, care curgea adînc şi singuratic prin vîlcele fermecate aşternute cu un covor gros de „pletele fecioarei" şi nenumărate alte specii de ferigi.

Mama clătina din cap şi tremura pentru viitorul meu, tata însă nu părea să mă considere deloc ceva neobişnuit. El era eroul meu, confidentul, enciclopedia, pere-

chea și chiar religia mea, pînă cînd am împlinit zece ani. De atunci încoace n-am mai avut nici o religie.

Richard Melvyn, erai un băiat minunat pe vremea aceea ! Părinte bun și indulgent, soț atent, gazdă nemaipomenită, om distins și plin de ambiții !

Printre aceste tablouri și printre rafinamentele și desfătările de la Caddagat, care se află la vreo sută de mile depărtare, înspre Riverina, mi-am petrecut primii ani ai copilăriei.

Capitolul doi

INTRODUCERE LA POSSUM GULLY

Număram aproape nouă veri cînd tatei i-a venit ideea că își irosea talentele ținîndu-le înnodate în batista unui colțișor uitat de lume ca Bruggabrong și fermele Bin Bin. S-a hotărît, prin urmare, să se stabilească într-o localitate unde capacitățile sale să aibă mai mult spațiu de desfășurare.

Cînd i-a explicat mamei motivele care îl determinau să se strămute, i-a prezentat lucrurile în felul următor: atît de mult scăzuse în ultimii ani prețul bovinelor și al cailor, că devenise imposibil să-ți mai asiguri o viață de doamne-ajută ținînd vite și cai. Doar oile mai rentau în ziua de azi și să crești oi ar fi imposibil la Bruggabrong sau la vreuna din cele două ferme Bin Bin. Cît ai zice pește, ar da iama în ele ciinii *dingo* și ce-ar mai rămîne ar ajunge iute pe mîna haimanalelor cu traista în băț. Cît despre poliție, ar fi de prisos s-o mai amesteci în treaba asta, ba mai rău ar face. Să-i stîrpească pe făptași nu va fi în stare, iar strădaniile în această direcție îi vor atrage reclamantului dușmănia bandiților. Rezultatul: cum te văd și cum mă vezi, or să dea foc la toate împrejmuirile fermei și să se distrugă mai mult de o mie de mile de îngrădituri solide din bușteni, într-un ținut accidentat ca la Bruggabrong, nu-i deloc floare la ureche.

Aceasta era lumina aparent realistă în care tata își învăluia dorul de ducă. Fapt e că pusese gheara pe el

nemulțumirea, baborniță nesătulă. Oaspeții lui nu mai pridideau să-i dea asigurări, cu mic cu mare, că se îngropase de viu și că își irosea posibilitățile în viroagele munților Timlinbilly. Un om de inteligența lui și cu neprețuita lui experiență de crescător de vite ar fi putut, susțineau aceștia, să facă avere și să-și facă un nume încheind tranzacții sau organizînd licitații de vite, numai să fi vrut să încerce. Richard Melvyn începu și el să creadă că așa stăteau lucrurile și simți dorința să se pună la încercare. Se puse la încercare.

A renunțat la Bruggabrong, Bin Bin-est și Bin Bin-vest, a cumpărat Possum Gully, o mică fermă de o mie de acri, și ne-a dus pe toți să locuim lîngă Goulburn.

Acolo am ajuns într-o după-amiază de toamnă. Tata, mama și copiii înghesuiți în șaretă, eu și cu servitoarea care venise cu noi — călare. Singurul om pe care tata îl păstrase în slujbă ne aștepta să sosim. El se dusese înainte, cu un car mare, tras de boi, plin cu mobilă și catrafuse, care erau tot ce păstrase tata din gospodăria lui. Doar cît să ne descurcăm pînă ne punem pe picioare și cumpărăm alte lucruri, spunea el. Asta se întîmpla acum zece ani și este singura mobilă pe care o avem și în ziua de azi, doar cît să te descurci.

Prima mea impresie la Possum Gully a fost de amarnică dezamăgire, o impresie pe care timpul n-a reușit s-o îndulcească sau s-o șteargă.

Ce plat, ce banal și ce monoton părea decorul, după culmile colțuroase ale munților Timlinbilly!

Noua noastră casă era o construcție de lemn cu zece camere, ridicată pe o creastă golașă de deal. Mici arbori de eucalipt, încovoiați și pipernicițî, și eucalipți înalți, cu coaja albă și groasă, sub care se ivea un hățiș des, format din cireși sălbatici, tufe de hamei și de moțul-curcanului, învesmîntau pintenii de stîncă din spatele bucătăriei de vară. Departe în fața casei se vedeau șesuri purtînd urme de semănături, dar nicăieri nu se zărea nici o picătură de apă. Mai tîrziu am descoperit pe cîmp cîteva gropi cu apă rotunde, adînci și năpădite de buruieni, care la vreme de ploaie se revărsau într-un torent ce mătura totul în cale. Possum Gully este unul

din locurile bine aprovizionate cu apă din district și în pivnița asta s-a ținut bine și pe seceta cea mai cumplită. Servindu-ne de ea, am învățat cu timpul să prețuim cum se cuvine apa aceea minunat de limpede și de dulce. La vremea respectivă însă, venind noi de la munte unde fiecare vale își are pîrîiașul ei cristalin, ne îngrețoșa ideea să fim siliți să bem această apă.

Mă simțeam încorsetată pe noul nostru teritoriu. N-avea mai mult de trei mile în punctul său de lățime maximă. Îmi va fi oare dat să viețuiesc aici totdeauna-totdeauna-totdeauna și să nu mă mai întorc niciodată-niciodată-niciodată la Bruggabrong ? Cu inima împovărată de acest amar, în prima noapte după venirea noastră am plîns cu suspine pînă am adormit.

Mama se cam îndoia de capacitatea soțului ei de a-și cîștiga existența dintr-o mie de acri, din care jumătate nu erau buni decît pentru cangurii pitici *wallaby*, tata însă avea o grămadă de planuri și era foarte optimist în privința viitorului său. N-avea de gînd să stea și să clocească cu mîinile în sîn, cum făceau amărîții de fermieri din jur. Intenționa să învîrtească afaceri cu vite, folosindu-se de Possum Gully doar ca loc de depozit, unde să țină cîte un lot de animale luat pe nimica toată pînă îl revinde.

Doamne-dumnezeule ! Îngrozitor era cînd te gîndeai că-și irosise cea mai mare parte din viață printre dealuri unde poșta nu venea decît o dată pe săptămînă și unde cel mai apropiat oraș, de 650 de locuitori, se afla la patruzeci și șase de mile distanță. Și drumul mai era și impracticabil pentru vehicule. Aici, la numai șaptesprezece mile de un oraș ca Goulburn, cu drumuri excelente, poștă de trei ori pe săptămînă și o stație de cale ferată la numai opt mile, ce mai, frate, averea mi-e ca și făcută ! Astfel de simțăminte izvorau din prea-plinul inimii sale optimiste.

Mai înainte să izbucnească la Bruggabrong molima mineritului, vecinul cel mai apropiat, afară, bineînțeles de paznicii de hotar, se află la șaptesprezece mile distanță. Possum Gully era un district dens populat și ne aflam înconjurați de gospodării situate la distanțe între

o jumătate de milă și două-trei mile. Era o experiență nouă pentru noi și ne-a trebuit o vreme să ne obișnuim cu avantajele și dezavantajele situației. Dacă era să avem nevoie de ceva, ni se părea comod, dar lucrurile stăteau, fără îndoială, exact pe dos atunci cînd vecinii se împrumutau de la noi și, în majoritatea cazurilor, nu mai dădeau înapoi ce luaseră cu împrumut.

Capitolul trei

O VIAȚĂ LIPSITĂ DE VIAȚĂ

Possum Gully era un loc în care viața stătea pe loc, băltind fără nici o perspectivă în toropeala care pune stăpînire pe toate așezările de la țară.

Locuitorii săi erau cu precădere oameni căsătoriți și copii sub șaisprezece ani. De cum ajungea la maturitate, băieții se risipeau care încotro prin teritoriile din interior, apucîndu-se de tuns oi, de mînat vite sau de cultivat pămîntul. Viața de acasă li se părea prea lentă și, pe deasupra, nici nu prea mai era loc destul și pentru ei, o dată ce treceau de vîrsta copilăriei.

Acolo nu se întîmpla niciodată nimic. Timpul nu conta și zilele se scurgeau liniștite în fluviul anilor, deosebindu-se doar cu numele una de cealaltă. O naștere sau o moarte din cînd în cînd erau un mare eveniment, iar evenimentul cel mai important dintre toate îl constituia sosirea unui nou locuitor.

Cînd se întîmpla așa ceva, era obiceiul ca toți capii de familie să întreprindă cîte o vizită de inspecție, ca să judece dacă noii veniți meritau să fie acceptați în sînul societății locale. În cazul că rapoartele lor erau favorabile, atunci soțiile încheiau printr-o vizită amicală ceremonia de inaugurare.

După sosirea noastră la Possum Gully, tata a fost mai mult plecat după treburi, așa că pe capul mamei a

căzut corvoada să-i primească pe vizitatorii masculini și feminini.

Bărbații erau fermieri de rînd, oameni cinstiți, respectabili și blajini la fire. Prea prietenoși ca să ne facă doar o vizită scurtă, se așezau și trăncăneau ore întregi despre te miri ce și mai nimic. O plictiseau pe mama peste măsură. A încercat să-i întrețină conversînd despre literatură și despre subiectele la ordinea zilei, dar toate eforturile ei au dat greș. La fel de bine putea să le fi vorbit pe franțuzește.

Ei discutau ore întregi despre creșterea vacilor, presărînd anecdote fără haz despre cel care locuise acolo înaintea noastră. Mi se păreau tare nesărați.

După descrierile însuflețite ale felului de viață de pe marile ferme din interior, după poveștile înflorite și palpitante pe care le debitau la Bruggabrong cei de la bucătărie și după relatările despre vînători în Africa, călătorii și viață mondenă care constituiseră de atîtea ori subiectul de conversație al musafirilor noștri, acest tranca-fleanca interminabil despre prețurile produselor agricole și despre starea recoltei era cît se poate de searbăd.

Oamenii vorbeau și ei de ale lor, ca toți oamenii. Nu că aș condamna acest lucru, țin doar să subliniez că pe noi toate astea nu ne interesau, fiindcă nu făceam încă parte din lumea lor, deocamdată.

Probabil că doamna Melvyn a avut trecere pe lîngă reprezentanții sexului tare rezidenți la Possum Gully, întrucît matroanele comunității s-au grăbit s-o viziteze cu toatele, întrecîndu-se care mai de care să se arate binevoitoare și prietenoase. Aduceau plocon păsări, unt, marmeladă și alte asemenea lucruri. Veneau de la ora două și stăteau pînă se întuneca. Făceau inventarul mobilei, îi dădeau mamei rețete de bucate, ne descriau amănunțit nemaipomenitele talente ale fiecăruia din copiii lor și nu mai isprăveau cu dizertațiile asupra celui mai bun sistem de a pune curcile la clocit. La plecare ne invitau

cordial să le întoarcem vizita şi o rugau pe mama să-i lase pe copii să vină să stea cu ai lor o zi întreagă.

Ne instalasem de aproape o lună în noua noastră locuinţă, cînd părinţii mei au primit o somaţie din partea învăţătorului de la şcoala de stat, aflată la distanţă de două mile : legea le cerea să-şi trimită copiii la şcoală. Tare s-a mai necăjit mama. Ce era de făcut ?

— Cum adică ce să faci ? Să-i faci pachet şi să-i trimiţi la şcoală cît mai urgent, mai încape vorbă ? a zis tata.

Mama s-a împotrivit. A propus să ia deocamdată o guvernantă şi mai tîrziu să ne dea interni la o şcoală bună. Auzise aşa nişte lucruri îngrozitoare despre şcolile de stat ! Era ceva cumplit s-o oblige să-şi trimită puişorii la o astfel de şcoală : au să-i dea gata într-o săptămînă !

— Nu păţesc ei nimic ! a zis tata. Dă-le şi tu drumul în lume o săptămînă-două, cel mult o lună. N-o să fie nici o nenorocire. După aia luăm o guvernantă. Cu sănătatea ta, nu e cazul să te mai omori acum şi cu asta, iar mie îmi e absolut imposibil să mă ocup pentru moment de problemă. Am o grămadă de treburi urgente de care trebuie să văd. Trimite-i, deocamdată, la şcoala de aici.

Ne-am dus cu toţii la şcoală şi, cu elegantele noastre şorţuleţe plisate şi pantofiorii noştri delicaţi, eram priviţi cu mare admiraţie de către ceilalţi şcolari.

Ei unii erau, majoritatea, copii de fermieri foarte săraci, care îşi rotunjeau veniturile cu ce mai puteau cîştiga lucrînd la drumuri, la căratul buştenilor sau făcînd orice alte asemenea munci cînd li se ivea ocazia. Toţi băieţii umblau desculţi, la fel şi jumătate din fete. Şcoala se afla situată pe un deal năpădit de hăţişuri sălbatice, iar învăţătorul stătea în gazdă la un localnic, la o milă depărtare. Era un om cu patima băuturii şi părinţii elevilor se aşteptau din zi în zi să-l vadă concediat.

Sînt aproape zece ani de cînd cei doi gemeni (care veneau imediat în urma mea, şi cu mine am fost înscrişi

la școala de stat din Tiger Swamp. Studiile acolo mi le-am încheiat ; la fel și gemenii, care sînt cu unsprezece luni mai mici decît mine. Și ceilalți frați ai mei se apropiau cu pași repezi de încheierea școlarității lor ; dar e singura școală pe care am văzut-o și cu care am avut de-a face vreunul din noi. Ba încă au existat și momente cînd tata vorbea de completat formulare ca să ni se acorde frecvență gratuită. Însă mama — mîndria femeii ține mai mult la tăvăleală — n-a îngăduit niciodată să ajungem pînă acolo.

Vecinii noștri erau foarte prietenoși cu toții, însă mai ales unul din ei, un anume James Blackshaw, s-a arătat cu deosebire dornic să lege prietenie cu noi. Acesta se erijase singur într-un fel de șeic al comunității. Își făcuse obicei să-i ia pe toți noii-veniți sub aripa sa ocrotitoare și să depună insistente eforturi pline de bune intenții pentru a-i face să se simtă ca acasă. Trecea pe la noi zilnic ; își priponea calul de gardul din pari, la umbra unei sălcii din curtea din spate, și, cînd mama n-avea timp de el, se mulțumea să stea o oră-două la taclale cu Jane Haizelip, servitoarea.

Lui Jane nu-i plăcea la Possum Gully, cum nu-mi plăcea nici mie. Sentimentele ei fiind mult mai bine definite, era de tot hazul s-o auzi ce opinii zdrobitoare îi expunea domnului Blackshaw, despre care, în treacăt fie zis, era de părere că „umblă creanga ca găina".

— Ia zi, Jane, mi-nchipui că-ți place mai bine aici, lîngă Goulburn, decît în locul ăla uitat de lume de unde veniți — îi spuse el într-o dimineață, în vreme ce se tolănea pe o canapea veche din bucătărie.

— N-avea grijă dumneata ! Auzi, loc uitat de lume ! Păi, la Bruggabrong era într-o singură zi mai multă viață decît o să vedeți, amăriții de voi, p-aci cît îi lumea ! îi replică ea viguros, bumbăcind zdravăn aluatul de pîine pe care tocmai îl frămînta.

— Păi, la Bruggabrong era în toate săptămînile ca la bîlci de frumos, nu alta. Sîmbăta seara veneau toți fîrtații după scrisori. Și ședeau la noi pîn' duminică

seara. Oameni la toate, paznici de hotar, vînători, toți cu toții. Cîn' să-i zică un cînticel la concertină se găsea, și noi ălialți dansam. Ne distram de ne prăpădeam, nu alta. Acolo da, putea o fată să aibă parte de un dans și de o glumă-două, așa să știi ! Da aci-și scoase un pufăit de dispreț — nu-i nici un flăcău mai acătării să intri în vorbă cu el. Mi-s sătulă și mi s-a urît de locu'ăsta. Numa' că i-am promis lu' doamna că mai stau, că altfel mîine aș întinde-o. Așa văgăună afurisită n-am mai pomenit de cînd sînt.

— Te-nveți tu — acuși, acuși ! zise Blackshaw.

— Auzi vorbă, să mă-nvăț ! Cu urîtu' din văgăuna asta numa' ăl de-a ieșit de sub cloșcă poa' să se-nvețe.

— Tu una n-ai ieșit de sub cloșcă, ce mai, că-ți trebuia o ditmai Bramer Pooter ca să-ncapi, îi răspunse el, studiindu-i dimensiunile generoase ale trupului, în vreme ce ea se lupta să dea jos de pe foc niște oale grele.

Nu se oferi s-o ajute. Maniere de felul acesta nu intrau în vederile lui.

— Dacă te-ai mai duce și tu să te plimbi nu ți-ar mai fi așa urît, îi spuse, după ce ea așeză oalele pe podea.

— Să mă plimb ! Și pe unde, mă rog matale ?

— Treci s-o mai vezi pe cucoana mea, cînd ăi avea timp. Poți să vii oricînd poftești !

— Mulțam' da' mi-a prea ajuns ultima oară cînd am fost s-o văz pe cucoana matale.

— Cum adică ?

— Păi cum, nici nu venisem bine de juma' de ceas, c-a și trebuit să-și scoată hanțele bune și să meargă să mulgă vaci. Nu prea dau io multe parale pe nici un bărbat de p-aci. Prea le lasă pe femei să tragă la greu. Așa femei muncite io n-am mai văzut. Parcă ar fi pe vremea la negrii ăia, de le punea numai pe muieri la toată treaba. Păi, la Bruggabrong femeile nu munceau pe-afară, numa' în caz de vreo ananghie mare, cînd se ducea toți bărbații la foc sau la strîns vitele. P-aicea ele face singure toate. Ele mulge, ele vede de porci și de viței. Greață mi se face, nu alta. Acu' nu știu, c-o fi că bărbații îs fudui, ori din pricină

de vaci. Nu prea țiu io la vaci. Muncești ca robu', de-ți iese sufletu' și-ți sare ochii de dimineață pînă seară și nu te-alegi cu nimica pe truda ta. Acu' dacă vrei mata, domnu Blackshaw, să te muți nițeluș pîn' altă parte ; că vreau să mătur sub canapeaua aia.

Aceste vorbe avură efectul de a-l face să plece. Dădu bună-ziua și o luă din loc, nepreaștiind nici el dacă să facă haz sau să se simtă ofensat.

Capitolul patru

O CARIERĂ CĂREIA I S-A PUS IUTE CAPĂT

În vreme ce mamei, lui Jane Haizelip și mie zilele ni se păreau lungi și viața înceată, tata se distra nemaipomenit de bine.

Se ambalase într-o carieră palpitantă — riscantul comerț cunoscut sub denumirea de tranzacții cu vite.

Cînd nu era plecat să vadă vreo turmă de oi în ținutul Riverina, era dus la Tîrgul local de bovine, dădea o fugă la Bourke, sau se repezea pînă la Shoalhaven să cumpere niște juncane de lapte.

Era o apariție familiară la tîrgurile din fiecare miercuri de la Goulburn, plecînd la oraș totdeauna cu o zi mai înainte și întorcîndu-se abia în ziua următoare, adesea după două zile.

Era la mare preț printre vătafii de turme și printre geambașii de vite ; iar la știrile comerciale i se menționa totdeauna numele, în legătură cu toate tranzacțiile importante din colonie.

Trebuie să fii om abil și clarvăzător ca să te poți menține pe linia de plutire în comerțul cu vite. N-am auzit pînă acum nici un negustor care să nu fi rămas fără o lescaie, măcar o vreme, chiar dacă nu definitiv.

Nu-i neapărat necesar să fii chiar lipsit de orice scrupule, însă dacă vrei să te alegi cu ceva profit, nu trebuie să te încurci cu prea multe mofturi în privința cinstei. Aici s-a poticnit Richard Melvyn. Îi stinghereau mișcările prea multe idei utopice despre probitate și prea era cumsecade ca să nu iasă din orice afacere pe locul

doi. La fel de multe şanse să facă avere ar fi avut zdrăngănind la scripcă pe Auburn Street, la Golburn, Cariera lui comercială a fost scurtă şi veselă. Vanitatea pe care o avea de a fi socotit un tip democrat, gata oricînd să bea un pahar cu un vintură-lume, ca şi cu un om instărit, precum şi generoasele libaţii la care îl antrena acest principiu au croit goluri serioase în averea sa. Pierzind bani ori de cîte ori vindea o vită, prăpădind sumedenie de timbre pe scrisori către nenumăraţi organizatori de licitaţii, rămînînd deseori la oraş cîte trei zile în şir şi făcîndu-se prieten la toartă cu toţi lingăii care se iau după un om ca el, a ajuns iute în pragul falimentului. Unii din cei care l-au cunoscut pe vremea aceea zic că de la băutură i s-au tras toate.

Dacă şi-ar fi păstrat mintea limpede, era băiat isteţ şi promitea să se descurce binişor, dar mintea lui nu rezista la alcool şi asta l-a dus iute de rîpă. În mult mai puţin de un an făcuse praf tot capitalul pe care îl deţinea, provenit din vînzarea terenurilor de la Bruggabrong şi de la cele două ferme Bin Bin. Atît de strîmtorat ajunsese, încît, ca să-şi poată plăti oamenii la ultima încercare a norocului, a trebuit să vîndă pînă şi viţeii celor cîtorva vaci cu lapte ţinute pentru nevoile casei.

În acest moment i-a ajuns tatei la ureche că unul din episcopii noştri avea în păstrare nişte fonduri ale bisericii. În schimbul unor garanţii solide, acesta dădea banii cu camătă, la fel cu cei înfieraţi în marea Biblie de unde extrăgea textul predicilor aride cu care îşi plictisea duminica la catedrală distinşii enoriaşi.

Profitînd de inconsecvenţa acestui reverend, tata a ipotecat Possum Gully. Cu banii astfel obţinuţi a luat-o din nou de la început, reuşind să ne asigure o existenţă modestă şi să plătească dobînzile la împrumutul episcopal. Peste patru-cinci ani se afla din nou pe drojdie. Preţul vitelor scăzuse aşa de tare, că nu mai era nimic de cîştigat din comerţul cu ele.

Richard Melvyn s-a hotărît să facă şi el ca toată lumea din jur : să pună pe roată o lăptărie şi s-o ţină singur, el cu familia, crescînd şi păsări de vînzare.

Ca instrumente ale comerțului cu lactate a procurat cincizeci de vaci cu lapte, ai căror viței urmau să fie hrăniți artificial, și un separator manual de smîntînă.

Eram în al cincisprezecelea an de viață cînd ne-am apucat de lăptărie. Gemenii, Horace și Gertie, erau, cum știți cu unsprezece luni mai mici ca mine. Dacă ar fi fost cine să-l educe, Horace avea tot ce-i trebuie să devină un bărbat admirabil ; așa, neavînd cine să-l crească cum trebuie era un bătăuș mojic și greu de suportat, iar perspectivele de evoluție ale caracterului său erau foarte îndoielnice.

Gertie mulgea treisprezece vaci iar eu optsprezece, dimineața și seara Horace și cu mama le mulgeau la un loc pe celelalte șaptesprezece.

În tagma lăptarilor țîncii sînt deprinși să mulgă vacile mai înainte să fie în stare să ridice o găleată. În felul àsta mîinile lor se deprind cu mișcarea respectivă și n-o mai simt. Cu noi stăteau altfel lucrurile. Faptul că eram aproape adulți cînd am început să mulgem vacile și că am fost siliți să practicăm din greu gimnastica asta avea asupra noastră efecte dureroase. Ni se umflau mîinile și brațele pînă la cot de noaptea nu puteam dormi de dureri.

Mama prepara untul. Trebuia să se scoale de la ora două sau trei noaptea, altfel nu mai era destul de rece și de întărit ca să-l pună în forme pentru dus la piață.

Jane Heizelip plecase de un an de la noi și să mai luăm pe cineva în locul ei nu ne dădea mîna. Munca grea o schimbase pe mama, ea care fusese atît de gingașă și de rafinată. Ajunsese slabă de tot și era mereu îmbufnată și roasă de griji. Partea de muncă ce-i revenea tatei era să îmblînzească vacile nărăvașe, să separe laptele și să ducă untul la oraș, la băcănia de unde luam alimente.

Nu-l mai cunoșteai pe Dick Melvyn de la Bruggabrong sub înfățișarea lui Dick Malvyn — micul fermier amărît și lăptarul de la Possum Gully. Cel dintîi fusese un bărbat în toată puterea cuvîntului. Celălalt era robul băuturii, om neglijent, chiar mozolit și murdar la înfățișare. Nu-i mai păsa de cuviință, ajunsese mai plebeu și mai ordinar decît specimenul cel mai decăzut al omenirii din jur. Era susținător de familie dar n-o susținea el. Cap de familie, însă incapabil să-și îndeplinească obliga-

ţiile ce-i reveneau în această calitate. Părea să-şi fi pierdut orice sentiment şi orice interes pentru propria-i familie, se făcuse morocănos şi tăcut, nu mai avea nici un strop de curaj şi de demnitate. El care pe timpuri era atît de bun şi de blînd cu animalele, acum se purta cu totul altfel.

Nu voi putea să uit vreodată cruzimea pe care o arăta faţă de junici, şi nici cu ce lipsă de răbdare se purta cu ele. Mi-am atras deseori asupră-mi ameninţări cu exterminarea imediată fiindcă rosteam, fără să mă întrebe nimeni, critici şi opinii nedorite la adresa comportării sale.

Partea din comerţul cu produse lactate care, hotărît lucru, îl umplea de fericire era dusul la oraş cu untul. Rămînea frecvent pe acolo cîte două-trei zile, cel mai adesea trăgîndu-i un chef cu alţi beţivani, de toţi banii pe care îi luase pe unt. Pe urmă iar îşi blestema soarta că ferma lui nu renta cît ale altor vecini.

Avînd asupră-i blestemul Evei în acele zile, biata mama nu se putea duce după soţul ei. Mîndria nu-i îngăduia să apeleze la vecini, aşa că îmi revenea mie sarcina să dau de urma tatei, mergînd din crîşmă în crîşmă, şi să-l aduc acasă.

Dacă s-ar fi prins de mine educaţia dată de mama, mi-aş fi cinstit părintele în ciuda acestor fapte, însă sînt o persoană care face mereu lucruri ce nu se cuvin, în momente cînd n-ar trebui.

Întorcîndu-mă acasă, deseori după miezul nopţii lîngă tatăl meu beat care bătea cîmpii cu ifose şi năzbîtii plîngăreţe, am ajuns la idei cam curioase în legătură cu porunca a cincea. Drumurile acelea cu şareta, prin lumina blîndă şi palidă a stelelor au fost de natură să mă îndemne la reflecţii. Tata, cum sînt mai toţi bărbaţii cînd se află sub influenţa băuturii, nu voia să lase pe nimeni să ţină hăţurile şi de multe ori era atît de neajutorat, că se învîrtea cu calul pe loc. Mare minune că n-am avut nici un accident. Eu nu mă temeam şi acceptam orice era să fie, iar bătrînul nostru cal credincios îşi făcea datoria şi ne aducea neabătut acasă, pe drumul străjuit de eucalipţi.

Mama mă învăţase, din Biblie, că sînt datoare să-mi cinstesc părinţii, fie că ei merită cinstire, fie că nu.

Faptul că Dick Melvyn îmi era tată nu mă împiedica însă să văd că era o ființă nevolnică, egoistă și de condamnat și ca atare îl disprețuiam cu neînduplecarea celor cincisprezece ani ai mei, care nu cunoșteau indulgența față de nestatornicia și slăbiciunile omenești. Dezgust iar nu respect era sentimentul care mă cuprindea cînd examinam chestiunea.

Față de mama aveam alte sentimente. Femeia nu e decît un instrument fără apărare în mîna bărbatului — o ființă care depinde de circumstanțe.

Văzîndu-l pe tata alături de mine și amintindu-mi de pruncu-i de acasă și de mama lui chinuită de îngrijorare, acesta era felul de a gîndi care punea stăpînire pe mine. În fața altor gînduri de nerostit mă pierdeam, amețeam și mă retrăgeam înspăimîntată de sentimentele pe care le simțeam crescînd în mine. Era ca un duh neîmblînzit și solitar, pe care în zadar încercam să-l ascund într-un piept care nu era nici destul de încăpător și nici destul de puternic ca să-i poată da un adăpost confortabil. Spiritul meu era ca o plantă urcătoare fără arac — bîlbîia pe pămînt, se ofilea și se istovea căutînd cu aviditate un lucru solid de care să se agațe. Avînd nevoie de o mînă pricepută care să-l formeze și să-l strunească, creștea posac și amar.

Capitolul cinci

CROCHIURI ŞI CRÎCNELI FĂRĂ ŞIR

Aveam datoria să „grijesc de viţei". Asta e cea mai fără Dumnezeu treabă de care mi-a fost dat să mă apuc. Cugetam o grămadă în timp ce-i hrăneam căci, fiindcă veni vorba, sufăr de capacitatea de a gîndi, ceea ce e mare blestem pe capul cuiva. Cu cît cineva gîndeşte mai puţin la cauzele şi la logica lucrurilor în vreme ce îşi duce tîrîş-grăpiş existenţa, cu atît mai bine de el, şi îndoit, întreit, cu atît mai bine de ea.

Sărmanii viţeluşi ! Victime ale rapacităţii omeneşti ! Smulşi de lîngă mamele cu care îi înzestrase natura şi siliţi să viеţuiască pe bază de lapte de la separator, de multe ori tulbure, acru şi rece ca gheaţa.

Pe lîngă porţia de muls care îmi revenea, înainte să plec dimineaţa la şcoală, pentru care trebuia să mă pregătesc şi să-i pregătesc şi pe cei mai mici, şi pînă la care aveam de mers două mile, aveam de hrănit treizeci de viţei şi de spălat vasele de la masa de dimineaţă. După-amiază, cînd mă întorceam de la şcoală, adesea într-o stare de epuizare din pricina mersului pe jos şi a soarelui arzător, îmi reveneau din nou aceleaşi îndatoriri, iar pe deasupra mai aveam şi ghete de curăţat şi teme de făcut pe a doua zi. A trebuit să renunţ la exerciţiile de pian, din lipsă de timp.

Vai, nopţile acelea scurte-scurte şi lungile-lungi zile de trudă ! Mie una mi se pare că o lăptărie înseamnă robie curată pentru oamenii săraci, care nu-şi pot în-

gădui să plătească ajutoare. Eu nu scriu despre creşterea vacilor de lapte, nobila şi artistica profesie elogiată în articolele de fond ale ziarelor agricole, cum se predă ea la facultăţile de agricultură. Eu zugrăvesc practica creşterii vacilor de lapte, aşa cum am trăit-o şi cum am văzut-o de zeci de familii în jurul meu.

Se cere o mulţime de muncă ca să se producă fie şi numai o livră de unt bun de vînzare. La vremea de care vorbesc untul era cîte 3—4 *penny* livra, aşa că însemna muncă multă şi plată puţină. Însemna muncă de sclav din zori pînă seara-duminica, zilele de peste săptămînă, sărbătorile, toate erau pentru noi zile de muncă.

Munca grea îi nivelează grozav pe oameni. Corvezile gospodăriei, tăiatul lemnelor, mulsul şi grădinăritul aspresc repede mîinile şi fac să pălească lustrul exterior. Cînd trupul ţi-e istovit de prea multă trudă, se şterg treptat şi dorinţa de a-ţi cultiva spiritul şi cultura pe care acesta a primit-o deja. Aşa a fost cu părinţii mei. Au decăzut din calitatea lor de membri ai protipendadei, ajungînd ţărani de rînd. Stăteau printre ţărani şi făceau parte din ei. Dintre cunoştinţele lor de altădată nu mai pătrundea acum nici una în cercul lor, căci societatea Australiei era de acum înţepenită zdravăn în ghearele nelegiuite ale deosebirilor de clasă ; democraţia australiană nu mai e decît o tradiţie apusă.

N-am nimic împotriva vieţii celor de jos. Ţărănimea este bastionul oricărei naţiuni. Viaţa de ţăran este, pentru ţăranul care-i ţăran în adîncul sufletului său, o viaţă extraordinară, cînd vremurile sînt bune şi îi zîmbesc anotimpurile. E o viaţă cinstită, curată şi sănătoasă. Dar pentru mine e un purgatoriu viaţa ţăranului. Cei din jurul meu trudeau de dimineaţă pînă seara şi apoi se bucurau de somnul bine-meritat. Cunoşteau doar două stări de existenţă : munca şi somnul.

Era în mine o a treia parte care ţipa după hrană. Tînjeam de dorul a tot ce avea legătură cu arta. Muzica era pentru mine o pasiune. Împrumutam toate cărţile din preajmă şi furam din ceasurile de odihnă ca să le citesc. Asta nu rămînea fără urmări şi mă făcea să răzbat mai greu cu poverile de ordin fizic decît alţi copii

de vîrsta mea. Acea a treia parte era partea cea mai aprigă din mine însămi. În ea trăiam o viață de vis, alături de scriitori, artiști și muzicieni. Speranța, dulcea, cruda, amăgitoarea speranță îmi șoptea la ureche că viața e lungă și conține mult „mai tîrziu" și că în acest „mai tîrziu" se va adeveri și viața viselor mele. Așa că am mers mai departe, cu acel lac scînteietor la orizont ademenindu-mă să mă apropii și să navighez pe apele sale de argint și cu neștiința, cu încrezuta și oarba mea neștiință care nu-mi arăta prăpastia de netrecut dintre ei și mine.

Să revin la creșterea vacilor de lapte.

Cu mic, cu mare, ne cîștigam existența precară cu sudoarea grea a frunții. Totuși reușeam să cîștigăm cît să trăim cinstit. Nu ne era rușine să pășim la lumina zilei și să ne zbatem să ne croim drum în pofida tuturor încercărilor, cu acel spirit obstinat de independență al strămoșilor noștri britanici. Dar cînd 1894 a trecut fără nici un pic de ploaie, și cînd după el a venit '95, cel fierbinte, uscat și necruțător, a urmat o vreme în care nu mai era posibil să-ți cîștigi existența.

Vînturile fierbinți ca răsuflarea unui furnal pîrjoleau fiecare fir de iarbă, aerul se umplea de praf și de gemetele vitelor muribunde, verdețurile deveneau o amintire. Viteii pe care îi creșcusem muriră unul cîte unul, iar vacile o luară pe urmele lor.

Terminasem atunci cu școala și tata, mama și cu mine ne petreceam zilele ridicînd de jos vacile. Cînd nu ne ajungeau puterile pentru asta, erau chemați în ajutor vecinii iar tata trebuia să le întoarcă serviciile. Doar cîțiva dintre vecinii noștri mai înstăriți putuseră să-și trimită vitele în alte părți, sau mai dețineau cîte un teren mai bun pe care să le mute. Majoritatea lor era tot atît de nevoiașă ca și noi. Această ridicare a vacilor deveni aproape ocupația noastră de bază, ziua întreagă numai cu asta ne îndeletniceam și cu discuțiile despre perspectivele ce ne așteptau în caz că mai ținea seceta.

Multe cute de îngrijorare s-au adăugat atunci pe frunțile oamenilor demoralizați. Nu numai că li se răpea, din pricina secetei, sursa de trai, dar nu existau nimic

mai sfîșietor decît să le vezi pe bietele vite, mai ales pe vacile de lapte, atît de ale casei, de prețioase și de iubite, rugîndu-se să le dai de mîncare, zi după zi, în felul lor mut, care-ți stîrnește mila cînd n-ai ce le da.

Am tăiat toate cheltuielile, cu excepția strictului necesar, dar chiar și acesta e considerabil pentru o familie de zece guri și ne zbăteam din greu s-o scoatem cît de cît la capăt. Simțeam din plin cum ne apasă mîna grea a sărăciei — cea mai usturătoare sărăcie, aceea care-și mai ține sus capul și mai păstrează aparențele. Te macină mult mai rău decît sărăcia moștenită de generații, care nu se rușinează de sine și nu e însoțită și de orgoliul rănit și de umilința care ne împungeau pe noi.

Sînt și unii care susțin că sărăcia nu înseamnă nefericire. Să poftească dumnealor să vadă cum e să fii lipsit pînă și de un suflet de prieten, ce înseamnă să fii silit să-ți duci viața într-un mediu care ți-e cu totul străin, cam cum e să nu-ți poți permite să cumperi un timbru ca să scrii cuiva ; să tînjească pătimaș, cum tînjeam eu după lectură și muzică și să nu poată să se bucure de ele din pricina sărăciei ; să-i silească sărăcia să facă munci împotriva cărora se revoltă toate fibrele ființei lor, cum m-a silit pe mine, și pe urmă să vadă dacă viața lor va fi sau nu fericită.

Viața mea de școlar monotonă și fără evenimente. Singurul incident demn de oarecare atenție a avut loc în ziua cînd învățătorul, căruia îi spuneau cu toții „moș Harris", a cutezat să-l înfrunte pe inspector. Acesta din urmă era un omuleț pedant, în genul guler și manșete scrobite. Dădea impresia că-și ține toate ideile asupra subiectelor pe care le considera demne de atenție alese și împachetate cu grijă în tărtăcuță, clar etichetate, ca s-o poată da cît ai clipi la iveală pe oricare din ele. Era plin de demnitate și respectabil, își făcea scrupulos datoria, într-o manieră care îi făcea cinste atîta lui cît și funcției sale, însă dacă e să asemuim lărgimea de spirit a unui filantrop cu rîul Murrumbidgee, a lui ar putea fi comparată cu debitul unei căldări cu apă într-un făgaș de roată de căruță.

În ziua cu pricina — și era o zi călduroasă bine — tocmai isprăvisem să ne examincze la mai toate materiile și se uita prin caietele noastre. Și-a ridicat nasul din ele, a făcut „ahmm" și și-a îndreptat cu un aer dezgustat vesta.

— Domnule Harris !

— Da, domnule !

— Detest să fac comparații, însă mă văd silit să schițez una în acest moment.

— Da, domnule inspector.

— Această scriere este cu mult inferioară celei din școlile de la oraș. E foarte neregulată și tremurată. Remarc, de asemenea, că elevii par proști și leneși. Nu-mi face plăcere să mă exprim atît de fără menajamente, însă fapt este că, vai, par, cu toții să sufere de proverbiala prostie țărănească. Ce aveți de spus ?

Săracul moș Harris ! În ciuda apucăturilor lui de bețivan și a nepriceperii într-ale dascăliei, avea o inimă caldă și mult spirit de omenie în el, își înțelegea și își iubea elevii și nu admitea să-i vadă ponegriți. Pe deasupra, mai trăsese și vreo două-trei dușculițe ca să-și facă curaj să-l întîmpine pe inspector, iar acestea îl izbăviseră de precauția care în altă împrejurare l-ar fi redus la tăcere.

— Domnule, pot să justific și vreau să justific această situație. Ia uitați-vă puțin la copiii ăștia. Toți, pînă și prichindelul ăsta, și arătă spre o fetiță de cinci ani, trebuie să mulgă și să trudească din greu, înainte și după școală, pe lîngă faptul că mai merg și pe jos în medie două mile pînă la școală, pe căldura asta de iad. Băieții și fetele mai mari mulg cam paisprezece vaci, dimineața și seara. Încercați acest regim o săptămînă — două, stimate domn, și pe urmă vedeți dacă nu cumva vă tremură mîinile și nu vă dor de nu mai puteți scrie deloc. Vedeți dacă nu cumva aveți un aer cam adormit. La naiba cu prostia țăranilor ! Dacă ești silit să trudești de dimineață pînă seară în arșiță și în praf, și să mai capeți și al naibii de puțin pentru asta, pun pariu că n-ai mai avea vreme să-ți faci unghiile, să citești articole științi-

fice și să te îmbraci elegant. Aici și-a dat jos haina și s-a îndreptat către superiorul său.

Inspectorul s-a tras consternat înapoi.

— Domnule Harris, nu-ți dai seama ce faci !

În acest moment critic au ieșit împreună din clasă. Ce s-a petrecut afară noi n-am aflat niciodată. Asta e tot ce-am auzit, cu excepția nenumăratelor relatări deformate care au fost aduse acasă în ziua aceea.

O IDILĂ PE SECETĂ

— Sybylla, ce faci acolo ? Maică-ta unde-i ?

— Calc rufe. Mama s-a dus la cotețe să vadă de pui. Ce vrei ?

Tata era cel care mă strigase. Ora, două după-amiaza. Termometrul atîrnat pe verandă la umbră înregistra 105½grade.

— Văd că vine Blackshaw încoace. Strig-o pe mai-că-ta ! Vino cu frînghiile, eu iau capra.

Acu să-mi vii : să le mai săltăm o dată în picioare, săracele. Mai bine le-am da cu ceva în cap, dar luna care vine s-ar putea să plouă. Nu poate să țină o veșnicie nici seceta asta.

Am chemat-o pe mama, am luat frînghiile și am pornit, trăgîndu-mi pe față boneta, ca să-mi apăr ochii de praful adus puzderie dinspre apus. „Capra" la care se refugiase tata erau trei pari lungi de opt sau zece picioare, legați împreună ca să stea vertical. Era un sistem meșterit de tata ca să ne ușureze munca la ridicatul vacilor. Un al patrulea par, ceva mai lung, se așeza în furca formată de cei trei și la un capăt al lui se legau două frînghii trecute, una pe sub coastele, iar alta pe sub grumazul vitei. Pe celălalt capăt al acestui par ne lăsam noi cu toată greutatea, în timp ce un om o sălta de partea din spate iar altul de coarne. Vacile începătoare se arătau cam îndărătnice și ne dădeau mult de furcă ; însă cele învățate cu figura asta se ajutau singure, ridicîndu-se hopa-sus, ca niște floricele. Singura îndemînare ce se cerea era să tragi iute parul înapoi, mai înainte ca vacile să se miște, că dacă nu frînghiile le mai trînteau o dată.

În după-amiaza aceea aveam de ridicat de jos șase vaci. Ne-am luptat bărbățește și am pus pe picioare cinci dintre ele, apoi ne-am îndreptat către locul unde zăcea ultima, culcată pe spate într-un loc bolovănos, fără pic de umbră, de pe coasta unui deal. Bărbații au întors-o de coadă, în timp ce mama și cu mine fixam capra și aranjam frînghiile. Am ridicat-o în sus, dar sărmana vită era atît de neputincioasă și de năucită, că imediat s-a prăbușit la loc. Ne-am decis să-i lăsăm un răstimp de cîteva minute înainte de a face o nouă încercare. Nu se vedea nici un fir de iarbă nicăieri și era prea mult praf ca să te așezi jos. Noi eram prea epuizați ca să rostim propoziții mai lungi de un singur cuvînt, așa că așteptam în tăcere, sub soarele arzător, strîngînd pleoapele să ne ferim ochii de praf.

Sfîrșeală ! Sfîrșeală !

Cîțiva norișori biciuiți de vînt desenau fîșii mate pe cerul albicios, decolorat de bătaia orbitoare și nemiloasă a soarelui de după-amiază. Sfîrșcala era înscrisă pe delicatele trăsături ale chipului brăzdat de griji al mamei și își găsea expresie în sprîncenele încruntate și obrajii prăfuiți ai tatei. Blackshaw era și el sfîrșit de oboseală, și ne-a spus-o ștergîndu-și de pe față praful devenit noroi din pricina transpirației. Și eu eram sfîrșită, mă dureau toate mădularele de atîta căldură și atîta muncă. Bietul animal întins la picioarele noastre era și el sfîrșit. Natura întreagă era istovită și parcă intona un bocet de jale în vîntul fierbinte ca dogoarea de furnal, care vuia printre arborii de pe colnicele din spatele nostru și șfichiuia pămîntul scorojit și însetat. Toate erau cuprinse de sfîrșeală, numai soarele nu. Părea că se făiește cu puterea lui, neobosit și fără cruțare, rotindu-se cutezător pe boltă, în vreme ce arunca în jos o căutătură piezișă înspre neputincioasele sale victime.

Sfîrșeală ! Sfîrșeală !

Asta era viața — viața mea — cariera mea, strălucita mea carieră ! Aveam cincisprezece ani — cincisprezece ani ! Încă cîteva ceasuri trecătoare și voi fi la fel de bătrînă ca cei din jur. Mă uitam la ei cum stăteau acolo, sfîrșiți de oboseală, și cum începeau să coboare

de cealaltă parte a muntelui vieții. Cînd erau și ei tineri speraseră, fără îndoială, lucruri mai bune, visaseră la ele și chiar le cunoscuseră. Dar iată-i aici. Asta fusese viața lor ; asta era cariera lor. Era și a mea, și după toate probabilitățile urma să fie și a mea în continuare. Viața mea — cariera mea — cariera mea strălucită !

Sfîrșeală ! Sfîrșeală !

Soarele verii dănțuia mai departe. Vara e o născocire a diavolului și viața e un blestem, îmi spuneam în inima mea. Ce mai pietroi mohorît e și lumea ! Are și ea niște praguri înguste și sterpe și de astea ne lasă să ne agățăm, chinuindu-ne de ne rupem unghiile, un an-doi iar apoi ne azvîrle în uitarea și întunericul din afara ei, poate ca să îndurăm alte torturi, și mai grele.

Biata vită gemea. Ridicatul în sus o istovise de puteri și avea porțiuni de piele roasă de mărimea unei farfurii de *breakfast,* care o dureau și la care era un chin să te uiți.

E nevoie de multă suferință ca să smulgi un geamăt de la un animal atît de răbdător. Am întors capul și, cu nerăbdarea și modul unilateral de a gîndi la cincisprezece ani, l-am întrebat pe Dumnezeu ce sens are asta, înțeleg să copleșească cu suferințe pe oameni, avînd în vedere că e doar o încercare pentru accesul la o lume mai bună, dar animalele, bietele animale nevinovate, de ce sînt și ele chinuite astfel ?

— Hai, vino, o mai ridicăm o dată, spuse tata.

Ne-am dus iar ; e uimitor ce greutate poate să aibă cea mai prăpădită vacă. Cu mare chin am mai pus-o încă o dată pe picioare, și de data asta am avut grijă s-o ținem pînă s-a proptit bine pe picioarele ei. Am dus-o acasă ținînd-o mama și tata de partea dinspre coadă, iar Blackshaw și cu mine de coarne și i-am dat niște terci de tărîțe. Apoi ne-am întors în casă la treburile noastre, în timp ce bărbații s-au așezat pe verandă să fumeze și să scuipe, discutînd despre secetă vreme de un ceas, la sfîrșitul cărui răstimp s-au dus să ajute pe alții la vite. Am pus lemne pe foc și ne-am văzut mai departe de călcat, de la care ne întrerupseseră cu cîteva ceasuri înainte. Era o muncă neplăcută pe o asemenea

arşiţă. Din cauza vîntului şi a prafului eram silite să ţinem închise uşile şi ferestrele. Ne era cald şi eram obosite, şi ne dureau picioarele de abia ne mai ţineam pe ele.

Sfîrşeală ! Sfîrşeală !

Vara e o născocire a diavolului şi viaţa e un blestem, îmi spuneam în inima mea.

Zi după zi, seceta continua. Din cînd în cînd veneau cîteva zile de vînt turbat, cum am pomenit mai înainte, care smulgea din ocoale fînul şi-l grămădea lîngă garduri, întuneca văzduhul cu praf şi părea că promite ploaie, dar se împrăştia totdeauna dincotro venise, luînd cu el şi puţinii nori pe care îi adunase : iar alte săptămîni şi săptămîni în şir, din zare în zare, nici un punct nu mai păta strălucirea crudă şi orbitoare a cerului de metal.

Sfîrşeală ! Sfîrşeală !

Am spus asta de multe ori, dar, vai, e ceva atît de istovitor şi care trebuie repetat de multe ori, pentru ca familiaritatea cu el să-i mai reducă din amăreală !

Capitolul șase

REVOLTĂ

Cu toată strădania și eforturile noastre, pînă la urmă au murit toate vacile, cu excepția a cinci ; dar chiar și ele, alături de o pereche de cai, se luptau din greu să supraviețuiască cu ce le oferea întinderea de o mie de acri care era fără nici o rezervă, la dispoziția lor. N-aveau aproape deloc iarbă — doar apa și căldura le mai țineau în viață. Nici nu mai e nevoie să spun că din punct de vedere financiar eram din nou pe drojdie. Totuși, cu ceva ajutor din partea rudelor mai favorizate de soartă și cu banii obținuți din vînzarea pieilor de vită și a puilor crescuți de mama, am izbutit să plătim dobînda la banii împrumutați de la episcop și să avem ce îmbuca.

Din nenorocire pentru noi, tocmai atunci a ieșit la iveală că împuternicitul episcopului era o canalie care delapida fonduri. Tata deținea chitanțe care atestau că îi plătise cu regularitate dobînzile la banii luați împrumut acestui împuternicit ; dar folosindu-se de un chițibuș avocățesc, căci nu aveam bani să-l dăm în judecată, înălțimea sa lordul-episcop refuza să recunoască semnătura împuternicitului său, cîndva stîlp al catedralei, și, avînd legea de partea sa, puse să ni se trimită o somație de plată. După toate nenorocirile noastre, era într-adevăr prea mult ; am implorat să ni se dea timp, la care rugăminte ne-a răspuns trimițînd portărelul să sechestreze tot ce mai aveam. Cele cinci vaci și cei

doi cai, separatorul de lapte, plugul, căruța, carul cel mare, șareta, pînă și vasele de bucătărie, cărțile, tablourile, mobila, ceasul de buzunar al tatei-pînă și paturile, pernele și păturile. Nu ne-au lăsat decît ce era pe noi, și asta pentru a plăti niște bani la care tata avea chitanțe.

Dacă n-ar fi fost mărinimia rudelor, am fi intrat la mare ananghie. Ele ne-au trimis destul ca să putem răscumpăra totul, iar vecinii noștri ne-au sărit și ei în ajutor, cu mare elan și cu sinceră și caldă compasiune. Aprodul — un gentleman pînă în vîrful unghiilor — ne-a ajutat și el cît i-a stat în puteri, cînd a văzut cum stau treburile.

Lucrurile noastre au fost scoase în fața casei și vecinii au organizat un simulacru de licitație, la care aprodul a închis ochii. Vecinii licitau pe banii trimiși de prietenii noștri, nimeni nu contralicita și așa s-au vîndut pe nimica toată toate bunurile noastre. Orice nor își are căptușeala lui de argint, iar norul negru al sărăciei are o căptușeală de argint foarte strălucitoare.

Cînd ești sărac ajungi să cunoști adevăratul suflet al oamenilor, cum n-ai să reușești vreodată dacă ești bogat. La sărăcie oamenii îți sînt prieteni din pură simpatie și iubire și nu fiindcă ar avea interes să profite de pe urma ta. Merită să ajungi sărac o dată sau de două ori în viață, numai ca să încerci fericirea și mulțumirea sufletească pe care ți-o pot da un pic de iubire și de prietenie adevărată. Nu că ar fi imposibil ca cei care se scaldă în belșug să aibă prieteni adevărați, dar mă tem că cei bogați trebuie să aibă tot timpul sufletele roase de bănuiala că prietenia și iubirea ce li se arată sînt numai interes și prefăcătorie, tertipuri și lingușeli de profitori care roiesc în jurul averii.

În legătură cu numele episcopului: apropiata vînzare la licitație a bunurilor noastre fusese anunțată la timpul respectiv în ziarele locale și tata primise mai multe scrisori de compasiune din parte unor clerici care deplorau conduita episcopului. Aceste scrisori veneau de la oameni, pe care tata nu-i cunoștea și care nu știau

că Richard Melvyn era scos la mezat pentru datorii pe care le achitase deja.

Cu generozitatea rudelor și cumsecădenia vecinilor, săritori cum nu-s alții pe lume, mobila noastră era iar a noastră, dar oare din ce mai puteam să trăim ? Recoltele se veștejeau pe cîmp din lipsă de ploaie și nu mai aveam decît cinci vaci — nu era o perspectivă prea strălucită. Mama a venit la mine în cameră într-o seară, cînd mă pregăteam de culcare, și mi-a spus foarte serioasă :

— Sybylla, vreau să stau de vorbă cu tine.

— Dă-i drumul ! am răspuns ursuză, căci mă așteptam la o lungă taca-taca despre cum nu sînt bună de nimic, în general — subiect de care eram absolut sătulă.

— Să știi, Sybylla, că în ultima vreme am întors lucrurile pe toate fețele. N-avem ce face, nu ne mai putem permite să te ținem acasă. Va trebui să te apuci și tu de ceva.

N-am răspuns nimic, iar mama a continuat :

— Mă tem că va trebui să desfacem toată casa. N-avem încotro ; tatăl tău nu-i în stare să cîștige o pîine. Am ajuns să blestem ziua cînd mi-a ieșit în cale. De cînd s-a pus pe băutură n-are habar să-și cîștige existența nici cît un cotoi. Va trebui să-i dau pe cei mici pe la rude ; cei mari vor trebui să plece și să-și ia cîte o slujbă ; iar eu și cu tatăl tău la fel. Altceva nu văd ce ar putea să ne aștepte. Biata Gertie, mititica de ea, e prea crudă ca să plece în lume (nu era nici cu unsprezece luni mai mică decît mine) ; trebuie să se ducă să stea la bunica, așa mă gîndesc.

— Tot nu i-am răspuns nimic, așa că mama a întrebat :

— Ei, Sybylla, tu ce zici ?

— Crezi că e absolut necesar să desfaci casa ? am întrebat-o.

— Păi, ia dă-mi tu o idee mai bună, dacă ești așa deșteaptă, a spus mama supărată. Așa-i totdeauna : cum propun eu ceva săriți imediat împotrivă, dar în afară de mine nu vă gîndiți nici unul la nimic. Tu ce-ai face în

locul meu ? Poate îți închipui că tu ai fi în stare să ne ții pe toți !

— Și de ce să nu stăm la noi acasă ? Blackshaw și Jensen n-au pămînt mai mult ca noi, sînt tot așa de mulți, și ei se descurcă. Ar fi foarte rău să crească cei mici departe unul de altul, or să ajungă ca niște străini.

— Da, foarte frumos că spui asta, dar cum Dumnezeu să o ia taică-tu de la început cu cinci vaci, mari și late ? Degeaba îmi bat eu gura cu tine, că n-ai pic de minte. O să vezi că tot cum zic eu e pînă la urmă mai bine.

— Dar rudelor noastre — i-am replicat — nu le-ar fi și lor mai ușor să ne dea cîte ceva pînă ne mai punem pe picioare, decît să-și ia pe cap răspunderea unui copil de crescut ? Eu sînt sigură c-ar prefera și ei.

— Da, poate că așa ar fi mai bine, dar, în ce te privește, va trebui să începi să cîștigi. Ce-or să zică dacă va trebui să întreții o fată așa mare ca tine ?

— O să plec să-mi cîștig pîinea și cînd o să scapi de mine din casă o să fie raiul pe pămînt, nu altceva. Și copiii or să se facă îngerași cînd n-or să mai aibă după cine se lua la rele, am spus cu amărăciune.

— Uite, Sybylla, n-are rost să vorbești așa ; știi doar că nu arăți tragere de inimă la nimic. Dacă te-ai îndrepta și ai pune și tu mîna să mă ajuți să văd de păsări, sau la croitorie, sau de ce n-ai începe să gătești tu ?

— Auzi, să gătesc ! — am ripostat cu dispreț ; Păi dogoarea pe care trebuie s-o îndure omul lîngă vechitura aia de sobă ar da gata și un cal ; și mă calcă pe nervi să mă chinuiesc și să mă umplu toată de mizerie s-o curăț. Unde mai pui că, dacă vreau și eu să prepar vreun desert ceva mai deosebit, ba ne zgîrcim la unt și la stafide, ba n-avem destule ouă. Să-l ia dracu' de gătit !

— Sybylla, Sybylla, ce vulgar ai ajuns să vorbești !

— Da, am fost și eu cîndva destul de proastă să mă străduiesc să vorbesc politicos, dar acum m-am lecuit. Pentru cine mă aude, vorbesc destul de bine. Și dacă sînt vulgară, ce ? Vulgară sau ba, tot așa dau la viței, mulg vacile și-mi omor zilele pe aici, am răspuns furibundă.

— Uite, vezi cum ești, o dată nu ți-e și ție ceva pe plac acasă. Degeaba. Singurul lucru care ți-ar prinde bine ar fi să începi să-ți cîștigi singură existența.

— Bine, o să-mi cîștig singură existența !

— Și ce-ai vrea să faci ? Vrei să dai examen de învățătoare ? E o meserie foarte potrivită pentru fete.

— Și ce șanse aș avea, mă rog, să le întrec la examen pe fetele din Golburn ? Ele au profesori buni și își mai dedică și toată vremea învățăturii. Eu nu-l am decît pe moș Harris, care-i cea mai tîmpită vită încălțată care există. Și pe urmă, numai gîndul să fiu profesoară și mi se face silă. Mi-aș lua repede lumea în cap.

— Ca să te tocmești servitoare sau bucătăreasă ești prea mică ; n-ai destulă experiență ca să fii cameristă ; nu te omori cu cusutul și să te primească soră la spital n-ai nici o șansă ; recunoaște și tu că nu ești bună de nimic. Te-ai făcut mare și chiar că nu ești de nici un folos !

— Ba există o grămadă de lucruri pe care le-aș putea face !

— Spune-mi și mie cîteva.

Am tăcut. Toate profesiile în care simțeam că aș fi putut să excelez, numai să mi se fi oferit șansa să arăt de ce sînt în stare, aparțineau unei sfere care ne depășea cu mult. Să-i fi pomenit mamei, atît de practică și de prozaică, de aspirațiile și de ambițiile mele, mi-aș fi atras asupră-mi și mai multă batjocură decît eram deja silită zilnic să îndur.

— Numește cîteva lucruri pe care ai putea să le faci !

Puteam să trec și aviația printre profesiile la care mă gîndeam. Cea mai puțin ne-menționabilă din ele era muzica, așa că am pus-o pe tapet.

— Muzică ! Dar trebuie să studiezi ani de zile și să faci o mulțime de cheltuială pînă să ajungi să cîștigi ceva cu asta ! Nici nu încape vorbă ! Singurul lucru care ți-ar sta bine ar fi să te potolești și să începi să muncești cu tragere de inimă ; ori să mă ajuți s-o scoatem la capăt aici, ori dacă nu, să te duci bonă la copii și să te descurci singură. Dacă ai vreun talent în tine, o să iasă el curînd la iveală. Dacă-ți închipui că ești capabilă să faci senzație

și că munca de acasă nu-i pe măsura ta, du-te și arată lumii întregi ce creatură minunată ești !

— Mamă, ești nedreaptă și rea ! am exclamat. Nu mă înțelegi deloc. Nu mi-a trecut niciodată prin minte că aș putea să fac senzație. Ce-s eu de vină dacă detest munca manuală murdară, fiindcă o *detest* și o detest pe zi ce trece mai mult și n-ai decît să-mi ții predici peste predici, pînă te învinețești, că tot o s-o urăsc în vecii vecilor. Și dacă va trebui să fac așa ceva toată viața, și dacă voi fi blestemată să trăiesc mult, am s-o urăsc și în ultima zi tot atît cît o urăsc azi. N-am cerut eu să mă nasc cu alte înclinații. Dacă m-aș mai naște o dată și mi-ar fi cu putință să aleg cum să fiu, m-aș naște ca cea mai umilă și mai rudimentară ființă care se poate închipui, ca să-mi găsesc totdeauna semeni pe măsură, sau m-aș naște idioată, ceea ce ar fi și mai bine.

— Sybylla ! spuse mama, zguduită. Mă mir că nu te trăznește Dumnezeu ! Nu mi-a fost dat să aud...

— Nu cred că există un Dumnezeu, am zis cu violență, și dacă există, nu e o ființă milostivă, cum îl zugrăviți voi totdeauna, altfel nu m-ar tortura de cînd mă știu, numai ca să rîdă de mine !

— Sybylla, Sybylla ! Cum de-am putut să cresc așa un copil ! Îți dai seama că...

— Îmi dau seama doar că urăsc viața asta. O urăsc, o urăsc, o urăsc ! am strigat cu vehemență.

— Și mai spui să pleci să-ți cîștigi pîinea ! Păi, nici o femeie pe lume nu te-ar ține două zile în casa ei. Ești diavolul în persoană. O, Doamne !

Și mama începu să plîngă.

— Ce-am făcut să fiu blestemată cu așa un copil ? În tot districtul nu-i femeie să mai aibă așa povară ca mine. Cu ce sînt eu vinovată oare ? Doar sper să-ți mai înmoaie inima cea haină rugăciunile pe care le spun pentru tine.

— Dacă ți-ascultă rugăciunile, că pe ale mele nu le-a ascultat niciodată, i-am replicat.

— Rugăciunile tale ! zise mama cu dispreț. Ce îngrozitor lucru, un copil de nici șaisprezece ani, și să fie așa de înrăit ! Nu știu ce să mă mai fac cu tine, nu plîngi și nu-ți ceri niciodată iertare. Uite, Gertie, mititica de ea :

acum, nu-i vorbă, mai face și ea rele din cînd în cînd, dar dacă o pedepsesc se pătrunde și se necăjește și vezi că e ființă omenească, nu un diavol din iad.

Astfel zicînd, mama ieși din odaie.

— Prea am cerut iertare, ca să nu-mi piară cheful de asta ! am strigat după ea.

— Cred că nu ești în toate mințile. E singura scuză valabilă pe care pot s-o găsesc pentru comportarea ta, îmi azvîrli ea o lovitură finală.

— Voi două, de ce dracu' nu vă culcați în loc să vă ciorovăiți ca două cațe la miezul nopții și să-i stricați omului somnul ? se auzi vocea tatălui meu din așternut.

Mama e o femeie de treabă — chiar foarte de treabă — și nici eu, nu cred, nu sînt chiar ticăloșia în persoană, dar nu ne împăcăm deloc. Sînt ca un mecanism pe care, neînțelegîndu-l, mama îl întoarce în direcția inversă, făcînd ca toate rotițele alcătuirii mele să meargă în dezacord și să scîrțîie.

Se miră de ce nu plîng și nu implor iertare, dînd în acest fel dovadă de umanitate. Eram prea încordată ca să vărs lacrimi. Ah, să-mi fi putut lacrimile ușura inima împovărată ! Am luat sfeșnicul de cositor cu lumînarea de seu făcut în casă și m-am uitat la frumoasa mea soră Gertie, care dormea (ea și cu mine împărțeam același pat). Așa era, cum zisese mama. Dacă o certau pe Gertie pentru vreo greșeală, ea imediat își găsea scăparea în lacrimi, spunea că-i pare rău, ei o iertau și pe dată uita de toată tărășenia. Ea intra în puterea de înțelegere a mamei, eu nu ; ea era simțitoare, credea mama, eu nu eram. Dacă mama ar fi fost capabilă să mă înțeleagă, și-ar fi dat seama că sînt capabilă de mai multe abisuri de agonie și de mai multe culmi amețitoare de bucurie într-o singură zi, decît va încerca Gertie toată viața ei.

Nu eram oare în toate mințile, cum spunea mama ? M-a cuprins teama că ar putea fi așa. Eram, fără îndoială, cu totul deosebită de toate fetele pe care le văzusem sau le cunoscusem. Ce era acest duh aprins și nestăpînit care tălăzuia în mine ? Ah, de-aș fi putut să plîng ! M-am azvîrlit pe pat și am gemut. De ce nu eram și eu ca celelalte fete ? De ce nu eram și eu ca Gertie ? De ce o rochie nouă, munca de zi cu zi și un picnic din cînd în

cînd nu erau de ajuns să-mi umple sufletul? Agitația mea o trezi pe Gertie.

— Ce-ai pățit, Sybylla dragă? Hai, vino la culcare. Te-a certat mama. Mereu ceartă pe cineva. Nu-i nimic. Zici și tu că-ți pare rău și n-o să te mai certe. Eu așa fac totdeauna. Hai, bagă-te în pat. O să fii obosită mîine dimineață.

— Și ce dacă o să fiu? Mai bine aș muri. La ce bun să mai trăiască o ființă așa îngrozitoare ca mine? Nimănui nu-i pasă și nimeni n-are nevoie de mine.

Capitolul șapte

A VĂZUT CINEVA TRANDAFIR FĂRĂ SPINI ?

A doua zi dimineață m-am sculat din pat cu trei lucruri în cap : o pereche de ochi buhăiți, o durere strașnică și hotărîrea fermă să scriu o carte. Nici mai mult, nici mai puțin decît o carte. Cîteva ore de muncă pe afară, în aerul tăios al unei dimineți de toamnă tîrzie, au făcut să-mi treacă umflăturile din jurul ochilor și durerea din tîmple, ideea să-mi descarc sufletul scriind, însă, prinsese rădăcini solide în mintea mea. Nu eram la prima încercare în această direcție. Cu doi ani mai înainte, șterpelisem hîrtie și noapte de noapte mă furișam din pat pe la ora unu-două ca să scriu un roman colosal în ceea ce privește lungimea și detaliile lui, în care un erou și o eroină construiți după toate canoanele își făceau într-o manieră cît se poate de ortodoxă datoria de eroi de roman. Știind cum o ducem, bunica avea obiceiul ca atunci cînd îmi scria să-mi pună în plic și cîte un timbru, ca să-i pot răspunde. Le-am strîns și cu ele mi-am trimis cartea celui mai mare editor din Sydney. După o așteptare de mai multe săptămîni am primit o înștiințare politicoasă, cum că povestirea dovedea mult talent, lipsa de experiență a autorului fiind însă prea evidentă pentru ca ea să fie publicată. Scriitorul va trebui să studieze cele mai de preț opere literare și nu încape îndoială că într-o zi se va număra printre romancierii australieni.

Pentru opera unui copil de treisprezece ani, era o părere extrem de promițătoare, mult mai încurajatoare

decît cele de care au avut parte marii scriitori, la începutul carierei lor literare ; dar pînă şi mintea mea de copil pricepea că înştiinţarea respectivă era o chestie stereotipă pe care editorul o trimitea ca răspuns la toate manuscrisele propuse lui de scriitori necunoscuţi, şi după toate probabilităţile o mai trimitea şi fără să citească măcar titlul povestirii. După asta am mai scris cîteva nuvele şi eseuri ; dar acum mă îmboldea dorinţa de a scrie încă o carte, fără vreo speranţă de a avea succes, întrucît îmi era imposibil să studiez, cum fusesem sfătuită, literatura. Rareori îmi cădea în mînă vreo carte şi atunci doar mici fărîmiţe de timp reuşeam să rup ca s-o citesc.

Cu toate astea, cei cîţiva şilingi pe care îi căpătam cînd şi cînd îi cheltuiam pe hîrtie şi în fiecare săptămînă furam în secret cîteva ore pentru scris din odihna de care aveam atîta nevoie. Din cauza asta eram pe parcursul zilei stoarsă de puteri şi abia mă mişcam, punînd-o la grea încercare pe mama. Tot timpul uitam lucruri pe care ar fi trebuit să le ţin minte, fiindcă gîndurile mele erau prinse în redactarea povestirii. Lipsa de odihnă începea să-şi spună cuvîntul asupra mea. Mă plîngeam în continuu de oboseală, iar munca mi se părea mult prea grea.

Mama nu mai ştia ce să creadă. La început şi-a zis că sînt leneşă şi rea şi m-a pedepsit în fel şi chip ; dar cît timp gîndurile-mi erau la cartea mea nu eram irascibilă, nu-i răspundeam obraznic şi nu mă luam la ceartă cu ea. Atunci ei a început să-i fie teamă că sînt cu siguranţă bolnavă şi m-a dus la un doctor. Acesta i-a spus că sînt mult prea precoce pentru anii mei şi că o să mă simt mult mai bine cînd se va mai încălzi vremea. Mi-a dat un tonic, pe care l-am aruncat pe fereastră. Nimeni n-a mai spus nimic despre plecarea mea ca bonă la copii ; tata se asociase cu un vecin care încheiase un contract de construire a unui drum şi în felul ăsta aveam, măcar cît de cît, ce minca.

Viaţa înainta hurducîndu-se încet şi, după cum vedeam, promitea să ajungă la capătul şinelor pe care luneca fără s-o ia deloc la galop, pînă cînd într-o bună zi din luna iulie 1896, mama a primit de la mama ei o

scrisoare care a produs o schimbare plăcută în viața mea, deși, ca toate lucrurile dulci, scrisoarea aceea își avea și picătura ei amară. Glăsuia după cum urmează :

Draga mea fiică Lucy,

De data asta îți scriu doar o scrisoare scurtă. Sînt presată de timp fiindcă tocmai au sosit patru-cinci străini și ne-au rugat să-i găzduim peste noapte și cum una din fete e plecată, trebuie să le fac eu rost de paturi. Vreau să-ți scriu despre Sybylla. Sînt sincer mîhnită să aflu că îți face atîtea necazuri și supărări. Fata trebuie să fie cu siguranță bolnavă, altfel nu s-ar comporta cum îmi povestești. E încă tînără și s-ar putea să-i mai vină mintea la cap cu timpul. Nu putem decît s-o încredințăm Domnului, căci el ne e totdeauna aproape. Trimite-o aici la mine, cît poți de curînd. Plătesc eu toate cheltuielile. O să-i prindă bine o schimbare și dacă se mai îndreaptă am s-o țin aici cît dorești tu. E prea tînără ca să ne gîndim la căsătorie, dar într-un an va fi de vîrsta pe care o aveam eu cînd m-am măritat și s-ar putea să facă om din ea căsnicia, dacă se mărită devreme. În orice caz, e mai bine să stea departe de Possum Gully, acum că a crescut, ca să n-o pască primejdia să lege prietenii sub nivelul ei. Ar putea să găsească ceva potrivit pe aici, nu că aș avea eu mare talent de pețitoare, dar acuși o ajunge și Gertie din urmă iar Sybylla, uricică tare cum e, o să aibă nevoie de tot timpul de care va putea dispune.

Mama ta iubitoare,
L. Bossier.

Mama mi-a dat scrisoarea s-o citesc și cînd am terminat-o de examinat cu atenție m-a întrebat dacă eram de acord să plec. Am răspuns cu răceală :

— Da. Cerșetorii și cei lipsiți de orice mijloace n-au de ales, iar bunica poate să mă țină și la Caddagat, cum mă ține și la Possum Gully — fiindcă bunica contribuia masiv la întreținerea noastră.

Cît privește peisajul, singurul lucru frumos erau la Possum Gully salcîmii australieni. Dealurile și vîlcelele

din imediata apropiere a casei noastre erau împodobite cu bolți de salcîmi bătrîni și tufe de lăstăriș iar boschete de felurite alte specii ornau întinderea șesurilor. Fiind duminică, în după-amiaza aceea mă bucuram de cîteva ore de libertate. La primirea veștilor conținute în scrisoare am plecat de acasă și m-am dus dincolo de colina joasă din spatele nostru, într-o vîlcea, unde m-am azvîrlit la poalele unui salcîm din pîlcul de arbori care îmi plăcea cel mai mult și m-am așternut pe gînduri.

Va să zică, mama îi povestise bunicii despre păcatele mele — bunicii pe care o iubeam atît de mult. Ar fi putut să aibă atîta mîndrie și atîta simț matern protector să țină pentru ea povestea lipsurilor mele. Nu eram surprinsă, cu toate că vestea mă supăra ; eram obișnuită cu mama, care spunea tuturor vecinilor ce pacoste eram pe capul ei, ce cîrcotașă eram și ce puțin îmi dădeam silința la treabă. O, Doamne ! Dacă mama ar fi înțeles ce durere cumplită, cîte zile și ore de agonie pură îndurasem din pricina înfățișării mele, cu siguranță că nu mi-ar fi arătat niciodată scrisoarea aceea.

Era nevoie să mi se dea timp din cauză că eram urîtă — nu constituiam un articol cerut pe piața matrimonială, plăcută idee ! Bunica făcea parte din școala veche, credea că măritișul e singurul rost în viață al unei fete ; așadar, cunoscîndu-i ideile, nu mă surprindea și nici nu mă supăra intenția ei de a mă căpătui. Dar eram urîțică. Ah, fir-ar să fie ! Of ! Ah ! Nu sînt capabilă să exprim ce sentiment îmi dădea asta. Îmi străpungea inima și mi-o masacra cu cruzime, ca un cuțit zimțat — nu fiindcă ar fi fost un dezavantaj în privința măritișului, căci îmi era antipatic și să mă gîndesc la măritiș. Căsătoria mi se părea cea mai cumplit de îngrădită și mai nedreaptă existență pentru o femeie. Ar fi putut fi ceva între frumos și acceptabil, în caz că ar fi existat dragostea la mijloc ; dar rîdeam de ideea de dragoste și mă hotărîsem să nu mă mărit niciodată, niciodată, niciodată !

Celălalt aspect al scrisorii — partea care mă umplea de bucurie — era perspectiva de a pleca la Caddagat.

Caddagat, locul nașterii mele ! Caddagat, unde îmi petrecusem, învăluită în dragostea bunicii și în dezmierdările care decurgeau din ea, cîteva din puținele mele

zile de copilărie fericită. Caddagat, locul pe care inima mea îl păstrează cu sfințenie, care rămîne pentru mine căminul meu natal. Caddagat, pe care firea l-a împodobit într-o frumusețe de vis. Caddagat, Caddagat! Caddagat al meu, pe vecie — așa să știți!

Prea absorbită de gîndurile mele ca să mai simt frigul acelei zile posomorîte de iarnă, am rămas sprijinită de salcîm, în aceeași poziție, pînă cînd a venit Gertie să mă anunțe că e gata ceaiul.

— Știi, Sybylla, era rîndul tău să pregătești ceaiul; dar am pus eu masa ca să te scap de-o porție de ceartă. Mama te căuta și zicea că precis iar te-au apucat toanele tale.

Mititica de ea, cum știa ea să facă pace! Mereu făcea lucruri de-astea pentru mine.

— Bine, Gertie, îți mulțumesc. O să pun eu masa două seri la rînd, dacă o să mai fiu aici.

— Dacă o să mai fii aici! Cum adică?

— Plec, i-am răspuns, urmărind-o atent să văd dacă îi pare rău, căci eram avidă de iubire.

— Ai de gînd să fugi de acasă, fiindcă te ceartă mama mereu?

— Nu, prostuțo! Mă duc la Caddagat, să stau la bunica.

— Pentru totdeauna?

— Da.

— Adevărat?

— Da.

— Pe cuvînt de onoare?

— Da, sincer de tot și pe cuvînt de onoare!

— Și nu te mai întorci niciodată?

— Nu știu dacă nu mă mai întorc chiar *niciodată*, dar plec pentru totdeauna, cît poate cineva să-și prevadă viitorul. Îți pare rău?

Da, îi părea rău. Îi tremurau buzele de copil, i se întristase chipul drăgălaș cu ochi albaștri și imediat i-au dat lacrimile. Observam fiecare amănunt cu o încîntare intensă. Era mai mult decît meritam fiindcă, deși o iubeam mult, fusesem totdeauna prea preocupată de mine însămi ca să-i fi arătat dragoste și să mă fi purtat drăguț cu ea.

— Cine o să-mi mai spună povești ?

Era un obicei al meu să-i debitez povești scornite de propria-mi imaginație fertilă. În schimbul acestor povești, ea ținea secret faptul că stăteam să scriu la orele cînd ar fi trebuit să fiu în pat. Am fost obligată să găsesc un mijloc de a-i cumpăra tăcerea atunci cînd — trezindu-se o dată — de două ori la ore scandaloase și descoperindu-mă în exercițiul îndeletnicirii mele nocturne — pînă și Gertie, care credea neabătut în mine, se alarmase atît de tare în privința sănătății mele, că am avut o mulțime de furcă s-o țin să nu-i strige pe mama și pe tata fără întîrziere. Dar am pus-o să-mi promită că nu spune nimănui și încercam o plăcere ciudată să-i aduc cu poveștile mele pe chip rîsul, ochii măriți de uimire sau lacrimile, după pofta inimii mele.

— O să se găsească cine să-ți spună povești.

— Dar nu ca ale tale. Și cine o să-mi mai ia apărarea cînd Horace nu mă lasă în pace ?

Am strîns-o la piept.

— Gertie, Gertie, promite-mi că ai să mă iubești totdeauna un pic și că n-o să mă uiți niciodată, niciodată. Promite-mi.

Și punîndu-și capul pe umărul meu, în strălucirea palidă a soarelui de iarnă care îi aurea părul, Gertie mi-a promis, cu ușurința cu care face promisiuni trecătoare un copil cu fire de fluturaș.

AUTOANALIZĂ

N. B. Este plicticoasă și egoistă. Mai bine ați sări-o. Asta-i sfatul meu. — S.P.M.

Cînd eram copil mic îmi făceam mii de vise despre lucrurile măreție pe care o să le înfăptuiesc cînd mă fac mare. Ambiția mea era nețărmurită, ca întinsele hățișuri necultivate în mijlocul cărora mi-am dus totdeauna zilele. Pe măsură ce am crescut, m-am lămurit că sînt fată, că din mine o să se aleagă o femeie ! Fată doar ! Atît și nimic mai mult ! A fost ca o lovitură de măciucă pentru mine cînd m-am dumirit că numai bărbații puteau să ia viața în piept și să-și croiască singuri soarta, în vreme ce femeile sînt silite să șadă, metaforic vorbind.

cu mîinile legate şi să îndure răbdătoare ca valurile vieţii să le azvîrle încoace şi încolo, izbindu-le şi zdrobindu-le fără milă. Familiaritatea cu acest jug m-a făcut să mă obişnuiesc cu el. M-am vindecat de dezamăgirea de a mă fi născut fată şi m-am împăcat cu soarta mea, în această privinţă. De fapt, găseam că e foarte plăcut să fii fată, pînă în clipa cînd în mintea mea s-a făcut lumină şi mi s-a impus un adevăr hîd. Acest adevăr mi-a otrăvit întreaga existenţă. Mă face să petrec zile şi nopţi de agonie. E o durere vie care nu se va vindeca niciodată, un spectru cumplit pe care nimic nu-l poate alunga. Reputaţia că aş fi deşteaptă mi s-a creat în legătură cu acest stigmat infernal. Din ce în ce mai rău ! Fetelor, fetelor ! Cele dintre voi care au inimă şi aspiră prin urmare la fericire, la viitoare cămine şi la un soţ, să nu vă creaţi niciodată renumele că sînteţi deştepte. Asta vă va scoate din cursa matrimonială cu tot atîta eficacitate cum ar face-o zvonul că aţi avea lepră. Dacă vi se pare, aşadar, că sînteţi năpăstuite cu ceva mai multă inteligenţă decît se obişnuieşte şi mai ales dacă priviţi realist lucrurile, ascundeţi-vă puterea de gîndire, frecaţi-vă strîns mintea, străduiţi-vă să păreţi neintelectuale — e singura voastră şansă ! Atunci cînd o femeie e frumoasă, i se scuză toate defectele. Poate fi imorală, anostă, frivolă, limbută, fără suflet şi chiar şi isteaţă ; atîta timp cît e plăcută la înfăţişare, bărbaţii se vor îmbulzi în jurul ei şi cum pe lumea asta bărbaţii sînt cei care fac legea, ei sînt puterea în faţa căreia trebuie să te pleci. Unei femei neatractive nu i se va ierta nimic. Soarta ei este o asemenea soartă, că părinţii copiilor urîţi de sex feminin ar trebui obligaţi să-i sacrifice de la naştere.

A doua descoperire neplăcută pe care am făcut-o cu privire la mine însămi a fost că sînt jalnic de neadaptată la mediu. Le-am studiat pe fetele de vîrsta mea din jur şi m-am comparat cu ele. Fusesem crescute alături. Avuseseră parte de aceleaşi avantaje ca şi mine ; unele, ce-i drept, avuseseră avantaje mai mari. Ne mişcam toate în aceeaşi lume mică şi neinteresantă, dar ele nu figurau pur şi simplu în această lume, ci făceau parte din ea ; eu, una, nu. Lor, ocupaţiile zilnice şi micile distracţii le asigurau suficient combustibil pentru opaiţul

existenței ; al meu pretindea mai mult decît îmi putea oferi Possum Gully. Ele ignorau cu desăvîrșire lumea din afara mediului lor. Patti, Melba, Irving, Terry, Kipling, Caine, Corelli, pînă și numele de Gladstone erau pentru ele simple nume. Dacă erau insule sau cai de curse nu știau, și nici nu le păsa. Cu mine lucrurile stăteau altfel. De unde îmi obțineam informațiile, cînd nu era ceva înnăscut, n-am idee. Noi nu cumpăram regulat nici un ziar, în afară de ziarul local, îmi ieșeau în cale puține cărți, n-aveam plăcerea să conversez cu o persoană cultă, din păturile supuse, mai des decît o dată pe an, și totuși auzisem de toate celebritățile din domeniul literaturii, artei, muzicii și teatrului : lumea acestora era și lumea mea, și cu imaginația trăiam printre ei. Părinții mei mă descurajau de la astfel de prostii. Fuseseră și ei pasionați de literatură și de artele frumoase însă acum nemaiavînd ce face cu așa ceva, își pierduseră interesul pentru ele.

Cîrteam tot timpul și nu-mi găseam locul și tînjeam dincolo de limitele suportabilului să ies în vîltoarea vieții. Acțiune ! Acțiune ! Dați-mi acțiune ! era strigătul meu. Mama se străduia s-o scoată la capăt cu mine, cît se pricepea și ea. Îmi ținea neobosită predici. Au fost puse la bătaie toate vechile zicale și omilii, dar fără vreun folos. Era ca și cum ar fi întrebuințat leacuri băbești la o boală care nu poate fi tratată decît de un medic specialist.

Mi-au administrat o groază de dondăneală pe coarda plicticoasă a vechiului refren „Tot ce pui mîna să faci, fă din toate puterile !" Zilnic mi se împuiau urechile că lucrurile mărunte sînt cele mai nobile în viață și că toți oamenii mari cu care băteam cîmpii au spus la fel. Le replicam de obicei în sensul că și eu îmi dădeam seama foarte bine cît sînt de nobile și se putea să scriu despre asta un eseu, la fel de bine ca oricare filozof. Era ușor pentru oamenii mari să sublinieze măreția vieții mărunte, goale și plicticoase. Dar de ce n-o adoptau și ei ?

Sub colții grapei broasca știe
Cum fierul taie-n carne vie.
Iar fluturașul din fereastră
Îi predică să se smerească.

N-aveam deloc chef să practic acel fel mărginit de nobleţe domestică, al broaştei ; tînjeam după triumfurile fluturaşului, blamate unanim, deşi sînt ca nişte baloane de săpun. Doream viaţă cît mai eram încă destul de tînără ca s-o trăiesc, şi citam drept motto :

Deşi dacă merge la izvorul de raze
Ulciorul se va sparge curînd,
Sînt mii să-i ia locul pe dată
Cînd cioburile-i cad la pămînt.
De-l ţineţi acasă, pe raft, nemişcat —
Hoinar nu-l lăsaţi la izvor,
Tot vine şi ceasul acela odat'
De-l adunaţi în cioburi, de zor.

Şi-atunci, vă întreb, bine-i oare
Ulciorul de lut să-l fereşti,
De parcă forma-i trecătoare
De aur pur o socoteşti ?
Sărman năting, ia seama bine,
Nu-i înţelept cum rostuieşti,
Ulciorul tău pe raft se sfarmă.
Al meu la rîul din poveşti.

Aveam destulă minte ca să-mi dau seama de inutilitatea încercării de a fi altfel decît eram. În aceste vremuri de aprigă competiţie nu exista pentru mine nici o şansă — de un prilej favorabil, nu de talent, aveam în primul rînd nevoie. Destinul socotise de cuviinţă să nu-mi acorde nici măcar un singur avantaj sau o singură ocazie favorabilă, aşa că eram neputincioasă. M-am pus pe lucru să-mi croiesc haină din cît postav aveam. M-am avîntat bărbăteşte să-mi comprim spiritul în „felul de viaţă pentru care mă adusese pe lume bunul Dumnezeu". Am împins, am stîlcit, am făcut zob, dar cum reuşeam să-l îndes pe o parte, ţîşnea imediat afară pe altă parte şi mă sfida să reuşesc să-l înghesui în cutiuţa strîmtă a locului numit Possum Gully.

Nestinse pîrjoluri şi chinuri
Aduse de speranţa înşelată,
Tînjeala şi-amarele doruri

De mistice oaze atrase,
Sînt numai nisipul în care
Un lac nemilos se răsfrînge,
Şi pe orice drumeţ îl răpune
O sete ce-o poartă în sînge.

Într-o sforţare zadarnică de a-şi astîmpăra această sete necruţătoare, sufletul meu orbecăia prin locuri întunecate şi stranii. Pornise în căutarea lui Dumnezeu şi cum nu-l aflase, ostenise.

Pe aceeaşi cale neştiută, pe care ajunsese pînă la mine ecoul vieţii mai evoluate, a pătruns şi ştiinţa despre păcatul şi suferinţa răspîndite pe lume, plînsetul milioanelor de oprimaţi, de umiliţi şi călcaţi în picioare, de uitaţi de Dumnezeu. Rotiţele mecanismului social aveau nevoie să fie ajustate — lucrurile stăteau strîmb. O, de-aş fi putut găsi o cale de îndreptare pe care s-o ofer semenilor mei ! Mi-am ameţit creierul cu această problemă ; eu însămi îmi depăşeam propriile puteri. Un bărbat cu asemenea idei, e propriul său blestem, iar o femeie — Dumnezeu s-o ajute pe femeia care corespunde acestei descrieri ! Ea nu e numai o fiinţă dezrădăcinată, e o fiinţă fără nici un fel de rădăcină, o fiinţă solitară !

Recunoscînd acest lucru, m-am întors şi l-am blestemat pe Dumnezeu pentru că-mi azvîrlise pe umeri o povară mai grea decît eram în stare să duc, l-am blestemat amarnic şi o voce dinăuntrul meu mi-a şoptit că nu există cineva pe care să-l blestem. Nu există Dumnezeu. Eram o necredincioasă. Nu că aş fi căutat sau dorit ateismul. Aspiram să fiu creştină şi luptam împotriva necredinţei. Le-am cerut ajutor creştinilor din preajma mea. Proasta de mine ! La fel de bine puteam să-i anunţ că sînt o tîrfă. Respectabilitatea mea a dispărut cît ai bate din palme. Unii au zis că e imposibil să nu cred în existenţa lui Dumnezeu ; făceam asta numai ca să cîştig notorietate, şi s-au lepădat pe dată de mine.

Să nu cred în Dumnezeu ! Eram nebună !

Dar dacă există într-adevăr un Dumnezeu, vor ei să-mi spună cum să-l aflu ?

Roagă-te ! Roagă-te !

M-am rugat mult și cu înflăcărare, dar mereu auzeam izvorîndu-mi din inimă șoapta că nu există nimic la care să te rogi.

Ah, amara, disperata foame sufletească de dumnezeire pe care numai un ateu o poate înțelege ! Nimic pentru care să trăiești pe lume ; nici o speranță dincolo de mormînt. Asta mă azvîrlea în accese de profundă melancolie.

Dacă tatăl meu ar fi avut o poziție importantă în ținut, în calitate de fiică a lui, fără îndoială că viața mea ar fi fost atît de plină de ocupații plăcute că nu s-ar fi născut în mine spiritul care mă chinuiește acum. Sau dacă aș fi avut vreun prieten — cineva care să știe, care să fi suferit și să înțeleagă, cineva căruia să mă destăinui și pe care să mă pot bizui — aș fi putut deveni un caracter foarte frumos. Dar nu era în toată lumea largă un suflet care să-mi întindă mîna și mi-am spus cu amărăciune în sinea mea : „Nu există nimica bun pe lume". Cînd eram în dispoziție mai blîndă îmi spuneam : „Ah, ce încîlceală ! Cei care ar avea inima să dea ajutor n-au putere s-o facă, iar cei care au putere n-au inimă".

Răul, ca un adversar prea puternic la jocul de șah, stă tot timpul în coasta binelui, să-i dea șah-mat ca unui rege slab mînuit.

Îmi lipsește, din păcate, încrederea de sine. Aveam nevoie de cineva care să mă ajute să trec de momentele grele din viață, și neîntîlnindu-l, eram la vîrsta de șaisprezece ani atît de înrăit de cinică și de păgînă, că să fi colindat trei zile în șir nu-mi găsea omul pereche pe potrivă,

Capitolul opt

AM PLECAT DIN POSSUM GULLY, URA ! URA !

Dacă cineva din Sydney are prieteni cu domiciliul la Goulburn, spune că aceştia stau în provincie. Dacă cineva din Goulburn, are prieteni la Yass, zice că stau în provincie. Dacă cineva din Yass are prieteni la Young, zice că stau în provincie, şi tot aşa. Caddagat se află „în provincie".

Pornită într-acolo în a doua zi de miercuri a lunii august 1896, mi-am luat bilet la gara din Goulburn şi pe la ora unu noaptea mi-am ocupat locul într-un vagon de clasa a doua din trenul poştal aflat în drum spre Melbourne. Aveam trei-patru ore de mers cu acest tren, apoi trebuia să schimb şi să mai călătoresc pe o linie secundară încă două ore. În tot vagonul, numai eu veneam de la Goulburn ; ceilalţi pasageri se aflau acolo mai de mult şi dormeau cu toţii. Vreo cîţiva au deschis ochii, luptîndu-se cu somnul, s-au uitat încruntaţi la intrus şi pe urmă au adormit la loc. Mişcarea trenului era o bucurie pentru mine şi nici nu-mi trecea prin cap să dorm. Stăteam în picioare, cu fruntea apăsată de geamul rece, încercînd fără succes să disting obiectele care treceau în zbor pe lîngă noi, prin întunericul de cerneală al nopţii ceţoase.

Prea rîdea inima în mine la gîndul lucrurilor plăcute care mă aşteptau de acum încolo, ca să mă gîndesc la cei pe care îi părăsisem. Nu regretam că plec din Possum Gully. Dimpotrivă, îmi venea să dau din mîini şi să chiui

de bucurie că scăpasem de acolo. Auzi vorbă, acasă! Ferească Dumnezeu să fie viața dusă la Possum Gully singurul izvor al amintirilor mele despre căminul patern! Practic, acolo crescusem, însă inima mea refuza categoric să considere acel loc drept casa ei. Îl uram pe atunci, îl mai urăsc și acum pentru monotonia lui încremenită. Nu-mi oferise și nu-mi oferea o singură amintire tandră, ci numai aduceri aminte cît se poate de sumbre, menite să-ți reteze aripile și să-ți sărăcească gîndirea. Nu și nu; nu lăsam în urmă un cămin, ci abia acum zburam către casă.

Acasă, acasă la Caddagat, acasă la vîlcelele înverzite, la vuietul dulce și melancolic al apelor de munte, la colțuroșii și semeții munți Borgong; acasă, la bunicuța mea scumpă, la unchiul și la mătușica, la cărți, la muzică, rafinament, lume multă, distracții, la casa care îmi era atît de dragă.

Toate la vremea lor, am ajuns la capătul călătoriei cu trenul și am fost preluată de un bărbat voinic, cu barba roșie, care m-a informat că el e vizitiul diligenței și că primise de la doamna Bossier o scrisoare cu instrucțiuni să aibă grijă de mine. M-a mai informat de asemenea și că făcea bucuros „treaba asta", cum s-a exprimat, și că voi fi la adăpost sub oblăduirea lui ca în sînul lui Dumnezeu.

Călătoria de douăzeci și șase de mile cu diligența n-a fost nici plăcută, nici interesantă. Eram singurul pasager, așa încît puteam să-mi aleg orice loc. Cum vremea era rece și umedă, am preferat să stau înăuntru și m-am făcut covrig pe o bancă, de unde m-a deranjat la fiecare două-trei mile vizitiul cel săritor, interesîndu-se dacă era „liniște și pace".

La Halfway House, unde ne aștepta un echipaj de cinci cai de schimb, am mîncat și m-am dezmorțit un pic, prinzînd puteri pentru drumul care mai rămînea de făcut. Pe măsură ce mergeam, se făcea tot mai frig și la 2. 30. d.a. nu mi-a părut rău deloc să dau cu ochii de acoperișurile așezării Gool-Gool. Ne-am dus întîi la poștă, unde au fost predați sacii de corespondență, apoi

ne-am întors și am tras în fața Hotelului Woolpack. Un domn tînăr, cu impermeabil și șapcă, care stătuse pînă atunci în picioare pe verandă, a ieșit în stradă cînd s-a oprit diligența și, scoțîndu-și șapca și băgînd capul înăuntru, a întrebat : „Cine e domnișoara Melvyn ?"

Văzînd că eu eram singura pasageră, a rîs cu un rîs extrem de plăcut, dînd la iveală două șiruri perfecte de dinți, și întorcîndu-se către vizitiu, a spus :

— N-ai ați călători ? Atunci presupun că dumneaei e chiar domnișoara Melvyn.

— Să jur n-aș putea, că n-am fost de față la naștere, da' cred că ea e, cum te văd și cum mă vezi, îi răspunse acesta.

Identitatea mea fiind în acest fel stabilită, tînărul domn mă ajută cu multă politețe să cobor, porunci argatului să-mi încarce bagajul în cabrioleta cu care venise de la Caddagat și să înhame caii. Apoi mă conduse într-un salon rezervat, unde o chelneriță tînără și prietenoasă mă aștepta cu niște gustări pe o tavă, iar în timp ce-mi dezgheța picioarele, pregătindu-mă să mănînc am citit scrisoarea cu care venise tînărul, cu adresa scrisă de mîna bunicii. Îmi spunea că ea și mătușa nu se înzdrăveniseră încă după o răceală urîtă și dată fiind vremea păcătoasă de afară, li s-a părut nu tocmai înțelept să vină să mă întîmpine ; însă Frank Hawden, care e un *jackeroo* *, o să aibă grijă de toate, o să achite nota la hotel și o să-i dea un bacșiș vizitiului. Caddagat se află la douăzeci și patru de mile distanță de Gool-Gool și ultima parte a drumului este foarte abruptă. Era trecut deja de ora trei și, dat fiind că vremea era a ploaie, scurta după-amiază de iarnă urma să ia sfîrșit și mai devreme ca de obicei. Așa că mi-am înghițit la iuțeală ceaiul și prăjitura, ca să nu-l întîrzii pe domnul Hawden ce mă aștepta să mă instaleze în cabrioleta pe care argatul tocmai înhăma în curte caii. A intrat imediat în vorbă cu mine.

---

* Tînăr englez, venit în Australia pe o perioadă determinată, pentru a căpăta experiență.

— Văzui numele pe geamantane, şi dacă sînteţi neamuri cu familia Bossier, n-oţi fi oare fata lu' Dick Melvyn de la Bruggabrong, dinspre Timlinbilly ?

— Ba da.

— Păi, atunci să-l salutaţi pe tăticu' din partea mea, domnişoară. Că straşnic şef mai era şi Dick Melvyn. Nădăjduiesc că-i bine sănătos şi-i merge bine. Io-s Billy Haizelip, frate cu Mary şi cu Jane. O mai ţineţi minte pe Jane, nu-i aşa, domnişoară ?

N-am mai avut timp să-i spun decît că o să-i transmit tatei salutări de la el, căci, zicînd că ne prinde întunericul, domnul Hawden dădu bice cailor şi porni în mare grabă, parcurgînd în două minute o distanţă care scoase localitatea Gool-Gool din raza vederii noastre. Cam ploua şi de aceea ţineam deschisă umbrela cea mare pe care o trimisese bunica şi discutam despre vreme, în sensul că mare nevoie era de un pic de ploaie şi că în ziua de azi era mare eveniment şi că toată lumea spera să mai ţină. Nu plouase decît puţin, însă pămîntul de pe aici era din cel argilos, pe care un pic de apă îl şi preface în noroi. Împotmolea roţile şi se aduna pe osii, iar calul dinspre mine avea un fel de a zvîrli din copitele dinainte că ne arunca în poală, la fiecare pas, bulgări moi de pămînt roşiatic. Dar, în ciuda acestor mici neajunsuri, încîntător era să te ducă ca vîntul doi cai bine hrăniţi, cu hamuri splendide. Era mare contrastul dintre ei şi bătrînul nostru cal slăbănog de acasă, care de-abia se tîra în hamurile lui rupte şi cîrpite cu sfoară şi cu bucăţele de piele crudă.

Domnului Hawden nu-i displăcea deloc să facă conversaţie. După ce ne-am spus totul despre vreme, o bucată de timp s-a făcut linişte, pe care a rupt-o el cu „va să zică, eşti nepoata doamnei Bossier, nu ?"

— Cum nu-mi aduc aminte de naşterea mea, n-aş putea să jur, dar cred că aceea sînt chiar eu, cum te văd şi cum mă vezi, i-am răspuns.

A rîs.

— Bine-l mai imiţi pe vizitiu ! Dar să fii nepoata doamnei Bossier ! Să mori de rîs, nu alta !

— Ce anume e de rîs ?

— Că eşti nepoata doamnei Bossier.

— Mă tem, domnule Hawden, că se simte în remarca dumitale ceva care nu seamănă deloc a compliment.

— Păi, cum să nu rîzi ? Vrei să-ţi spun părerea mea ?

— Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere. Aş pune părerea dumitale mai presus de orice şi sînt sigură, simt cu siguranţă, că ţi-ai format o apreciere cu adevărat completă în legătură cu mine.

În orice alte momente i-aş fi dat eu peste nas, cum se cuvine, pentru îngîmfarea lui, dar azi eram cît se poate de bine dispusă şi, în consecinţă, foarte amabilă şi decisă să mă distrez trăgîndu-l de limbă.

— Păi, nu semeni neam cu doamna Bossier sau cu doamna Bell ; ele amîndouă sînt tare frumuşele, continuă el.

— Nu mai spune !

— Mi-a părut rău cînd am văzut că nu eşti deloc drăguţă, că prin părţile astea nu-i nici o fată să merite să-şi dea omul inima după ea şi îmi făceam mari speranţe cu tine. Dar eu ţin foarte mult la frumuseţe, a îndrugat la iuţeală.

— Îmi pare tare rău pentru dumneata, domnule Hawden. Bineînţeles că ar fi nevoie de un model de perfecţiune ca să merite o inimă cum sînt sigură că e a dumitale, i-am răspuns compătimitor.

— Las' că nu-i nimic. Nu-ţi face sînge rău. Chiar de lepădat nu eşti, cred că se distrează omul bine cu tine.

— Mă onorezi prea mult, domnule Hawden. Gîndul că îmi acorzi cît de puţin aprecierea dumitale mă umple de bucurie, i-am răspuns cu maximum de deferenţă. Dumneata eşti atît de gentleman şi de amabil, că la început m-am temut c-ai să mă dispreţuieşti cu totul.

— Nici o grijă ! N-are de ce să-ţi fie frică ; nu-s eu băiat rău, mă încurajă el nevoie mare.

După accent şi după stilul simpluţ, l-am simţit că nu era din colonii, aşa că l-am pus să-mi relateze povestea vieţii lui. Era englez prin naştere, dar stătuse în America, în Spania, în Noua Zeelandă, în Tasmania, etc ;

potrivit propriilor sale păreri, fusese totdeauna un om de vază și se arătase zmeu pretutindeni.

L-am lăsat să trăncănească cît îl ținea gura pe tema asta aproape un ceas, fără să-și dea seama că îl cîntărisem pe toate părțile și că rîdeam în sinea mea cu gura pînă la urechi. Apoi am creat o diversiune întrebîndu-l cînd fusese ridicat gardul de sîrmă din dreapta noastră. Se vedea că e recent construit și înlocuia un gard sărăcăcios pe care îl țineam minte din copilărie.

— Frumos gard, nu ? Opt rînduri de sîrmă, drug sus și stîlpi solizi de tot. Harry Beecham l-a făcut cu contract anul ăsta. Douăsprezece mile de gard. Îl costă o groază ; n-a găsit pe nimeni să lucreze mai ieftin, fiindcă pămîntul e așa de întărit de la secetă. Unde-s copacii ăia e Five-Bob Downs, încolo înspre munți. Dar mi-închipui că știi locurile mai bine ca mine.

Ne aflam acum la mai puțin de un ceas de drum de locul nostru de destinație. Cît de familiare mi se păreau multe din punctele de reper, cu toate că nu le mai văzusem de cînd aveam opt ani !

La dreapta noastră curgea un rîu, din cînd în cînd zăream cîte o sclipire a apelor sale gălăgioase printre tufișurile care îi înveșmîntau malurile. Seara fusese scurtă și se apropia de sfîrșit. Negurile albe aduse de ploaie coborau încet de pe culmi și se instalau în viroagele munților din stînga noastră. Înaintea ochilor mi se ivi un tău în formă de V, cunoscut sub numele de Prăpastia Fazanului. Domnul Hawden zise că i se potrivea denumirea, întrucît mișuna de păsări-lîră. Cădea noaptea. Din văi se ridica țipătul a sute de ploieri — cît de mult îmi plăcea vaietul lor singuratic ! — și se făcuse întuneric de-a binelea cînd am tras în fața porții de la Caddagat.

O liotă de cîini s-au năpustit să ne întîmpine scheunînd, ușa din față a fost dată de perete și pe acolo au năvălit pînă la noi lumini și glasuri.

M-am dat jos din trăsură cu un sentiment de crispare. Eram doar o sărăntoacă cu o fire imposibilă. Cum avea să mă primească oare bunica ? Draga de ea, n-avea de ce să-mi fie teamă. M-a strîns cu căldură la piept, spunîndu-mi :

— Vai de mine, copila mea, ce obraji reci ai ! Bine c-ai venit. A fost o zi groaznică, dar ne bucurăm c-a plouat. Trebuie să fii înghețată de tot. Intră și du-te lîngă foc, iute-iute ! Lîngă foc, lîngă foc ! Sper că mă ierți că n-am venit să te iau. Și iat-o și pe singura soră a mamei, zvelta și grațioasa mea mătușă, care stătea alături de bunica, sărutîndu-mă și bătîndu-mă cordial pe umeri, zicînd : „Bine ai venit, Sybylla ! Ne pare bine să avem iar pe cineva tînăr, care să ne mai învioreze casa. Îmi pare rău că nu m-am simțit destul de bine ca să vin să te întîmpin. Cred c-ai înghețat de tot ; vino lîngă foc !

Mătușa vorbea totdeauna foarte calm și foarte puțin, dar în stilul ei rasat era ceva care îți mergea drept la inimă.

Nici nu-mi venea să cred că mi se adresau mie. Trebuia să fie o greșeală la mijloc. Această primire era pentru o rudă de rang mare care îi onora cu o vizită, nu pentru o sărăntoacă urîtă, rea și de prisos ce venea să trăiască pe spezele lor.

Primirea lor a făcut să se dezghețe cinismul neiertător care prinsese crustă în inima mea, mai mult decît toate predicile pe care le ascultasem vreodată, luate la un loc.

— Du copilul înăuntru, Helen, repede de tot — zise bunica — pînă mă duc eu să văd să aibă băiatul grijă de cai. Afurisit ce e, nu poți să te încrezi în el nici o iotă ; i-am spus să lege cîinii ăștia și uite-i cum schelălăie de te asurzesc, nu alta !

Mi-am lăsat pe verandă umbrela udă iar mătușa Helen m-a condus în sufragerie, unde o slujnicuță dichisită făcea să clinchene plăcut diverse obiecte în timp ce așeza masa. Caddagat era o casă în stil vechi și toate camerele din față dădeau direct pe verandă, fără preliminarii de tipul unui antreu, fiind prin urmare necesar să trec prin sufragerie spre dormitorul meu, care era o odaie cu acoperișul înclinat, din partea din spate a casei. În timp ce mătușica s-a oprit să-i mai dea fetei niște porunci, am observat inelele pentru șervete din argint masiv, pe care mi le aduceam atît de bine aminte, farfuriile de modă veche, ținute pentru zile mari, și focul

impresionant care trosnea în căminul cel mare și alb ; dar, mai mult decît toate, frumoasele tablouri de pe pereți și o masă într-un colț, presărată cu ziare și reviste și cu cîteva cărți care păreau noi-nouțe. Pe cotorul uneia din ele am zărit scris „Corelli" iar pe alta — ce bucurie ! — scria *Trilby*.

Din încăperea alăturată, care era salonul, răzbăteau tonurile plăcute ale unui pian minunat. Iată că se aflau aici trei lucruri după care tînjisem cu sete. M-a cuprins o pornire impulsivă să mă delectez imediat cu ele. Mi-a venit să golesc masa dintr-un salt, să înhaț și să încep să citesc amîndouă cărțile deodată, să mă reped la pian și să încep să cînt la iuțeală, și să examinez și tablourile — totul deodată. Din fericire pentru reputația sănătății mele mintale, însă, mătușa Helen mă condusese între timp într-o odăiță drăgălașă, și, spunîndu-mi că urma să fie a mea, mă ajută să-mi scot pălăria și pelerina.

În vreme ce îmi încălzeam degetele la foc, îmi atrase privirea frumosul portret atîrnat deasupra policioarei căminului. Reprezenta o fată încîntătoare, în floarea tinereții și frumuseții, gătită într-o rochie de seară albă și vaporoasă.

— Vai, ce frumoasă e, mătușă Helen ! Dumneata ești, nu-i așa ?

— Nu. Nu-ți recunoști mama ? A fost făcut chiar înainte de căsătoria ei. Acum trebuie să te las singură, dar vino imediat ce te aranjezi, bunica abia așteaptă să te vadă.

După ce a plecat mătușa Helen mi-am netezit într-o clipă părul, fără să-mi arunc deloc privirile în oglindă. Nu-mi păsa nici cît negru sub unghie de găteală și aș fi umblat îmbrăcată oricum. Era unul din simptomele care o înclinaseră pe mama spre convingerea că s-ar putea să nu fiu întreagă la minte, dat fiind că pentru majoritatea fetelor rochiile sînt o mare încîntare. O dată sau de două ori încercasem să arăt frumos îmbrăcîndu-mă cu lucruri drăguțe însă, apreciind singură că arătam la fel de urîtă la înfățișare ca de obicei, am renunțat la asta ca la o treabă fără rost.

Timpul pe care ar fi trebuit să-l petrec aranjîndu-mi toaleta a trecut privind portretul mamei. Era unul din cele mai încîntătoare chipuri ce se pot imagina. Se prea poate ca trăsăturile să nu fi fost perfecte, după regula proporţiilor, dar expresia era pur şi simplu îngerească : dulce, atrăgătoare, blîndă şi fericită. De la contemplarea ei am trecut la altă fotografie — una a tatei — pusă într-o ramă de argint pe măsuţa de toaletă. Şi acesta era un chip frumos, cu trăsături bine croite şi cu o expresie distinsă. Acesta era Făt-Frumosul care o cucerise pe Lucy Bossier şi o luase de lîngă ai ei. Am privit în jur, la frumoasa mea odaie ; fusese a mamei, în zilele ei de fată. Îşi petrecuse tinereţea într-un pension select de la oraş şi în ambianţa fermecătoare a acestei case.

M-a dus gîndul la bărbatul de la Possum Gully şi la nevasta lui. El avea ochi albaştri, o înfăţişare jalnică şi nu era în stare să-şi îndeplinească îndatoririle de om şi de cetăţean. Femeia era aspră de muncă şi înăcrită de grijile fără număr şi de lupta zadarnică cu sărăcia. Cum putea oare să fie aceeaşi pereche ?

Asta e viaţa, mi-o dovedea cazul părinţilor mei. Ce drept aveam să aştept ceva mai bun de la ea ? Am închis ochii şi m-am cutremurat de posibilităţile şi de probabilităţile viitorului meu. Pentru asta îşi sacrificase mama tinereţea, libertatea, puterile ; pentru asta sacrificase cea mai preţioasă avuţie a unei femei.

Ajunsă la punctul acesta, am pornit-o către sufragerie unde mă aştepta bunica şi m-a mai strîns încă o dată în braţe.

— Vino încoace, copila mea, şi stai aici cu mine, lîngă foc ; dar lasă-mă întîi să mă uit şi eu la tine ! — şi m-a ţinut cu amîndouă braţele întinse. Vai de mine şi de mine, ce firavă eşti, şi nu semeni nici un pic cu nimeni din neamul nostru ! Mă bucur că ai pielea aşa de frumoasă şi de curată ; toţi copiii mei au tenul frumos. Doamne-Dumnezeule, aşa păr n-am mai văzut ! Ai o coadă cît braţul meu de groasă şi-ţi ajunge pînă la genunchi ! Şi e de culoare castaniu-aprins, ca al mătuşii tale ! Mama ta avea părul blond deschis. Nimic nu admir mai mult ca o coamă frumoasă de păr.

Fata în casă ne anunță că masa e gata, bunica sună cu vigoare dintr-un clopoțel, din salon își făcură apariția o doamnă, un domn și mătușa Helen iar domnul Hawden intră și el pe ușa din spate. Am aflat că domnul și doamna cu pricina erau un *squatter** din vecinătate și noua sa guvernantă, în drum spre casă. Bunica îi văzuse trecînd în după-amiaza aceea, pe ploaie, le ieșise înainte și îi convinsese să se oprească peste noapte la Caddagat.

Domnul Hawden nu-mi mai dădea acum nici o atenție, dar se grozăvea în fața celorlalți ca să mă dea gata. După cină s-a făcut muzică în salon. Mă delectam nespus, dar bunica s-a gîndit că mai bine m-aș duce la culcare, fiindcă eram pe drum de la miezul nopții din seara precedentă. Nu eram deloc obosită și nici nu-mi era somn, dar știam că n-are rost să protestez, așa că le-am urat fiecăruia noapte bună și am luat-o din loc. Domnul Hawden mi-a răspuns înțepat și plin de ifose, iar mătușa Helen mi-a șoptit că o să treacă să mă vadă puțin mai tîrziu, dacă o să mai fiu trează.

Bunica m-a dus pînă la mine în odaie și mi-a examinat părul. L-am despletit, ca să-l vadă. I-a fost în toate privințele pe plac. A decretat că e extrem de frumos, mătăsos și ondulat și că e cel mai frumos păr pe care l-a văzut la cineva.

S-a iscat gălăgie afară, în acareturile din spate. Bunica s-a dus să vadă ce se întîmplă și n-a mai venit înapoi, așa că am stins lampa și am căzut pe gînduri, la lumina pilpîitoare a focului.

Pentru prima oară m-am întors cu gîndul la plecarea de acasă. Tata nu mă sărutase mai călduros decît dacă aș fi plecat doar pentru o zi ; mama mă sărutase foarte rece, zicîndu-mi scurt :

— E de sperat, Sybylla, că față de bunica ta vei avea o comportare mai bună decît ai avut pînă acum față de mine. Singura pe care a îndurerat-o despărțirea de mine a fost Gertie, dar eu știam că firea ei este de așa

* Component al aristocrației coloniale din Australia, ocupant legal al unor întinse terenuri destinate creșterii vitelor (de ordinul zecilor de mii de acri), aparținînd Coroanei Angliei.

natură, încît peste o zi-două avea să uite de mine. Nu-mi vor duce dorul niciodată, pentru că eu n-am nici un loc în inima lor. Ce-i drept, eram un copil ingrat și nici nu meritam așa ceva. N-aveam nici o calitate care să le trezească fie mîndria, fie iubirea, însă inima mea își striga sus și tare dragostea pentru ei.

Oare lui Gertie o să-i fie astă-seară dor de mine, cum mi-ar fi fost mie dacă lucrurile ar fi stat invers? Nu era felul ei. Se va simți lipsa mea din jurul gălăgioasei mese de ceai? Mi-e teamă că nu.

M-am gîndit la biata mama, rămasă acasă cu truda și mi-am simțit inima grea; nu mi-am mai adus aminte de păcatele tatei, ci m-am gîndit doar la răbdarea pe care o dovedise cu mine în toți acești ani și s-a trezit din nou în mine toată iubirea pe care o avusesem cîndva pentru el. Ah, de ce, de ce nu mă iubeau și ei un pic? Sigur că nu mă străduisem niciodată să le cîștig dragostea. Dar uite alții cum sînt răsfățați de iubirea tuturor, fără să se străduiască vreun pic! De ce sînt urîtă și antipatică și nenorocită și de prisos, fără vreun rost pe lume?

Capitolul nouă

REȚETA MĂTUȘII HELEN

— Vai de mine, Sybylla, nu te-ai culcat încă și plîngi, vai, ce mai lacrimi ! Spune-mi din ce cauză plîngi !

Era glasul mătușii Helen ; intrase și aprinsese lampa.

Avea ceva minunat de sincer și de autentic mătușa Helen. Nu dădăcea pe nimeni niciodată și nici nu se prefăcea că îi pasă de tine doar ca să arate cît e ea de bună. Era autentică și simțeai că orice i-ai fi spus, oricît de smintit sau de fără noimă, n-o să fie niciodată povestit mai departe, ca să amuze pe cineva și, culmea culmilor, nici nu te dăscălea vreodată.

S-a așezat lîngă mine, iar eu m-am aruncat dintr-o pornire de gîtul ei și i-am înșirat de-a fir a păr necazurile mele, plîngînd cu sughițuri. Cum nu exista nimic bun pe lume, cum nu eram eu de folos nimănui, cum nimeni nu mă iubea și nici n-o să mă iubească vreodată din cauza înfățișării mele hidoase.

M-a ascultat pînă la capăt și apoi a zis încetișor :

— Cînd o să fii în stare să mă asculți, vreau să stau de vorbă cu tine.

Mi-am luat imediat seama și am așteptat, plină de speranțe. Oare ce avea să-mi spună ? Cu siguranță că nu tot vechea poveste răsuflată, cum că lumea aceasta ar fi doar un loc unde sîntem puși la încercare și ni se dă vreme să ne pregătim pentru frumoasa lume de apoi. Cîntecul ăsta învechit o fi bun pentru babalîcii cu un picior în groapă, dar pentru cei tineri, care au în sînge

tinerețea, romantismul și sănătatea, e nespus de plicticos. O să-mi predice oare că dacă mă plîng de propria-mi înfățișare nesocotesc voința divină ? (aceasta fiind o binecuvîntare, întrucît mă izbăvește de ispitele fără număr care le pasc pe fetele frumoase). Asta era altă salată binecunoscută, de ordinul mîngîierilor lui Iov, de care eram sătulă de moarte, căci sînt sigură că nu există pe lume o singură ființă urîtă care să creadă că propria lipsă de frumusețe e o binecuvîntare. M-am temut degeaba că mătușa Helen ar putea să peroreze pe coarda asta. Ea rostea totdeauna ceva curajos și mîngîietor, făcîndu-mă să-mi fie rușine de mine și de egoismul meu plin de înfumurare.

— Te înțeleg, Sybylla, a zis ea rar și apăsat, dar nu trebuie să fii lașă. Pe lumea asta există bunătate și iubire cît vrei, însă trebuie să le cauți ca să dai de ele. Una din încercările prin care sîntem sortiți să trecem cu toții e să fim rău înțeleși. Eu una cred că pînă și cea mai banală ființă de pe fața pămîntului își are gîndurile și sentimentele ei, pe care nimeni nu le poate împărtăși ; și cu cît are cineva o alcătuire mai complexă, cu atît va trebui să sufere mai mult în privința asta. Cunosc o mulțime de fete tinere, unele din ele bune și sincere, dar tu ai în tine mai mult decît trei din ele la un loc. Cu tăria asta a ta de caracter, dacă o struneşti cum trebuie, poți să-ți cîștigi iubirea aproape universală a semenilor tăi. Dar ești nestăpînită și capricioasă, trebuie să te pliezi și să-ți înfrînezi pornirile, să le supui voinței, altfel vei fi mai rea decît o persoană absolut lipsită de caracter. Ai să vezi că înfățișarea neatrăgătoare nu te va împiedica să-ți cîștigi din partea semenilor iubirea-prietenie — singura iubire adevărată care există. Cît despre înfocata pasiune trecătoare a bărbatului pentru o tînără fată, pasiune care greșit e numită iubire, n-am să-ți spun să nu te gîndești la ea, fiindcă știu că stă în natura omenească s-o pretinzi, cînd ajungi la o anumită vîrstă ; însă mîngîie-te cu gîndul acesta : îi ocolește la fel de des pe cei cu trăsături perfect dăltuite, ca și pe cei cu chipuri croite după un tipar mai de rînd.

Şi-a întors faţa de la mine, a suspinat şi a căzut în tăcere pe gînduri, uitînd cu totul de prezenţa mea. Ştiam că se gîndeşte la ea însăşi.

Iubirea, nu iubirea-prietenie, căci oricine o cunoaşte nu putea să nu-i acorde iubire şi respect, ci celălalt fel de iubire o ocolise, trecînd pe lîngă ea.

Cu doisprezece ani mai înainte să mă duc eu la Caddagat, pe cînd Helen Bossier avea optsprezece ani şi era una din cele mai frumoase şi mai încîntătoare fete din Australia, venise în vizită la Caddagat un colonel spilcuit pe nume Bell, aflat într-un prelungit concediu de refacere a sănătăţii. S-a căsătorit cu mătuşa Helen şi a dus-o undeva în America, unde se afla regimnetul lui. I-am auzit pe ceilalţi spunînd că ea îl adora pe colonelul Bell dar că n-a trecut nici un an şi el s-a plictisit de încîntătoarea lui mireasă ; înamorîndu-se de altă femeie, a încercat să obţină divorţul. N-a izbutit acest lucru, dată fiind reputaţia fără de pată a soţiei sale ; în consecinţă a părăsit-o pentru a convieţui în văzul lumii cu cealaltă, amanta lui. Mătuşa Helen a fost astfel silită să se înapoieze la Caddagat, iar mama ei a insistat să facă demersuri pentru separaţia legală, care i-a fost acordată fără dificultate.

Cînd o femeie se desparte de soţul ei, toată lumea aruncă cu religiozitate întreaga vină asupra soţiei. Datorită faptului că era atît de tînără şi de neprihănită, doamna Bell a avut mai puţin de suferit în această privinţă decît alte femei. Dar, comparativ vorbind, viaţa ei a fost distrusă. Fusese umilită şi ultragiată în chipul cel mai crud de bărbatul pe care îl iubise şi căruia îi acordase încrederea ei. Acesta o alungase pe drumuri, nu era nici soţie, nici văduvă, nici domnişoară şi iat-o acum, una din cele mai nobile şi mai demne de stimă femei pe care am cunoscut-o vreodată.

— Vino încoace, Sybylla, a reluat ea, pe un ton voios — am eu un plan cu tine, ai să fii de acord ? Vino şi uită-te bine de tot în oglindă, pe urmă eu o întorc cu faţa la perete şi tu trebuie să îmi promiţi că trei-patru săptămîni nu te mai uiţi în nici o oglindă. Eu o să mă ocup în timpul ăsta de tine şi bineînţeles că tu trebuie

să-mi urmezi indicațiile. O să-ți iau din cale cîte oglinzi pot, iar tu va trebui să le eviți singură pe restul. Vrei ? O să te miri și tu ce față drăguță o să scot din tine.

Bineînțeles că am acceptat. M-am examinat îndelung în oglindă, cît se poate de critic. Se vedeau o pereche de mîini roșii, asprite de munci grele, o față rotundă și lucioasă, umflată de plîns și un trupșor rotofei, învăluit de pletele care cădeau în ondule mari pînă aproape de genunchi. Urît spectacol, mi-am zis în sinea mea. Mătușa Helen a întors cu fața la perete oglinda cea mare, în vreme ce eu remarcam abătută : „dacă mă faci să fiu doar urîțică, înseamnă că ești vrăjitoare".

— Haide acuma, în rețeta mea intră și să nu te mai gîndești deloc la tine. De mîine dimineață te iau eu în primire. Sper că o să-ți placă odaia asta, am aranjat-o special pentru tine. Acum gata, somn ușor și vise plăcute !

A doua zi dimineață m-am trezit cît se poate de bine dispusă și strecurîndu-mă sprintenă afară din pat, m-am desfătat — pur și simplu topindu-mă de plăcere — cu ceea ce se afla în odaie. Din biata mea odaie de la Possum Gully lipsea pînă și strictul necesar. Nici măcar un lighean și o cană pentru spălat nu ne puteam îngădui ; Gertie, băieții și cu mine ne executam abluțiunile matinale într-un castron găurit de tinichea, pus pe un scaun afară, lîngă ușa bucătăriei, ceea ce constituia o performanță cam usturătoare în diminețile geroase de iarnă. În schimb, odaia de aici conținea tot ce-și poate dori o fată. Un pat minunat, papuci drăguți, gingașe împletituri de pai chinezești și sumedenie de piei moi pe podea, iar într-un colț un set de toaletă foarte artistic și un lavoar aprovizionat din belșug cu o mare varietate de săpunuri — unele miroseau atît de delicios, încît eram tentată să gust din ele. Pe pereți se aflau tablouri frumoase, iar pe o masă de toaletă cît se poate de comodă erau o oglindă mare și mai mutle oglinzi de mînă, toate întoarse cu fața la perete în clipa de față. Agrafe de păr, mici piepteni fantezi, o sumedenie de panglicuțe și un grațios coș de lucru erau o bucurie pentru ochi ; în culmea încîntării am tăbărît asupra celei mai nemaipomenit de atrăgătoare măsuțe de scris. Era înțesată cu hîrtie de scris de toate

felurile, de toate culorile, mărimile şi formele, hîrtie de lux, cartonaşe de corespondenţă, tocuri, cerneală şi o generoasă provizie de timbre. Mi-a venit să scriu pe loc o duzină de scrisori şi eram gata să mă las pradă acestei porniri, cînd mi-a atras atenţia ceea ce mi se părea a fi o încununare a acelei avuţii. Mă refer la un dulăpior de cărţi umplut cu volumele tuturor poeţilor noştri australieni şi cam două-trei duzini din romanele după care tînjisem adesea. Am citit la iuţeală începutul a patru din ele, apoi am uitat de toate cufundîndu-mă în lectura lui Gordon şi, fără să-mi pese de frig, m-am aşezat în cămaşa de noapte la măsuţa de toaletă şi am citit, pînă m-a redus la realitate clopoţelul care anunţa micul dejun. Am dat zor şi mi-am azvîrlit pe mine hainele, la nimereală, şi am apărut la masă cînd ceilalţi erau deja aşezaţi şi îşi despătureau şervetele.

Tratamentul pe care mi-l aplica mătuşa Helen în scopul de a mă face prezentabilă consta din purtatul mănuşilor şi al unei pălării umbroase, ori de cîte ori ieşeam pe afară ; insista să-mi petrec timpul cuvenit la masa de toaletă şi nu-mi dădea voie să răpesc din el în favoarea celor conţinute în dulăpiorul de cărţi.

— Mai dă-l încolo de pesimism, nu mai fi aşa mohorîtă, fii şi tu mai feminină, aşa e sănătos şi ai să vezi că o să te simţi mult mai bine, îmi spunea întruna.

Am îndeplinit cu maximum de religiozitate aceste rituri timp de trei zile. Pe urmă am făcut o uşoară gripă şi, tot învîrtindu-mă prin bucătărie, unde făceam ce nu trebuia cînd nu era cazul, o servitoare mi-a răsturnat o oală de supă clocotită pe laba piciorului drept, opărindu-mă destul de grav. Mătuşa Helen şi cu bunica m-au dus în pat, unde am răcnit ore întregi, de durere, ca pieile-roşii, cu toate că încercaseră să mă aline cu toate leacurile posibile. Forţele reunite ale arsurii şi ale gripei mă cam dăduseră gata şi s-a decretat că va trebui să stau în pat pînă mă vindec de ambele. Asta mă împiedica efectiv să mă intersectez cu vreo oglindă.

Nu eram destul de bolnavă ca să sufăr şi de aceea mi se părea grozav de distractiv să fiu un pacient cocolit. Mătuşa Helen era o excelentă infirmieră. Îmi pansa

ireproşabil piciorul în fiecare dimineaţă şi de mai multe ori pe zi mi-l aşeza într-o poziţie confortabilă. Bunica îmi aducea din toate bunătăţile pe care le avea în casă şi trimitea special la Gool-Gool după altele. Să fi fost o mîncăcioasă de profesie, m-aş fi simţit ca în rai. Pînă şi domnul Hawden catadicsise a-şi exprima regretul pentru accidentul suferit de mine şi mă blagoslovea zilnic cu vizitele dumisale ; iar într-o duminică galanteria l-a mînat pînă la o vîlcea de unde a jumulit un buchet de ferigi „părul-fecioarei" — primele din anul acela — pe care mi le-a pus într-un vas, lîngă pat. Unchiul Julius, singurul care mai locuia acolo, în afară de servitori, era plecat „în provincie" cu treburi şi nu era aşteptat să se întoarcă mai devreme de o lună de zile, sau cam aşa ceva. Familiile Bossier şi Beecham erau crema *squattocraţiei* din zonă şi eram prieteni apropiaţi şi statornici. Beecham-ii îşi aveau reşedinţa la Five-Bob Downs, la douăsprezece mile de Caddagat şi erau o familie compusă din două domnişoare bătrîne şi nepotul lor Harold. Una din aceste doamne era deosebit de prietenă cu mătuşa Helen, iar cealaltă fusese tot aşa, pe vremuri, cu mama ; dar în anii din urmă, de cînd ajunsese la sărăcie, mama era prea mîndră ca să mai ţină legătura cu ea. Cît despre Harold Beecham, era la el acasă aproape în aceeaşi măsură la Caddagat şi la Five-Bob Downs. Venea şi pleca, cu familiaritatea pe care o practicau între ei cei din rîndul *squatter*-ilor care se simţeau legaţi prin afinităţi sufleteşti. Familiile Bossier şi Beecham aveau afinităţi între ele în toate privinţele — aparţineau aceleiaşi lumi şi împărtăşeau aceleaşi idei, singura diferită dintre ei, şi aceea inobservabilă, fiind că Bossier-ii, deşi înstăriţi, nu erau deloc bogaţi, în timp ce Harold Beecham era imens de avut. Cînd a avut loc instalarea mea pe post de suferindă, una din domnişoarele Beecham era plecată la Melbourne, iar cealaltă nu se simţea destul de bine ca să vină să mă vadă, însă Harold venea cu regularitate să se intereseze cum progresam. Îmi aducea totdeauna ciuperci mere frumoase. Această amabilitate se explica prin aceea că livada de la Caddagat fusese atît de invadată de

omizi, încît bunica nu reușise să salveze un singur măr în sezonul precedent.

Mătușa Helen mă tachina poznașă în legătură cu aceste atenții.

— Uite-l pe Harry Beecham că iar vine cu alte mere — zicea. Nici nu mai începe vorbă, e mai socotit și mai priceput decît îl credeam în stare. În avans de la start și îți face curte mai înainte să te vadă, ca să fie în capul plutonului. Fete tinere nu-s prea multe pe aici și cum apare vreuna și pune cineva mîna pe ea, la iuțeală.

— Mai bine i-ai spune ce urîtă sînt, mătușică, ca să-și transporte cale de douăsprezece mile merele pe propria-i răspundere și să nu se necăjească că și-a dat atîta osteneală degeaba, cînd o să mă vadă. Sau mai bine nu, mai bine să nu-i spui cum arăt, că rămîn fără mere, îi răspundeam.

Mătușa Helen se pricepea de minune la cusut. Singură făcea toate rochiile bunicii și pe ale ei. Acum pregătea una pentru mine, însă nu trebuia s-o văd pînă cînd nu sosea momentul s-o îmbrac. Mătușa Helen ținea să fie o surpriză plăcută și se chinuia să mă lege la ochi cînd mi se făcea o probă. Cît am stat la pat, întrucît mătușa și bunica erau ocupate, rămîneam ceasuri întregi singură și în acest timp devoram conținutul raftului de cărți. În viața de țară limitată pe care o duceam la Possum Gully fusesem lipsită de compania oamenilor școliți și rafinați, care să discute despre lucrurile pe care le iubeam ; dar, în sfîrșit, iată că găseam afinități de spirit, iată că îmi găseam tovarăși.

Vraja nepămîntească a vigurosului *bush* *, respirația întinselor cîmpii arse de soare, sunetul clopotelor de la stînă și clinchetul lanțurilor cu care se împiedică vitele ajunseseră la acești oameni, purtate de adierile blînde ale amurgului, și înscriseseră un basm în inima lor, așa cum era scris și în inima mea. Splendoarea cerurilor înstelate, adînca minune a mării și semeția tunetului le vorbiseră

* Vegetație tipic australiană, alcătuită din arbuști care formează hățișuri întinse.

și lor, iar în șoapta amețitoarei bogății a ceasului de crepuscul auziseră mai mult decît capriciile vremii de a doua zi. Glasul vîntului și al ploii îi vorbiseră lui Kendall, care și el îndurase suferința de a fi lipsit de tovarăși. Gordon, cu trista, trista lui iubire de oameni și cu dezamăgirea lui amară, întindea mîna și mă lua cu el. Regretul cel mare era că nu-i putusem întîlni vreodată pe Byron, Thackeray, Dickens, Lonellow, Gordon, Kendall, cei pe care îi iubeam — muriseră cu toții. Dar ce gînd aducător de fericire ! Caine, Paterson, Lawson erau încă în viață, făpturi umane care respirau, iar doi din ei erau compatrioți, australieni de-ai mei !

M-am concentrat cu și mai mult zel asupra realismului lapidar și asupra patosului lui Lawson, am savurat cum evoca Paterson latura exuberantă a vieții simple de sub aceste ceruri însorite, pe care o zugrăvea aruncînd ici și colo tușe viguroase. Le-am învățat pe dinafară scrierile și, în acel ascunziș albastru în care se strecoară pe rînd visele frumoase de tinerețe, mi-am pus la păstrare și speranța că într-o bună zi îi voi lua de mînă și voi cunoaște inefabila mîngîiere și bucurie sufletească pe care ți-o dă tovărășia celor de felul tău.

Capitolul zece

EVERARD GREY

Unchiul Julius mai dăduse o fugă și la Sydney, pînă să se întoarcă la Caddagat și urma să ajungă acasă în prima săptămînă a lui septembrie, aducîndu-l cu el pe Everard Grey. Acest tînăr domn își petrecea întotdeauna Crăciunul la Caddagat, însă cum tocmai se restabilise după o boală, de data asta venea de pe acum, pentru variație. Dat fiind că auzisem multe despre el, eram curioasă să-l văd la față. Era fiul adoptiv al bunicii și fiul orfan al unor foarte aristocrați părinți englezi care îl lăsaseră sub oblăduirea unor rude îndepărtate. Aceștia se dovediseră lipsiți de scrupule în mod criminal. Descoperind un viciu de fond sau vreo chichiță pe care n-o pot înțelege decît avocații, l-au lipsit de întreaga avere, și l-au lăsat să se descurce cum știe. Bunica îl descoperise, îl crescuse și îl ținuse la școli. El alesese dintre profesii baroul și era acum unul din tinerii avocați de viitor de la Sydney. Mama lui adoptivă era nespus de mîndră de el și îl iubea ca pe propriul ei fiu.

La timpul stabilit ne sosi o telegramă de la unchiul Julius, cu instrucțiuni să fie trimisă o șaretă la Gool-Gool, pentru el și Everard Grey.

Mă înzdrăvenisem complet, de acum, după gripă și după accident și cum cei doi aveau să sosească aproape de căderea serii, urma să fiu îmbrăcată în cinstea lor în rochie de seară, cu toate accesoriile, și să mi se îngăduie

favoarea de a arunca o privire propriei mele imagini din oglindă, pentru întîia oară de la venirea mea.

După-amiază bunica m-a trimis să duc un mesaj cale de cîteva mile și întîlnindu-l la oarecare distanță de casă pe domnul Hawden, el și-a asumat sarcina de a mă însoți. Unde mă duceam, hop și el după mine, spre marele meu necaz, căci bunica mă dăscălise serios și în repetate rînduri asupra greșelii de a-i încuraja pe băieți. Frank Hawden schimbase placa și acum zicea că nu contează că nu-s frumoasă, fiindcă, drăguță ori ba, sînt cea mai grozavă fată pe care o cunoștea. Părerea asta i se trăgea de la faptul că eram în stare să conversez cu el despre spectacole de teatru și să eram singura fată din preajmă, pentru că ajunsese și el la impetuoasa vîrstă cînd tinerii trebuie să încline spre o femeie, fie ea urîtă ori drăguță, grasă ori slabă, tînără sau bătrînă. Să fiu pentru un tip ca Frank Hawden obiectul acestor emoții puerile mă umplea de scîrbă și de dezgust.

Se făcuse tîrziu cînd Hawden și cu mine ne-am întors, și pe drum se vedeau în depărtare șarete, apropiindu-se în viteza „de mers după doctor", cu care mîna totdeauna unchiul Julius.

Mătușa Helen m-a gonit iute să mă îmbrac, dar eram gata numai pe jumătate cînd au sosit, așa că n-am putut să le ies în întîmpinare. Unchiul Julius a întrebat de mînza lui Lucy iar mătușa Helen i-a răspuns că o să apară ea, cînd vor fi îmbrăcați pentru cină. Cei doi bărbați au tras un pui de somn, să-și mai vină în fire, zicea unchiul Julius, iar mătușa Helen a venit să-mi finiseze toaleta, cît timp ei și-o făceau pe a lor.

— Ei, ia uite, n-ai nici un motiv să te plîngi de cum arăți, a remarcat ea la încheierea ceremoniei. Vino și privește-te singură !

Eram înveșmîntată în prima mea rochie de seară, și asta era o ocazie deosebită. La Caddagat arboram marele pavoaz numai în foarte rare ocazii. Cred că rochia de seară e unul din cele mai frumoase și mai tîmpite obiceiuri care există. Ce nebunie mai mare decît să-ți pui sănătatea în primejdie dezgolindu-ți la vreme de seară pieptul și brațele ? — două din cele mai vitale regiuni ale corpu-

lui — pe care le-ai ţinut toată ziua acoperite ? Iar pe de altă parte, ce poate fi mai încîntător decît nişte sîni catifelaţi şi albi care palpită într-un cuibar gingaş de dantele şi mătăsuri ? Orice femeie are un aer mai dulce şi mai feminin într-o rochie *décolleté*. Şi este oare vreuna din liniile corpului omenesc mai plăcută la vedere decît conturul unor braţe frumos împlinite ? Sînt unele persoane care subapreciază rochiile de seară pe considerentul că ar fi necuviincioase şi impudice. Ele se numără printre cele al căror piept şi braţe nu permit să fie etalate, sau printre cele care nu au crescut cu acest obicei şi îl resping împreună cu multe alte lucruri pe care nu le-au practicat.

Mătuşa Helen m-a luat cu ea în vechiul salon spaţios, acum strălucitor iluminat. Pe consolele din cele patru colţuri era aşezată cîte o lampă masivă, o alta se legăna atîrnată în mijlocul plafonului iar sfeşnicele azvîrleau şi ele, de pe pian, puzderie de lumini. Nu mai văzusem niciodată încăperea într-o asemenea lumină orbitoare. De vreo săptămînă-două, mătuşa Helen şi cu mine stăteam aici seară de seară dar nu aprinsesem niciodată mai mult de o singură luminare pe pian. Asta dădea lumină berechet pentru ce făceam noi acolo. Mătuşa Helen cînta cu glasul ei dulce şi melancolic toate cîntecele vechi şi frumoase care îmi plăceau atît de mult, în vreme ce eu una mă ghemuiam pe o carpetă lîngă ea şi citeam, muzica obligîndu-mă adesea să-mi uit de lectură şi cititul făcîndu-mă din cînd în cînd surdă la muzică, dar prin amîndouă străbătea vuietul grav al pîrîului de afară, cu vraja lui melancolică, ca o suflare de vînt căznindu-se în van să acopere un plînset amar de căinţă.

— Unchiul Julius a pus să fie luminat în felul ăsta salonul ; nu-i place penumbra, zice că ce-s dulcegăriile astea sentimentale, îmi oferi ca explicaţie mătuşa Helen.

— Dintr-ăştia mi-e unchiul ? am întrebat ; dar întrebarea mea rămase fără răspuns. Mătuşa Helen se strecurase afară, lăsîndu-mi o oglindă cu mîner lîngă mine.

Unul din pereţii salonului era monopolizat de o uşă, o bibliotecă mare şi o oglindă grea de cristal, cu muchiile şlefuite, de modă veche, ultimele două articole menţionate întinzîndu-se de la podea pînă în tavan. De la venirea

mea oglinda stătuse acoperită, dar astă-seară perdelușele albastre de mătase fuseseră ridicate și mă aflam în fața ei.

M-am privit și iar m-am privit, foarte plăcut surprinsă. Vedeam o fată cu ochii și obrajii cît se poate de limpezi și de strălucitori, cu buzele de un roșu aprins, cu umeri și cu brațe care puteau sta alături de cele mai reușite. Dacă Natura fusese în toane rele cînd îmi modelase chipul, își folosise, în schimb cu multă artă uneltele la alcătuirea trupului meu. Mătușa Helen se dovedise cameristă și croitoreasă iscusită. Rochia de cașmir bleupal se potrivea perfect pe silueta mea deplin dezvoltată și totuși adolescentină. Părul îmi cădea pe frunte în cîrlionți strengărești, o parte, iar restul, legat cît se poate de simplu cu o panglică, îmi atîrna în valuri pe spate, pînă aproape de genunchi. Toaleta cea nouă mă făcea de nerecunoscut. În ea îmi arătam vîrsta — șaisprezece ani și zece luni — în timp ce mai înainte, cînd eram neglijent îmbrăcată și cu părul împletit strîns într-o coadă grea, nimănui nu-i venea să creadă că n-am nici douăzeci de ani. Bucuria și încîntarea îmi luminau fața care strălucea de tinerețe, sănătate și fericire, care își ondula buzele numai zîmbet, care etala un șirag splendid de dinți și cred cu adevărat că în seara aceea nu păream chiar din cale afară de urîtă.

Îmi admiram încă imaginea din oglindă, cînd mătușa Helen s-a întors să-mi spună că Everard și unchiul Julius, care fumau pe verandă, întrebau unde sînt.

— Ei, ce zici de cum arăți, Sybylla ?

— Ah, mătușico, spune-mi că nu-s chiar urîtă de tot !

Ea îmi luă chipul în mîinile ei, zicînd :

— Copil prostuț, există chipuri fără cusur la care nu se uită nimeni cînd se află în preajmă alte chipuri, care nu pot avea pretenții de frumusețe. Al tău e unul din acestea.

— Dar asta înseamnă că nu-s urîtă.

— Nimănui nu i-ar trece prin minte să spună că ești neatrăgătoare, nicidecum că ești urîtă ; strălucitoare e expresia care te descrie cel mai bine.

Unchiul Julius își îmbrăcase partea superioară a masivei sale siluete într-o redingotă. Nu privea deloc cu

ochi buni ceea ce el numea „chestiile alea fluşturatice cu coadă de rîndunică". Lui îi stăeau bine redingotele, dar nu sînt partizana lor pentru toată lumea. Pe un bărbat voinic, gras sau îndesat arată destul de bine, dar pe cei uscăţivi atîrnă cu un aer jumulit, de curcă plouată, că mă umflă totdeauna rîsul.

Julius John Bossier, cunoscut de toată lumea mai curînd drept J. J. Bossier şi, mai curînd încă, drept Jay-Jay — înalt, gras, mătăhălos, lat în spate, burlac jovial de patruzeci de ani, prea înclinat către toate reprezentantele sexului opus ca să-şi statornicească admiraţia asupra unei persoane anume, era bine-cunoscut, respectat şi simpatizat din Wagga Wagga pînă la Albury, din Forbes la Dandaloo, din Bourke la Hay, de la Tumut la Monaro şi înapoi pînă la Peak Hill ca un om galanton, corect în chestiuni de afaceri şi băiat bun în toate cele.

Eram tare mîndră că îmi e unchi.

— Asta-mi eşti, vasăzică ! exclamă strîngîndu-mă în braţe de mai-mai să-mi rupă oasele.

— Vai, unchiule — protestai eu — nu vreau să mă pupi ! Groaznic mai miroşi a whisky şi a tutun.

— Prostii, ăsta-i farmecul pupăturilor mele ! îmi răspunse, şi, după ce mă examină ţinîndu-mă de umeri cu amîndouă mîinile, zise : Pe legea mea, arăţi straşnic ! Da' cred că n-ai crescut încă de tot ! Tare mai eşti prichinduţă. Îmi încapi şi-n buzunar. Nu semeni nici un pic cu maică-ta. Îi dau primului *shearer* * care trece pe aici un şiling să-ţi tundă coama asta. Şi un cîine ar muri de căldură cu ea.

— Everard, aceasta e nepoata mea, Sybylla, (mătuşa Helen făcea prezentările). N-aveţi decît să stabiliţi voi ce fel de rude sînteţi şi cum să vă ziceţi unul altuia.

Admiraţia pe care o exprimau ochii lui pătrunzători şi limpezi îmi provocă o senzaţie cu totul diferită de tot ce cunoscusem pînă atunci.

— Presupun că sînt în acelaşi timp un fel de unchi şi un fel de frate, şi cum ambele rudenii îmi dau dreptul

* Specialist în tunsul oilor, angajat sezonier al fermelor de animale.

la un sărut. am să-ți fur unul, zise el în chip foarte galant.

— Poți să-l furi dacă mă prinzi, îi aruncai eu o sfidare răutăcioasă, țîșnind de pe verandă în grădină. El acceptă provocarea și, cum era sprinten ca o pisică, urmă o fugăreală teribilă. Dăi și aleargă în jurul straturilor cu flori. Barba unchiului Jay-Jay se desfăcu într-un zîmbet larg, care se transformă apoi într-un hohot de rîs. Cozile fracului lui Everard Grey filfîiau în vîrtejul pe care îl crea el însuși, iar gulerul pe care îl purta era prea înalt pentru reușite atletice. Începui și eu să rîd și asta mă pierdu ; ne-am întors pe verandă — Everard triumfător, eu stînjenită și roșie la față.

Bunica sosise și ea în timpul acestei scene și era la înfățișare esența însăși a elegantei respectabile, cu o rochie de mătase neagră și o bonetă albă de dantelă. Mi-a azvîrlit o privire sever dezaprobatoare și mi-a denunțat purtarea drept scandaloasă ; dar unchiului Jay-Jay îi sclipeau ochii și a schimbat cu abilitate vorba.

— Prostii, mamă ! Pun prinsoare că și tu ai fost nu o dată sărutată cînd erai de vîrsta căpriței ăsteia. Îmi pun cizmele la bătaie că nici nu mai știi de cîte ori ai făcut la fel. Hai, recunoaște !

Chipul bunicii se îndulci într-un zîmbet și se lansă într-o povestioară care începea patetic cu „pe vremea cînd eram tînără..."

Mătușa Helen mă trimise înăuntru, ca să nu mă aleg cu o răceală, iar eu mă postai lîngă fereastră, să nu pierd o iotă din conversație.

— Mi se pare că nepoata dumneavoastră e o fire extrem de sensibilă, îi spunea domnul Grey mătușii Helen.

— A, foarte...

— Da. Totdeauna am întîlnit această strălucire transparentă a expresiei feței numai la temperamentele de mare nervozitate.

— E foarte schimbătoare la fire — acum exultă toată de bucurie, acum exact contrariul.

— Are un chip extrem de frapant. Nu-mi dau seama ce anume creează această impresie.

— S-ar putea să fie din cauza tenului pe care îl are — zise mătuşa Helen. Are pielea mai albă decît cea mai blondă persoană, iar sprîncenele şi genele foarte negre. Ai mare grijă să nu spui nimic care s-o facă să creadă că n-o consideri drăguţă. E preocupată de propria-i înfăţişare într-un fel atît de morbid. E unul din punctele ei slabe, ai grijă să nu-i lezezi sensibilitatea în privinţa asta.

— Nu e drăguţă ! Păi, cred că de mult n-am mai văzut un chip mai fascinant, iar ochii îi sînt pur şi simplu superbi. Ce culoare sînt, de fapt ?

— Iarba e bunicică înspre Sidney. Mă gîndesc să trimit într-acolo un transport de batali, săptămîna care vine, îi spuse unchiul Jay-Jay bunicii.

— Se face întuneric de tot. Hai să mergem repede la masă, zise bunica.

În timpul mesei am profitat de ocazie să studiez înfăţişarea lui Everard Grey. Avea o faţă tipică de aristocrat englez, pînă şi expresia rece, aproape împietrită care e una din caracteristicile recunoscute ale sîngelui albastru englezesc, după cum e gîtul arcuit pentru un cal de rasă.

Cînd s-a terminat masa, a venit după bunica un muncitor de la fermă căruia îi născuse pe neaşteptate nevasta, iar restul am petrecut o minunată seară muzicală. Unchiul Jay-Jay răcni cît îl ţineau puterile, cu vocea lui gravă de stentor, cîntecele „Vicarul din Bray" şi „Bea, căţeluşule, bea !", în timp ce mă ţinea pe genunchi, ciupindu-mă, gîdilîndu-mă, trăgîndu-mă de păr şi dîndu-mă huţa din cînd în cînd. Domnul Hawden ne făcu favoarea de a interpreta „Cetate sfîntă". Everard Grey cîntă mai multe cîntece noi, care fură o adevărată delectare, căci avea o voce de bariton cultivată şi foarte melodioasă. Era un veritabil cavaler de salon şi, fără a fi un filfizon, arăta superb în ţinută de seară şi îşi etala vechea noblеţe de sînge în fiecare trăsătură a feţei îngrijit bărbierite şi a siluetei înalte şi svelte. Era foarte tare la pian şi o acompanie pe mătuşa Helen, pe care o puse să ne cînte piesă după piesă. Cînd ea osteni, unchiul Jay-Jay îmi spuse :

— Acum e rîndul tău, frumoasă domniţă. Toţi am contribuit cu cîte ceva să întreţinem atmosfera, numai tu nu. Ştii să cînţi ?

— Nu.

— Știe să cînte căprița asta, Helen ?

— De una singură cîntă uneori foarte frumos, dar în public nu știu cum se descurcă. Vrei să încerci, Sybylla ?

Unchiul Jay-Jay nu mai stătu să asculte nimic, mă luă în brațe și mă duse la pian, depunîndu-mă pe taburet și avertizîndu-mă să nu încerc să mă ridic de acolo înainte de a fi cîntat ceva.

Să mă ascund într-un loc unde eram sigură că nu mă aude nimeni și să cînt din toate puterile, pînă auzeam ecoul răsunînd, era una din principalele bucurii ale vieții mele, dar niciodată nu avusesem succes cîntînd în public. Pe lîngă că îmi pierdeam tot curajul, mai aveam și o voce curioasă, lucru pe care îl remarca toată lumea. Îmi dădui totuși osteneala să interpretez bucata mea favorită, „Trei pescari porniră în larg". Frumusețea tonurilor pline ale pianului Ronisch și acompaniamentul iscusit și înțelegător al lui Everard mă făcură să uit de spectatori și să cînt ca și cum aș fi cîntat doar pentru mine, dînd uitării faptul că aveam un glas cam ciudat.

Cînd se isprăvi cîntecul, domnul Grey se răsuci brusc pe taburetul de la pian și zise :

— Știi că ai una din cele mai frumoase voci pe care le-am auzit vreodată ? Domnule, păi e o adevărată comoară în glasul ăsta, dacă e cultivat cum se cuvine ! Ce note din piept, ce sentiment, ce tibru rar !

— Nu fiți sarcastic, domnule Grey, i-o retezai scurt.

— Pe cuvîntul meu de onoare că vorbesc serios, îmi replică înflăcărat.

Opinia lui Everard în chestiuni de artă era privită cu mult respect. Se îndeletnicea cu toate artele cîte puțin — scrisul, muzica, teatrul, desenul — și era nelipsit la toate concertele și spectacolele bune din Sydney. Deși era un avocat bun, unii șopteau că va sfîrși pe scenă, căci avea puternice înclinații în acea direcție.

M-am îndepărtat de pian plutind de bucurie. Oare aș fi putut să devin cîntăreață ? Cu vocea mea de care își bătuseră joc atîta ; eu, care păcătuisem adesea în gînd, spunîndu-mi că mi-aș vinde și sufletul, numai să pot

cinta măcar acceptabil. Aprecierea lui Everard Grey mă făcuse să-mi pierd capul de bucurie.

— Să reciți știi ? se interesă el.

— Da, am răspuns eu ferm.

— Hai, zi-ne ceva ! spuse unchiul Jay-Jay.

Am recitat „Visul unui sclav" de Longfellow. Everard Grey se arătă la fel de entuziasmat ca de cîntec.

— Ce voce ! Ce profunzime și ce amploare ! Ce mai, ar face săli pline la Centennial Hall, fără să-și dea prea multă osteneală. Nu trebuie decît să studieze.

— Pe cinstea mea, e meserie în toată legea ! Dar aș prefera să ne zică și ceva mai vesel, spuse unchiul Jay-Jay.

Mi-am dat drumul. Nu știu ce mă apucă și am exclamat :

— Bine, dacă așteptați să mă machiez și-mi dați și voi o mînă de ajutor.

Am dispărut cîteva minute și m-am întors în chip de balabustă irlandeză, mînjită cu noroi pe obraz. Riseră cu toții.

Binevoiește domnul Hawden să mă asiste ? Desigur, era încîntat și măgulit că îl preferasem celorlalți. Ce trebuia să facă ?

L-am așezat pe un taburet de sprijinit picioarele, ca să pot să-l mîngîi pe ciuful lui cînepiu și, întorcîndu-mă către unchiul, am purces :

— Zău, conașule, văzui că vă trebe un băiat bun la toate și vi-l adusei chiar io să-l vedeți pe cîrlanul ista. Îi o comoară, nu alta ! Zău, că io l-am crescut cu mîna mea și-și spune rugăciunea în toate diminețile ! Stai cuminte, scumpete ! Că nu ți-a fi frică de mîne-ta că te trage de zulufi, frumusețe mică ?

Unchiul se prăpădea de rîs ; pînă și mătușa Helen catadicsi să zîmbească ; iar Everard urmărea cu interes critic scena.

— Zi-i mai departe, spuse unchiul. Însă domnul Hawden se îmbufnă, bănuind că de el se rîde și sări în picioare, gata să mă mănînce, nu alta.

Am mai jucat cîteva scenete improvizate, cu ajutorul celorlalți prezenți în salon. Domnul Hawden emitea cîte

un „pfu !" din colțul unde se dusese să se așeze, plin de țifnă însă domnul Grey nu mai contenea cu laudele.

— Splendid, splendid ! exclamă el. Spui că n-ai luat nici o lecție și că n-ai văzut nici o piesă. Ce mobilitate ! Destinul tău e să ajungi pe scenă. Mai mare păcatul să lași un asemenea talent să se irosească la țară. Trebuie neapărat s-o duc la Sydney și s-o dau pe mîna unui profesor bun.

— Ba să știi că n-o să faci așa ceva, zise unchiul. Am s-o țin aici, să mai înviioreze căsoiul ăsta. Aveți destule maimuțe pe scenă și fără să ajungă pe acolo o nepoată de-a mea.

În seara aceea m-am dus la culcare în culmea fericirii. Dulce-i lingușirea cînd ești tînăr. Eram încîntată de mine și trăgînd cu ochiul în oglindă, îmi închipuiam că n-arăt chiar rău, la urma urmelor.

Capitolul unsprezece

BRR !

— Pfu, jivină hîdă ce eşti ! Ha, Ha ! Bine că te crezi grozavă ! Eşti o înfumurată fără pereche ! Vasăzică, ţi-ai şi închipuit că dintr-o sută de oameni unu-doi te-ar putea considera acceptabilă ! Eşti cea mai neinteresantă fetişcană din lume, să ştii de la mine ! Eşti şi mică, şi nesuferită, şi rea şi tot ce-i mai urît ! Aşa să ştii !

Acest discurs l-am adresat a doua zi imaginii mele din oglindă. Tot entuziasmul meu din seara precedentă se turtise ca o clătită. Vai de mine şi de mine, proastă mai fusesem să înghit linguşelile domnului Grey fără să-i răspund cu o înţepătură ! Ca să-mi compensez blegenia, mă hotărîi să-i servesc cîteva replici usturoiate şi piperate dacă mai continuă să rîdă de mine gîdilîndu-mi vanitatea.

Mi-am isprăvit toaleta într-o dispoziţie cît se poate de „şi-la-ce-bun-toate astea", am aruncat o ultimă privire în oglindă, ca să pot să-mi spun : „eşti urîtă, eşti urîtă şi nimeni n-are nevoie de tine, aşa că nu uita asta şi nu te mai purta ca o gîscă".

Era un vechi obicei al meu ; de multă vreme luase locul rugăciunii de dimineaţă. Mi-o spuneam singură pentru ca, obişnuindu-mă, să nu mă mai doară aşa de tare cînd auzeam acelaşi lucru de la altţii, dar nu ştiu cum, că nu prea îmi reuşea.

Întîrziasem la micul dejun. Ceilalţi erau la jumătatea mesei cînd m-am aşezat şi eu.

Bunica nu se întorsese acasă pînă după miezul nopții, însă era la fel de vivace ca de obicei.

— Haide, Sybylla, asta-i din cauză că ai stat aseară tîrziu, dacă n-am fost eu aici să te gonesc la culcare. Totdeauna ești vioaie seara și dimineața întoarsă pe dos, îmi spuse bunica, îmbrățișîndu-mă, ca în fiecare dimineață.

— Cînd eram eu puștan ca tine, dacă nu zbîrniiam dimineața, imediat mă altoia cu cureaua, să mă pună în mișcare — remarcă unchiul Jay-Jay.

— E cazul s-o scuzăm pe Sybylla în dimineața asta, se interpuse domnul Grey. Ne-a distrat ore întregi aseară. Nici nu-i de mirare dacă se simte obosită.

— V-a distrat ? Dar ce-a făcut ? ținu să se informeze bunica.

— O mulțime de lucruri. Știi, bunicuțo, că lipsești lumea de o artistă ținînd-o pe Sybylla ascunsă la țară ? Trebuie să mă lași s-o iau la Sydney și s-o dau pe mîna celor mai buni profesori de acolo.

— Profesori de ce ?

— De dicție și de canto.

— N-am bani de așa ceva.

— Dar aș suporta eu toate cheltuielile. Ar fi să mă achit doar de o părticică din tot ce ați făcut voi pentru mine.

— Prostii. Și ce-o să faci cu ea cînd termină de studiat ?

— O să cînte pe scenă, ce altceva ! Cu talentul pe care îl are și cu un păr ca al ei, o să facă mare senzație.

Adevărul e că ideile bunicii despre scenă erau cît se poate de închistate. Actorii și actrițele, cu toții, de la ultimul circar la cea mai celebră primadonă, erau compromiși în ochii lui Dumnezeu și cu totul excluși de la cea mai vagă responsabilitate, din punctul de vedere al propriului ei cod moral.

S-a răsucit cu energie pe scaun și ochii îi fulgerau de mînie și de dispreț în vreme ce spunea :

— Să iasă pe scenă ! O nepoată a mea ! Fiica cea mare a lui Lucy ! Să ajungă actriță, tîrîtură deocheată și obraznică ! Să se folosească de darurile Domnului ca să se maimuțărească în fața unei adunături de bărbați deșu-

cheați ! Mai bine s-o văd moartă în fața mea, în clipa asta ! Mai bine s-o văd că-și taie părul și intră chiar azi la mînăstire ! Copila mea, promite-mi că n-ai să ajungi niciodată actriță nerușinată de duzină !

— N-o să ajung niciodată o actriță *nerușinată, de duzină,* bunico, i-am spus, accentuînd adjectivele și abia pronunțînd vorba „actriță".

— Sigur că nu, continuă ea liniștită. Sînt convinsă că nu ai chiar așa stofă rea în tine. Ești tu cam repezită și nu prea te porți chiar cum ar trebui uneori, dar nu cred că poți fi chiar atît de rea, încît să ajungi vreodată actriță.

Everard dădu să-și apere cauza.

— Uite ce e, bunicuțo, ăsta-i un punct de vedere învechit, că scena ar fi o profesie vrednică de dispreț. O fi fost așa pe vremuri, dar astăzi lucrurile stau exact pe dos. Există, desigur, și oameni demni de dispreț pe scenă, cum există în orice domeniu. Recunosc. Dar cînd oamenii sînt de calitate, ei sînt demni de stimă pe scenă, ca și oriunde altundeva. Ar fi mare păcat, ca dintr-o prejudecată meschină s-o lipsești pe Sybylla de cariera strălucită pe care ar putea s-o aibă.

— Carieră ! exclamă, prinzînd din zbor cuvîntul, mama lui adoptivă. Auzi, carieră ! La asta le stă capul fetelor din ziua de azi, în loc să vrea să fie mame și soții bune și să-și vadă de casa lor, cum a lăsat Dumnezeu. Le stă capul numai la haimanalîc și la lucruri nerușinate, și cum să se nenorocească cu trup și suflet. Iar bărbații își fac păcate și le încurajează la prostii, zise privindu-l crunt pe Everard.

— E mare adevăr în ce spui, bunicuțo, recunosc. Se aplică multor fete, recunosc cu părere de rău, dar Sybylla nu intră în categoria asta. Trebuie s-o consideri altfel. Dacă...

— O consider un copil de oameni respectabili și n-am să îngădui să se mai pomenească de scenă în legătură cu ea !

Aici, bunica bătu cu pumnul în masă și se făcu tăcere, o tăcere totală și adîncă. Puțini îndrăzneau s-o înfrunte pe doamna Bossier.

Draga de ea, nu ținea niciodată supărare și peste cîteva clipe își continuă micul dejun, zicînd cu blîndețe :

— Să nu mai aud de așa ceva. Dar să vă spun ce puteți face. La toamnă, prin martie sau aprilie, cînd terminăm de făcut dulceața, Helen poate să ducă fata la Sydney cîteva săptămîni și tu poți să le plimbi. Ar fi grozav pentru Sybylla, căci n-a fost niciodată la Sydney.

— Bine, așa să rămînă, bunico, zise Everard.

— Atunci, ne-am înțeles numai să nu mai aud de ieșit pe scenă. Nu pentru așa ceva le-a creat Dumnezeu pe fiicele sale.

După micul dejun, m-au lăsat să-l întrețin o vreme pe Everard. Ne-am înțeles de minune. Era un adevărat gentleman și se pricepea grozav la arta conversației.

Fusesem totdeauna dornică să mă pot bucura de compania unor oameni de lume, care să fie bine-crescuți și să se conformeze etichetei, și care să beneficieze de destulă cultură și destul răgaz ca să-i mai preocupe și alte lucruri, nu numai prețul produselor agricole și apriga luptă pentru existență. Pînă atunci, despre asemenea oameni citisem numai în cărți, sau îi văzusem în poze, dar uite că apăruse unul în carne și oase ; am profitat de prilej cu multă energie. Răspunzînd întrebărilor și evidentului meu interes, mi-a povestit de toate piesele mai noi, despre actorii și actrițele pe care le cunoștea, mi-a descris balurile, dineurile și recepțiile în aer liber la care participase. După ce am epuizat subiectul, ne-am trezit discutînd despre cărți și eu i-am recitat din poeziile care-mi plăceau cel mai mult. Everard își puse amîndouă mîinile pe umerii mei și spuse :

— Sybylla, știi că ești o fată minunată ? Ai o siluetă perfectă, un stil care înviorează omul și un chip cît se poate de interesant. E schimbător ca un caleidoscop — cînd vesel, cînd sever, uneori plin de înțelegere, dar cînd nu se uită nimeni la tine ești totdeauna tristă. S-ar zice că ai avut necazuri în viață.

Am făcut mai multe reverențe adînci, ținîndu-mi fusta cu ambele mîini, stilul meu de scenă, cum îi ziceam, mi-am arborat zîmbetul de scenă, care scotea la iveală șiruri de dinți albi și fără cusur, ca o proteză de douăzeci

de guinee, montată pe o placă de aur de un dentist la modă.

— Domnul e prea bun că vrea să-şi rîdă de o fătucă necioplită, dar mai înainte să-i împuieze capul cu linguşiri ar trebui să verifice dacă le înghite, i-am spus sarcastic şi, în vreme ce fugeam să mă închid la mine în cameră, l-am auzit strigîndu-mă din urmă.

Cum de cutează să ridiculizeze cu complimentele lui nătîngi şi fără sens ! Ştiam doar că sînt urîtă şi nu voiam să-şi încarce nimeni cugetul cu minciuni, prefăcîndu-se că e de altă părere. De ce mi-era sortit să fiu atît de mărunţică ? De ce n-aveam şi eu nas acvilin şi trup maiestuos şi impunător ? Am stat aşa, arzînd de necaz şi de supărare, pînă m-au mai îmbunat parfumul trandafirilor şi razele blînde ale soarelui, care năvăleau prin fereastra deschisă. Cîteva straturi din grădină erau acoperite de un covoraş din panseluţe de toate culorile, albăstrui-violet şi albe, simple şi bătute. Miresmele rezedei şi ale narciselor galbene şi albe umpleau văzduhul. Îmi plăceau la nebunie parfumurile tari şi asta m-a tentat să vreau mai mult. Am adunat cîteva vaze şi le-am umplut cu apă, aşezîndu-le pe o masă de pe verandă, în apropierea uneia din ferestrele salonului. Am strîns o poală de flori încîntătoare şi am început să le aranjez în vaze.

Casa de la Caddagat era în parte construită din bîrne, iar peretele dinspre verandă al salonului era un perete de lemn, astfel încît melodiile pe care mătuşa Helen şi Everard Grey le încercau la pian îmi ajungeau la urechi în chip de acompaniament delicios pentru acea ocupaţie de esenţă artistică.

Curînd după aceea abandonară cîntatul şi începură să stea de vorbă. În împrejurări similare, o eroină de roman s-ar fi îndepărtat în vîrful picioarelor sau, dacă i-ar fi fost imposibil s-o facă fără să fie descoperită, şi-ar fi astupat urechile şi ar fi intrat într-o agitaţie teribilă, ca nu cumva să audă vreun lucru care nu-i era destinat. Eu nu venisem acolo cu intenţia de a trage cu urechea. Nu m-aş coborî niciodată la aşa ceva. Crezusem că ei ştiu de prezenţa mea pe verandă ; se pare însă că nu era aşa, fiindcă începură să vorbească despre mine (şi mi se părea

un subiect al naibii de interesant), așa că am rămas acolo să le ascult conversația, fără ca propria-mi conștiință să sufle vreun cuvîntel de dezaprobare.

— Pe cinstea mea, mare tam-tam a făcut și bunica azi-dimineață, cînd m-am oferit s-o pregătesc pe Sybylla pentru scenă. Știi că fata e plină de talent ? Trebuie neapărat să ia lecții. O s-o bat la cap pe bunica pînă se va obișnui cu ideea. O să trag cît pot pe chestia cu „trebuie să folosim cît mai bine darurile lăsate nouă de Dumnezeu" și ai putea și tu, Helen, să te folosești de influența pe care o ai.

— Nu, Everard. Prea puțini ajung să aibă succes pe scenă. N-o să-mi folosesc influența, fiindcă e un fel de viață pe care nu-l aprob.

— Bine, dar Sybylla *va avea* succes. Eu sînt prieten cu cei mai importanți impresari, influența mea o s-o ajute foarte mult.

— Desigur, dar ce-ai să faci din ea ? Un domn tînăr nu poate să se ocupe de o fată și s-o scoată în lume fără să-i distrugă reputația. Ar fi un mare scandal, iar s-o prezinți drept sora ta n-ar fi decît o prostie.

— Mai este o cale ; aș putea foarte ușor să curm orice scandal.

— Everard, la ce te referi ?

— Mă refer la o căsătorie, răspunse el decis.

— Băiete dragă, o iei razna. N-ai văzut-o decît un ceas-două. Eu nu cred în atașamentele astea bruște.

Probabil că se gîndea la un atașament brusc (al ei) care nu avusese un sfîrșit bun.

— Everard, nu face lucruri necugetate ! Știi doar ce nestatornic ești și că toată lumea zice că ești un donjuan ; te rog să ai milă de biata Sybylla. Nu-i decît unul din capriciile tale trecătoare. Nu-i suci capul ca s-o lași pe urmă să sufere și să se stingă de durere.

— Nu prea cred că-i genul, răspunse el rîzînd.

— Nu, n-o să moară, dar o să devină cinică și sceptică, și asta e o soartă cumplită. Las-o în pace. Flirtează cît poftești cu damele de societate care se pricep la jocul ăsta și dă-i pace fetiței mele. Trag speranță să fac din ea un caracter splendid.

— Bine, Helen, dar dacă aș fi și eu o dată serios, n-aș fi un soțior prea rău, nu-i așa ?

— Nu e o fată pentru tine. Nu ești tu bărbatul care ar putea s-o stăpînească. Ce îți spun acum nu prea e un compliment, dar e adevărat. Și pe urmă, n-are nici șaptesprezece ani și nu sînt de acord cu fetițele romanțioase să se repeadă direct la măritiș. Lasă-le să-și dezvolte mai întîi feminitatea.

— Atunci aș face mai bine să-mi vîr farmecul personal sub obroc, cît mai stau la Caddagat ?

— Da. Poartă-te cît de drăguț poftești cu copila, dar bagă de seamă, fără atențiile galante cu care poți atît de ușor...

N-am mai stat să ascult și, clocotind de emoții amestecate, am luat-o prin grădină către bătrîna livadă.

Albinele harnice și sumedenie de fluturi viu-colorați zburau încoace și încolo, gustînd din florile albe și roz a sute de pomi încărcați — în zadar toată frumusețea lor. M-am oprit printre violetele care îmi ajungeau la glezne, într-un loc unde se sălbăticiseră, sub un măr bătrîn și încovoiat și am dat drumul vanității mele rănite.

— Așa deci, fetiță de la țară ! Nici nu-i nevoie să-și vîre farmecul în sac. Și dacă s-ar strădui din răsputeri, tot nu m-aș îndrăgosti niciodată de el. Nu sînt copil. Am văzut din prima clipă cu cine am de-a-face. N-are el cu ce să-mi cîștige mie dragostea. O să-i arăt eu că nu-mi pasă de el, nici cît omizile din pomul bătrîn de colo. Nu-s o nătăfleață ca să mă aprind după orice tip îmi iese în cale. Pfu, n-avea teamă ! Îi urăsc pe bărbați și nu pot să-i sufăr.

— Îmi închipui că repeți niște scenete cu care să te dai iar în spectacol diseară, zise în bătaie de joc un glas, în spatele meu.

— Ba nu, fac cópii după natură ; și cum îndrăznești să-ți faci apariția nesuferită înaintea mea, cînd vreau să fiu singură ! Nu ți-am arătat de atîtea ori...

— Cît timp o fată nu e logodită, orice bărbat are dreptul să-i aducă omagii, dacă are intenții cinstite, mă întrerupse domnul Hawden.

— Știu prea bine, i-am răspuns. Dar e dreptul femeii să-i respingă atențiile, dacă nu-i sînt pe plac. Nu pari înclinat să-mi acorzi acest drept.

După ce i-am servit această ripostă am pornit înapoi spre casă și l-am lăsat să stea acolo, ca un prost ce era.

Nu sînt de părere să dai cu piciorul nici la iubirea unui negroid, dacă se poartă ca un bărbat ; dar Frank Hawden era genul curtezan-trăncănău și era atît de leșinat, că n-aveam nici un pic de răbdare cu el.

Mătușa Helen și Everard plecaseră din salon, așa că m-am trîntit cu furie pe taburetul de la pian și am început galopul lui Kowalski, pe urmă *„Gaité de coeur"*, pînă am făcut pianul să țopăie și să se zgilțiie ca posedat de diavol. Mi-a mai trecut supărarea și am cîntat încetișor cel mai trist dintre valsuri, „Ultimul vals" de Weber. Am simțit o prezență străină în încăpere și, uitîndu-mă în jur, m-am trezit față în față cu Everard Grey.

— De cînd ești aici ? l-am luat la rost.

— De cînd ai început să cînți. Unde Dumnezeu ai învățat să cînți la pian ? Interpretezi superb. Te rog, cîntă-mi „Trei pescari".

— Scuză-mă ; acum n-am timp. Și pe urmă nici nu am competența să cînt în fața dumitale — i-am spus cu răceală și am părăsit scena.

— Te caută domnul Hawden, Sybylla ! m-a strigat mătușa Helen. Vezi ce dorește și lasă-l să-și vadă de treabă, că bunica o să se supere să-l vadă umblînd toată dimineața de colo-colo.

— Domnișoară Sybylla, începu el cînd rămăsesem singuri, vreau să-ți cer scuze. N-am nici un drept să te sicîi, dar e din cauză că te iubesc. Și știi că omul e gelos pentru toate fleacurile.

— Nu mă mai plictisi cu prostii de-astea, i-am zis dezgustată și am dat să plec.

— Dar, domnișoară Sybylla, eu ce să fac ?

— Ce să faci cu ce ?

— Cu dragostea mea.

— Dragostea ! i-am răspuns cu dispreț. Nici nu există așa ceva !

— Dar există, și eu mi-am găsit-o !

— Păi, atunci ţin-te de ea — asta te sfătuiesc să faci ! E o comoară. Dacă i-o trimiţi tatălui meu, o s-o pună la borcan pentru muzeul din Goulburn. A mai trimis cîte ceva acolo.

— Nu-ţi bate joc de un om amărît. Ştii că nu pot face asta.

— Atunci, vîr-o în sac, mai pune un pietroi s-o tragă la fund şi arunc-o în riu.

— O să-ţi pară ţie rău ! a zis furios.

— Poate că da, poate că nu — i-am îngînat peste umăr în vreme ce mă îndepărtam

Capitolul doisprezece

MARE PASIUNE

N-am mai avut prilejul altor convorbiri între patru ochi cu Everard Grey, pînă într-o dimineață, cu puțin înainte de plecarea sa, cînd s-a întîmplat să rămînem singuri pe verandă.

— Ei, domnișoară Sybylla, începu el, cînd am venit am crezut că dumneata și cu mine ne vom împrieteni de minune ; dar n-am progresat deloc. Cum îți explici ?

În timp ce vorbea își puse blînd mîna suplă și frumos modelată pe creștetul meu. Era tare frumos, era cuceritor și se mișca în societatea oamenilor de litere, a muzicienilor și a artiștilor — un om din lumea mea, la distanță de o lume.

Vai, ce plăcută ar fi putut fi tovărășia cu el ! Mi-am mușcat buzele ca să nu plîng. De ce nu îngăduiau convențiile sociale ca un bărbat și o fată să fie camarazi — camarazi cum pot fi între ei doi bărbați sau două fete, care se bucură să fie împreună, fără nici un gînd care să treacă dincolo de o pură prietenie platonică ? Dar nu, nu se putea. Știam eu îngîmfarea bărbaților. Dacă m-aș fi arătat mai prietenoasă, îmi era frică să nu-și închipuie Everard Grey că m-a cucerit. Pe de altă parte, tot așa și-ar fi închipuit și dacă mă arătam ursuză, și că încerc să-mi ascund sentimentele sub masca bățoșeniei. În consecință, am navigat în linie dreaptă, ținînd mijlocul între cele două feluri de comportare, și am omis cu maximum de indiferență remarca :

— Nu mi-am dat seama că sperai să devenim chiar prieteni la toartă — de fapt, nici nu mi-a trecut prin minte așa ceva.

S-a întors cu spatele, jignit în amorul său propriu. Craiul crailor era fără îndoială agasat că o fătucă oarecare de la țară nu se arată măgulită de condescendența lui, sau mă găsea, probabil, grosolană sau răutăcioasă.

Peste încă două zile unchiul Jay-Jay l-a dus la Gool-Gool *en route* spre Sydney. Și-a luat rămas-bun de la mine cu amabilitate la plecare, m-a pus să-i promit că o să-i scriu și și-a anunțat intenția de a cere părerea unor specialiști în privința talentului meu dramatic și a vocii mele, cînd o să vin la Sydney, cum promisese bunica. Am stat și i-am făcut semne cu batista de pe gardul grădinii, pînă cînd șareta a dispărut printre eucalipții *messmate*, la vreo jumătate de milă de casă.

— Tare mai sper, acum că s-a dus maimuțoiul ăsta filfizon — bine c-am scăpat de el ! — că o să bagi mai mult de seamă atențiile mele, zise glasul domnului Hawden, pe cînd coboram de pe gard.

— Ce vrei să spui cu atențiile dumitale ? am întrebat eu.

— Ce vreau să spun ? Așa mai vii de acasă. Îți explic imediat. Știi foarte bine ce intenții am. Cînd împlinesc douăzeci și patru de ani intru în posesia averii mele din Anglia. E considerabilă și doresc ca în momentul acela să te iau în căsătorie și să te duc acasă. Pe cinstea mea.! Zău că mi-ar plăcea să te duc acasă. Niște englezoaice pe care le cunosc ar rămîne uluite.

„N-ar fi singurele persoane care ar rămîne uluite dacă m-aș mărita cu tine", mi-am zis în sinea mea și mă pusei pe rîs de mă durea burta.

— Scorpie afurisită ! Ce-ai găsit de rîs ? N-ai minte nici cît o bibilică, dacă un lucru atît de solemn te umple de veselie.

— Solemn — auzi, ah, e caraghios foc ! și dă-i și rîzi.

— Ce-i caraghios ? întrebă el amenințător.

— Simpla idee că-mi ceri mîna.

— De ce, mă rog ? N-am și eu dreptul să te cer, ca orice bărbat ?

— Auzi, bărbat ! Păi, tocmai asta e foc de caraghios. Băiete, ai putea firește să-mi ceri mîna dacă ai fi bărbat, dar ți-nchipui că aș putea să mă uit la un băiețandru, la un copil ? Dacă va fi să comit cîndva o căsătorie, participantul la această degradare va trebui să fie un bărbat adevărat, nu un terchea-berchea care se amorezează, cum spune singur, în medie de două ori pe săptămînă. Dragoste ! Oho !

Am pornit-o spre casă. Îmi tăie calea.

— Nu scapi așa de ușor de mine, duduie. De data asta te fac eu să mă asculți, că dacă nu, or să-ți mai audă urechile și altele, și mă înhață furios de încheietura mîinii.

Nu pot să sufăr cînd mă atinge cineva — e una din idiosincraziile mele. Cu mîna liberă îi trăsei un pumn zdravăn în nas și, smucindu-mă din strînsoare, sării în lături zicîndu-i :

— Cum îndrăznești să pui mîna pe mine ? Dacă mai încerci vreodată, praf te fac ! Ține minte ce-ți spun, că dacă nu, data viitoare te alegi cu ceva mai mult decît sînge din nas, așa să știi.

— Lasă că o să vezi tu ! Mai vorbim noi ! Zgripțuroaică afurisită și bățoasă, răcni el.

— Da, bățoasă în ce-i privește pe bărbați, deviza mea e „nu mă atinge" ! și dumneata ești de vină dacă-s afurisită. Copiii să nu se joace cu arme de oameni mari, că-și fac buba. Țin-te bine și mai așteaptă pîn' ți-or crește mustățile, puișor ! i-am replicat în timp ce o luam din loc, sărind peste straturile încărcate de flori.

În seara aceea la ceai, după ce s-a tot uitat cu interes la nasul lui Hawden o vreme, unchiul Julius a întrebat :

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce naiba ți-ai făcut la nas ? Arăți de parcă ai fi tras un chef zdravăn.

Tremura carnea pe mine să nu mă bage în bucluc, dar a bombănit doar „La naiba !" cu multă energie și m-a fulgerat amenințător cu privirea, peste masă.

După ceai a cerut să stea de vorbă cu bunica, lucru care m-a făcut extrem de curioasă. Aveam să aflu totul a doua zi dimineață. Cînd s-a terminat cu micul dejun, bunica m-a chemat la ea în cameră și m-a interogat în

legătură cu ceea ce discutase cu domnul Hawden. A început fără nici un preambul :

— Domnul Hawden s-a plîns de purtarea ta. Şi mă mîhneşte să ajung să-mi relateze un tînăr despre purtarea propriei mele nepoate. El spune că ai flirtat cu el. Sybylla, nu-mi vine să cred că ai putea fi atît de lipsită de decenţă şi de demnitate feminină.

La auzul acestor lucruri, gîndurile pe care le îndreptam spre Frank Hawden nu erau deloc măgulitoare, din contră. El mă persecutase în fel şi chip şi cu toate astea, eu nu găsisem de cuviinţă să mă plîng de el nici unchiului, nici bunicii, nici mătuşii, cum aş fi fost îndreptăţită să fac şi să obţin pe loc satisfacţie. În cazul nostru nu era decît el de vină şi pentru ponoasele pe care singur şi le atrăsese, dăduse fuga cu pîra la bunica.

— Asta e tot ce aveai să-mi spui, bunico ?

— Nu. Vrea să te ia de soţie şi a venit să-mi ceară mie consimţămîntul. I-am spus că asta depinde de tine şi de părinţii tăi. Tu ce ai de zis ?

— Ce-am de zis ? am exclamat. Bunico, glumeşti, nu-i aşa ?

— Nu, copila mea. Nu e lucru de glumă.

— Să mă mărit cu individul ăsta ? Da' e un puşti ! am zis eu consternată.

— Nu-i deloc puşti. E major de cîteva luni. Are vîrsta pe care o avea bunicul tău cînd ne-am căsătorit. Peste trei ani, tu o să ai aproape douăzeci iar el o să intre în posesia averii sale, care e frumuşică ; de fapt, o să fie foarte bogat. Dacă ţii la el, nu văd nimic împotrivă. E sănătos, are o fire bună şi provine dintr-o familie bine-situată. Că e cam zănatic, nu contează. De multe ori, după ce şi-au făcut o vreme de cap, flăcăii ăştia aiuriţi se potolesc, se însoară cu o fată bună şi devin foarte buni soţi.

— Dar e dezgustător şi ar trebui să-ţi fie pur şi simplu ruşine să vorbeşti aşa, bunico ! Vasăzică, un bărbat poate trăi în depravare şi pe urmă poate să fie considerat potrivit de soţ pentru cea mai tînără şi mai nevinovată fată ! E ruşinos ; Frank Hawden nu e nebunatic, n-are destulă stofă în el de aşa ceva. Îl urăsc. Nu, n-are el

destulă stofă ca să-l urăsc. Îl detest și îl disprețuiesc. Nu m-aș mărita cu el, sau cu vreunul de teapa lui, să fie el și regele Angliei! Mi se pare ceva înjositor să mă mărit fie și cu cel mai bun bărbat din lume, — am debitat într-un acces de furie —, dar cu unul ca el ar fi o murdărie, cea mai josnică degradare care mi-ar putea fi impusă! Niciodată n-o să mă cobor într-atît, încît să mă mărit — și aici căzui pradă unui potop nervos de lacrimi.

Simțeam eu că nu există nimic bun pe lume, mai ales în rîndul bărbaților — detestabile creaturi! — și că nici nu va exista nimic bun atît timp cît nimeni nu le pretindea așa ceva, nici măcar cei autentic creștini și adepți ai unei stricte purități, ca bunica. Draga de ea, bunica își închipuie că ar trebui să iau de soț orice bărbat care din punct de vedere financiar însemna o partidă bună pentru mine. Aici era buba. Nu, n-aveam să mă mărit niciodată. O să-mi fac rost de o slujbă oarecare, în care să-mi îngrop elanurile vieții, fără să mă cobor la o căsătorie.

— Vai de mine și de mine, fetițo, zise bunica îngrijorată. N-ai de ce să te necăjești în halul ăsta. De cînd te țin minte ai fost tare pătimașă. Cînd erai mică de tot și stăteai aici la mine, erai în stare să te omori o zi întreagă pentru cîte un lucru de care un copil obișnuit uită într-un ceas. O să-i spun lui Hawden să-și vadă de treabă. Nu vreau deloc să te gîndești vreo clipă să te măriți cu cineva care nu-ți place. Dar spune-mi adevărat, ai cochetat cu el? Am să te cred pe cuvînt, căci, slavă Domnului, încă nu mi-ai spus vreun neadevăr!

— Bunico, am exclamat cu avînt, l-am descurajat cît am putut! Nu m-aș preta să cochetez cu un bărbat.

— Gata, gata, asta am vrut să aud. Spală-te pe ochi și o să ne luăm caii să mergem să-i vedem pe doamna Hickey și pe copilaș și să le ducem ceva bun de mîncare.

N-am mai dat ochii cu Frank Hawden pînă după-amiază, cînd mi-a aruncat cu un aer triumfător o căutătură piezișă. M-am dat la o parte înțepată din calea lui, ca și cum ar fi fost vreo jivină dezgustătoare. A dat să se smiorcăie cînd s-a văzut tratat astfel, așa că am acceptat să stăm de vorbă cu el și să terminăm cu chestia asta, o dată pentru totdeauna.

Tocmai se ducea să dea apă la ciini, așa că l-am însoțit pînă la grajdurile de lîngă cuștile cîinilor, ca să nu fim auziți ce vorbim.

Am deschis focul, fără să mă învîrtesc deloc în jurul cozii.

— Te poftesc, domnule Hawden, ca începînd din clipa asta să încetezi să mă mai persecuți cu declarațiile dumitale stupide, dacă ai vreun pic de bărbăție în dumneata. În privința amorului am două sentimente diferite și în ambele feluri de a privi lucrurile dumneata nu-mi inspiri decît repulsie. Cîteodată nici nu-mi vine să cred că așa ceva există — adică iubire între bărbați și femei. Cînd mă aflu în această stare de spirit n-aș putea asculta declarațiile de amor nici din partea unui înger. Alteori cred în iubire și o consider un lucru sfînt și solemn. Cînd sînt într-o asemenea dispoziție sufletească mi se pare o impietate să te aud cum îndrugi verzi și uscate, fiindcă ești doar un puști și habar n-ai de sentimente. N-aș fi fost atît de dură cu dumneata, dar ai căutat-o cu lumînarea prin purtarea nedemnă de un bărbat de care ai dat dovadă. Ți-am spus deschis tot ce voi găsi vreodată de cuviință să-ți spun pe tema asta, și acum, am plăcerea să te salut.

M-am îndepărtat la iuțeală, fără să țin seama de protestele lui.

N-a avut nici un efect apelul meu la bărbăție. Fie că plecam călare sau că mă plimbam pe jos după-amiaza, să admir splendoarea amurgului, fie că hoinăream să sorb din deliciile grădinii, na-ți-l și pe Frank Hawden după mine, bîr-bîr-bîr, bîrîindu-mă la cap că ce urît mă port cu el, de ajunsesem să-mi doresc să-l văd înecat în Marea Roșie.

Nu-i vorbă că în acele zile minunate de primăvară viața îmi dădea un sentiment prea încîntător, ca să poată fi umbrit de mărunta plictiseală pe care mi-o pricinuia Frank Hawden. Grațioasele clematite sălbatice împodobeau ca un feston, cu ghirlandele lor imense de superbe flori albe, înmiresmînd orice boare de vînt, tufișurile de pe cursul pîraielor ; pe malul rîului, frumoasele tufe verde-strălucitor de siminichie erau garnisite cu flori al

căror albastru intens rivaliza în strălucire cu cerul ; coţofenele îşi clădeau cuiburi în eucalipţii înalţi şi îi atacau cu sălbăticie pe călătorii imprudenţi care se aventurau prea aproape de domeniul lor ; caii se împliniseră cu toţii şi te pofteau să te urci pe crupele lor satinate şi s-o porneşti la galop ; din livadă se auzeau strigătele paznicilor, căci venea vremea cireşelor. Ah, bine mai era să trăieşti !

La Caddagat mă aflam la fel de mult ca la Possum Gully în afara torentului existenţei, după care tînjeam cu nesaţ, dar erau aici suficiente clipociri plăcute ale curgerii vieţii, care să-mi servească drept substitut temporar.

Capitolul treisprezece

EL

Şi acum, iată o relatare completă despre primul, ultimul şi singurul meu iubit *adevărat,* fiindcă declaraţiile pacostei aleia de *jackeroo* le consider doar nişte caricaturi groteşti ale articolului veritabil.

Cînd mi-am făcut prima apariţie în faţa iubitului meu nu arătam deloc a eroină de roman, ci exact pe dos. Încîntătorul meu păr nu s-a desfăcut, revărsîndu-se pe umeri, la momentul potrivit să-i farmece privirea şi nici glasul meu înfiorat şi duios n-a plutit pe adierile văzduhului într-un chip care să-i răpească inima, cum păţeau fetele despre care citisem prin cărţi. Dimpotrivă, arătam mai degrabă ca o paiaţă. Era într-o zi pe la sfîrşitul lui septembrie şi fusesem la rîu să culeg un braţ de ferigi. Purtam o pereche de cizme bărbăteşti cu care să umblu prin apă şi mă îmbrăcasem cu o buleandră ponosită de nu se mai poate, pe care o împrumutasem special de la una din servitoare.

Îmi completau deghizarea o pereche de mănuşi din meşină şi o pălărie cît toate zilele, agăţată rău prin tufişurile cu care mă luptasem. Îmi strînsesem părul la nimereală şi şuviţele îmi atîrnau brambura în toate părţile. Era pe după-amiază şi mă întorceam din hoinăreală, cînd în pragul casei îmi ieşi în cale mătuşa Helen.

— Dacă tot eşti echipată în felul ăsta, te-aş ruga să-mi culegi nişte lămîi. Mă îndoiesc că ar fi vreun pericol să-ţi

strici găteala. Eşti numai bună de ilustraţie la *Bulletin*, zise ea.

Am pornit imediat să-i fac pe plac şi luînd o scară care avea treptele la doi metri una de alta, am rezemat-o de un lămîi din spatele casei şi m-am cătărat pe ea.

Coboram fără nici un pic de graţie, cu nişte lămîi în poală cînd am auzit apropiindu-se în spatele meu o călcătură necunoscută.

La Caddagat venea lume la toate orele, aşa că nu m-am mirat defel. „Pun pariu că-i doar un vagabond, un agent fiscal sau un vînzător ambulant", mi-am zis, şi-am dat să-mi pun cizma uriaşă pe următoarea treaptă a scării, fără să întorc capul ca să văd cine o fi.

Două mîini zdravene şi arse de soare mi-au înlănţuit mijlocul, m-au ridicat în sus şi pe urmă m-au aşezat binişor pe pămînt iar un glas bărbătesc a zis :

— Subţirică la mijloc, dar în rest împlinită-eşti un mînz bine făcut, ce mai !

„Cum de îndrăzneşte să vorbească aşa cu mine ?", mi-am zis în sinea mea, uitîndu-mă împrejur să văd cine-l parodia pe Gordon.

În faţa mea stătea şi zîmbea poznaş un bărbat pe care nu-l mai văzusem pînă atunci. Era un tinerel — chiar foarte tinerel, un localnic — îngrozitor de înalt, de spătos şi de ars de soare cu o figură deschisă şi simpatică şi cu o mustaţă castanie — deloc genul care te intimidează, cu tot gabaritul său neobişnuit, dar bine proporţionat. Mi-am dat seama că trebuie să fie Harold Beecham de la Five-Bob Downs, căci auzisem despre el că măsoară desculţ şase picioare şi trei inci şi jumătate.

Mi-am lăsat repede poalele în jos, lămîile s-au rostogolit în toate direcţiile şi am dat să fug, dar silueta aceea bine clădită mi s-a pus în cale cu agilitatea unei feline şi mi-a barat drumul.

— Nici un pas, fătucă, pînă nu strîngi toate lămîile astea şi nu le pui bine, sau te spun coniţei, cum te văd şi cum mă vezi.

M-am dumirit că mă luase drept o slujnicuţă. Nu era o distracţie de lepădat. M-am hotărît să-i las să se amă-

gească și să-i joc o festă. L-am categorisit drept încrezut, dar nu avea îngîmfarea aceea scîrboasă de care sînt atinși, sau poate fericiți, cîte unii. Avea mai curînd aerul că zice : „Eu unul obțin totdeauna ce vreau și dacă alții nu-s în stare, treaba lor".

— Vă rog, domnule, am zis cu umilință, le-am strîns pe toate, dați-mi drumul vă rog.

— Da, bine, dacă-mi dai o sărutare.

— Vai, domnule, nu se poate !

— Hai, că nu pățești nimic. Hai, că altfel nu-ți dau drumul.

— Aoleu, o să mă prindă conița !

— Fără frică, iau vina asupra mea dacă te prinde.

— Vai nu, domnule. Dați-mi drumul, vă rog, am zis cu o disperare atît de adevărată, căci mă temeam că-și pune în aplicare amenințarea, încît a izbucnit în rîs și a spus :

— Nu-ți fie frică, bleguțo, nu sărut niciodată pe nimeni și n-am de gînd să încep la ora asta și pe deasupra cu de-a sila. Nu ești de multă vreme pe aici, nu-i așa ? Nu te-am mai văzut. Ia stai pe loc, să văd dacă ai ceva curaj în tine și pe urmă te las în pace.

Am rămas în mijlocul curții, în locul pe care mi-l indicase, în vreme ce el își descolăcea biciul lung și greu pentru vite, cu sfichi zdravăn și mîner din lemn mirositor de salcîm australian. A pleznit din bici în jurul meu însă nu mi-a fost cîtuși de puțin frică, fiindcă văzusem eu dintr-o ochire că era extrem de îndemînatic în arta de a mînui biciul de văcar, ca toți localnicii, și mai știam că dacă stau neclintită sînt în deplină siguranță. Unchiului Jay-Jay i se datora că devenisem în stare să îndur operația cu absolută impasibilitate, fiindcă lui îi stătea în obicei să-mi încerce nervii în felul acesta.

— Fir-aș să fiu ! Nici n-a clipit. Aluat zdravăn, ce mai !

După o clipă, m-a întrebat :

— Unde-i stăpînul ?

— E dus la Gool-Gool. Nu se întoarce pînă diseară. Doamna Bossier e acasă ?

— Nu e, dar e prin față, pe undeva, domnișoara Bell.

— Mulțumesc.

M-am uitat după el în timp ce se îndepărta cu un mers ușor legănat care trăda că petrecuse în șa multe zile lungi de tot. Îl priveam și eram sigură că și uitase de incidentul cu fata care aduna lămîi.

— Sybylla, îmbracă-te iute. Pune-ți rochia de zile mari, o să ți-l las în seamă pe Harry Beecham, fiindcă astă seară vreau să stau la bucătărie să văd eu cum se gătește ceva pentru cină.

— E prea devreme să-mi pun rochia de seară, nu-i așa mătușică ?

— E cam devreme ce-i drept ; dar n-ai să ai timp să te schimbi de două ori. Îmbracă-te de pe acum ; n-ai cum să știi cînd pică unchiul tău și excelența sa.

Mă scăldasem la rîu așa că nu mai era nevoie să fac baie și nu mi-a luat prea mult timp să mă fățuiesc ca pieile roșii la război — rochie de seară albastră, pantofiori de satin și tot restul. Mi-am lăsat părul legat doar cu o fundă, m-am strecurat pe coridor și am strigat-o pe mătușa Helen. A venit.

— Sînt gata, mătușică, unde e ?

— În sufragerie.

— Vino în salon și cheamă-l dumneata. O să mă ocup eu de el pînă termini. Dar e așa de mult pînă la masă, mătușico, cum Dumnezeu o să-l țin în frîu pînă atunci ?

— Să-l ții în frîu ! a rîs ea ; dar nu-i deloc un personaj neastîmpărat !

Pînă să se rostească toate acestea, ajunsesem în salon și m-am oprit să mă privesc în oglindă, în vreme ce mătușa Helen s-a dus să-l convoace pe Harold Augustus Beecham, celibatar, proprietar al fermelor de la Five-Bob Downs, Wyambeet, Wallerawang West, Quat-Quatta și a altor cîteva *stations* * în New South Wales, pe lîngă un domeniu întins din Queensland.

De cum a intrat pe ușă, am băgat de seamă că se spălase de cînd îl văzusem, își pieptănase părul negru și te-

* Fermă pentru creșterea vitelor, dispunînd de întinse terenuri de pășunat.

pos și se debarasase de pălărie, pinteni și bici — încălțările trebuise să și le păstreze, dat fiind că de la brîu în jos echipamentul său consta dintr-o pereche de pantaloni strîmți de călărie, din pînză de culoare gri, care îi scoteau în evidență formele pline ale membrelor inferioare.

— Harry, fă cunoștință cu Sybylla ! Nu cred că aveți nevoie de alte prezentări. Pe mine scuzați-mă, am ceva pe foc care poate să se ardă.

Și mătușa Helen ieși grăbită, lăsîndu-ne față în față.

Se uita fix la mine, fără să-și ascundă surpriza. I-am înfruntat privirea, rîzînd din toată inima. Eram singura în măsură să facă haz. El, om în toată firea, bogat și important. Eu, o fetișcană — ființă inexistentă și insignifiantă — și cu toate astea, în ciuda sexului, dimensiunilor și importanței lui, eu eram stăpînă absolută pe situație și o știam prea bine : asta voia să spună rîsul meu.

Am văzut că mă recunoscuse și el după roșeața care îl cuprinsese pe sub pielea arsă de soare. Fără îndoială, mai mult ca orice regretă că îmi spusese „mînză". S-a înclinat bățos înaintea mea, însă eu i-am întins mîna, spunîndu-i :

— Hai să ne dăm mîna. Întotdeauna bat palma, cînd mi-e prezentat cineva care cred că o să-mi placă. Și pe deasupra, se pare că te cunosc binișor. Numai cîte mere mi-ai adus !

Mi-a îndeplinit rugămintea, ținîndu-mi mîna într-a sa ceva mai mult decît ar fi fost necesar și uitîndu-se pierdut la mine. Mă amuzam teribil, fiindcă vedeam că el nu știa cum să procedeze cu mine, nu eu cu el.

— Pe cinstea mea, domnișoară Melvyn, habar n-aveam că dumneavoastră sînteți, cînd am zis... Aici o sfecli cu totul, ceea ce făcu să mă pufnească din nou rîsul.

— N-aveai dreptul să umbli îmbrăcată așa — să păcălești omul. Nu-i cinstit.

— Tocmai asta-i frumusețea. S-a văzut ce pezevenghi și ce Don Juan ești dumneata. Acum nu mă mai poți duce dacă te prefaci a fi un membru virtuos al societății, cu comportament ireproșabil.

— Dar e prima oară în viața mea că mi-am pus mintea cu o servitorică și, zău așa, o să fie și ultima — zise el

cu convingere. M-am băgat singur într-o belea de toată frumusețea.

— Ce prostie ! i-am răspuns. O vorbă dacă mai rostești despre asta, scriu o relatare completă și o lipesc în albumul meu cu amintiri. Dar dacă uiți ce-a fost, uit și eu. N-ai spus nimic care să mă supere ; de fapt, m-am simțit grozav de flatată.

Stăteam cocoțată pe spătarul canapelei și el se rezema cu mare dezinvoltură și nonșalanță de pian. Să mă fi văzut bunica, mai încasam o predică despre comportarea nefeminină.

— Ce mai pune la cale unchiul tău și astăzi ? se interesă el.

Nu pune nimic la cale. S-a dus ieri la Gool-Gool ca membru al juriului. Azi se încheie sesiunea tribunalului și diseară o să-l aducă și pe judecător. De asta m-am îmbrăcat așa festiv, i-am răspuns.

— Doamne-Dumnezeule ! Nici nu m-am mai gîndit la tribunal, dacă n-am fost chemat să fac parte din juriu, unde mai pui că nici măcar cu vreun chinez n-am avut nici un proces, mare mirare ! Ziceam că rămîn astă-seară, dar nu pot dacă vine la cină Excelența sa.

— Și de ce mă rog ? Nu cumva ți-o fi teamă de judecătorul Fossilt ? E un tip fără fasoane,

— Cum să iau masa cu un judecător în straiele astea ? — și își coborî privirea, de-a lungul siluetei sale masive, la costumul de călărie pe care îl purta.

— Nu contează, e miop. Îi pun să te așeze la celălalt capăt al mesei, sub aripă mea ocrotitoare. Bărbații nu observă îmbrăcămintea. Dacă n-ai fi așa înalt, te-ar putea îndatora unchiul sau Frank Hawden.

— Crezi că aș trece de inspecția trupelor ?

— Sigur că da : te perli cu un pic și ai să arăți ca scos din cutie.

— Dar m-am periat ! mi-a răspuns.

— Te-ai periat ! i-am întors-o. Ai un strop de noroi cît toate zilele pe umăr. N-ai cum să faci vreun lucru ca lumea, fiindcă ești doar bărbat, iar bărbații sînt cele mai nefolositoare, mai netrebnice și mai neîndemînatice ființe din lume. Nu-s în stare decît să fumeze și să înjure.

Am adus o perie de haine.

— Ar trebui să te sui pe masă ca să ajungi — mi-a spus, zîmbind pe sub mustăți.

— Dat fiind că ești atît de impertinent, n-ai decît să umbli plin de praf ! — și am aruncat peria cît colo.

Seara era plină de miresme, așa că l-am invitat în grădină. A dat să-mi pună batista lui pe umeri zicînd că o să răcesc, dar am respins ideea.

Am colindat prin umbrarul acoperit cu glicină, *banksia* și trandafiri *Maréchal Niel* și i-am pus unul la butonieră.

Un călător se opri din drum în dreptul nostru, descălecă și, aruncînd frîul pe un stîlp din gardul grădinii, intră cu gîndul să cumpere o pîine.

Eu sării în picioare, calul se sperie și o luă la fugă, smulgînd cu frîul și stîlpul de gard. Dădu fuga după un ciocan, să repar stricăciunea. Domnul Beecham prinse calul în timp ce eu încercam să bat un cui în gard. Încercare zadarnică. Îmi zdrelii degetele. El îmi luă ciocanul și fixînd stîlpul la loc cu vreo două lovituri bine țintite, zise rîzînd :

— Să baţi tu un cui ! N-ai cum să faci vreun lucru ca lumea. Ești doar fată. Fetele sînt cele mai neisprăvite, mai inutile și mai aducătoare de necazuri creaturi din lume. Nu-s bune decît să chinuiască pe alții și să scoată sufletul omului.

A trebuit să rîd, n-aveam încotro.

La punctul acesta s-a auzit glasul unchiului Jay-Jay, așa că domnul Beecham s-a întors și s-a dus într-acolo, după ce m-a condus pînă la ușa din față.

— Ah, mătușico, ne-am înțeles de minune ! Nu-i deloc un tip dificil. Ne-am înțeles de parcă ne-am cunoaște de cînd lumea ! am exclamat.

— Ai reușit să-l faci să vorbească ?

— O, da.

— Chiar ai reușit ? (uimită).

Cînd am trecut din nou în revistă lucrurile, a trebuit să recunosc că de vorbit vorbisem numai eu iar junele Beecham ascultase ; ba chiar l-am categorisit drept omul

cel mai tăcut pe care-l văzusem sau de care auzisem eu una.

Judecătorul nu venise cu unchiul Jay-Jay, cum se aşteptau cu toţii, aşa că n-a mai fost nevoie să-l ocrotesc pe Harold Beecham sub aripa mea. Bunica l-a întîmpinat cu un cordial „Harold-băiatule" — avea pentru el o slăbiciune deosebită. Ea şi cu unchiul Julius l-au nomopolizat pe toată seara.

S-a vorbit o mulţime despre transportul oilor, despre sezonul care se arăta prost, de starea ierbii în zona „triunghiului austral", în părţile dinspre Leigh Spring, Bimbalong şi în alte zone de păşune, şi de situaţia lînii pe piaţa londoneză. Nu mă interesa, aşa că m-am afundat într-o carte, ridicînd doar din cînd în cînd privirea ca să-i zîmbesc domnului Beecham.

Acesta venise la Caddagat după o pereche de tauri jugăniţi care se îngrăşaseră păscînd în ocolul din preajma casei bunicii. Unchiul l-a ajutat să-i pornească la drum a doua zi. Cînd au ieşit la drumul mare, mă aflam într-un răzor cu violete dintr-un colţ de grădină cu vegetaţie încîlcită, unde trandafirii se căţărau să ajungă să sărute liliacul iar tavalga îşi pleca fruntea odihnind-o pe micşunele, şi unde doi arbori *kurrajong* vegheau ca două santinele. Harold Beecham a descălecat şi, aplecîndu-se peste gard, a zăbovit un pic vorbind cu mine, lăsînd boii în seama unchiului Jay-Jay. Unchiul tuna şi fulgera. Femeile, susţinea, sînt pacostea lumii şi ruina oricărui bărbat ; dar el unul socotise totdeauna că Harold are destulă minte să nu-şi lase treburile de izbelişte să se zgîiască ca prostul la o cîrlană prăpădită, cu fustiţă şi codiţă. Care din doi e mai zevzec, nu se ştie.

Dar lui Harold nici nu-i păsa de bombăneala lui.

— Complimente pentru amîndoi ! — a remarcat în vreme ce se arunca fără grabă în şaua calului său masiv, zîmbind în felul lui plăcut şi calm, cu zîmbetul care-i dezvăluia două şiraguri de dinţi superbi, nepătaţi de contactul cu berea sau tutunul. Ridicîndu-şi pălăria de panama de care era prinsă o plasă verde contra insectelor, porni în trap uşor. Urmărindu-l cu privirea, mă întrebam dacă ceva îi tulbură vreodată seninătatea şi eram ispitită

să-l pun la încercare. Părea mult prea voinic și prea calm ca să se lase tulburat de emoții cum ar fi mînia, îngrijorarea, gelozia sau chiar iubirea. Cînd m-am întors în casă am supus-o pe mătușa Helen unui interogatoriu exhaustiv cu privire la el.

Intrebare : Mătușico, ce vîrstă are Harold Beecham ?
Răspuns : A împlinit douăzeci și cinci în decembrie.
Intrebare : Are frați sau surori ?
Răspuns : Nu. La nașterea lui i-a murit mama.
Intrebare : De cînd a murit tatăl lui ?
Răspuns : Nici nu mergea Harold bine în picioare.
Intrebare : Pe el cine l-a crescut ?
Răspuns : Mătușile lui.
Intrebare : Vorbește vreodată mai mult ?
Răspuns : De obicei, mult mai puțin.
Intrebare : E adevărat că e foarte bogat ?
Răspuns : Dacă o scoate la capăt anii aceștia numai Tyson i-o va lua înainte, ca avere.
Intrebare : E tare frumos la Five-Bob ?
Răspuns : Da, e una din mîndriile districtului.
Intrebare : Vine des la Caddagat ?
Răspuns : Da, trece des pe aici.
Intrebare : Cum de are părul așa de negru și mustăți așa deschise la culoare ?
Răspuns : Va trebui să faci studii ca să descoperi cauza. Eu una nu pot să-ți explic.
Intrebare : Dar el... ?

— Ia vezi, Sybylla, zise mătușica rîzînd, că e cam suspect interesul tău pentru vlăjganul ăsta al meu ars de soare. Ți-am spus eu că nu lasă el norocul să-i treacă pe dinainte cînd îți tot aducea mere.

— Vai, mătușică, dar eu întrebam doar fiindcă...

— Da, sigur, fiindcă, fiindcă... pricep eu foarte bine. Fiindcă ești fată și toate fetele cad imediat victimă farmecului lui Harold. Dacă nu vrei să te lași luată de val, „păzește-te de scîntei ca să nu ai de-a face cu focul !". E singurul sfat pe care pot să ți-l dau.

Asta era într-o joi și duminica următoare Harold Beecham și-a făcut din nou apariția la Caddagat și a stat

de la trei pînă la nouă seara. Unchiul Julius și Frank Hawden erau plecați. Vremea se burzuluise din nou a iarnă, așa că făcusem focul. Harold a stat tot timpul lîngă foc și din cînd în cînd a strecurat, la intervale potrivite, cîte un *da* sau *nu* în conversația animată a bunicii pe teme de afaceri, dar nu mi-a adresat nici o vorbă afară de „Bună ziua, domnișoară Melvyn" la sosire și „Noapte bună, domnișoară Melvyn", cînd a plecat.

L-am studiat cu atenție în tot acest timp. Greu de spus care îi erau gîndurile și sentimentele : nu și le exprima niciodată. Era cumplit și fermecător de tăcut. Și totuși, avea un fel inteligent de a tăcea, nu era genul acela nătîng și țeapăn care strică cheful tuturor și nici genul morocănos sau împrăștiat.

Capitolul paisprezece

MAI ALES SCRISORI

Caddagat, 29 sept. 1896

Scumpa mea Gertie,

Am început nici mai mult, nici mai puțin decît șapte scrisori, dar mereu mă întrerupea cîte ceva și nu le-am isprăvit. Dar pe asta am de gînd s-o termin, poate să mă întrerupă și Sf. Petru în persoană. Am să-ți notez în paranteze toate întreruperile (Un drumeț mi-a cerut chiar acum un trandafir. A trebuit să mă scol și să-i dau unul.) Viața de aici e minunată. (Alt drumeț m-a întrebat cum ajunge la Somingley Cap, adineauri am isprăvit să-i explic). Bunica e grozav de drăguță. Nici n-ai crede. Tot timpul îmi dăruiește cîte ceva și mă ia cu dînsa peste tot unde se duce. Mătușica e un înger. Păcat că nu poți să auzi cum sună pianul. O nebunie. Am o grămadă de ziare și de cărți de citit. Unchiul e un bătrînel scump de tot. Dacă l-ai auzi cum mai tună și fulgeră cînd se înfurie ! Să mori de rîs, nu alta. Îmi aduce acadele, mănuși, funde sau altceva, de cîte ori se întoarce de la tîrg. (Au sosit doi telali indieni și mă duc să văd ce marfă au. Săptămîna trecută au venit pe aici nouăsprezece telali. Acum stau în balansoar și scriu la o masă de pe verandă. De asta îi văd pe toți care vin). La voi a plouat săptămîna asta ? Pe aici grozav mai chițăie cu toții de secetă. Să vadă cum e la Goulburn, ar afla și ei ce înseamnă seceta. Atunci să vezi bocete și zarvă. Pe terenurile mai depărtate din run e cam uscat, dar recu-*

* Suprafața de pășunat aferentă unei *station*.

nosc cu toții că pășunile din apropierea casei sînt o oază. Vezi bine, au aici condiții excelente de irigat. Unchiul a pus o mulțime de oameni să lucreze la asta. Au săpat canale de legătură între cele două gîrle între care e așezată casa. Și, din cînd în cînd, dau drumul la apă către grădini și pășunea de vreo sută de acri din preajma casei. Iarba de-acolo trece de copitele cailor. În grădină sînt legume timpurii și rubarbă, cîte vrei. Bunica zice că livada promite o recoltă excelentă, iar grădina de flori e un vis. E cel mai frumos colțișor din lume. O groază de oameni o bat la cap pe bunica să-i lase să-și pască și ei caii la iarbă-mai ales dintre cei care tund oi, acum trec în cîrduri spre casele lor — dar ea nu vrea să-i lase : are nevoie de toată iarba pentru vitele ei. Unchiul a mai trebuit să pună încă un om de pază, că dacă nu peste noapte se taie sîrma și se bagă caii în iarbă (Un agent fiscal, așa cred după fasonul pe care îl are, întreabă de bunica. Trebuie să dau fuga s-o găsesc). Pe aici e o viață trepidantă. Nu-i seară să n-avem casa plină de repreznțanți comerciali sau de altfel de călători, de multe ori apar și cîte o duzină de hoinari pe zi.*

Dintre toți bărbații de pe aici, cel mai mult îmi place Harold Beecham. E încîntător ce voinic și ce tăcut poate să fie. Nu e el frumos, dar mie îmi place cum arată. (A trebuit să le dau cîte ceva unor vagabonzi obraznici. La Possum Gully scăpați de ei fiindcă nu sînteți la drumul mare). Pentru numele lui Dumnezeu, data viitoare cînd mai scrii, dă-i drumul imediat cu veștile și nu mai umple jumătate de scrisoare cu povești despre toc și caligrafie. Eu una mîzgălesc cu 365 de mile la oră și mă doare în cot dacă scriu frumos sau nu.

Mătușica, unchiul, Frank Hawden și cu mine o să mergem duminica viitoare la biserica din Yabtree. E la patru mile dincolo de Five-Bob Downs, vasăzică la șaisprezece mile de aici. E cea mai apropiată biserică. Cred că o să ne distrăm de minune. La întoarcere o să fie mare înghesuială : asta îi face totdeauna pe cai grozav de nărăvași, tare-mi mai place (Un om vrea să-și bage calul în padoc

* Populație migrantă, în căutare de lucru — fenomen caracteristic peisajului social al Australiei secolului al XIX-lea.

pînă mîine, așa că trebuie să dau de unchiul). N-am văzut în viața mea un loc cu atîția bărbați. Bărbați și iar bărbați. Nu poți să ieși din casă, că-i vezi venind și plecînd în toate părțile. Nu merge să te dezbraci fără să te sinchisești să tragi obloanele, cum făceam noi la Possum Gully. Bunica și unchiul zic că-i mare pacoste să ai casa la drum, fiindcă îi costă o groază în fiecare an. Aici sînt șapte lămîi încărcați (Alt telal). Sper că te gîndești uneori la mine. Tot așa de urîtă sînt. (Un drumeț vrea să cumpere o pîine.)

Cîte un stog de sărutări tuturor de acasă și ție un car întreg, de la sora ta care te iubește, Sybylla.

Salută din parte-mi Goulburn-ul care moțăie în valea lui adormită din zările albastre.

Dragă Everard,

Îți mulțumesc foarte mult pentru reviste și pentru An Australian Bush Track. (O călătorie prin savana australiană). *Presupun că ne-ai uitat și pe noi și Caddagat-ul. Soarele a apus după eucalipți și ceturile albăstrui de seară adastă prin văile munților. La ceasul ăsta îți dichisești probabil „cozile de rîndunică" pregătindu-te să o conduci pe vreo „preafrumoasă doamnă" numai mătăsuri la un dineu superb, apoi la teatru, apoi la dans. Fără îndoială că ai în jur doar animație, lumini strălucitoare, zarvă și distracții. Aici scena e cu totul alta. Dinspre drum vine zvon de talăngi și clinchete de hamuri de cai. Din vale, dinspre colțul unde gîrlița se varsă în rîu, răzbate prin amurgul întunecat licărirea focurilor de tabără și se văd cîteva corturi întinse pentru noapte, ca niște pete albe în zare.*

Abia aștept să vină vremea să merg la Sydney. Am să vă dau de furcă serios, ție și mătușii Helen. Va trebui să te ții bine și să cutreieri zi și noapte. Straşnic o să mai fie. Îmi vine să sar în picioare și să țopăi un dans ritmat pe verandă cînd mă gîndesc cum o să fie: Va trebui să-mi arăți tot, tot — și mahalalele și restul. Vreau să descopăr eu însămi adevărul despre o mulțime de lucruri.

În afară de zgomotul îndrăcit al rîului și de salutul de seară al păsărilor kookaburra *e liniște deplină și se simte că liniștea adîncă se întinde pînă departe. Acum își încep tînguirile și ploierii. Din ascunzișurile munților întunecați din zare, pe rîu în jos, se ridică un fel de duh chinuit și simt...*

La punctul ăsta mi-am zis: „Dă-o-ncolo! Sînt nebună că-i scriu așa ceva lui Everard Grey. O să rîdă și o să mă facă prostuță mică." Am rupt scrisoarea neterminată bucățele și am încredințat-o focului din bucătărie. În locul ei am scris un bilet afectat și convențional, în care doar îi mulțumeam pentru cărțile și revistele trimise. N-am primit nici un răspuns la asta. Din scrisorile lui către bunica am aflat că era foarte ocupat. Fusese la Brisbane și Melbourne pentru niște procese importante, așa că, mai mult ca sigur, n-avea timp să-i pese de mine; sau, se putea să fie și el ca majoritatea bărbaților ce făceau mare caz de prietenie cît timp erau împreună cu cineva și pe urmă plecau în lume și uitau totul într-un ceas.

Cît am stat la Caddagat, aveam și eu cîteva îndatoriri ale mele. Una era să mă ocup de salon, alta era să-i găsesc unchiului Jay-Jay pălăria cînd și-o lăsa cine știe pe unde — cîteodată și de zece ori pe zi. O ajutam pe bunica să-și facă socotelile și să scrie scrisori de afaceri și mă ocupam de hoinarii care veneau cu cerșitul. La Caddagat nu i se refuza niciodată cuiva un blid de mîncare. Asta făcea necesară cumpărarea unei tone de făină în plus pe an și a aproape încă o tonă de zahăr, ca să nu mai vorbim de ceaiul, cartofii, carnea de vită și altele care se duceau în felul ăsta. Asta fără să punem la socoteală consumul de alimente al celorlalte categorii de călători, de care era plină casa tot anul. Să-i fi pus pe aceștia să plătească pentru casă și masă, familia Bossier ar fi făcut cu siguranță avere. Eu stăteam de vorbă cu circa cincizeci de hoinari pe săptămînă și rareori îl vedeam pe unul de două ori. Erau o armată întreagă, ce mai! Suflete fără speranță, fără casă, fără țel, fără rușine, vagabondînd de la nord la sud și de la est la vest — cîte

unii de atît amar de vreme, că-şi pierduseră orice ambiţie bărbătească şi nici nu-şi mai doreau altceva.

Erau bărbaţi de toate formaturile, mărimile, vîrstele şi felurile — băieţandrul obraznic în floarea tinereţii, care prin felul său de a cerşi îţi arată că umilinţa situaţiei nu l-a uzat încă, sărmani moşnegi cu un picior în groapă cărora nu le mai rămăsese nici o bucurie pe lume, în afară de bere şi de tutun. Erau bărbaţi zdraveni, în floarea vîrstei, care doreau cu adevărat să muncească, după cum cereau, şi chiulangiii netrebnici care trăgeau speranţa că n-o să li se dea de lucru. Mai erau bolnavii, cei cu şcoală, ignoranţii, schilozii, orbii, cei ticăloşi, cei oneşti, nebunii, sănătoşii. Cîte unii, în stilul cerşetorilor de profesie, invocau asupra mea binecuvîntarea cerului ; alţii erau posomoriţi şi ursuzi iar unii atît de nerușinaţi şi de nerecunoscători, încît spuneau că dîndu-le de mîncare nu-mi fac decît datoria, căci *squatter*-ii trăiesc de pe urma hoinarilor, fiindcă dacă nu monopolizau ei tot pămîntul, ar fi avut şi aceştia din belşug. O parte din ultimii citaţi — creaturi murdare, îndobitocite şi zdrenţăroase — aveau în ochi o sclipire care te făcea să te cutremuri uitîndu-te la ei şi, în timp ce-şi învîrteau spasmodic vîna de bou sau îşi exersau pumnii, vorbeau aţîţat despre „dărîmarea afurisitelor de îngrădituri" sau de izgonirea din ţară a tuturor *squatter*-ilor şi împărţirea pămîntului la oameni — arătînd limpede că, deoarece ei eşuaseră, dintr-un motiv sau altul, îi înnebunea să vadă că alţii au reuşit.

De ce se întîmpla acest lucru într-o ţară atît de mare, de tînără şi cu resurse nelimitate ? Îmi dădea de furcă această întrebare. Legiuitorii noştri nu sînt în stare sau nu au dorinţa de a privi lucrurile în faţă. Nu-şi dau osteneala să fie adevăraţi patrioţi şi oameni de stat. Australia poate să dea la iveală scriitori, oratori, financiari, cîntăreţi, muzicieni, actori şi atleţi cu nimic mai prejos decît ai oricărei naţiuni de pe pămîntul acesta. De ce nu e în stare să nască fii adevăraţi, bărbaţi ! care să aibă atîta suflet, minte, credinţă, evlavie şi patriotism încît să se ridice şi să scuture lanţul care ne împresoară tot mai mult cu fiecare zi ?

La Caddagat eram singura care aveam asemenea idei aiurite. Harold Beecham, unchiul Julius, bunica şi Frank Hawden nu-şi băteau ei capul din pricina hoinarilor. Îi categoriseau drept o haită de nemernici puturoşi şi cu asta basta, nici că se mai gîndeau la ei.

O dată am adus subiectul în discuţie cu unchiul Jay-Jay, pur şi simplu ca să aflu ce gîndeşte despre asta.

Şedeam pe un scaun pe verandă şi coseau ; el, cu capul sprijinit de o pernă stătea întins pe jos, pe o carpetă :

— Unchiule Boss, de ce nu se face nimic pentru hoinarii ăştia ?

— Ce să se facă ?

— Chiar nu se poate găsi un mijloc să li se dea de lucru ?

— De lucru ! a izbucnit el. Păi, tocmai de asta fug ei ca dracul de tămiie !

— Bine, dar nu se poate face o lege care să-i ajute ?

— O lege care să mă oblige pe mine să împart Caddagat-ul, să le dau la vreo zece din ăştia cîte o bucată şi să plec eu pe drumuri să caut de lucru, asta vrei să zici ?

— Nu, unchiule, dar era unul azi-dimineaţă care cerea cu adevărat de lucru, săracul, am simţit eu.

— Helen ! a tunat unchiul Jay-Jay.

— Da, ce este ? a întrebat ea, apărînd în uşă.

— Altă dată, cînd Sybylla îi mai dă ceva haleală unui vagabond să stai cu ochii pe ea, că, în curînd o ia razna. Azi a venit un flăcău cu mustaţă roşcovană şi cu ochii verzi şi a şi dat-o gata, mă bate pe mine la cap să-i dau jumătate din Caddagat.

— Vai, cum poţi să spui aşa ceva îngrozitor ! Unchiule, să-ţi fie ruşine ! am exclamat.

— Bine, o să am grijă, a zis mătuşa şi a plecat.

— Ba muştele astea afurisite, ba vagabonzii, ba o femeiuşcă cicălitoare pe nume Sybylla, asta-i viaţă să nu mai dai un ban pe ea ! — zise unchiul.

S-a aşternut o tăcere care a fost spartă iute de apariţia unui chip roşcat şi bărbos la poarta grădinii şi de un glas de bărbat :

— Să trăieşti, conaşule ! Ne dai şi nouă nişte tutun de mestecat ?

— Da' nu-s eu patronul-zise unchiul cu prefăcută bunăvoinţă.

— Atunci cine-i ? a întrebat omul.

Unchiul arătă cu degetul mare spre mine şi tolănindu-se la loc pe podea, ca şi cum ar fi picat de somn, începu să sforăie. Vagabondul rînji şi îmi adresă mie rugămintea. Îl luai cu mine în spatele casei, îi dădui făină, carne de vită şi vreo două degete de tutun urît-mirositor dintr-un butoiaş cumpărat în acest scop. Refuză să bea laptele pe care îl oferam şi o porni din nou în hoinăreala sa fără ţel cu un „Să trăieşti, domnişoară ! Dumnezeu să te binecuvînteze, drăguţo !".

M-am uitat în urma lui pînă s-a pierdut în zare. Unul din fraţii mei — unul din fiii lui Dumnezeu de sub Crucea Sudului. Chiar credeau oare indivizii aceştia în dumnezeul al cărui nume îl pronunţau la iuţeală ? Nu eram prea sigură. Dar sînt plină de recunoştinţă pentru faptul că în timpul petrecut la Caddagat m-au tulburat doar rareori gîndurile apăsătoare de altădată. Era atît de plăcută viaţa, că-mi era destul să fiu tînără, o fetişcană aflată la prima revărsare de adolescenţă, de sănătate, de speranţă, de fericire, de tinereţe — o fiinţă nesăbuită căreia nu-i păsa de ziua de mîine.

Capitolul cincisprezece

CÎND ŢI-E INIMA TÎNĂRĂ

Cam la vreo săptămînă de la prima mea întîlnire cu Harold Beecham, mătuşa Helen, mi-a dat să citesc o scrisoare pe care o primise de la cea mai în vîrstă din cele două domnişoare Beecham. Glăsuia după cum urmează :

Scumpa mea Helen,

Îţi scriu ca să te rog ceva şi îi scriu şi mamei tale în acelaşi timp. O rog să-i îngăduie nepoatei dumisale să stea la mine cîteva săptămîni şi aş dori să pui şi tu o vorbă bună în direcţia asta. Sarah nu s-a prea simţit bine în ultima vreme şi se duce la Melbourne ca să mai schimbe aerul ; cum o să-mi fie urît cîtă vreme va fi ea plecată, Harold insistă să iau pe cineva să-mi ţină companie — ştii doar şi tu ce grijuliu e, dragul de el. Îmi vine cam greu să te rog să renunţi la fată pentru mine. Trebuie să fie mare mîngîiere s-o ai în preajmă. Aş fi putut s-o chem pe domnişoara Benson să stea cu mine, dar Harold nici nu vrea să audă de ea. Zice că prea e mocăită şi că o să ne indispună pe amîndoi. Dar că nepoţica ta o să ne învioreze straşnic, aşa zice. Zilele trecute, Julius îmi spunea că n-ar putea să se despartă de ea fiindcă face să răsune de zarvă şi de voioşie „şandramaua", cum numeşte el totdeauna casa de la Caddagat. Abia aştept s-o văd pe copila scumpei de Lucy. Transmite-i afecţiunea mea — etc. etc. iar drept post-scriptum zicea : „Harold o să vină miercuri după-

amiază s-o ia pe Sybylla. Sper din toată inima că mi-o vei lăsa și mie o vreme".

— Ah, ce minunat, mătușico ! am exclamat. De ce rîzi ?

— Tu pentru cine crezi că vrea Harry companie ? Bine mai e să aibă omul o mătușă bătrînă de paravan, nu-i așa ? Ce mai încoace-încolo, cînd e vorba de dragoste și de război, toate mijloacele-s permise. Îți dau voie să te folosești de mine cum dorești.

M-am făcut că nu înțeleg la ce se referă.

Bunica a acceptat propunerea domnișoarei Beecham și pînă să vină ziua fixată mi se și pregătise un geamantan cu rochii noi și drăguțe și așteptam plină de neastîmpăr vizita la Five-Bob Downs.

S-a făcut și ziua de miercuri, ora unu, a bătut și de două și începuse să-mi fie teamă că nu mai vine nimeni după mine, cînd, uitîndu-mă a optsprezecea oară pe fereastră, am văzut trecînd nasul drept și turtit al lui Harold Beecham. Bunica tocmai servea ceaiul pe verandă. Eu n-aveam chef de ceai, așa că m-am făcut gata în timp ce însoțitorul meu și-l bea pe al lui.

Era destul de tîrziu pe cînd goneam cu viteză teribilă într-o șaretă roșie, cu geamantanul meu legat în spate și cu un trăpaș american vînjos, care luase premii la Sydney la expoziții, înhămat în față. Goneam ca vîntul ! Grozav mai era ! Vîrtejul roților și copitele în zbor ridicau nori groși de praf și de pietriș, iar stîlpii gardului de sîrmă din stînga îți piereau din ochi ca prin minune. Domnul Beecham m-a lăsat să mîn și eu o vreme, dar stătea gata să apuce hățurile la nevoie.

Era în amurg — ora cea mai solemnă din toate douăzeci și patru — cînd am ajuns la porțile albe uriașe din capătul aleii care duce la clădirea principală a fermei Five-Bob Downs — frumoasa și întinsa Five-Bob Downs ! În spate se înălțau feerice culmi albastre, iar în față se așterneau cîmpii întinse și mănoase, dincolo de care se vedea rîul Yarrangung, smălțuit de lumina amurgului, încolăcindu-se ca un șarpe de argint între maluri acoperite de tufe. Mireasma care răzbătea dinspre grădina de flori întinsă pe șase acri era atotputernică și încîntă-

toare. O boare de vînt legăna pîlcurile de copaci dintre corpurile de case şi înainta nestăvilită peste imensa livadă ce cobora în pantă din partea de miazăzi a caselor. În lumina care scădea licăreau şi luceau de-ţi luau ochii, părînd un adevărat orăşel, treizeci de acoperişuri de tablă ; iar la zgomotul roţilor noastre s-a stîrnit lătratul unei mulţimi de cîini. Ah, frumoasa, minunata Five-Bob Downs !

Mi s-a părut că s-au repezit să ne întîmpine, cînd s-a deschis poarta vreo sută de cîini, dar am descoperit ulterior că nu erau decît douăzeci şi trei.

Au ieşit în întîmpinarea noastră două siluete feminine — una înaltă de aproape şase picioare, cealaltă o fiinţă minusculă, părea înaltă de vreo optsprezece inci, deşi, bineînţeles, măsura ceva mai mult.

— Am adus-o, mătuşă Gussie — zise Harold, sărind din şaretă fără să lase hăţurile din mînă, în timp ce săruta persoana înaltă iar cea mică se atîrna de piciorul lui zicînd „dă-mă huţa !"

— Hai noroc ! Bursuc, de ce nu i-au dat drumul şi lui Spanker ? Nu-l văd printre cîini.

Şi gazda mea o luă în braţe pe micuţa individă şi o urcă în şaretă ca să-i ofere plimbarea dorită, în timp ce eu, după ce mă văzusem îmbrăţişată de domnişoara Beecham şi depusă la sol de nepotul ei, am pornit în compania, celei dintîi, traversînd un teren asfaltat de tenis, o grădină întinsă şi apoi o verandă spaţioasă, spre casa cu etaj, impozantă şi vastă, în care se vedeau strălucind puzderie de lumini.

— Ce bine îmi pare c-ai venit, draga mea ! Să mă uit ca lumea la tine cînd ajungem la lumină. Sper că semeni cu mama ta.

Perspectiva m-a cam descumpănit. Ştiam că o să descopere o fată urîtă foc, care nu semăna cîtuşi de puţin cu frumoasa ei mamă şi mi-am blestemat în gînd înfăţişarea.

— Te cheamă Sybylla — a continuat domnişoara Beecham — Sybylla-Penelope. Ţineam foarte mult la mama ta, dar acum, nu ştiu de ce, ca nu mai îmi scrie.

N-am mai văzut-o de la nuntă. Îmi vine greu să mi-o închipui mamă a opt copii — cinci băieți și trei fete, așa e?

Domnișoara Beecham mă pilotase într-un hol vast și printr-un culoar întins în care dădeau un șir de dormitoare și am intrat împreună într-unul din ele.

— Sper că te vei simți bine aici, copila mea. Nu-i nevoie să-ți pui pentru cină rochia de seară cît stai la noi; nu prea obișnuim, doar la ocazii foarte deosebite.

— Nici noi nu obișnuim, la Caddagat, i-am răspuns.

— Și acum, lasă-mă să te privesc pe îndelete, fără pălărie, copilă dragă.

— Vai, nu, vă rog! am exclamat, acoperindu-mi fața cu amîndouă mîinile. Sînt așa cumplit de urîtă, că nu suport să se uite cineva la mine!

— Ce fetiță prostuță! Nu semeni cu mama ta, dar nu ești deloc urîțică. Harold spune că ești cea mai reușită fată pe care i-a fost dat s-o vadă și că știi să cînți minunat. A adus un acordor de piane de la Sydney săptămîna trecută, așa că o să dorim să ne distrezi, seară de seară.

Am aflat că la Five-Bob Downs nu îndrăznea nimeni să conteste un lucru pe care Harold îl declara bun.

Ne-am dus direct în sufragerie și nu eram acolo de prea multă vreme cînd a apărut Harold cu fetița pe umeri. Domnișoara Beecham îmi spusese că e Minnie Benson, fiica supraveghetorului englez al lui Harold de la Wyambeet, ferma alăturată. Domnișora Beecham considera că ar fi fost mai potrivit ca nepotul ei să-și fi ales drept jucărie un băiețel, dar în privința băieților sentimentul acestuia era că sînt niște mașini inventate spre chinuirea adulților.

— Ia spune, O' Doolan, ce fel de zi a fost azi? a întrebat Harold. așezîndu-și jucăria pe dușumea.

— Vleme bună pentru nătăăi-a replicat ea cu promptitudine.

— Harold, mai mare rușinea să înveți pe un copilaș nevinovat jargonul ăsta oribil, și ai putea să-i găsești un apelativ decent.

— O'Doolan, asta-i domnișoara Melvyn și trebuie să-i faci la fel ca mie!

Mititica și-a întins mîinile către mine. Am ridicat-o în brațe și ea m-a luat de gît și m-a sărutat zicînd :

— Te ubesc, te ubesc ; și (întorcîndu-se către domnul Beecham) : Azunge ?

— Da, ajunge, a zis el și fetița s-a zbătut să fie lăsată jos.

Au intrat trei *jokeroo*, un englez și încă doi tineri, mi-au fost prezentați și apoi ne-am așezat la masă.

O'Doolan ședea lîngă domnul Beecham, pe un scaun înalt și el îi făcea toate poftele. Ea îl imita în toate cele, lua pînă și muștar și reușea să-și stăpînească cu vitejie lacrimile de usturime care i se iveau în ochișorii albaștri de păpușă. Cînd domnul Beecham se ștergea pe mustăți, era de tot hazul s-o vezi cum se ștergea și ea pe niște mustăți închipuite.

După cină, ceilalți bărbați s-au retras într-un salon amenajat special pentru ei în curtea din spate, unde s-au distrat după plac. Cele două gazde ale mele, eu și copilul ne-am petrecut seara într-un salonaș lipit de sufragerie. Domnișoara Beecham m-a întreținut cu conversația ei și cu albumele de familie, iar Harold s-a amuzat numai și numai cu copilul.

La un moment dat, cînd lipseau pentru cîteva minute domnișoara Beecham mi-a spus că e ridicol cît de multă atenție se dădea acelui copil și că jumătate din zi o ținea pe lîngă el. M-a mai întrebat și cum mi se pare nepotul ei. Am ocolit răspunsul interesîndu-mă dacă era totdeauna atît de tăcut și de cumsecade.

— Nu, vai de mine. Îl considerăm deosebit de irascibil. Nu chiar o fire gata oricînd să ia foc, dar...

Aici reapariția împricinatului a pus punct conversației.

Harold o ducea în cîrcă pe O'Doolan mergînd în patru labe. Copilul țipa de bucurie și se cuibărea la pieptul lui lat, dînd să aţipească. Doamna Benson trimisese după micuța O'Doolan și a doua zi Harold a dus-o înapoi acasă. M-a invitat să merg și eu cu el, așa că am plecat cu șareta, ținînd-o pe O'Doolan în poală. Era un drum plăcut

de douăsprezece mile, pînă la Wyambeet şi înapoi. O'Doolan era foarte supărată că se desparte de domnul Beecham, însă el i-a promis că vine şi o ia peste puţină vreme iar.

— Nu sînt în stare să mă ocup cum se cuvine de mai mult de o fată — mi-a spus în felul acela cuceritor cu ajutorul căruia, şi al averii sale, fără să vrea şi fără să-şi dea seama, făcea ravagii printre inimile sexului slab.

Capitolul şaisprezece

CÎND ÎŢI ZÎMBEŞTE NOROCUL

— Harold dragă, tu ai adus-o aici pe Sybylla, e de datoria ta să n-o laşi să se plictisească, zise domnişoara Beecham.

Era a doua zi după sosirea mea la Five-Bob. Isprăvisem cu prînzul şi ne mutasem cu toţii pe verandă. Domnişoara Beecham se îndeletnicea cu un lucru de mînă ; eu mă instalasem jos pe o rogojină şi citeam o carte ; Harold şedea tolănit într-un balansoar, ceva mai încolo. Stătea cu mîinile mari şi bronzate încrucişate la ceafă, cu bărbia în piept şi cu ochii închişi, din cînd în cînd sufla pufăind, împingîndu-şi înainte buza de jos, ca să-şi alunge mustele de pe faţă ; era o personificare a confortului şi la observaţia mătuşii răspunse fără mare tragere de inimă !

— Da, mătuşă, o să mă străduiesc.

Iar către mine :

— Domnişoară Melvyn te rog să reţii că va fi o nespusă plăcere pentru mine să fac tot posibilul să-ţi ofer distracţii, cîtă vreme stai cu noi. Să-mi spui numai dacă ai vreo dorinţă şi eu mă supun.

— Vă mulţumesc, domnule Beecham, voi profita neapărat de oferta dumneavoastră.

— Dar, copii, n-are nici un rost să vă vorbiţi aşa de ceremonios, între voi, zise domnişoara Beecham. Păi, sînteţi aproape rude, dacă e să ne gîndim ce veche e prietenia între familiile noastre ! Trebuie să-mi zici mătuşă.

După asta, domnul Beecham și cu mine nu ne mai spuneam în nici un fel cînd ne putea auzi domnișoara Beecham, însă ne țineam de etichetă în alte ocazii.

Harold avea aerul că se simțea atît de bine și că-i era atît de lene, încît mă ispitea să verific cît de sinceră îi fusese oferta.

— Tare aș mai avea chef să mă plimb cu barca pe rîu. Ai vrea să fii atît de amabil ? am spus.

— Dar uită-te puțin la termometru ! exclamă domnișoara Augusta. Așteaptă să se mai răcorească un pic, copila mea !

— O, mie îmi place la nebunie arșița, i-am răspuns. Și sînt sigură că Înălțimii sale n-o să-i dăuneze. E învățat cu soarele, dacă e să judecăm după aparențe.

— Da, îmi închipui că n-o să-mi distrugă tenul, zise el cu bună dispoziție, scărpinîndu-și cu două degete bărbia țepoasă. Cei de la țară se bărbiereau cu sfințenie duminică de duminică, însă peste săptămînă nu s-ar fi bărbierit pentru nimic în lume. Asta ca să nu capete aspectul albăstrui — de șorici răzuit, cum spuneau ei — al orășenilor care obișnuiesc să folosească briciul zilnic, și căruia îi preferau țepii unei bărbi de șapte zile.

— Te duc la rîu peste o jumătate de oră, zise el ridicîndu-se din scaun. Trebuie întîi să-i bat lui Warrigal o potcoavă pe care și-a pierdut-o. Am nevoie mîine de el și treaba asta trebuie făcută numaidecît, fiindcă totdeauna șchiopătă dacă îl încaleci imediat după ce a fost potcovit.

— Să trag eu la foale ? mă oferii.

— Nu, mulțumesc. Mă descurc singur. Totuși, parcă ar fi mai bine să mă ajute cineva. Dar pot s-o chem pe una din fete.

— Nu poți să chemi un băiat ? zise mătușa lui.

— Nu-i nici unul aici. I-am trimis pe toți la padocul Triangle, să sorteze niște oi. Și-au luat cu ei merinde în desagă și nu se întorc pînă diseară.

— Lasă-mă să vin eu, am insitat. La unchiul Julius umblu mereu cu foalele și îmi place la nebunie.

Odată acceptată oferta serviciilor mele, am trecut la acțiune.

Harold și-a scos din grajd calul favorit, pe Warrigal, și l-a adus la atelierul de fierărie, sub un șopron din lemn de eucalipt, năpădit tot de plante agățătoare. A aprins focul și a așezat potcoava în foc. După ce și-a lepădat haina și pălăria și-a suflecat mînecile cămășii, și-a pus un șorț de piele și a început să pregătească copita calului.

Cînd apărea vreo nevoie urgentă care îl obliga pe unchiul Jay-Jay să-și potcovească singur caii, totdeauna eu acționam foalele și le mînuiam cu multă dexteritate căci el era foarte tipicar și mă temeam să-l supăr cu ceva. De data asta lucrurile stăteau altfel. Am smucit așa de tare prăjina, că am spulberat aproape tot focul din lăcaș și l-am umplut pe Harold de cenușă, într-un vîrtej de scîntei. Calul — animal năbădăios — a nechezat și și-a tras piciorul din strînsoarea stăpînului.

— Așa se face ? l-am întrebat, făcînd pe mironosița.

— Ceva mai ușurel, mi-a răspuns.

Am suflat atunci atît de ușor, că focul abia mai pîlpîia iar potcoava se răcise aproape de tot, cînd i-a venit rîndul.

— Nu merge, a zis Beecham.

Am început din nou să suflu cu atîta sîrg, că l-am silit să se tragă înapoi.

— Încet, încet ! a răcnit.

— Acilișa nu-i chip să vă hiu pi plac — i-am răspuns.

— Ai mai bine grijă să-mi hii pi plac că dacă nu, o să vezi ce te așteaptă ! a zis el rîzînd. (Dar știam eu că se gîndea la o pedeapsă de care aș fi fost în secret încîntată).

— Dacă nu mă lași în pace să isprăvesc cu treaba asta, îl pun diseară pe unul din băieți să lucreze la lumînare, cînd or să vină frînți de oboseală. Sînt sigur că nu vrei aș ceva, a continuat el.

— I-auzi, dă-i nainti, cin'ti credi ? i-am replicat eu. Ții minte, mi-ai spus că Warrigal e așa de nărăvaș, că nu rabdă să pună altcineva mîna pe el !

— Bine, mă dau bătut, văd eu că n-am încotro, a răspuns fără supărare.

Văzînd cu că eforturile-mi de a-l scoate din sărite dăduseră greș, am renunțat, am isprăvit iute treaba și am pornit la rîu — domnul Beecham echipat în costum kaki, iar eu într-o luxoasă rochie albă și cu o pălărie mereu gata să-și ia zborul. Amfitrionul meu ținea într-o mînă o umbrelă albă cît toate zilele, cu care mă apăra de razele fierbinți ale soarelui de octombrie, iar în mîna cealaltă avea un coșuleț conținînd felii de prăjitură și acadele pentru delectarea comună.

După ce am parcurs distanța de o jumătate de milă dintre casă și rîu, ne-am depărtat de mal într-o bărcuță minusculă, în care abia încăpeam amîndoi. În ciuda mustrărilor lui Harold, am continuat să mă aplec peste marginea bărcii și să mă bălăcesc în apa limpede și adîncă a rîului. În ea ne-am și trezit peste cîteva minute. Cum să înot nu știam, dacă n-ar fi fost însoțitorul meu se termina definitiv cu mine. Cînd am ieșit la suprafață m-a înhățat prompt și fără prea mult efort, așa îmbrăcat cum era, a înotat cu mine pînă la mal, unde am ieșit pe uscat — două jalnice arătări. Harold avea nasul plin de noroi și în general era caraghios foc. Imediat ce am fost în stare să mă țin pe picioare m-am pornit pe rîs.

— Ah, acum să-ți fac o poză ! am zis.

— Puteam să ne înecăm amîndoi, a zis el sever.

— Poate că da, poate că nu, i-am întors-o. Merita să fac baie ca să te văd în halul ăsta de comic. (Amîndoi eram minus pălăriile).

Expresia de pe chipul lui s-a relaxat.

— Îmi închipui că ești în stare să rîzi și la propria-ți îngropăciune. N-oi fi arătînd cu prea grozav, dar tu arăți de patruzeci de ori mai rău. Dă fuga cît poți de repede ca să-ți scapi pielea, fă o baie fierbinte și bea un strop de alcool că dacă nu, te alegi cu o răceală mortală. Mătușa Augusta o să aibă un șoc și o să te țină legată de aici încolo, să nu mai pățești cine știe ce.

— Să mă aleg cu o răceală mortală, auzi vorbă ! am pufnit eu disprețuitoare. Din asemenea fleacuri mor numai fetițe cuminți și drăgălașe, care sînt o binecuvîntare pentru toată lumea ; cele de felul meu o duc totdeauna pînă la nouăzeci de ani, ca să-și facă viață amară lor și tuturor

celorlalți. O să mă furișez să nu mă vadă mătușa ta și nu-i cazul să faci pe deșteptul.

— O să te ardă soarele, a zis el supărat.

— Vezi mai bine să nu te ardă pe tine luna — i-am spus înțepată, rupînd-o la fugă, căci tocmai îmi trecuse prin cap că hainele ude îmi dădeau la iveală formele mai mult decît s-ar fi cuvenit.

Pe căi ocolite, am reușit să ajung la mine în cameră fără să fiu văzută. Nu mi-a trebuit prea mult să-mi schimb hainele, să le pun la uscat și să-mi fac apariția pe veranda din față, unde domnișoara Augusta cosea mai departe. Mi-am luat cartea lăsată pe rogojină și instalîndu-mă lîngă ea, într-un hamac, am început să citesc.

— N-ați stat prea mult la rîu, a remarcat ea. Ți-ai spălat părul ? N-am mai văzut ceva asemănător niciodată. Ce mai coamă bogată ! Îi trebuie o zi întreagă să se usuce.

O jumătate de oră mai tîrziu apăru Harold, îmbrăcat într-un costum gros de *tweed*. Arăta solid și sleit de puteri de parcă ar fi răcit și se prăbuși dîrdîind într-un șezlong. Eu una mă simțeam mult mai bine după imersiune.

— Harold, de ce ți-ai schimbat hainele ? N-are cum să-ți fie frig pe o zi ca asta. Și Sybylla s-a schimbat, acum îmi dau seama, și are părul ud. Nu cumva ați avut un accident ? întrebă domnișoara Augusta sărind speriată de pe scaun.

— Nici vorbă, ce prostie ! izbucni Harold pe un ton care interzicea alte întrebări și subiectul fu abandonat.

Ea plecă imediat de pe verandă și eu profitai de ocazie să-i spun :

— Poate dumneata ai avea nevoie de o baie caldă și de un strop de alcool, domnule Beecham.

— Așa e, cred că o să iau o dușcă zdravănă de doctorie de cai. Mă simt cam întors. Am tras o sperietură cînd am ieșit la suprafață și nu te-am zărit. Mi-era frică să nu te fi lovit barca cînd ne-am răsturnat și să nu te înec pînă dau de dumneata.

— Da, era mare pagubă pentru lume în general să mă fi înecat de-a binelea, am zis în bătaie de joc.

În seara aceea şi-au făcut apariţia la Five-Bob mai mulţi *jackeroo*, un *squatter* din vecini şi doi turişti pe bicicletă şi am petrecut împreună o seară foarte veselă. Salonul cel mare şi bogat mobilat era iluminat orbitor, iar superbul pian Erard răsuna pe toate tonurile, cînd puternic şi marţial, cînd încet şi solemn, cînd vesel şi zglobiu. Am făcut extrem de plăcuta descoperire că Harold Beecham era un pianist excelent şi un violonist dotat şi că avea o voce de tenor intensă, limpede şi cultivată ce răzbătea pînă departe în noapte. O, de cîte ori, de cîte ori am retrăit aceste seri în amintire ! Încăperea spaţioasă cu mobilierul ei luxos, superbul pian, luminile, veselia, briza care sufla dinspre est, încărcată de parfumul greu şi îmbătător de flori fără număr ; perfecţiunea siluetei înalte ce stăpînea vioara cu mînă de maestru, silind-o să vorbească în graiul pe care-l citeam în ochii negri ai cîntăreţului şi căldura mîngîietoare a nopţii de vară australiene care stăruia deasupra noastră, învăluindu-ne din toate părţile.

Vai, sănătatea şi avuţia, fericirea şi tinereţea, bucuria şi lumina, viaţa şi *iubirea !* Ce loc primitor e lumea, ce plină de plăceri, de bine şi de frumuseţe e ea, cînd îţi zîmbeşte norocul. *Cînd îţi zîmbeşte norocul !*

Norocul zîmbea cu adevărat, şi zîmbea generos pe vremea aceea. Ne jucam unul altuia farse şi tare ne mai distram zbenguindu-ne şi punînd la cale tot felul de nebunii inocente. Mi-a cam sărit inima într-o seară cînd, ducîndu-mă la culcare, am găsit o iguană uriaşă la căpătîiul patului. L-am strigat pe Harold să ia jivina de acolo şi atunci a ieşit la iveală că fusese legată de piciorul patului. Grozav s-a mai rîs pe socoteala mea. Cine legase acolo lighioana n-am descoperit niciodată, dar pe Harold îl bănuiam. Drept răsplată pentru gluma asta am adunat toate ceasurile portabile din casă — vreo douăzeci la număr — şi le-am înşirat pe masă, la el în cameră. Majoritatea erau ceasuri Waterbury obişnuite, aşa că le-am pus să sune, fiecare la altă oră. Am scris pe o tăbliţă *Spital de nebuni* şi i-am agăţat-o deasupra uşii. A doua zi, la trei dimineaţa, m-au trezit din somn cincisprezece deşteptătoare care sunau în faţa uşii mele. După vreo

oră-două, cînd am ieşit din camera mea, am găsit pe uşă un afiş : *Spre grădina zoologică.*

Pentru oamenii de la Five-Bob era o perioadă foarte încărcată. Soseau căruţe cu provizii pentru tunsul oilor, căci se apropia marele eveniment al anului. Peste vreo săptămînă aveau să se înalţe la ceruri, din preajma aşezării Five-Bob Downs, behăitul a mii de oi şi mirosul înţepător de catran şi de lînă. Abia aşteptam tunsul oilor. La Caddagat nu se făcea aşa ceva. Unchiul nu ţinea prea multe oi şi le vindea totdeauna cu lîna pe ele, ca să le cumpere din nou după tunsoare.

Nu prea mai aveam ocazii să-l persecut pe Harold peste zi. El şi angajaţii lui erau plecaţi cît e ziua de lungă, ocupaţi să adune oile, să le sorteze sau să-şi facă în alt fel de lucru cu ele. Însă eu una totdeauna, iar domnişoara Augusta uneori, ne duceam să-i întîmpinăm seara al întoarcere. Grozav mai petreceam ! Ciinii schelălăiau şi săreau în tot locul. Oamenii erau murdari de praf şi duhneau cumplit a oaie după ce munciseră din greu toată ziulica în arşiţa soarelui, dar niciodată nu erau prea obosiţi ca să petreacă sau să danseze seara, după ce se îmbăiau şi se schimbau de haine. Aveam cu toţii cai splendizi. Se cabrau şi se ridicau în două picioare ; galopau şi făceau salturi peste buştenii care ne ieşeau în cale. Turuiam glume, vorbe de duh, baliverne. Nu ne păsa de miile de semeni ai noştri ce flămînzeau şi erau măcinaţi de boli în cocioabele de la oraş. Eram egoişti. Eram nechibzuiţi. Eram fericiţi. Eram tineri.

Harold Beecham era un amfitrion excelent. Oricine avea cît de puţin vocaţia de a petrece se distra de minune cînd era musafirul lui. Ştia să fie gazdă într-o manieră liniştită şi lipsită de ostentaţie. Vătaful, tinerii *jackeroo* şi ceilalţi angajaţi erau cu toţii liberi să se poarte ca la ei acasă şi puteau invita la Five-Bob Downs pe cine le poftea inima. N-am nimic împotrivă să se vorbească de gazde bune. Mda, ce să zic, aş putea fi şi eu gazdă bună dacă aş avea dotările lui Harold Beecham în acest domeniu. Cu o fermă imensă, spaţiu de cazare din belşug, terenuri de tenis, instrumente muzicale ; cu rîu unde se

poate pescui, înota și merge cu barca ; cu cai, vehicule, livezi, grădini și pușți cîte vrei și cu muniții la dispoziție, nu-i mare lucru să fii gazdă bună.

Stătusem doar o săptămînă la Five-Bob, cînd unchiul Julius a venit să mă ia acasă, așa că am pierdut tunsul oilor. Caddagat-ul se transformase într-un bîrlog fără viață în lipsa mea, susținea el, și trebuia să viu înapoi cu el, chiar în ziua respectivă. Domnul și domnișoara Beecham au protestat. Nu se putea să mă mai fi lăsat măcar două săptămîni ? Aveau să se simtă singuri fără mine. La care unchiul Jay-Jay s-a oferit voluntar s-o aducă pe domnișoara Benson de la Wyambeet ca înlocuitor. Harold a declinat propunerea mulțumindu-i politicos.

— Bate la ochi cum le aranjează flăcăii ăștia — au spus unchiul Jay-Jay și domnișoara Augusta, zîmbind cu înțeles către noi. Eu m-am prefăcut că nu pricep, Harold însă a zîmbit de parcă nu numai că era la curent cu insinuarea, dar îi făcea plăcere.

Unchiul s-a dovedit de neînduplecat, așa că pe-aci mi-a fost drumul. A fost o adevărată încîntare să aud din gura bunicii și a mătușii că îmi simțiseră lipsa.

În calitate de confidentă mătușa Helen era o culme a perfecțiunii : plină de tact și de înțelegere. Trebuie s-o fi plictisit deseori pălăvrăgeala mea nechibzuită, însă ea lăsa totdeauna impresia că o interesează.

I-am înșirat pe îndelete cum îmi petrecusem timpul la familia Beecham ; i-am povestit despre duetele asurzitoare pe care le cîntasem cu Harold la pian ; și cum stăruia să danseze cu mine, iar el fiind atît de înalt și de spătos și eu atît de scundă, era ca și cum m-aș fi agățat de o capră de uscat fînul și peste măsură de obositor. I-am oferit o relatare plastică a disputelor — și unele fuseseră dure — pe care domnișoara Augusta le purtase cu vătaful pe teme de religie și pe alte subiecte ; i-am povestit de un *jackeroo* care trăncănea fără încetare despre relațiile sale suspuse din Anglia ; de altul care flecărea necontenit despre pinteni, cravașe, cai și vînătoare ; și despre al

treilea — Joe Archer — care discuta cu mine literatură și maculatură.

— Și Harry ce făcea în timpul ăsta ? mă întreba mătușa. El ce zicea ?

Harold fusese prezent fără întrerupere și cu toate astea nu-mi aminteam un singur lucru pe care să-l fi spus. Nu țin minte să fi luat și el cuvîntul într-un subiect sau în vreo cauză, cum fac la un moment dat mai toți oamenii.

Capitolul şaptesprezece

IDILELE TINEREŢII

În conformitate cu îndatoririle sale, trecea în fiecare zi de luni pe la Caddagat un angajat al poştei statale, lăsînd în drum şi curierul familiei Bossier. Primeam şi joia poştă, dar depinzînd în mare parte de propriile noastre străduanii.

Un mic selector * de la Dogtrap, pe *run*-ul Wyambeet, aflat la exact zece mile distanţă pe drumul de la Caddagat, ţinea o căruţă cu coviltir. În fiecare joi o mîna pînă la Gool-Gool şi înapoi, ducînd la piaţă legume şi alte produse de fermă. Lua şi colete şi pasageri, în ambele direcţii, dacă era solicitat. Caddagat şi Five-Bob îi procurau o mulţime de transporturi iar el aducea poşta pentru ele şi pentru încă două-trei aşezări. Era una din îndatoririle sau, mai degrabă, privilegiile mele să merg călare pînă acolo, după corespondenţă, în fiecare joi după-amiază, purtînd în bandulieră o taşcă de piele destinată, acestui scop. Aveam totdeauna cîte un cal superb şi cum vremea era încîntător de călduroasă, nu era dată să nu savurez excursia. O dată sau de două ori a venit cu mine Frank Hawden — şi nu fiindcă mie sau bunicii ni s-ar fi părut necesară escorta lui. Ideea îi aparţinea personal dar l-am făcut să-i treacă cheful să se mai ţină după mine.

Harold Beecham ţinea un smiorcăit de negrişor din Queensland ca slugă bună la toate, şi el venea şi la

* Ocupant al unui teren agricol, în urma legii din 1861 *Selection Act*.

Dogtrap după corespondență, dar după ce am luat obiceiul să mă duc eu acolo, Harold a început să vină cu regularitate să ia poșta el însuși. Drumul nostru de întoarcere era comun numai cale de două mile, însă el mă conducea totdeauna pînă aproape de casă. Cîteodată ne luam la întrecere pînă ni se albeau caii de spumă ; iar de vreo două ori al meu ajunsese în asemenea hal, că am descălecat amîndoi, iar Harold i-a scos șaua și l-a șters de sudoare cu pătura de pe calul lui, ca să dispară urmele cavalcadei și să nu dau de bucluc cu unchiul Jay-Jay. Alteori tîndăleam la pas iar cînd ne despărțeam printre trunchiurile albe și zvelte de eucalipți rîdeau pe seama noastră ultimele raze ale amurgului și papagalii *kookaburras* făceau să răsune văzduhul de salutul lor în zeflemea, iar cîrdurile de rațe sălbatice se îndreptau în zbor iute spre cuiburi. Trecînd prin locul dintre gîrliță și rîu, la vreo jumătate de milă de casă, îmi ajungeau la ureche zornăitul voios al lanțurilor și clinchetul zurgălăilor de la hamuri și zăream licărirea a zeci de focuri de tabără. În ținutul Riverina era de acum gata tunsul oilor și oamenii plecau cu toții acasă. Zi după zi, treceau cu zecile pe drumul lung și prăfos, îndreptîndu-se spre Monaro și spre ținutul răcoros din sud-est aflat dincolo de piscurile albăstrui, unde tunsul oilor abia urma să înceapă. Cînd descînsesem eu la Caddagat ultimii dintre ei se perindaseră „în jos" pe caii lor prăpădiți ; acum călătoreau cu toții „în sus" pe niște cai — din care unii chiar de rasă — grași de plezneau și cu cîte un cec în buzunar pentru săptămînile cît trudiseră pe rupte. Dar și la venire și la plecare se abăteau negreșit să poposească la Caddagat. Locului de tabără de aici îi mergea numele de cel mai bun dintre Monaro și Riverina. Era o vîlcea adăpostită cu apă din belșug și un pămînt atît de mănos, că de păscut o gură de iarbă se găsea totdeauna acolo. Rar lucru era să nu vezi foc în partea aceea iar cu ce zăcea prin preajmă, sticle, cutii goale de marmeladă, bucăți de sac, hîrtii, cîrlige de cort, cutii de sardele, puteai să umpli o duzină de căruțe.

Seara de joi mi-o petreceam totdeauna ducîndu-mă la Dogtrap, iar zilele celelalte își aveau fiecare alte tre-

buri plăcute și satisfacții care îmi priau de minune. De-a lungul rîului florile albastre de siminichie cedau locul forilor abe de pe crengile arborilor de ceai. Ca să mă răsfețe, bunica, unchiul și mătușa umpleau casa de tinere musafire. După masa mai tîrziu, cînd se făcea cald de tot, mergeam să ne scăldăm la rîu, într-un loc aflat la două mile depărtare. Fetele de prin vecini își aduseseră, unele, șeile lor de acasă dar celor de la oraș trebuia să le facem noi rost, așa că s-a produs o criză de șei de damă și a trebuit să-mi iau cu una bărbătească. Nu m-a deranjat, ținînd cont de perspectiva unui galop zvăpăiat și a scăldatului. Mătușa Helen ne însoțea totdeauna în expedițiile la rîu ca să ne poată ține din scurt. Era singura care își mai bătea capul să-și pună un cămeșoi de baie. Noi, restul, ne azvîrleam hainele cît colo la repezeală, de zburau nasturi în toate părțile, și ne-aruncam în apa răcoroasă. Și țin-te hîrjoană, zbenguială, rîsete, țipete și vuiet cum sînt în stare numai o duzină de fetișcane zdravene care petrec de minune. În general mătușa Helen ne striga cu mult înainte să ni se facă cît de cît să plecăm. Totdeauna mai zăboveam o groază, pe urmă ne învălmășam la îmbrăcat, care mai de care, pe urmă era o zăpăceală întreagă cu caii și în fine, cu părul șiroind strîns în proscape, ne întorceam falnice acasă, douăsprezece perechi de copite tropăind regește pe drumul bătătorit și plin de praf. Bunica decretase că dacă întîrziem avem singure grijă de cai și să nu-i sculăm pe oameni de la masă pentru zvăpăielile noastre. De cele mai multe ori întîrziam, așa că urma o întrecere aprigă să vedem cine ajunge mai înainte la masă. O duzină de cai înfierbîntați erau abandonați fără multe fasoane, o duzină de șei și de hățuri erau azvîrlite oriunde și oricum, iar ocupantele lor, cu părul ud și despletit și cu hainele într-o dezordine nemaipomenită, dădeau năvală la masă strigînd că mor de foame.

La Caddagat oamenii erau pescari înrăiți. Pescuitul cu undița era distracția îndrăgită și des practicată de toată lumea. După-amiaza, dintr-un șanț de irigație se scoteau cu cazmaua rîme, cît să se umple o cutie de tablă, se adunau sculele, se punea șaua pe cai iar bunica, un-

chiul, mătușa, Frank Hawden și cu mine, plus cine se mai nimerea să pice la momentul respectiv, ne îndreptam spre gropile de pescuit aflate la trei mile depărtare de casă. Detest pescuitul ! Uh ! Ce barbarie oribilă să înfigi o rîmă vie în cîrlig și ce cruzime să scoți din crîligul undiței un pește ! Unchiul nu suporta să ne vadă stînd de pomană la mal — cu mic cu mare trebuia să mînuim undița. Mie îmi zbura gîndul și mă lăsam în seama fanteziei, uitînd în general de undiță și de plută pînă nu simțeam că smucește, iar cînd mă porneam să trag de ea — prea tîrziu ! Peștele se dusese. Unchiul mă certa că-s așa mocăită, în cosecință stăteam pe urmă cu ochii țintă la plută, fără să mai clipesc măcar, și trăgeam de undiță cum vedeam că se mișcă — prea devreme ! Și iar scăpa peștele, și iar cădeam în dizgrație. După o vreme am ajuns la concluzia că prindea bine să mă port frumos cu Frank Hawden cînd se arăta la orizont o partidă de pescuit, fiindcă avea el grijă și de undița mea, iar eu citeam cîte o carte adusă pe furiș, în timpul ăsta. Groapa de pescuit era o văgăună atît de ascunsă printre tufărișuri că, deși drumul mare trecea la mai puțin de două sute de iarzi, nici noi nici caii noștri nu puteau fi văzuți de drumeți. Mă culcam pe patul moale de mușchi și de frunze și sorbeam cu nesaț frumusețea naturii. Murmurul blînd al rîului, mireasma tufelor din preajmă, lumina aurie a apusului de soare, din vreme în vreme tropotul ritmic al unor copite pe drum, rumoarea stinsă a celor care pescuiau, plici-plici-ul unui ornitorinc ieșit în mijlocul rîului la scaldă ajungeau ca un elixir îmbătător pînă la mine, în refugiul meu ideal, pe care orice poet l-ar fi visat, printre stîncile roz cu vîrfuri cenușii, așternute cu covoare de mușchi.

Pe vremea aceea eram toată numai bucurie. Viața e alcătuită din lucruri mici.

E un lucru mic să ai bani de buzunar ce pot fi cheltuiți pe orice te atrage — foarte mic lucru, și cu toate astea, cît mă făcea de fericită ! Mîncarea nu e un țel major al vieții mele și totuși bine mai era să pot gusta pe săturate din toate bunătățile la care îmi poftea inima. Nu că am fi suferit acasă de foame, dar cînd n-are omul

pe arşiţă decît pîine şi carne conservată viscază şi el la fructe şi la răcoritoare. Cînd te gîndeşti la nenumăraţii semeni ai noştri care îşi vînd zi de zi sufletul doar să-şi poată ţine zilele, presupun că ar trebui — noi, fiinţele necugetate — să-i mulţumim lui Dumnezeu că ne îngăduie să trudim din răsputeri toată viaţa ca să avem o îmbucătură şi o zdreanţă în spinare. Eu nu-i mulţumesc şi văd că m-am făcut vinovată de lucrul pe care Pat l-ar numi „digreffiune" : începusem doar cu povestea mersului la Dogtrap după corespondenţă. Harold Beecham nu scăpa niciodată ocazia să mă conducă joia pînă acasă, nici măcar atunci cînd tunsul oilor era în toi şi avea probabil treabă pînă peste cap. Nu mi-a spus niciodată vreo vorbă de iubire — nici măcar unul singur din mofturile dulcege pe care le practică deseori tinerii de sexe opuse, fără ca asta să însemne mare lucru. Dacă numai cavalerismul îl împingea să-şi dea atîta osteneală şi să-şi piardă vremea escortîndu-mă pînă acasă, era pentru mine un mister. Doream să descopăr adevărul şi m-am hotărît să merg într-o zi la Dogtrap cu şareta în loc să merg călare, să vedem ce-o să spună.

Bunica mi-a aprobat planul. Sigur că puteam să mă duc cu şareta, dacă nu mă simţeam în stare să călăresc, dar caii au stat multă vreme în grajd şi sînt nărăvaşi. Trebuie să-l iau neapărat pe Frank Hawden cu mine, altfel s-ar putea să-mi rup gîtul.

M-am opus cu hotărîre ideii să vină şi Frank Hawden cu mine. Prezenţa lui ar fi dus totul de rîpă. N-a fost chip s-o conving pe bunica şi s-o lămuresc că nu mă tem de cai cîtuşi de puţin. Aveam de ales să-l iau pe Frank cu mine, să merg călare sau să rămîn acasă. Am preferat să mă duc cu şareta. În consecinţă, au fost înhămaţi la ea caii cei graşi şi însoţiţi de multe îndemnuri să avem grijă şi să ne uităm pachetele, ne-am aşternut la drum. Prezenţa lui Frank Hawden îmi strica tot cheful, dar m-am decis să scap iute de el.

Se trecea printr-o poartă, la vreo patru mile depărtare de casă. Frank Hawden s-a dat jos s-o deschidă. Eu am luat hăţurile, am trecut pe poartă şi, în timp ce el o împingea la loc s-o închidă, am dat bice cailor şi m-am dus

ca vîntul. A fugit după mine, strigînd tot felul de chestii pe care nu le-am auzit din pricina zdrăngăniturilor şaretei. Unul din cai a început să azvîrle din copite aşa că nu i-am dat timp de alte pozne şi am mînat la galop, ceea ce l-a prefăcut iute pe drăguţul de *jackeroo* într-un punctişor în depărtare. Praful se ridica în nori groşi, pietrele zburau din vîrtejul roţilor, ţîrîitul a miriade de greieri umplea văzduhul, iar albul drumului strălucea în bătaia soarelui. Îmi plăcea la nebunie şi chicoteam gîndindu-mă ce cacialma îi trăsesem lui Frank Hawden. Era o păcăleală atît de straşnică, că merita să încasez chiar de două ori perdaful pe care ştiam că o să mi-l tragă bunica.

N-a durat mult şi am ajuns la gospodăria de la Dogtrap unde, priponit de gardul de pari tip „şase picioare" care înconjura grădina de flori, stătea calul preferat al lui Harold Beecham, vînjosul murg de călărie Warrigal. Bestia afurisită a sforăit cînd m-am apropiat întorcîndu-şi spre mine capul frumos, cu o stea albă în frunte. Stăpînul lui a apărut pe verandă, ridicîndu-şi pălăria de panama să mă salute şi zicînd :

— Ei, drăcie ! Nu cumva ai venit singură !

— Ba da. Eşti amabil să-i spui doamnei Butler să-mi aducă iute pachetele şi scrisorile pentru bunica ? Mă tem să zăbovesc, se face tîrziu.

Dispăru să-mi execute dorinţa şi apăru din nou în mai puţin de un minut.

— Domnule Beecham, vrei, te rog, să te uiţi puţin la hamurile lui Barney. Cred că îl supără ceva. A zvîrlit din copite tot drumul.

Examinînd hamurile şi băgînd de seamă că animalele şiroiau de sudoare şi suflau din greu, zise :

— S-ar zice că i-ai mînat într-o goană. Nu-i nimic care să-l supere pe Barney. Dacă a făcut pe nebunul, e fiindcă e năbădăios şi e riscant să-l mîni dumneata. Cum de te-a lăsat Julius să pleci singură ?

— Nu mi-e mie frică ! i-am răspuns.

— Văd că nu-ţi e. Ai fi în stare să înhami şi doi elefanţi sălbatici, ştiu eu bine, dar bagă de seamă că eşti cît o vrăbiuţă cînd stai pe capră şi n-am de gînd să te las să mergi singură înapoi.

— N-ai cum să mă împiedici.
— Ba am.
— Ba nu.
— Ba da.
— Ba nu.
— Ba da.
— Cum ?
— Vin cu dumneata, zise.
— Ba nu vii.
— Ba da.
— Ba nu.
— Ba da.
— B-aaa nnu !
— Ba da.
— Ba nu, şi nu !
— Vedem noi acuşi, zise el amuzat.

— Dar, domnule Beecham, refuz compania dumitale. Sînt perfect capabilă să-mi port singură de grijă ; şi pe urmă, dacă vii cu mine acasă, n-o să mai am niciodată voie să plec singură şi nu-mi convine deloc.

În momentul acesta apăru doamna Butler cu corespondenţa şi cu nişte pachete, iar Harold le stivui în şaretă.

— Mai bine-aţi intra înăuntru să beţi un pic de ceai, donşoară, că-i ceainicu' pe foc ; şi-am pus şi pentru dumneavoastră amîndoi la masă.

— Nu, mulţumesc, doamnă Butler. Azi nu pot deloc să mai stau, se face tîrziu. Trebuie să fug. La revedere ! Bună ziua, domnule Beecham !

Mi-am întors frumuşel caii şi trăsurica şi mă pregăteam s-o întind de acolo. Fără să zică o vorbă, Harold a şi fost lîngă cai şi i-a prins de căpăstru. A apucat şi frîul calului său, de pe gardul unde stătea, şi într-o clipită l-a şi legat lîngă Barney, pe urmă s-a suit calm în şaretă şi m-a dat la o parte de pe locul vizitiului, ca pe un copil, a luat calm hăţurile şi biciuşca, şi-a ridicat pălăria salutînd în direcţia doamnei Butler, care zîmbea cu înţeles, şi a pornit caii.

Eram absolut încîntată de purtarea lui, căci l-aş fi disprețuit ca pe un nătăfleţ dacă ar fi cedat în faţa mea,

dar n-am lăsat să mi se vadă satisfacția. Mă așezasem cît mai departe de el și mă prefăceam îmbufnată. O vreme a fost prea ocupat să-l facă pe Barney să „stea frumos" în ham și nu m-a băgat în seamă, dar după cîteva minute s-a uitat împrejur, zîmbind tare afurisit și încîntător.

— Aș zice să-ți ridici bărbia sus. Prea e bucălată ca să-i stea bine așa strivită, m-a provocat el.

Am încercat să-l fulger cu privirea, dar n-am obținut deloc efectul scontat.

— Mai bine te-ai purta frumos, fiindcă, pînă una alta, biciul e în mîna mea, mi-a spus.

— Îmi rezerv dreptul de a mă purta cum consider eu potrivit, cît timp sînt în șareta unchiului meu. Dumneata te afli aici nepoftit ; dumneata ar trebui să te porți frumos.

Mi-am ridicat umbrela de soare și am ținut-o în așa fel încît să-l scot din sărite pe Harold. Am lăsat-o în jos ca să nu mai vadă caii. M-a apucat calm de încheietura mîinii și a dat la o parte umbrela, ținînd-o așa puțin, apoi mi-a dat drumul zicînd :

— Acum astîmpără-te !

Am început s-o bălăngăn în toate părțile, punîndu-i ochii și urechile în pericol și silindu-l să-și țină pălăria cu mîna.

— Îți dau trei minute să te astîmperi, dacă nu, te dau jos, mi-a spus, făcînd pe severul.

— Da'io una mi-s potolită, am răspuns continuînd cu prostiile.

A tras de hățuri, m-a apucat cu o singură mînă și m-a coborît binișor jos.

— Acum, n-ai decît să mergi pe jos pînă promiți să te porți ca lumea ! mi-a zis el, mînînd caii la pas.

— Așteaptă tu să-ți promit eu ceva, că o să aștepți mult și bine ! Pot foarte bine să merg și pe jos.

— O să te saturi repede de mers pe căldura asta și o să-ți faci praf picioarele, numai o milă să mergi cu foițele astea de hîrtie.

Foițele de hîrtie la care se referea erau o pereche de pantofiori de pînză albă cu tălpi subțiri, deloc potriviți pentru mers pe jos, cele opt mile de drum greu care-mi

stăteau în față. Am continuat să păşesc înțepată fără să catadicsesc să-i arunc vreo privire lui Harold, care ținea caii la pas.

— Gata, acum te urci la loc ? m-a întrebat la scurtă vreme după aceea.

Nu i-am răspuns. După un sfert de milă a sărit jos din șaretă, m-a înhățat și m-a urcat la locul meu și a spus rizînd :

— Ești o afurisită de mîna-întîi, noroc că nu ești destul de mare ca să fii periculoasă.

Eram pe la jumătatea drumului spre casă, cînd Barney s-a smucit dintr-o dată rupînd un șleau și niște curele. Cît ai clipi din ochi, domnul Beecham a și fost lîngă calul ridicat în două picioare. Hamurile părcau să se fi împrăștiat peste tot.

— Îmi închipui că acum este mai bine să merg pe jos, am remarcat eu.

— Să mergi pe jos, la naiba ! Cu doi cai grași și leneși care-s numai buni de ham ? mi-a întors-o domnul Beecham.

Bărbații sînt creaturi împiedicate și nătînge cînd e vorba de lucruri mici, dar la locul potrivit sînt niște făpturi minunate. Dacă o șaretă se face bucăți-bucățele, scot imediat un cuțit și niște sîrmă dintr-unul din misterioasele lor buzunare și ți-o repară cît ai zice peşte.

Harold se pricepea și el la asta, ca orice om care trăiește la țară, așa că n-a trecut mult și am pornit iar la drum, mai veseli ca niciodată.

Cînd mai aveam un pic să dăm cu ochii de Caddagat s-a ridicat în picioare, a sărit jos, l-a dezlegat pe Warrigal și mi-a pus hățurile în mînă zicînd :

— Cred că de aici poți să ajungi cu bine acasă. Nu mai sta așa îmbufnată, mi-a fost frică să nu pățești ceva dacă te lăsam singură. Nu-i nevoie să spui să am venit cu tine, dacă nu vrei. La revedere !

— La revedere, domnule Beecham. Îți mulțumesc că te-ai arătat atît de îndatoritor, i-am zis, ca o lovitură finală.

— Aghiuță, și ar fugi speriat de atîta lipsă de recunoștință, mi-a întors-o el.

„Tot Aghiuță o să aibă parte de mine", mi-am spus singură în vreme ce mă întorceam acasă prin umbrele înserării. Cîntecul greierilor amuțise și zeci de iepuri atrași de răcoarea amurgului îmi țîșneau în cale și fugeau să se ascundă printre tufele de ferigă.

Bine ar fi fost să nu se fi rupt hamul, căci tare mă temeam că în privința mersului de una singură cu șareta puteam să-mi pun de acum înainte poșta în cui.

Joe Slocombe, omul care făcea pe rîndașul la grajduri, mă aștepta la poartă.

— Bine ați venit în sfîrșit, donșoară Sybylla. Conița se dădea de ceasul morții, să nu fi pățitără cevașilea. Uite-așa da tot mereu fuga pînă-afară, ca fata de-și așteaptă drăguțu' și zicea să mă trimiță după matale, da' cînd a văzut șareta, s-a dus iute să-și be ceaiu'. Acuși io pui pachetili pi verandă și matale dă fuguța, că întîrzii la ceai.

— Joe, s-a rupt hamul și a trebuit reparat. Asta m-a ținut în loc, i-am explicat.

— S-a rupt hamul ! a exclamat. Da' cum dracu ? Ia uite, aici s-a rupt și pe urmă și ăstălalt ! Afurisit să fiu ! ziceam că nu se rupe astea, afară numai dacă-i poticneală mare. Conașu' e al dracu' de pretențios. Acu' o să dea cu mine de pămînt ; și doar ieri mă uitai la ele. Nu pricep cum s-or fi rupt așa. Să te ții acu tărăboi cu conașu', să vezi c-o să zică că puteai să-ți rupi gîtu'.

Asta schimba lucrurile. Știam că Joe Slocombe e în stare să dreagă hamurile, cu puțină bătaie de cap, căci datorită faptului că se arăta în privința harnașamentelor „al dracului de meșter", cum se exprima unchiul Jay-Jay, era păstrat în slujbă la Caddagat. I-am azvîrlit în treacăt :

— Joe, dacă repari pe loc hamul, nu-i nevoie să-l mai necăjim pe unchiul Julius. S-a întîmplat și gata, n-am pățit nimic și n-o să suflu o vorbă nimănui.

— Mulțumesc, donșoară — a zis el, bucuros nevoie mare. Uite, acuși îl dreg.

Acuma că avusesem așa noroc cu treaba asta, nu mă mai temeam deloc să dau ochii cu bunica. Am luat scrisorile în brațe și am intrat ciripind gureșă în sufragerie :

— Uite ce poștaș bun sînt, bunicuțo. Am o grămadă de scrisori și n-am uitat nici un comision.

— Nu asta vreau eu să aud, a zis subţiindu-şi buzele, draga de ea, lucru care mi-a indicat că nu era rost s-o scot la capăt aşa de uşor cum crezusem. Vreau să-mi explici raţiunile purtării tale de azi după-amiază.

— Ce să-ţi explic, bunicuţo ? am întrebat.

— Nu te mai preface ! Nu numai că te-ai comportat scandalos, insultîndu-l pe domnul Hawden, cînd eu l-am trimis să te însoţească, dar ai şi refuzat, deliberat şi cu premeditare, să mă asculţi.

Unchiul Julius asculta cu atenţie iar Hawden mă privea cu o aşa uitătură de triumf, că mă mîncau degetele să-l înhăţ de urechi. Întorcîndu-mă către bunica, am rostit clar şi răspicat :

— Bunicuţo, n-am avut intenţia să fiu neascultătoare. Nici nu mi-a trecut aşa ceva prin minte. Îmi pare cît se poate de rău. Dar nu puteam să-i suport prezenţa. Cînd am ajuns la poartă, n-am mai rezistat impulsului să mă duc înainte şi să-l las acolo. Avea aşa o moacă de ageamiu, că şi pe dumneata te-ar fi pufnit rîsul, dacă îl vedeai.

— Vai de mine şi de mine ! Obrăznicătură afurisită ce eşti, ce s-o mai alege şi de tine ! Şi bunica clătină din cap, încercînd să pară severă şi ascunzîndu-şi cu şervetul de masă un zîmbet.

— Nu-ţi mai îndrepţi deloc purtarea, Sybylla. Mă tem că eşti incorigibilă, zise mătuşa Helen.

După ce află toate detaliile chestiunii, unchiul Jay-Jay se prăvăli în fotoliu pe spate şi rise de ziceai că se prăpădeşte, nu alta.

— Ar trebui să-ţi fie ruşine c-o încurajezi totdeauna la purtările astea de băieţoi, Julius. Sînt mîhnită să văd că nu se străduieşte nici un pic să deprindă o comportare de doamnă, mai zise bunica.

Domnul Hawden ieşise pe locul doi în întrecerea asta, aşa că se ridică lăsîndu-şi neterminată gustarea şi ieşi bocănind, trîntind uşa după el şi mormăind o chestie cu „băieţoi prost crescut, îi caută în coarne", „pocitanie barbară", şi aşa mai departe.

Unchiul Julius a povestit tuturor păţania, insistînd cu mare încîntare asupra faptului că Frank Hawden fusese silit să meargă patru mile pe jos, în arşiţă şi praf.

Capitolul optsprezece

SCURT, CUM AȘ FI VRUT SĂ FIE MAJORITATEA PREDICILOR PE CARE AM FOST SILITĂ SĂ LE ÎNGHIT

Cînd am rămas noi singure, i-am mărturisit mătușii Helen că Harold mă însoțise pînă aproape de casă. N-a zîmbit, cum făcea de obicei, ci și-a luat un aer grav și, aducîndu-mă în fața ei, mi-a spus :

— Sybylla, îți dai seama ce faci ? Îl iubești pe Harry Beecham ? Ai de gînd să te măriți cu el ?

— Vai, ce întrebare mătușă Helen ! Nici prin gînd nu-mi trece așa ceva. N-a suflat niciodată vreo vorbă de iubire. Măritiș ! Sînt convinsă că nici nu-i trece prin minte așa ceva, cînd e vorba de mine. N-am nici șaptesprezece ani.

— Da, într-adevăr, ești tînără, însă vîrsta unora nu se socotește în ani. Mă bucur că manifești de la o vreme o anume copilărie, pe jumătate reală, pe jumătate închipuită, dar cînd viața din prezent își va mai pierde pentru tine noutatea, va ieși din nou la iveală firea ta matură, așa că n-are rost să te prefaci copilăroasă. Harold Beecham n-are darul vorbirii — la el faptele spun totul. Poți să te uiți în ochii mei, Sybylla, și să afirmi că Harold n-a manifestat față de tine altceva decît simplă politețe ?

Cu o zi în urmă, să-mi fi pus mătușa Helen această întrebare, aș fi roșit toată și m-aș fi simțit cu musca pe căciulă. Dar azi nu. Vorbele lui Frank Hawden din seara precedentă își atinseră ținta. Mă făcuse „pocitanie barbară" și aveam impresia că spunea adevărul. Dusesem o

viață atît de plăcută în ultima vreme, că trecusem acest fapt cu vederea, însă ghimpele mă înțepa acum din nou, și mult mai amarnic. Nu aveam nici o calitate cu care să-mi cîștig iubirea semenilor, după care tînjeam atita.

I-am înfruntat mătușii privirea și am spus cu amărăciune :

— Mătușă Helen, pot afirma sincer că el n-a manifestat și nu va manifesta niciodată față de mine mai mult decît simplă politețe. Și nici vreun alt bărbat n-o va face. Cunoști destul de bine, nu mă îndoiesc, firea masculină ca să înțelegi că nici un bărbat nu e în primejdie să-și piardă capul după o femeie urîtă ca mine. Dragostea e un mit frumos în închipuiri și în cîntece ; unirea a două suflete, afinitate de gusturi și alte asemenea chestii. În realitatea de zi cu zi e cea mai josnică dintre patimi, se aprinde pentru un năsuc sau o guriță frumoasă și nu ține seama că obiectul ei ticălos, vulgar, sau nătîng pînă la idioțenie, cîtă vreme deține atributele respective.

— Sybylla, Sybylla, a zis mătușa cu tristețe, ca pentru sine, în floarea primei tinereți și atît de înverșunată ! De ce asta ?

— Fiindcă mi-a fost dată blestemata putere de a vedea, de a gîndi și lucrul cel mai rău din toate, de a simți și fiindcă port ca pe un stigmat această urîțenie, o năpastă chinuitoare-așa i-am răspuns.

— Lasă, Sybylla, o să te judeci tu altă dată. Acum te-a supărat ceva. Fii și tu o dată rațională. Ceea ce spui despre iubirea bărbaților e adevărat într-un sens, dar nu e chiar așa totdeauna, iar Harry nu e felul acesta de om. Eu îl cunosc de cînd a venit pe lume, și-l înțeleg și sînt sigură că te iubește din toată inima lui. Spune-mi drept, ai de gînd să-l iei de bărbat ?

— Să-l iau de bărbat ! am repetat ca un ecou. Nu m-am gîndit la asta niciodată. N-am de gînd să mă mărit cu nimeni.

— Dar nu-l iubești pe Harold ? Nici un pic ? Ia gîndește-te bine !

— Cum așa, să-l iubesc ?

— Pentru multe motive. E tînăr, e foarte bun și blînd. E unul din cei mai zdraveni și mai chipeși bărbați pe care

i-ai putea găsi. E un om pe care nu-l poate dispreţui nimeni pentru că nu există nimic de dispreţuit la el. Dar cel mai bun lucru este că e cinstit şi asta, cred eu, e baza tuturor virtuţilor.

— Dar e aşa de înfumurat, am zis eu.

— Asta nu-l face mai puţin vrednic de iubire. Mai ştiu o tînără persoană grozav de înfumurată şi asta nu mă împiedică deloc s-o iubesc din toată inima — aici mătuşa Helen îmi zîmbi drăgăstos. Lucrul de care te plîngi la Harold o să dispară numaidecît, vezi tu, viaţa i-a fost pînă acum foarte uşoară.

— Dar, mătuşică, sînt sigură că-şi închipuie că poate avea mîna oricărei fete, numai s-o ceară.

— Mda, are într-adevăr de unde alege, fiindcă toate îi plac.

— Da, pentru că-i înstărit, am zis cu dispreţ. Dar cu mine o să aibă o surpriză, dacă-şi închipuie că n-are decît să mă ceară şi poate să şi pună mîna pe mine.

— Sybylla, să nu flirtezi niciodată. Să te joci cu inima unui bărbat este, după mine, una din faptele cele mai oribile şi mai nedemne de care se pot face vinovate semenele noastre.

— Mi s-ar părea înjositor să flirtezi cu un bărbat, i-am replicat cu tărie. „Să te joci cu inima unui bărbat". Cine te aude, mătuşă, ar putea crede că au într-adevăr aşa ceva. Să le răneasscă vanitatea pentru scurtă vreme e tot ce le poate pricinui o femeie. Sînt sătulă să tot aud predica asta despre zdrobitul inimilor bărbaţilor. E o scormoneală învechită, care trebuia abolită de mult. Cum e tratată o femeie nu contează.

— Nu ştii ce spui, Sybylla. Defectele bărbaţilor nu sînt o scuză ca să te comporţi cum se cuvine ca femeie, a spus mătuşa Helen.

Capitolul nouăsprezece

ZIUA DE 9 NOIEMBRIE 1896

Cu ocazia sărbătoririi zilei de naştere a prinţului de Wales, în provincie aveau loc totdeauna cursele anuale de cai, iar în părţile noastre se ţineau pe terenul de la Wyambeet, la vreo paisprezece mile de Caddagat.

Aceste curse constituiau o veche tradiţie şi erau urmate în seara respectivă de un bal al slujitorilor, dat de unul din coloniştii de vază. Anul trecut fusese balul lui Beecham, cu un an mai înainte al lui Bossier, iar anul acesta el urma să aibă loc în clădirea magaziei de lînă a lui James Grant de la Yabtree. Urmau să ia parte cele două fete în casă, grădinarul şi Joe Slocombe, rîndaşul, precum şi toţi ceilalţi angajaţi de prin împrejurimi. Mergea la curse aproape toată populaţia districtului-stăpîni şi slugi laolaltă. Şi noi ne duceam, iar Frank Hawden se oferise să rămînă să aibă grijă de casă.

Am pornit la ora nouă. Bunica şi unchiul Boss şedeau în trăsură pe locurile din faţă şi mătuşa Helen şi cu mine le ocupam pe cele din spate. Unchiul mîna totdeauna caii în galop repejor. Punctul lui de vedere era că are cai zdraveni, nu măgari, şi că nu-i cazul să-i cruţe fiindcă se găseau cîţi poftesti. I-a dat drumul ca totdeauna, la galop. Bunica l-a mustrat susţinînd că se făcea îngrozitor de mult praf, dacă se mergea în pasul ăsta. Eu am bătut din palme şi-am strigat :

— Dă-i bătaie, domnule Bossier ! Bravo, unchiule Jay-Jay ! Trăiască Clancy !

Unchiul întîi a spus că-i pare bine să vadă că am sînge de australian şi pe urmă m-a ameninţat că o să văd eu ce păţesc, dacă nu mă port cum trebuie. Bunica a emis observaţia că sînge de australian s-ar putea să am, dar n-am nici brumă de maniere de doamnă ; iar mătuşa Helen şi-a exprimat speranţa că îmi voi cheltui pe drum surplusul de energie şi voi fi în consecinţă capabilă să mă port cu oarecare cuviinţă cînd ajungem la terenul de curse.

Alergam cu o viteză nebună ; şopîrle şi iguane fugeau cu zecile din calea noastră şi se căţărau prin copaci holbindu-se la noi. Cum se zărea vreun om sau vreun vehicul cît un punct în depărtare — nici n-aveai bine timp să te dezmeticeşti şi rămăseseră hăt departe, în urma noastră.

— Te rog, unchiule, hai, lasă-mă şi pe mine să mîn ! i-am cerut.

— Acum nu-i chip. Nu se poate să stai tu în faţă şi bunica ta, sau eu unul, să stăm în spate ca nişte papagali în cuşcă. Roagă-l pe Harry să te lase cu el. Pun pariu că o să consimtă ; precis vine într-un docar cu un loc liber, pentru orice eventualitate. Uite-acuşi îl ajungem.

În depărtare se zărea un vehicul care s-a dovedit a proveni într-adevăr de la Five-Bob Downs, care cînd l-am ajuns din urmă am văzut că era brecul, nu cabrioleta. Pe locul vizitiului şedea Harold, iar ceilalţi pasageri erau toţi femei. Am băgat de seamă că cea de lîngă el purta o pălărie cît toate zilele, numai flori, pene şi dantelue.

— Să oprim şi să-ţi fac rost de un loc ? m-a întrebat unchiul Jay-Jay.

— Nu, nu, nu.

Stăpînul de la Five-Bob s-a tras la o parte din drumul nostru şi, cînd am trecut pe lîngă el, unchiul s-a pornit să-l ia peste picior :

— Îţi cam bate inima, ai ? Ţi-a pus capac florăria aia de pe clop. Lasă, nu te pierde cu firea. Am eu grijă. Îţi iau o roată de căruţă cînd mă duc la tîrg şi-o dichisim cu păr din coada lui Barney. Dacă nu i-o sta bine, să-mi zici mie cum vrei !

Înainte să ajungem la locul de curse, Barney a început să șchioapete fiindcă îi intrase în copită o piatră; din cauza asta am zăbovit, dînd astfel echipajului de la Five-Bob posibilitatea să ne prindă din urmă și am ajuns în același timp, trăgînd la o mică distanță unii de alții.

Rîndașul domnului Beecham s-a dus să țină caii de dîrlogi, în timp ce Harold în persoană își ajuta încărcătura de cucoane să coboare. Mătușa Helen și bunica s-au apropiat să stea de vorbă cu ele, dar eu am rămas lîngă unchiul Jay-Jay pînă a deshămat caii. Nu știu cum, dar mă simțeam tare dezamăgită. Îmi închipuisem că Harold Beecham o să vină singur. Oriunde ne întîlnisem în ultima vreme se ocupase numai de mine, încît, fără să vreau, ajunsesem să-l consider proprietatea mea exclusivă; iar acuma, dat fiind că în ziua respectivă urma să aparțină doamnelor cu care venise, fără el totul promitea să fie mult mai puțin interesant.

— I-am spus pezevenghiului ăla de Joe să dea fuga cum sosim să adape caii; și poftim, i-al de unde nu-i — loază puturoasă și afurisită! izbucni unchiul Jay-Jay.

— Lasă-l unchiule, să aibă și el parte de sărbătoare. O fi vrînd și el să petreacă cu drăguța. Pot să dau eu apă la cai.

— I-ar conveni lui Joe, n-am ce zice; dar nu-l plătesc să te pun pe tine la adăpat caii. O să-i adăp eu singur.

A luat de frîu un cal, eu pe celălalt și am pornit înspre apa aflată la vreo sută de iarzi depărtare.

— Tu fugi la bunica, mă duc eu singur, a zis unchiul, dar eu n-am dat drumul calului. N-o să lași acum să-ți facă praf toate speranțele o pălărie de cinci lire — a continuat el, cu o sclipire maliționsă în ochi. Dacă îți pui armele la bătaie, ai mai multe șanse decît oricine să-l vîri în sac pe stăpînul de la Five-Bob.

— N-am idee cum trebuie să interpretez insinuarea dumneavoastră, domnule Bossier — i-am răspuns înțepată.

— Lasă, lasă, fătucă, te crezi tu șmecheră, dar pe mine nu mă duci. Am văzut eu toată luna asta ce puneți la cale, Harold și cu tine. Să fi fost oricine altcineva, de mult îți tăiam eu cheful de zbenguială.

— Dar, unchiule... am dat să zic.

— Gata, Sybylla, fără gogoşi. Nu-i nici un păcat că-ţi zboară ochii după Harry. E şi firesc şi, să spun drept, mă aşteptam la asta. Eu îl ştiu de cînd s-a născut şi e băiat bun în toate privinţele. Are capul bine înfipt pe umeri, are inima la locul ei şi principii în regulă. Are de unde să-ţi ofere prostii şi bibiluri cîte poftеşti, şi nici zgîrcit nu-i. Nu găseşti altul mai bun ca el. Ce te laşi scoasă din cursă aşa uşor ? Ţin-te bine şi dă-l gata, ăsta mi-e sfatul. Nu se poate spune vreun lucru rău despre el, doar că-i tare iute la fire-cînd se înfurie e drac împieliţat, nu alta.

— Iute ? am exclamat. Dar e aşa de tăcut şi de amabil totdeauna !

— Da, se controlează bine. Are o voinţă de fier băiatul ăsta, şi ţie asta-ţi trebuie, fiindcă eu unul zic că tu n-ai deloc. Dar fereşte-te de Harry Beecham la mînie. Turbează ca un leu şi cînd îi mai trec furiile devine posac — cel mai nenorocit temperament cu putinţă. Dar răzbunător nu e şi te înţelegi uşor cu el, dacă mai laşi de la tine şi te pricepi cum să-l iei.

— Unchiule, dumneata ai spus ce aveai de spus, să-ţi spun şi eu punctul meu de vedere. Crezi, mi se pare mie, că aş nutri pentru domnul Beecham mai mult decît prietenie, dar nu-i aşa. Nu m-aş mărita cu el nici dacă ar fi posibil. Mi-e lehamite să văd cum mă credeţi cu toţii în stare să mă mărit cu cineva cu avere. Un rege să fie, n-aş catadicsi să-l iau de bărbat fără să-l iubesc. Iar să-i sucesc capul unui bărbat mi se pare o faptă degradantă ; n-am de gînd să mă mărit niciodată. În loc să-ţi iroseşti banii cu mine, pe cadouri sau pe altele, mai bine mi-ai găsi ceva de lucru, o profesie din care să pot trăi o viaţă, ca să fiu independentă.

— Hotărît lucru, eşti o fetişcană sucită ! Ai să fii partenera mea, pînă la noi ordine. Asta-i o profesie din care poţi să trăieşti o bucată bunicică de vreme.

A trebuit să mă mulţumesc cu atît, căci vedeam că nu lua în serios ce-i spusesem.

L-am părăsit pe unchiul şi am pornit în căutarea bunicii, care la vremea asta ajunsese de partea cealaltă a

terenului de curse, la un sfert bun de milă distanță. Mergînd înspre ea l-am întîlnit pe Joe Archer, un *jackeroo* de la Five-Bob cu care eram prietenă la catarama. Îi plăcea și lui literatura și ne înțelegeam de minune amîndoi. Ne-am așezat sub un eucalipt înalt, pe un buștean, am stat de vorbă despre cărțile pe care le citisem de cînd ne văzusem ultima oară și ne distram așa bine împreună, că am uitat și de curse și de trecerea timpului, pînă ne-a adus înapoi din țara cărților vocea lui Harold Beecham.

— Iertați-mă, domnișoară Melvyn, dar bunica dumneavoastră mi-a dat sarcină să vă găsesc fiindcă vrem să ne punem la masă și se pare că sînteți singura care știe de soarta unor desagi cu merinde.

— Încîntată, domnule Beecham. Și unde luăm masa ?

— În partea aceea, unde-i desișul de merișori, mi-a răspuns el, arătînd în direcția unui dimb aflat la o distanță bunicică.

— Vă distrați bine ? a întrebat, uitîndu-se țintă la mine.

— Bini di tăt, conașule — i-am răspuns.

— Îmi închipui că știți cine a cîștigat fiecare cursă — a zis, privindu-l întrebător pe Joe Archer care se îmbujorase fistîcit ca o școlăriță prinsă cu un bilețel de amor.

— Adevărul e, domnule Beecham, că domnul Archer și cu mine am avut atîtea să ne spunem, că am și uitat de existența curselor, i-am replicat eu.

— Mai bine te-ai duce să vezi pe unde e Boxer. Poate oricînd să lovească alt cal, dacă-l slăbești din ochi, a zis el, întorcîndu-se către angajatul lui.

— Doamnele au întîietate, m-am interpus eu. Doresc ca domnul Archer să mă conducă pe mine la bunica, apoi poate să vadă de Boxer.

— Vă conduc eu.

— Vă mulțumesc, dar l-am solicitat pe domnul Archer.

— În cazul acesta, vă cer scuze și o să mă ocup de Boxer, cît timp domnul Archer vă îndeplinește rugămintea.

Ridicîndu-și pălăria, s-a îndepărtat la iuțeală, cu o expresie ciudată pe chipul lui de obicei amabil.

— Fir-ar să fie, am încurcat-o ! a izbucnit însoțitorul meu. Șeful nu-și ia mutra asta degeaba. Ascultă ce-ți

spun, îi venea să mă ia de ceafă şi să-mi tragă una, să ajung de aici la Yabtree.

— Nu mai spune !

— Zău aşa. Nici nu-i venea să creadă că nu-i fac pe plac numaidecît. Îşi iese din minţi de furie cînd nu-l asculţi. Ori faci ce-ţi spune cît ai clipi, ori n-ai decît să-ţi strîngi bagajele şi s-o întinzi cît poţi de iute.

— Domnul Beecham are destulă minte ca să-şi dea seama că din cauza mea nu l-ai ascultat — i-am răspuns.

— Tocmai asta e. Să fi fost altă fată nu-i păsa, dar turbează dacă îndrăzneşte cineva să te monopolizeze. Nu ştiu cum o să te înţelegi cu el. E tare năbădăios cîteodată.

— Nu ştiu ce-ţi închipui dumneata, domnule Archer ! Dar lăsînd deoparte aluziile astea fără sens, chiar aşa de iute la mînie e domnul Beecham ?

— Puţin spus, iute la mînie. Să-l fi văzut cum a dat de pămînt cu Benson mai zilele trecute. Chiar că i-a arătat el !

Auzeam din toate părţile despre temperamentul lui Harold Beecham şi aş fi dorit să văd şi eu ceva cu ochii mei. Atît de calm şi de imperturbabil, atît de constant binevoitor se arăta în cele mai grele împrejurări, că mă temeam că nu-i capabil să trăiască emoţii şi abia aşteptam să-l stîrnesc.

Bunica m-a întîmpinat cu :

— Tare mă mai superi, Sybylla. Nu ştiu ce-ai împachetat în coşurile astea şi vrem să mîncăm. Unde dumnezeu mi-ai umblat ?

Domnişoara Augusta Beecham m-a salutat îmbrăţişîndu-mă cu căldură şi m-a prezentat surorii sale Sarah, care m-a strîns şi ea în braţe. Am îndurat să fiu prezentată şi altor doamne şi domni, mi-am salutat cunoştinţele şi apoi m-am pus serios pe treabă să scot merindele şi să aşez masa — cei de la Five-Bob Downs erau gata cu ale lor. Nu mai e nevoie să spun că urma să ne unim forţele. Îmi terminasem treaba cînd a apărut în scenă domnul Beecham însoţit de două tinere doamne. Una era o brunetică vioaie la înfăţişare, cealaltă o blondă înaltă în persoana căreia, datorită pălăriei împopoţonate, am recu-

noscut-o pe cea care stătea dimineaţa pe capra brecului lui Beecham.

Joe Archer m-a informat în şoaptă că e domnişoara Blanche Derrick de la Melbourne şi că e socotită a fi una din frumuseţile oraşului.

Asta m-a umplut de dorinţa de a o examina îndeaproape, dar nu mi s-a oferit ocazia. În graba mea să mă ocup de pregătiri ratasem onoarea unei prezentări şi cînd m-am făcut disponibilă ea se aşezase pe un buştean, ceva mai departe, iar Harold Beecham îi ţinea cu religiozitate umbreluţa cu danteluri, ferind-o de soare. După-amiază a plecat cu el la plimbare şi atunci, după ce-am strîns rămăşiţele festinului, l-am remarcat şi eu pe Joe Archer. Acesta m-a informat că domnişoara Derrick sosise la Five-Bob cu trei zile în urmă şi că pornise cu hotărîre la atac asupra şefului.

— Chiar aşa frumoasă e ? m-am interesat.

— Da, fir-ar să fie ! mi-a răspuns. Dar e una din frumoasele alea cu nasul pe sus, care nici bună-ziua n-ar da unui tip cu mai puţin de şase-şapte mii pe an.

Nu ştiu de ce nu m-au interesat defel întrecerile de cai. Doar cunoşteam aproape toţi caii participanţi. Unii din ei aparţineau unchiului ; el nu lua parte la curse niciodată, dar ţinea cai de alergări şi îi împrumuta la ocazii oamenilor lui.

Mai mult decît cursele mă interesa perechea care se plimba mai încolo. Puteau fi modelele unui pictor. Silueta înaltă, vînjoasă, respirînd independenţă a fermierului cu ţinută degajată de gentleman, în costum de călărie care îi pune în evidenţă carura. Silueta de înălţime egală a frumoasei de la oraş, al cărei stil modern şi sigur pe sine nu evoca nimic ce ţine de adolescenţă, ci un trandafir deplin înflorit — într-adevăr, o pereche superbă la înfăţişare.

M-am gîndit atunci la lipsa mea de frumuseţe, la amărîta mea statură de cinci picioare şi un inci şi am privit la bărbatul de lîngă mine, scund şi adus de spate, şi arătam ca doi copii săraci amîndoi. M-a izbit în plin contrastul cu celălalt cuplu şi am rîs scurt, cu un rîset amar.

M-am scuzat față de însoțitorul meu și am cedat rugăminții unor copii, de a merge în expediție după flori și ramuri de eucalipt. Am lipsit multă vreme, iar la întoarcere prichindeii au zbughit-o înainte și m-au lăsat singură. Harold Beecham m-a întîmpinat cu amabilitatea lui dintotdeauna.

— Bunica și cu unchiul mă așteaptă pe mine, nu-i așa ? l-am întrebat.

— Nu. Au plecat de-o oră, mi-a răspuns.

— Au plecat ! Și eu cum ajung acasă ? Înseamnă că era supărată rău de tot, să plece ea și să mă lase aici. Ce-a spus ?

— Dimpotrivă, era într-o dispoziție de zile mari. Mi-a spus să-ți transmit să te distrezi cu măsură și, întrucît nu te mai duci acasă, mi-a dat voie să-ți spun eu noapte bună. Presupun că te sărută cînd îndeplinește această ceremonie, a zis maliție.

— Și eu unde mă duc astă-seară ?

— La Five-Bob Downs, în tabăra celor care îți sînt devotați, a răspuns.

— Dar n-am rochie de seară, nu-s pregătită. Vreau să mă duc acasă.

— Sînt destule rochii de seară la Five-Bob Downs, nu mai avem nevoie de încă una. Noi o vrem pe domnișoara Melvyn, a zis el.

— Că mult te mai pricepi ! Bărbații sînt niște creaturi nătîngi, nu-i duce deloc mintea la rochii sau la ceva. Își închipuie că se poate merge la bal în capot.

— Oricum, sînt destul de isteți ca să știe cînd vor să invite la ei acasă o doamnă, oricum ar fi să fie îmbrăcată, a replicat binc dispus.

Cînd am ajuns la terenul de curse am avut surpriza s-o văd acolo pe mătușa Helen. De la ea am aflat că bunica și unchiul Jay-Jay plecaseră într-adevăr acasă, dar că îi convinsese domnul Beecham să ne lase, pe mătușa Helen și pe mine, să petrecem noaptea la Five-Bob Downs, gazda promițînd că ne trimite, sau ne aduce acasă el în persoană a doua zi. Acum că știam că o voi avea cu mine pe mătușa Helen, eram încîntată de perspectivă, altmin-

ieri m-aş fi simţit cam stingheră. Dar cu mătuşa Helen eram oriunde fericită şi-mi făceam mii de visuri că într-o zi ea şi cu mine vom locui împreună — pentru totdeauna ! Pînă la moarte !

Pe drumul spre casă, mătuşa Helen a stat cu Harold şi cu domnişoara Derrick pe banca din faţă, iar pe mine m-au înghesuit în spate lîngă domnişoara Augusta, care m-a bătut uşurel pe mînă spunîndu-mi că e încîntată să mă vadă.

Se îndreptau către Yabtree o cohortă întreagă de băieţi şi de fete, în trăsuri sau călare, toţi sperînd să petreacă de minune ; aproape în fiecare trăsurică se găsea cîte o vioară, o concertină, un flaut sau un acordeon gata să treacă la acţiune.

Capitolul douăzeci

ACEEAȘI POVESTE — CONTINUARE

Slujitorii de la Five-Bob, bărbați și femei, erau duși cu toții la balul de la Yabtree. Harold și englezul lui au trebuit să vadă de cai, în timp ce alți *jackeroo* aprindeau focul la bucătărie, deschideau ferestrele și ușile ce stătuseră toată ziua închise și îi instalau pe musafiri.

Mătușa Helen împărțea cu mine o cameră de dormit. Cum nu aveau alte rochii de schimb, trebuia să scoatem maximum de efect din toaletele cu care erau îmbrăcate.

Mi-am despletit părul și l-am periat de praf lăsîndu-l apoi liber să-mi cadă pe umeri. Ne-am spălat, ne-am scuturat și ne-am pus drept podoabe trandafiri. Trandafiri crem și purpurii ce au plătit scump îndrăzneala de a ne bate în geam. Mătușa Helen a rupt cîțiva din ei, mi i-a pus în păr și la cordonul rochiei, apoi mi-a prins unul și în piept și iată-ne gata. Domnișoara Beecham ne-a dat asigurări că nu era nici o treabă de făcut, întrucît de dimineață, înainte să plece, fetele așezaseră masa și preparaseră o cină rece, așadar ne-am dus să așteptăm în salon sosirea celorlalți oaspeți. Aceștia și-au făcut repede apariția. Mai întîi doi vajnici *squatter*-i în etate, care rîdeau zdravăn iar la statură erau și mai zdraveni, pe urmă domnișoara Augusta Beecham, urmată de Joe Archer englezul și de alți doi *jackeroo*. După aceștia au apărut două guvernante, doamna, domnul și domnișoara Benson, un pastor, un organizator de licitații, un tînăr de la Cootamundra, prieten cu Harold,

un geambaș de cai, un negustor de lînă, domnișoara Augusta Beccham și după ei s-a adus pe sine și rochia dumisale, cu mare eleganță și mari aere, domnișoara Derrick. Era gătită cu o rochie de mătase verde ca marea și avea gîtul, brațele și părul împodobite cu bijuterii prețioase. Aerul ei sigur pe sine vorbea elocvent despre sumedenia de inimi masculine zdrobite. Era o femeie impunătoare și frumoasă. Cu rochița mea boțită de muselină albă eram, alături de ea, pusă în umbră ca o bășmăluță albă în comparație cu un șal scump, lucrat din catifea și din mătăsuri grele.

I s-a oferit locul cel mai bun, de parcă ar fi fost prințesă. S-a așezat jos cu mare indiferență, și-a răsucit o brățară de pe încheietura mîinii, și-a desfăcut cu langoare evantaiul și a început să-și facă încetișor vînt cu el, închizînd ochii.

— Pe legea mea, superbă femeie ! a șoptit entuziasmat un domn de lîngă mine.

Am privit-o critic. Era foarte înaltă și era, într-un chip rigid și ciolănos, bine făcută la trup. Avea un nas puternic, frumos conturat, o față prelungă și armonioasă, buze subțiri și drepte și o privire alunecoasă și goală. Dacă nu mi s-ar fi atras atenția asupra ei, n-aș fi băgat-o în seamă deloc, dar întrucît îmi fusese indicată drept o frumusețe am cîntărit-o după propriile-mi criterii de șarm facial și am decretat-o una din persoanele cele mai insipide la chip pe care îmi fusese dat să le văd.

Era genul de femeie după care își pierd capul bărbații. N-avea să se compromită niciodată dezvăluindu-și emoțiile, fiindcă n-avea nici un fel de emoții, ci viețuia înecată într-o mare netulburată de auto-apreciere și încredere de sine.

Orice bărbat va fi mîndru s-o prezinte drept soția sa prietenilor invitați la cină. Ea va sta în capul mesei ca o podoabă. Nu-l va necăji niciodată cu prostii. Nu se va purta niciodată cum nu se cuvine. Nu va deveni niciodată o tovarășă pentru soțul ei. Las'că nici un bărbat nu dorește ca soția lui să-i devină tovarășă. Pe vremuri existau mituri și povești : mai există și azi. Povestea

cu bărbații care-și doresc nu doar o soție, ci o tovarășă de viață e un mit al zilelor noastre.

Din acest șir de gînduri m-a întrerupt stăpînul casei, care și-a făcut în cadrul ușii apariția, îmbrăcat în alb din cap pînă în picioare. Ne-am îndreptat cu toții spre sufragerie — douăzeci de persoane cu totul, treisprezece bărbați și nouă reprezentante ale sexului opus.

Mătușii Helen i s-a dat unul din locurile de onoare de la capul mesei, iar domnișoarei Derrick celălalt. Eu m-am tras înspre coada mesei, cu puștimea și am petrecut de minune sporovăind între noi. Ne serveam singuri și fiind abolit orice protocol, ne simțeam ca la un fel de picnic.

Căldura era teribilă. Ferestrele și ușile erau toate deschise, adierile înmiresmate, aproape imperceptibile, care abia clătinau perdelele venind să ne mîngîie frunțile îmbrobonate de sudoare, erau încărcate de parfumurile imensei grădini unde, în ciuda secetei, se făcuse un belșug de flori.

Cînd am terminat cu masa a trebuit să spălăm vasele. Ce vînzoleală, ce du-te-vino înspre bucătăria care răsuna de veselie și de larmă ! Toți dădeam cîte o mînă de ajutor, își stăteau în cale unii altora, rîdeau, glumeau, se provocau și nu mai puteau de plăcere și de bucurie. Cînd s-a terminat și cu treaba s-a făcut propunerea să dansăm. Cîțiva dintre oamenii mai în vîrstă și mai cu scaun la cap au zis că e prea cald dar nouă, tinerilor, puțin ne păsa de temperatură. Harold n-avea obiecții, domnișoara Derrick era de acord, domnișoara Benson a anunțat că-i dispusă și dornică, iar Joe Archer a zis că-i arde buza să începem odată, așa că ne-am strămutat în salonul de dans și am declanșat ofensiva.

Eu am cîntat la pian primul cadril iar mătușa Helen dansul următor. Era nemaipomenit de plăcut. Într-un colț al încăperii se afla o masă pe care erau o groază de bomboane, cireșe. prăjituri, bere, sirop și pahare și unde fiecare putea să se reguleze fără ceremonie și fără bătaie de cap, ori de cîte ori îi venea cheful. Mai multe uși și ferestre de la încăperea aceea lungă dădeau în gră-

lină şi, cu condiţia să nu-ţi fie frică de şerpi, era o adevărată încîntare să ieşi să te răcoreşti în mijlocul florilor, între două dansuri. Puţină zbănţuială te dădea gata imediat pe asemenea căldură. După al treilea dans cei doi *squatter*-i în vîrstă, geambaşul, pastorul şi domnul Benson au dispărut din mijlocul nostru. Judecînd după aspectul hilar al ţinutei lor şi după faptul că miroseau de trăznea cînd s-au întors, după vreo oră, verificaseră probabil conştiincios conţinutul fiecărei carafe cu whisky de pe bufetul din sufragerie.

Habar n-aveam să dansez, însă de parteneri nu duceam lipsă întrucît, damele fiind în minoritate, domnii se vedeau siliţi să mai danseze, din cînd în cînd, şi între ei.

— Hai să ne tragem sufletul şi să cîntăm un cîntec-două, dar să mai stăm cu dansul — au zis unii. Însă Harold Beecham a spus :

— Încă un dans şi pe urmă facem pauză o vreme şi schimbăm programul.

I-a comandat un vals lui Joe Archer şi imediat cîteva perechi au pornit să dea roată încăperii. Harold mi-a cerut „să-i acord plăcerea" — prima oară în seara aceea. Am şovăit. Nu era omul care să accepte un refuz.

— Credeţi-mă, domnule Beecham, dacă m-aş simţi în măsură, nu v-aş refuza. Dar nu ştiu să dansez. N-ar putea fi pentru dumneavoastră o plăcere.

— Dă-mi voie să judec singur ce anume mi-ar face plăcere, a zis, luîndu-mă liniştit la dans.

M-a rotit o dată împrejurul camerei, iar apoi am ieşit pe uşa care dădea în grădină.

— Îmi pare rău că astăzi n-am avut mai mult timp să mă ocup de dumneata. Vino pînă la mine în cameră. Vreau să facem un tîrg împreună — au fost cuvintele lui.

L-am urmat în direcţia unei clădiri aflate în grădină, separate de restul casei. Aici era domeniul privat al lui Harold. Consta din trei camere : una — bibliotecă şi cameră de lucru, alta — arsenal şi atelier iar a treia, în care m-a condus, era un fel de salonaş conţinînd un lavoar, o masă, şezlonguri şi altele. Intrînd înăuntru, am

observat că lampa aprinsă de pe masă se răsfringea în cadranul unui ceas de perete care arăta ora zece și jumătate.

Am rămas în picioare, lîngă masă, la oarecare distanță unul de altul și, privindu-mă în ochi, el a zis :

— N-are rost să umblăm cu prea multe vorbe. Sînt sigur că știi mai bine ca mine ce vreau să-ți spun. Tu te pricepi totdeauna minunat să vezi prin om ca prin sticlă. Spune-mi, e da sau nu răspunsul ?

A fost o experiență cu totul nouă. Nu s-a înroșit și nici n-a pălit, nu s-a făcut nici galben, nici verde la față, n-a tremurat și nu s-a bîlbîit, n-a plîns și nici n-a rîs, n-a devenit aprig sau pătimaș, și nici tandru sau altcumva ci a rămas exact așa cum îl știusem dintotdeauna. Nu manifesta mai multă emoție decît dacă mi-ar fi adresat o invitație la picnic. Nu așa îmi închipuisem eu că-și declară un om dragostea și nu așa citisem, auzisem sau sperasem că se petrec lucrurile. M-a cuprins un sentiment bizar — dezamăgire, poate. Mă uluise calmul lui prozaic.

— Nu e cam brusc ? Nu m-ai prevenit niciodată asupra intențiilor dumitale — am bîlbîit.

— Nu cred că-i bine să ne mai lungim — mi-a răspuns. Sînt sigur că ți-ai dat seama încotro bat, de cînd am dat prima oară cu ochii de tine. Timp e berechet. Nu vreau să te zoresc, vreau numai să te știu logodită cu mine, ca să fiu liniștit.

Vorbea ca de obicei, în felul acela tărăgănat care i-ar fi dat oriunde de gol naționalitatea colonială. N-a pronunțat nici un cuvînt de dragoste și n-a pretins nici unul de la mine.

Am pus-o pe seama înfumurării lui. M-am gîndit că-și închipuie că poate cîștiga orice femeie, inclusiv pe mine, fără cea mai mică negociere sau ostenceală. Eram supărată. Am rostit cu voce tare : „Da, am să mă logodesc cu tine" iar în gîndul meu am adăugat : „numai provizoriu, ca să ți-arăt eu ție și să-ți scot fumurile din cap, cînd o veni vremea !"

Acum, că-i înțeleg firea, știu că nu era înfumurat ci doar felul său de a fi, liniștit și neprefăcut. A fost tot-

deauna sincer față de mine în tot ce-a făcut și a contat pe reciprocitate din partea mea.

— Îți mulțumesc, Sybylla, asta-i tot ce vroiam. Mai vorbim altă dată. Vin la Caddagat duminica viitoare. M-ai lăsat cu gura căscată — aici a ris. N-am visat niciodată să-mi spui da atît de ușor, ca o fată obișnuită. Îmi închipuiam că o să am ceva de furcă cu tine.

Se apropiase de mine și se apleca, dînd să mă sărute. Reacția pe care am avut-o, nu mi-o pot explica și nici nu pot s-o condamn cît merită. A fost o reacție isterică — izbucnire a unui temperament surescitat, nervos și extrem de impresionabil. Probabil că mi-am simțit rănită vanitatea și că se răsculase în mine vechea pornire de a lovi cînd cineva mă atinge. M-a scos din sărite aerul calm, de proprietar, cu care Harold se apropiase de mine sau, cum ar explica profesorii de la școala de duminică, mă aflam în puterea Satanei. Cu siguranță, numai Necuratul mi-a așezat la îndemînă pe masă o cravașă. Cînd Harold s-a aplecat cu intenția să-și lipească buzele de ale mele, am ridicat la iuțeală cravașa și l-am lovit cu toată puterea drept în obraz. În clipa cînd l-a atins cravașa mi-aș fi zdrobit brațul de stîlpul ușii, să pot să-mi retrag lovitura. Dar nu se mai putea. Lăsase deja o urmă pronunțată pe pielea lui sănătoasă și arsă de soare. Mustața îi salvase buzele, dar lovitura îi atinsese nasul și obrazul stîng, îi scosese ochiul stîng din funcțiune și îi lăsase la tîmplă o tăietură adîncă, din care îi curgeau pe obraz stropi de sînge, pătîndu-i haina cea albă. O clipă i-a fulgerat în ochi o licărire de mînie și a deschis gura ; dacă de uimire, de durere sau de supărare, nu știu. A schițat un gest în direcția mea. Aproape că mă așteptam și doream cu ardoare să mă lovească. Enormitatea faptei mele mă paralizase. Cravașa mi-a căzut din mînă și am picat pe o canapea joasă din spatele meu, unde, cu coatele pe genunchi, m-am ghemuit și mi-am ascuns fața în mîini ; părul îmi cădea moale pe umeri, ajungînd pînă la podea, ca și cum ar fi vrut să-mi ascundă compătimitor umilirea. Ah, măcar dacă mi-ar fi tras Harold un toc de bătaie ! Mi-aș fi ușurat considerabil sufletul. Făcusem un lucru oribil și nedemn de o femeie lovind un

bărbat, căruia propria putere și poziție îi interziceau să-mi răspundă cu aceeași monedă. Încălcasem și propria-mi demnitate, și decența : lovisem în mod odios cu cravașa chipul unui bărbat. Și bărbatul era Harold Beecham, cel care, cu toată forța și statura lui uriașă, era atît de uimitor de blînd, care îmi tratase pînă atunci prostiile și capriciile cu toleranța amuzantă a unui ciine din rasa Newfoundland pentru zburdălniciile unui pisoi.

Ceasul bătu ora unsprezece.

— Puteai să mă respingi și mai cu binișorul. Nu mi-a trecut prin minte că o mîngîiere de la bărbatul pe care tocmai ai primit să-l iei de soț poate să-ți pară o îndrăzneală de neiertat.

Glasul lui Harold a răsunat calm, limpede și tăios, rupînd tăcerea. S-a dus în celălalt capăt al odăii și am auzit zgomot de apă.

Mă înăbușea dorința de a-i spune că nu mi se păruse o îndrăzneală, ci avusesem un moment de nebunie. Aș fi vrut să-i spun că nu știam ce mă apucase, dar nu puteam scoate o vorbă. Limba mea refuza să se miște și mă simțeam înnecîndu-mă. Din capătul celălalt al încăperii se auzea plescăit de apă și știam că trebuie să-l doară îngrozitor ochiul. O lovitură incomparabil mai ușoară m-ar fi făcut să mă zvîrcolesc toată noaptea. M-a cuprins spaima că se putea să-l fi lăsat pentru totdeauna fără vedere. Plescăitul apei încetă. Pașii lui se opriră lîngă mine. Îl simțeam că stă foarte aproape de mine, dar nu m-am mișcat.

Ah, ce liniște îngrozitoare ! De ce nu scotea o vorbă ? M-a atins ușor pe creștet.

— Lasă, Sybylla, nu-i nimic. Știu că n-ai vrut. Cred că ți-închipuiai că mutra mea neagră și tăbăcită ca o șa n-are cum să pățească nimic. Asta-i dezavantajul să fii așa o namilă păcătoasă ca mine. Hai, hopa-sus ! Așa, bravo !

M-am ridicat. Eram amețită de tot și m-aș fi prăbușit dacă nu mă ținea Harold de umeri. L-am privit speriată și am dat să-i cer iertare, dar n-am reușit.

— Doamne sfinte, fetițo, ești albă ca varul ! Sînt o brută că m-am răstit la tine.

Mi-a întins un pahar cu apă și mi l-a ținut în dreptul buzelor ; am băut.

— La naiba, nu-i nimic ! Știu că n-ai vrut să-mi faci rău. Nu-i nimic. O să-mi treacă imediat. Totdeauna mi-a plăcut și m-a amuzat stilul ăsta al tău plin de țepi. Dar că ai uitat ce ții în mînă.

O luase cît se poate de simplu și îmi găsea scuze, în termenii cei mai amabili cu putință.

— Doamne, dar nu-i cazul să te omori așa pentru un fleac. E o nimica toată. Uite, leagă-mă, te rog, cu batista și hai să ne întoarcem în casă, că trimit potera după noi.

Putea să-și fi legat și singur batista la ochi ; numai amabilitatea și tactul îl făceau să recurgă la serviciile mele. I-am acceptat cu recunoștință oferta. S-a lăsat într-un genunchi, ca să pot ajunge, și i-am legat o batistă mare albă peste zona rănită. Nu putea să mai deschidă ochiul, care-i curgea într-una, dar n-a vrut să recunoască că-l doare. Mă simțeam acum ceva mai bine, așa că ne-am întors în salonul de dans. Harold a intrat pe o ușă iar eu pe alta și m-am furișat iute într-un scaun, cu aerul că stătea de mult acolo.

În încăpere rămăsese puțină lume. Majoritatea erau plecați — unii să flirteze, alții să joace cărți. Domnișoara Beecham era dintre cei neangajați în asemenea activități. Ea a exclamat imediat :

— Doamne-dumnezeule, băiete, ce-ai pățit ?

— S-ar zice că a avut o discuție cu un vagabond bătăios — a spus mătușa Helen, zîmbind.

— A intrat în sîrma de rufe, asta a făcut — a afirmat domnișoara Augusta cu convingere, după ce a privit atent pe sub bandaj.

— Premiul întîi la ghicit, mătușă Gus ! a zis Harold rîzînd.

— Și le-am spus să strîngă sîrmele de rufe cînd au terminat cu ele. Știam eu că într-o bună zi o să se întîmple un accident !

— Poate că le-au ridicat destul de sus pentru restul lumii, a remarcat nepotul ei.

— Lasă-mă să te doftoricesc un pic, dragule !

— Nu, mulțumesc, mătușă Gus. E o nimica toată, a zis el nepăsător și chestiunea a fost abandonată.

Harold Beecham nu era omul care să invite la întrebări cu privire la persoana sa.

Văzînd că cei prezenți nu mă băgau în seamă, am șters-o pe furiș ca să mă dedau la caraghiosul meu obicei de a-mi pune singură o mie de întrebări. De ce Harold Beecham (care era un fel de sultan și putea să-și arunce batista unde voia) mă alesese din toate femeile tocmai pe mine ? Nu posedam farmece care să mă recomande, nici măcar una singură din virtuțile pretinse de bărbați femeii pe care doresc s-o ia de soție. Întîi și întîi, eram bondoacă, excentrică și rebelă, o fetișcană cu apucături de băieței, nimic altceva, și mai eram și urîtă pe deasupra — defect capital. Și atunci, de ce mi-a propus să ne căsătorim ? Să fi fost pur și simplu o toană ? Oare chiar era sincer ?

Noaptea era blîndă și întunecoasă ; după ce stătusem o vreme în întuneric am început să discern tufișurile ale căror siluete se conturau vag contra luminii. Înăuntru a răsunat din nou muzică. Am auzit pași apropiindu-se pe alcea cu pietriș dintre flori și Harold m-a strigat încetișor pe nume. I-am răspuns.

— Vino, mi-a spus el, hai să dansăm ; vrei să fii perechea mea ?

Am dansat, apoi au urmat cîntece și jocuri de societate și abia la orele mici ne-am spus cu toții, veseli, noapte bună și ne-am retras la odihnă. Mătușa Helen a aținit în scurtă vreme ; eu însă am rămas trează, ascultînd chemarea dulce și îndepărtată a păsărilor *monopoke* din tufișurile de dincolo de grajduri.

Capitolul douăzeci și unu

IAR NU MĂ PORT CA O DOAMNĂ

Joe Archer fusese desemnat să se ducă a doua zi acasă. Conducîndu-ne, la plecare, amfitrionul nostru — cu ochiul încă bandajat — a profitat de ocazie să-mi șoptească intenția lui de a veni duminica următoare la Caddagat.

De cum a început după-amiaza zilei cu pricina, mi-am luat o carte, am ieșit la drum și am mers pînă ceva mai încolo, unde m-am cățărat într-o salcie cu ramuri groase și m-am pus să-l aștept.

N-a mai trecut mult și a apărut și el, călărind elegant la pas mărunt. Cum stăteam în copac, el nu m-a văzut dar calul da, și oprindu-se brusc din mers, a nechezat furios și s-a opintit înapoi. Harold i-a dat pinteni iar el s-a ridicat nărăvaș în două picioare. M-a zărit atunci Harold și a strigat:

— Știi ce, nu-l mai speria că mă azvîrle cu șa cu tot cît colo ! N-are chingă nici la spate, nici pe piept.

— Și de ce n-are, mă rog ? Ține-te bine ! Îmi place cum arăți cînd ți se poartă așa calul.

Descălecase între timp și aruncase frîul după un stîlp de la gard.

— Am venit doar cu o singură chingă, și aia nu prea strînsă, fiindcă e tare cald ; și era cît pe-aci s-o iau din loc, cu șa cu tot. Puteai să mă omori, a zis poznaș.

— Făceam avere, dacă izbuteam, i-am răspuns.

— Cum vine asta ? Da' știu că-mi faci complimente !

— Dacă reuşeam să-ţi fac de petrecanie, toată lume s-ar fi întrecut să mă angajeze ca mare exterminato de buruieni şi insecte primejdioase, i-am răspuns.

I-am oferit să vină să ia loc alături de mine şi ac ceptînd invitaţia, cu un salt agil a fost sus într-o clipă Era loc berechet pentru amîndoi pe crengile ospitalier ale bătrînei sălcii.

După ce s-a instalat, tovarăşul meu a spus :

— Gata, Syb, îţi stau la dispoziţie. Poţi să deschiz focul. Dar stai o clipă ! Am ceva pentru tine şi sper să-ţ placă.

În timp ce se căuta prin buzunare, am băgat de seamă că ochiul i se vindecase de tot, deşi mai avea încă sem nul pe obraz. Mi-a înmînat o cutiuţă mititică de maro chin care, odată deschisă, a dat la iveală un inel preţios Mă pricep la preţuri cît s-ar pricepe o curcă. Inelul acela putea să coste treizeci de lire sau poate chiar cincizeci de guinee. habar n-am. Era foarte greu, cu un diaman mare sprijinit din amîndouă părţile de cîte un safir, şi cu multe pietricele mici împrejur.

— Stai să văd dacă ţi-e bun, a zis el, luîndu-mi mîna, dar eu mi-am retras-o.

— Nu, să nu mi-l pui în deget ! Ar însemna că ne logodim definitiv.

— Şi nu asta vrem ? a zis el pe un ton mirat.

— Nu chiar imediat, asta vroiam să-ţi spun. O să ne logodim de probă, trei luni, să vedem cum ne împăcăm. După aceea, dacă reuşim să ne înţelegem binişor, o să ne logodim de-a-devăratelea, pînă atunci nu vom fi de cît ca mai înainte.

— Şi eu ce să fac în timpul ăsta ? m-a întrebat el, zîmbind în colţul gurii.

— Cum ce să faci ? Să faci ce făceai de obicei, ce vorbă-i asta ? Dar să nu cumva să te prind că-mi acorzi vreo atenţie specială, că am terminat cu tine pe loc !

— Şi de ce, mă rog ?

— N-are rost să ne facem de ris ; poate că ne mai răzgîndim.

— Foarte bine, fie ! a zis rîzînd. Ar fi trebuit să-mi închipui că ai să vrei altfel decît toate fetele. Dar inelul

al să-l porți, nu-i așa ? Lasă-mă să ți-l pun în deget.

— Ba nu. N-am să te las să mă atingi nici cu un deget pînă nu trec cele trei luni. Atunci abia, dacă ne hotărîm definitiv, îți dau voie să mi-l pui ; dar pînă atunci, să nu care cumva să te dai de gol că sîntem înțeleși între noi. Dă-mi-l și-ți promit să-l port din cînd în cînd.

Mi l-a înmînat din nou și l-am încercat pe deget. Mi-era puțin cam mare. Harold l-a luat și a încercat să și-l pună el. Nu-i intra decît pe vîrful degetului mic. Am rîs din toată inima de disproporția între mîinile noastre.

— Sînt de acord să facem tîrgul pe care-l propui, a spus el. Dar oricum ești logodită cu mine în toată regula.

— Da, dar cu condițiile astea. Așa n-o să fie nici o nenorocire dacă ne certăm. Putem să ne și despărțim și n-o să fie cu supărare.

La sugestia mea că ar cam fi timpul să mergem acasă s-a dat iute jos, agățîndu-se de o cracă, și s-a întors către mine să mă ajute. Cînd nu era nimeni prin preajmă, puteam să cobor de acolo fără nici o dificultate, dar acum nu-mi prea venea la îndemînă.

— Trage calul dedesubt, să cobor întîi pe spinarea lui și de acolo binișor jos, i-am spus.

— Nici vorbă ! Nu rabdă Warrigal chestii de-astea. Eu nu-s bun ? Nu cred că m-ai dobori cu greutatea-ți, a răspuns el, lăsîndu-se pe vine, iar eu i-am pus un picior pe umăr și de acolo m-am dat ușurel jos.

Cînd plecasem în după-amiaza aceea de acasă, unul din ciini se luase după mine și cînd m-am urcat în salcie, el s-a apucat să se distreze fugărind șopîrle pe malul gîrlei. A încolțit-o pe una și s-a pus să latre cu furie la locul unde aceasta își găsise refugiu. Schelălăitul o deranjase pe bunica mea, care făcea lectură pe verandă, și ea pornise încoace, la adăpostul unei umbrele uriașe, să vadă ce-i cu gălăgia aceea ; ghinionul a făcut să pice exact în secunda cînd mă aflam pe spinarea lui Harold Beecham. Bunica dăduse frecvent semne de supărare pentru „purtările mele de haimana", cum le zicea, dar așa de rău înfuriată n-o mai văzusem pînă atunci. În-

chizîndu-şi umbrela, a îndreptat-o ameninţător către mine, zicînd :

— Ruşine, să-ţi fie, ruşine ! Ai să dai pînă la urmă de bucluc, haimana nerușinată ce eşti ! Las' că-i scriu eu maică-ti cum te porţi. Treci imediat acasă, dudule şi drept la tine în cameră să te vîri şi să nu îndrăzneşti să mănînci ceva pînă mîine. Să faci bine să ajunezi şi să te rogi la Dumnezeu să-ţi dea minte ! Nu ştiu de unde mi-ai ieşit aşa fîşneaţă. Cu maică-ta şi cu mătuşă-ta n-am avut nici o dată bătaie de cap în privinţa asta.

M-a îmbrîncit mînioasă iar eu m-am întors şi am luat-o la picior spre casă, fără să zic o vorbă şi fără să arunc nici o privire în urmă. În timp ce mă îndepărtam o auzeam pe bunica cum mă ocăra şi pe Harold contrazicînd-o calm şi hotărît.

De cînd mă ştiam, nici o pedeapsă de nici un soi nu-şi făcuse efectul asupra mea. Dar bunica, săraca, îşi respecta şi ea principiile punîndu-mă la canon, aşa că m-am ferecat la mine în cameră, cum îmi poruncise, cu inima plină de înţelegere pentru ea. Îmi venea să mor de ruşine. Oare eram într-adevăr nerușinată şi îndrăzneaţă faţă de bărbaţi, cum mă acuza că sînt ? Asta era chiar ultima necuviinţă pe care aş fi comis-o cu intenţie. Cînd am de-a face cu bărbaţii nu ţin niciodată seama că neînsemnata diferenţă de sex ajunge să ridice un zid uriaş între noi. Nu-mi intră în cap şi pace că există diferenţă între sexe şi mi se pare la fel de uşor să mă împrietenesc cu un bărbat, cum aş face-o cu o fată ; la rîndul lor, bărbaţii s-au arătat totdeauna drăguţi şi m-au tratat în acelaşi fel.

Cînd s-a întors din plimbare, bunica a venit la mine în cameră şi mi-a adus nişte culegeri de predici, oferindu-mi favoarea să mă repună în drepturi printre cei ai casei dacă recunosc că am greşit şi îmi cer iertare.

— Bunicuţo, nu pot să-mi cer iertare şi să promit că mă voi îndrepta pe viitor, fiindcă nu mă mustră conştiinţa nici un pic. N-am avut deloc intenţia să fac ceva rău — nici măcar să încalc bunele maniere. Dar că te-am necăjit, îmi pare rău, i-am spus.

— Nenorocirea nu e că m-ai necăjit pe mine. Că nu te căiești în inima ta, asta mă umple de spaimă în privința viitorului tău. Ai să rămîi aici în cameră și ai să meditezi la asta ! Singurul lucru care te mai salvează e că măcar nu te prefaci, dacă nu te căiești chiar deloc.

Și scumpa mea bătrînică plecă, dînd mîhnită din cap.

După-amiaza s-a scurs repede, dat fiind că am recurs la raftul cu cărți ca să-mi treacă timpul și mai aveam de admirat și inelul acela superb.

I-am auzit intrînd în casă pentru a lua ceaiul și credeam că Harold plecase, cînd îl aud pe unchiul că i se adresează :

— Mi-a spus Joe Archer că te-ai lovit de sîrma de întins rufe în seara de după curse și de atunci nu mai avem pic de liniște cu mama. Avem acum niște prăjini de rufe înalte de-o sută de picioare. Cine nu știe, zice că avem o linie de telegraf pînă-n cer la Sfîntul Petru.

Mă întrebam în sinea mea ce-o zice Harold că cea pe care și-o alesese drept viitoare soție e pusă la popreală ca „nerușinată". Situația mă amuza peste poate.

Pe la nouă mi-a bătut în fereastă și a zis :

— Nu te necăji prea tare, Syb. Am încercat să te scot dar n-a fost chip. Bătrînii ăștia sînt tare încuiați cîteodată. Le trece lor pînă mîine, să vezi.

Nu i-am răspuns ; a trecut mai departe, cu pasul lui ferm și măsurat și numaidecît am auzit tropotul calului său pierzîndu-se în noapte și ușile închizîndu-se și zăvorîndu-se în jur, căci toată casa se pregătea de culcare.

În următoarele două săptămîni l-am văzut pe Harold de o mulțime de ori la meciuri de cricket, la vînători de iepuri și alte asemenea ocazii, dar nu m-a prea băgat în seamă. Am flirtat și m-am zbenguit cu ceilalți amici ai mei, dar n-a dat semne că-i pasă. Nu mi se părea un îndrăgostit înfocat sau gelos. Era rezervat și rece într-un fel atît de enervant, că abia așteptam să treacă cele trei luni și să termin cu el, căci ajunsesem la concluzia că era incapabil de vreo emoție sau de vreo pasiune.

Capitolul douăzeci și doi

DULCEA VÎRSTĂ DE ȘAPTESPREZECE ANI

A sosit și ziua de luni — sfîrșitul lui noiembrie și totodată ziua mea de naștere — pe care am sărbătorit-o într-un fel care mi-a plăcut nespus.

Era vremea numărătorii anuale a vitelor la Cummabella — o fermă pentru creșterea vitelor aflată la șaptesprezece mile est de Caddagat — și toți oamenii noștri erau duși acolo. Ni se trimisese vorbă că dintre animalele adunate acolo un număr considerabil erau marcate cu semnul familiei Bossier, așa încît, duminică după-amiază, pornise într-acolo și unchiul Jay-Jay, ca să fie de față la selecția finală de luni dimineață.

Asta ne-a lăsat fără picior de bărbat, căci Frank Hawden, care avea mîna scrîntită, urma să stea la Gool-Gool cîteva săptămîni, pînă se făcea bun de muncă la loc.

Nici o oră nu era de cînd plecase unchiul, cînd a apărut un oier să ne anunțe că a doua zi urma să treacă prin părțile noastre o turmă de douăzeci de mii de oi. Iarba era prețioasă. Nu era cazul să fie lăsate oile să se întindă și să pască după cum le venea chef ciobanilor care le însoțeau. Nu era nici un singur om acasă ; bunica se dădea de ceasul morții, așa că mi-am oferit eu serviciile. La început nici n-a vrut să audă de așa ceva, însă pînă la urmă a consimțit. După ce mi s-a prescris în repetate rînduri să mă port cu fermitatea cuvenită, am pornit luni dis-de-dimineață. Eram echipată cu o bluză răco-

roasă, o fustă de călărie din olandă și o pălărie mare de pai ; călăream pe un cal murg și vînjos și mă escorta un superb cîine ciobănesc iar în mînă duceam un bici lung și greu. Plesneam din bici de mama focului în vreme ce galopam mărunt, uitînd cu totul să fiu rezervată și să mă port cum se cuvine. Imediat am dat și peste oile care tocmai porneau în drumeție, conduse de un negru pe care l-am întrebat cine e șeful. Mi-a indicat un bărbat care mîna oile din urmă purtînd o pălărie de paie cît roata carului. Mi-am croit drum printre oi în direcția lui și l-am întrebat dacă el răspunde de ele. Mi-a răspuns afirmativ și atunci l-am informat că sînt nepoata domnului Bossier, și că, deoarece oamenii noștri sînt ocupați în altă parte, voi supraveghea cu turma, pînă trece de pămîntul nostru.

— În regulă, domnișoară. Am să caut să nu vă dăm bătaie de cap — mi-a răspuns el, ridicîndu-și politicos pălăria, în timp ce pe obraz îi juca un zîmbet.

S-a dus către oamenii lui și le-a strigat să țină oile strict între hotare și să aibă grijă cum merg.

— Am înțeles, șefule ! — i-au răspuns aceștia. Iar el s-a întors lîngă mine, mi-a spus că îl cheamă George Ledwood și a spus cîte ceva despre seceta grozavă și alte lucruri, în vreme ce călăream amîndoi pe partea umbrită și ferindu-ne din bătaia prafului. I-am pus întrebări de genul : de unde veneau oile ? unde se duceau ? de cîtă vreme erau pe drum ? Iar după ce am epuizat întrebările potrivite, ne-am pus pe discutat din răsputeri, fără nici o opreliște. L-am ascultat cu interes povestind despre săptămîni și săptămîni petrecute sub cerul liber la traversarea ținuturilor înțelenite dinspre mare, a hățișurilor de *mulga* și de sălcii *myall*, despre întîlniri cu negrii din Queensland ; am avut parte de o descriere plastică a unei greve printre specialiștii în tunsul oilor pe vremea cînd naratorul era capul comitetului acestora, prin partea de dincolo de Bourke. După cum vorbea, s-ar fi zis că e om școlit și civilizat — cum sînt deseori cei care conduc turme de oi. Și atunci, de ce era pe drumuri ? Am decis că trebuia să fie un fel de pierde-vară fiindcă avea aerul acela cuceritor și simpatic al unui încurcă-lume.

La amiază —o amiază frumoasă, arzătoare şi plină de praf — am poposit să prînzim, la o milă de Caddagat. Aş fi putut foarte bine să dau o fugă pînă acasă dar am preferat să mă distrez luînd masa cu oierii. Oamenii au pus apa la fiert şi au făcut ceaiul, pe care l-am băut din căni de tablă, cu peşte conservat şi pîine nedospită pe farfurii de tablă în completarea meniului, domnul Ledwood şi cu mine la oarecare distanţă de ceilalţi. Ceaiul fiert în gamelă la foc de mărăcini are o aromă delicioasă şi mi-a plăcut enorm prînzul luat de ziua mea. Lăsîndu-l pe bucătar să strîngă lucrurile şi să le pună în facton, ne-am văzut mai departe de drum, legănîndu-ne agale pe cai şi mestecînd din mers frunze de eucalipt.

Cînd ultima dintre oi a ieşit de pe teritoriul Caddagat-ului era aproape ora două.

Domnul Ledwood şi cu mine ne-am strîns mîna la despărţire, exprimîndu-ne amîndoi dorinţa de a ne reîntîlni într-o zi.

M-am întors şi am luat-o spre casă. Am privit înapoi şi l-am văzut pe oier uitîndu-se după mine. I-am făcut cu mîna, şi-a ridicat pălăria şi a surîs, arătîndu-şi toţi dinţii, într-o sclipire albă pe fondul obrazului său ars de soare. I-am trimis o bezea ; mi-a făcut o plecăciune adîncă ; mi-a fluierat ciinele ; acesta a renunţat să mai alerge în urma oilor care abia se tîrau ; am galopat iute pînă acasă şi am descălecat în dreptul porţii din faţă la ora 2.30 d.a. — eram frîntă de oboseală, năduşită toată şi plină de praf.

Bunica a apărut să mă chestioneze cu privire la sexul, vîrsta, condiţia şi rasa oilor, care le era destinaţia, dacă erau în căutare de păşune sau erau de vînzare, dacă se risipiseră şi dacă mîncaseră multă iarbă şi dacă oamenii se purtaseră cuviincios.

După ce a fost informată satisfăcător asupra tuturor acestor puncte, m-a poftit să îmbuc ceva, să fac baie şi să mă schimb şi mi-a dat liber pînă seara.

Părul mi-era cenuşiu de atîta praf, aşa că m-am îmbăiat, m-am gătit cu o rochie albă şi răcoroasă şi, trîntindu-mă într-un balansoar de pe verandă, mi-am răsfirat pe spătarul acestuia pletele, să se usuce. Aveam în poală

cărți de Gordon, Kendall și Lawson dar îmi era prea bine ca să mă uit pînă și la ele, cele mai credincioase prietene și tovarășe. M-am lăsat pur și simplu invadată de bucuria de a trăi. Cum mai scăpărau și cum mai jucau pe drum razele soarelui ! Iar frunzele eucaliptilor pitici străluceau ca mii de nestemate. Deasupra colinei din zare se rotea un nor alb — știam că sînt papagali *cockatoo*. Au venit tot mai aproape, pînă am început să le aud ciriitul strident. Termometrul din perete rămînea neclintit la 104 grade Fahrenheit, în ciuda umbrei dese pe care o aruncau asupra verandei frunzișului plantelor urcătoare, tufișurile și copacii. Gîlgîitul pîrîului, mireasma grădinii înțesate de flori și trop-trop-ul unui cal priponit în livadă care se chinuia să scape de muște îmi îmbătau simțurile. Căldura era un deliciu. Vara e un dar dumnezeiesc — îmi ziceam — viața e o încîntare !

Degetele fine ale mătușii Helen se străvedeau ca niște podoabe prin frumoasa croșetătură — fantezii la care lucra de zor. În grădină, fluturi colorați se întreceau în zbor și mii de albine zumzăiau domol printre flori. Am închis ochii ; îmi simțeam întreaga ființă impregnată de frumusețea din jur.

Auzeam scîrțiind pe hîrtie tocul cu care bunica scria pe o masă de lîngă mine, o listă de cumpărături pentru Crăciun.

— Helen, eu zic că vreo sută de livre de stafide ajung.

— Da, și eu cred.

— Șapte duzini de iarzi de pînză nealbită, o fi destul ?

— Da, berechet.

— Ce serviciu de ceai ai comandat ?

— Numărul doi.

— Mai aveți nevoie de altceva, tu sau Sybylla ?

— Da : mănuși, umbrele de soare și niște cărți.

— Cărți ? Se pot lua de la Hordern's ?

— Da.

Vocea bunicii mi s-a stins din auz, iar gîndurile mi-au fugit la unchiul Jay-Jay. Promisese să vină acasă devreme ca să fie la masa festivă de ziua mea și știam precis că are un cadou pentru mine. Oare ce-o fi ? Ceva fru-

mos ! Aproape sigur că o să mai vină cu cineva de la Cummabella şi o să ne distrăm pe cinste jucînd jocuri de societate. N-aveam decît şaptesprezece ani, doar şaptesprezece şi îmi stătea înainte o viaţă lungă, lungă de plăceri şi distracţii. Ah, bine mai era să trăieşti ! Ce minunată era lumea care mă ţinea în sinul ei ! Şi mă simţeam atît de sigură pe ea ! Era ca o portocală : numai s-o storci şi iţi dă sevă dulce cît vrei. Rîul suna în depărtare, razele soarelui scăpărau şi dansau, vocea bunicii îmi murmura blînd la ureche, papagalii piuiau deasupra casei şi se îndepărtau în zbor spre apus. Dumnezeiesc lucru mai e vara şi viaţa e o bucurie, mi-am spus iar. Bucurie ! Bucurie !

Bucurie era şi în larma stolului de papagali roşu-cuverde care s-au năpustit o clipă asupra tufei de trandafiri de la poartă şi pe urmă au zbughit-o iar mai departe, în văzduhul văratic.

Era bucurie în strălucirea soarelui şi în bîzîitul monoton al albinelor, îmi sălta inima de bucurie. Hei ! Hei ! O gaiţă îşi striga şi ea bucuria cocoţată pe firul de telegraf de pe marginea drumului. Hei-Hei ! Hei, vara e un vis încîntător şi viaţa e o bucurie ! — mi-am zis eu, în inima mea. O ţineam una şi bună, dar vai ! măsuram astfel o fericire ce îngăduia oricîte repetiţii.

Murmurul răcoros al apei se făcea tot mai îndepărtat, am simţit cum îmi alunecă şi îmi cad jos din poală cărţile de poezii — dar prea eram fericită ca să-mi pese de ele, prea fericită ca să am nevoie de consolarea lor pe care mai înainte o căutam atît de des cu mare nesaţ. Tinereţe ! Bucurie ! Căldură !

Clinchetul portiţei de la grădină, uitate deschisă, m-a deşteptat dintr-o aţipeală plăcută. Bunica nu mai era pe verandă, iar pe masa la care stătea adineauri scriind, mătuşa Helen aşeza în vaze trandafiri *La France* şi frunze de ferigi *Pletele fecioarei*. Dinspre sufragerie veneau clinchete ispititoare, anunţînd că au loc pregătiri intense pentru ceaiul festiv de ziua mea. Înclinaţia razelor aurii de soare, din capătul îndepărtat al verandei mă anunţa că umbrele înserării, ciştigă teren şi că ultimul ceas al după-amiezii se îndreaptă în goană spre apus. Constatînd

acest lucru, am îndreptat cît ai clipi plasa de ţînţari pe care mi-o aşternuse cineva — mătuşica, probabil — pe faţă, să mă apere de muşte şi m-am făcut că dorm mai departe. După cum îi răsunau paşii pe aleea cu pietriş din grădină, am ştiut că unul din indivizii care se apropiau era Harold Beecham.

— Bună ziua, doamnă Bell. Vă rog să-mi permiteţi să vi-l prezint pe amicul meu Archie Goodchum. Doamnă Bell, domnule Goodchum ! Teribilă căldură a fost şi azi, nu-i aşa ? A trecut de o sută de grade la umbră. Groaznic de cald !

Mătuşa Helen i-a zîmbit celui ce-i fusese prezentat şi i-a invitat pe oaspeţi să ia loc, spunînd :

— Harry, ai ceva ochi de artist ? Dacă da, poţi să-mi dai o mînă de ajutor să aranjez florile astea. Şi domnul Goodchum, dacă se simte înclinat.

Harold i-a acceptat propunerea şi a întrebat :

— Dar ce se întîmplă cu nepoata dumneavoastră ? E prima oară cînd o văd că tace.

— Da, e o gălăgioasă mică, ne întoarce casa pe dos, nu alta, dar azi e cam obosită, a supravegheat trecerea oilor.

— Crezi că ar fi o glumă bună să iau ceva şi s-o gîdil ? a întrebat Goodchum.

— Hai, gîdil-o ! a zis Harold. Dar păzea, cît o vezi de mică, e iute ca focul. Imediat îi sare mustarul.

— Atunci, poate se supără.

— Nu se supără ea, a intervenit mătuşa. O să-i placă la nebunie, parcă văd.

Ţineam ochii mijiţi, pe sub plasă, aşa că l-am văzut apropiindu-se tiptil, cu un trandafir în mînă. Cum sînt extrem de sensibilă la gîdilat, nici nu m-a atins bine după ureche, că am şi sărit din scaun cît colo, descumpănindu-mi călăul.

Era un tînăr plăcut la înfăţişare, de vreo douăzeci de ani, al cărui chip mi se părea foarte familiar.

Mi-a zîmbit cu atîta simpatie că i-am răspuns în acelaşi fel, iar el mi-a întins mîna exclamînd : „În fine !"

Ceilalţi ne priveau surprinşi, iar Harold a remarcat cu suspiciune :

— Spuneai că n-o cunoşti pe domnişoara Melvyn, dar văd că nu-s necesare prezentările.

— O, ba da, sînt, a ciripit domnul Goodchum. N-am cea mai mică idee cum se numeşte domnişoara !

— Cum aşa, nu vă cunoaşteţi ? ! l-a repezit Harold ; iar bunica, apărută şi ea în decursul acestei scene, a întrebat severă ce-s giumbuşlucurile astea, dacă nu ne cunoaştem.

Domnul Goodchum s-a grăbit să-i dea explicaţii.

— Am văzut-o de mai multe ori pe domnişoara la banca unde lucrez şi am avut norocul să-i pot fi de folos odată, într-o zi cînd mergeam cu bicicleta. Dumneaei i se rupseseră hamurile, adică hamurile de la calul pe care îl mînă dumneaei, şi eu i-am venit în ajutor, cu briceagul pe care-l aveam şi cu nişte sîrmă, dovedind aşadar că sînt şi eu bun la ceva, chiar dacă nu-s chiar o podoabă. După aceea m-am străduit din răsputeri să aflu cine era, dar toate investigaţiile mele au rămas fără rezultat. Nici nu-mi trecea prin minte cine putea fi domnişoara Melvyn, cînd m-a întrebat Harry dacă nu cumva o cunosc, fiindcă e de la Goulburn.

— Foarte romantic, a spus zîmbind mătuşa Helen ; iar eu m-am simţit cuprinsă de o imensă recunoştinţă că domnul Goodchum nu reuşise pînă acum să mă descopere în chip de domnişoara Melvyn, nepoata doamnei Bossier de la Caddagat şi mare prietenă cu sus-pusa familie Beecham de la Five-Bob Downs. La Goulburn nu eram decît fiica lui Dick Melvyn, un amărît de fermier la pămînt cu banii, cunoscut ca un cal breaz datorită chiolhanurilor pe care le trăgea prin cele mai ordinare crîşme din tîrg.

Domnul Goodchum ne-a relatat că se afla pentru prima dată la ţară şi că îi plăcea nemaipomenit de mult. A mai menţionat şi faptul că era nerăbdător să colinde vilcelele din jurul Caddagat-ului, care erau, auzise, renumite pentru frumuseţea tufelor de ferigă. În consecinţă, mătuşa Helen a propus să facem o plimbare în direcţia uneia dintre acestea şi a dispărut o clipă să vadă de ceva înainte de plecare. În timpul cît o aşteptam să se întoarcă, Harry a spus, din întîmplare, că era ziua mea de naştere iar domnul Goodchum mi-a făcut urările cuvenite, zicînd ;

— Fără îndoială, la vîrsta dumneavoastră e îngăduit să vă întreb cîți ani împliniți astăzi.

— Șaptesprezece.

— Vai, vai ! „Am șaptesprezece anișori și de nimeni n-am fost sărutată" ; dar îmi închipui că n-ar fi adevărat să spuneți așa ceva, domnișoară Melvyn.

— Ba da, ar fi.

— Atunci, n-o să mai fie multă vreme de-acum încolo, a zis el făcînd o mișcare elocventă în direcția mea.

Am luat-o la fugă, el după mine, și bunica a apărut iar dinspre sufragerie exact la timp ca să mă vadă trîntindu-i zdravăn în nas urmăritorului meu portița grădinii.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce-i cu fata asta ? am auzit-o întrebînd.

Și totuși domnul Goodchum nu și-a pus în aplicare amenințarea ; în loc de așa ceva, am pășit cuviincios alături în direcția celor mai apropiate ferigi, în vreme ce Harold și mătușa Helen veneau după noi, cea din urmă aducîndu-mi o bonetă de soare.

După ce urcasem o bucată pe firul văii mătușa Helen ne-a strigat că ea și cu Harold stau să-și tragă sufletul cîtă vreme voi face onorurile grotei cu ferigi însoțitorului meu.

Ne-am depărtat pînă cînd nu i-am mai zărit deloc pe ceilalți.

— Ce-ai zice să ne scriem numele pe un eucalipt, că au o coajă așa moale și frumoasă ? a zis funcționarul de bancă ; iar eu i-am încurajat planul.

— Am să fac o alegorie, mi-a atras el atenția, punîndu-se pe treabă.

Era foarte dibaci la mînuirea briceagului și cît ai clipi săpase literele SPM și ASG, încercuind inițialele cu un inel și două inimi înlănțuite.

— Așa mai zic și eu, a remarcat ; și întorcîndu-se către mine : Aoleu, faci insolație ; ia, te rog, pălăria mea.

Eu m-am împotrivit, el a insistat și am căzut de acord cu condiția să mă lase să-i leg batista pe creștet. Eram cu pălăria lui pe cap și îi înnodam sub bărbie colțurile unei batiste mari de mătase, cînd trosnetul unei crengi

m-a făcut să-mi ridic ochii şi să-l văd pe Harold Beecham privindu-mă cu o expresie care m-a făcut să tresar.

— M-a trimis mătuşa ta cu boneta — a zis, opintindu-se.

— N-ai decît s-o porţi tu, eu am înaintat în grad, i-am spus insolentă, ridicîndu-mi pălăria şi făcînd o plecăciune. N-a rîs, cum făcea de obicei de năzdrăvăniile mele, ci s-a încruntat, întunecîndu-se la faţă.

— Ne-am scris numele, adică eu le-am scris — i-a atras atenţia Goodchum.

Harold mi-a azvîrlit pe jos boneta de soare şi a zis răspicat :

— Hai, Goodchum, plecăm !

— Vai, nu plecaţi, domnule Beecham. Credeam că aţi venit special pentru ceaiul de ziua mea. Mătuşica a făcut un tort nemaipomenit. Trebuie să rămîneţi. Nici prin cap nu ne-a trecut că s-ar putea să nu staţi cu noi

— M-am răzgîndit — a răspuns el, luînd-o la picior într-aşa viteză, că abia ne puteam ţine după el.

Cînd ne-am reluat propriile acoperăminte craniene, Goodchum mi-a şoptit :

— Cred că l-a pişcat vreo termită. Hai să-l întrebăm !

Cînd am ajuns acasă am descoperit că mai sosiseră şi alţi musafiri, în persoana tînărului domn Goodjay din Cummabella, a surorii sale, a guvernantei acesteia şi a doi *jackeroo*. Şedeam cu toţii pe verandă, iar unchiul Jay-Jay — numai în cămaşă — tocmai apărea din sufragerie cu o jumătate de duzină de sticle pline cu bere de casă în braţe. Trîntindu-le jos pe podea, a mai scos vreo două flacoane din buzunarele de la cămaşă, zicînd :

— Cine e pentru o duşcă de bere ? Cred că sînteţi cu toţii dispuşi să trageţi o înghiţitură. Harry, ia, că îţi prinde bine ; nu s-ar zice că te-a bine-dispus arşiţa. Hai, să trăieşti Archie ! Uite unde ai ajuns ! Ia trage-i o duşcă dintr-o sticlă de-asta. Douăzeci de cîrciumi să fi fost pe drum, le-aş fi golit pe toate astăzi. În viaţa mea nu mi-a fost aşa pîrdalnică de sete.

— Pentru Dumnezeu, Julius ! a exclamat bunica, văzîndu-l că oferă guvernantei o cană mare de bere. Nu poate domnişoara Craddock să bea din halba aia uriaşă.

— Cui nu-i plac halbele mele, n-are decît să-şi aducă de acasă, a zis uriciosul de unchi-miu, căci grozav se pricepea să facă pe măscăriciul, cînd avea el chef.

Am fost trimisă după pahare şi, după ce s-au golit sticlele, unchiul a propus să facem întîi o partidă de tenis, cît mai era lumină, şi să lăsăm ceaiul la urmă. Propunerea fiind aprobată cu urale, ne-am îndreptat spre terenul de tenis. Harold a venit şi el — părea că-şi schimbase intenţia de a pleca imediat acasă.

În livadă erau căpşuni şi nişte cireşi mai tîrzielnice, aşa că unchiul mi-a poruncit să aduc cîteva. Am făcut rost de un coş şi am dat să-l ascult cu dragă inimă. Domnul Goodchum s-a oferit să mă însoţească, dar Harold i-a luat-o înainte spunînd că merge el cu mine atît de grav şi de hotărît, că Goodchum mi-a făcut obraznic cu ochiul, zicînd mucalit : „Priviţi cum înfruntă eroul pîrjolul şi-n mina aprinsă coboară !"

Capitolul douăzeci şi trei

AH, O ORĂ DE IUBIRE-I CÎT UN SECOL DE RESPECT

Mergeam fără să scoatem o vorbă, iar Harold nu se oferise să-mi ducă coşuleţul. Nu îndrăzneam să ridic ochii din pămînt fiindcă ceva îmi spunea în clipa aceea că n-are cum să fie prea simpatică faţa vlăjganului de lîngă mine. Îmi tot răsuceam pe deget inelul pe care mi-l dăduse. Mi-l puneam cîteodată, avînd grijă să-l port cu pietrele întoarse înăuntru, ca să nu poată fi deosebit de cele două-trei pe care mi le împrumutase mătuşa Helen, spunîndu-mi că n-aveam decît să le port cît stau la Caddagat, dacă îmi făcea plăcere.

Livada de la Caddagat măsura şase acri şi cum ocupa o fîşie îngustă de teren îngrădit, iar cireşii creşteau tocmai la capătul celălalt, ne-a trebuit o vreme să ajungem la ei. Eu o luasem înainte, conducîndu-l către ţinta noastră — un colţ izolat unde viţa de vie se urca pe smochini, iar vîrfurile tufelor de agrişe atingeau crengile de jos ale cireşilor. Lupinii cu flori albastre şi galbene ajungeau pînă la genunchi iar printre ei creşteau căpşuni sălbăticite. Nici unul din noi nu scosese vreun sunet şi eu nu-i azvîrlisem însoţitorului meu nici măcar o privire. M-am oprit. S-a repezit şi m-a apucat de încheietura mîinii, făcîndu-mă să scap coşul care s-a rostogolit cît colo. I-am privit chipul aprins de patimă şi parcă mai întunecat de cum era, atît de felul lui cît şi din pricina soarelui, de la gîtul viguros care ieşea din gulerul moale, răsfrînt cu eleganţă

și pînă acolo unde părul negru și țepos, umed de transpirație, îi cădea pe fruntea înaltă.

— Vă rog să-mi dați drumul, domnule ! am zis laconic, încercînd să mă eliberez din strînsoare, dar la fel de bine puteam să mă zbat să scap din gura unui leu.

— Dați-mi drumul ! am repetat.

Ca răspuns, m-a apucat și mai zdravăn : m-a prins de deasupra cotului cu o mînă, iar cu cealaltă m-a strîns așa tare de umăr, încît am simțit cum prin bluza subțire degetele lui puternice îmi stîlcesc rău carnea, că într-o împrejurare mai calmă m-aș fi zvîrcolit și aș fi țipat de durere.

— Cum îndrăznești să pui mîna pe mine !

M-a tras atît de aproape de el că prin cămașa subțire — tot ce purta în partea de sus — îi puteam simți dogoarea corpului și inima bătîndu-i nebunește.

În sfîrșit ! În sfîrșit ! Îl trezisem la viață pe uriașul cel calm și tăcut. După multe strădanii zadarnice, aveam în sfîrșit parte de un pic de adevărată iubire, pasiune, sau cum vreți să-i spuneți — simțeam ceva cald și impetuos și minunat de viu, cea mai electrizantă și mai delicioasă senzație pe care o cunoscusem vreodată.

Eram profund încîntată de situație, dar n-am lăsat să se vadă acest lucru. A mai trecut un minut-două și el tot nu zicea nimic.

— Te-aș ruga, domnule Beecham, să fii amabil și să te explici. Cum îndrăznești să pui mîna pe mine ?

— Să mă explic ? mai mult a șuierat el decît a rostit, pe un ton de furie îndîrjită. Pe tine o să te fac să-mi explici și fac cu tine ce poftesc ! O să pun mîna pe tine cît vreau eu. O să te azvîrl peste gard dacă nu-mi explici cum se cuvine.

— Și ce anume aș putea să vă explic ?

— Să-mi explici de ce te porți așa cu alți bărbați. Cum îndrăznești să le accepți atențiile și să fii așa prietenoasă cu ei !

— Cum îndrăzniți să-mi vorbiți în felul acesta ! Îmi rezerv dreptul de a mă comporta cum poftesc și fără să vă cer permisiunea.

— N-am de gînd să rabd să se poarte așa o fată care poartă inelul meu de logodnă. Cred că am tot dreptul să mă plîng, fiindcă aș putea să găsesc o sumedenie de femei superbe care să vrea să-l poarte și să se poarte cum trebuie, a zis el amenințător.

Am scuturat sfidătoare din cap, spunîndu-i :

— Dați-mi puțin drumul și o să vă explic cum stau lucrurile, domnule Beecham, ca să fim amîndoi satisfăcuți.

M-a eliberat din strînsoare, iar eu m-am dus vreo doi pași mai încolo, mi-am scos din deget inelul cel prețios și, cu nepăsare și dispreț, i l-am aruncat iute la picioare, în locul unde căpșunile zdrobite făceau pe jos o pată ; i-am mai spus în bătaie de joc, înfruntîndu-i privirea :

— Și acum, adresați-vă fetei care vă poartă inelul de logodnă, fiindcă eu una nu mă mai înjosesc să-l port. Dacă vă închipuiți că vă cred și cu o partidă așa de grozavă cum vă credeți, numai fiindcă aveți ceva bani, vă cam înșelați, domnule Beecham, asta e ! Ha, ha, ha ! Va să zică ți-ai închipuit că ai dreptul să mă ții la respect ca pe o viitoare sclavă ! I-auzi colo ! Nici n-am avut cea mai mică intenție să mă mărit cu dumneata. Mi-era doar silă de fumurile dumitale și am încercat să ți le mai scot din cap. Să mă mărit cu dumneata, auzi, colo ! Ha-ha ! Numai fiindcă sînt astfel alcătuite legile societății și singura perspectivă a unei femei e căsătoria și fiindcă se căznește fiecare să pună mîna pe un bărbat care să-i asigure cît de cît o situație, nu-i cazul nicidecum să tragi concluzia că pe dumneata te vînează cle, căci ești doar neplăcutul accesoriu pe care trebuie să-l suporte de dragul averii dumitale. Și nu e nici cazul să-ți închipui că, dacă există femei ce s-ar mărita numai de dragul unui cămin, ar face toate la fel. Sper că ești satisfăcut de explicație, domnule Beecham. Ha, ha, ha !

I-au pierit de pe chip gelozia și furia, locul acestora luîndu-l o paloare și un tremur atît de înfiorătoare, că am început să cred în descrierile manifestărilor de iubire pe care, pînă atunci, le ridiculizasem.

— Ești convinsă de ceea ce spui ? m-a întrebat cu o voce fioros de calmă.

— Fii sigur că sînt.

— In cazul acesta, nu vă pot spune, domnişoară Melvyn decît că nu-mi inspiraţi prea mult respect. Am socotit totdeauna că există trei feluri de femei : unele gata să se mărite şi cu un negru pentru bani, altele care flirtează fără ruşine şi le face plăcere să cocheteze, discreditînd reputaţia neamului femeiesc ; şi a treia categorie, femei curate şi sincere, pentru care poate să-şi pună un bărbat viaţa în joc şi pe care le poate venera. Am crezut că aparţineţi acestei categorii, dar se vede că m-am înşelat. Ştiu că aţi căutat totdeauna să păreţi fără inimă şi de nimic, dar mi-am închipuit că sînteţi doar tînără şi poznaşă şi că dincolo de aparenţe aveţi un fond bun ; dar se vede că m-am înşelat, a repetat el calm şi dispreţuitor.

Obrazul lui îşi recăpătase culoarea firească iar buzele frumos conturate, ce se vedeau bine de sub mustaţa moale, îi împietriseră într-o linie ursuză, care-mi spunea că pentru nimic în lume nu va căuta el primul să se împace — nici dacă i-ar fi fost viaţa în joc.

— Eh ! am exclamat eu cu sarcasm. Se pare că avem cu toţii parte de deziluzii. Găsiţi-vă o femeie frumoasă care să vă poarte inelul şi numele. Cineva care să ştie să spună da şi nu la momentul potrivit, care să ştie să se îmbrace cum se cuvine ; care să nu facă în ruptul capului vreun lucru pe care nu-l fac şi celelalte femei ; care să se priceapă să cumpere de la cea mai bună băcănie şi să fie gata să se dedice trup şi suflet bunăstării dumneavoastră. Asta-i soiul de femei care le convin bărbaţilor şi se găsesc berechet ; procuraţi-vă una şi nu vă mai bateţi capul cu mine. Sînt prea măruntă, prea netoată şi n-am chiar nici o calitate. Mă tem că n-aţi prea dat dovadă de chibzuinţă şi de gust cînd v-aţi gîndit la mine. Pa — pa, domnule Beecham ! i-am aruncat peste umăr, cu un zîmbet batjocoritor şi am plecat de acolo.

Cînd ajunsesem pe la jumătatea livezii, o cugetare m-a făcut să mă opresc brusc sub un măr.

Spusesem ceea ce spusesem deoarece, plină de amărăciune că nu sînt iubită şi îndurerată amarnic cum eram, mă bucuram ca un fel de răzbunare să văd fulgerînd aceeaşi durere pe chipul celuilalt. Dar acum îmi trecuse şi, uitînd de ale mele, mă gîndeam la Harold.

Dacă îl provocasem, era fiindcă atitudinea lui în permanență calmă trezise în mine dorința să verific dacă poate fi sau nu scos din sărite. Îl crezusem incapabil de emoții, dar se dovedise un om cu emoții adînci și puternice ; nu s-ar putea oare să fie capabil și de sentimente de iubire ? Nu se arătase la mînie nici josnic și nici nesuferit, iar furia îi era justificată. Odată ce-i acceptasem propunerea de căsătorie, îi dădusem dreptul să exprime obiecții la acele fapte ale mele cu care nu era de acord. La rîndul meu, eram liberă să încerc să-i fac pe plac sau să rup logodna. Poate că uneori nu numai de vanitate rănită era vorba, cînd un bărbat își vedea iubirea disprețuită sau respinsă. Harold păruse că suferă și că trăiește cu adevărat o dezamăgire adîncă. Era limpede că eu greșisem și că purtarea mea fusese absolut nedemnă de o femeie căci. admițînd că Harold Beecham era într-adevăr încrezut, ce drept aveam eu să fac pe judecătorul sau să-mi asum responsabilitatea să-l corijez ? Îmi era rușine de felul cum mă comportasem, regretam că-i rănisem unui om sentimentele. Și, de altfel, nu pot să rabd să stau supărată cu semenii și după o ceartă, sînt gata întotdeauna să cedez eu prima. E mai ușor decît să ții supărare și celălalt se simte totdeauna așa de mulțumit de sine, că nu e doar convenabil ci te și distrează, iar pe urmă — pe urmă cred că și țineam la Harold Beecham mult, mult de tot.

M-am furișat încetișor prin livadă. Stătea cu spatele la mine lîngă un stîlp al gardului care se ivea din frunzișul verde. Își ținea cotul rezemat de acesta și fruntea pe dosul palmei. Poziția exprima descurajare. Poate că îl tortura un ideal sfărîmat.

Mîna dreaptă îi atîrna fără vlagă de-a lungul trupului. Nu cred să mă fi auzit apropiindu-mă.

Îmi bătea repede inima și teama că o să mă umilească m-a făcut să mă opresc. Pe urmă mi-am dat singură curaj la gîndul că ar avea toată dreptatea. Mă purtasem urît cu el și era îndreptățit să-mi plătească cu aceeași monedă, dacă vroia. Mă așteptam să mă respingă sau să mă ignore, așa că mi-am strecurat mîna într-a lui cu multă timiditate. Degeaba îmi fusese frică, căci mîna lui puternică și arsă

de soare, despre care nimeni nu putea spune că ar fi lovit vreodată mişeleşte mi-a cuprins-o toată pe a mea, într-o strîngere blîndă şi mîngîioasă.

— Domnule Beecham, Harold, îmi pare rău că m-am purtat atît de urît şi că am spus aşa lucruri îngrozitoare. Vrei să mă ierţi, te rog, şi s-o luăm de la capăt, ca şi cum nimic nu s-a întîmplat ? i-am şoptit. Îmi pierise toată impertinenţa, ranchiuna şi satisfacţia răutăcioasă, eram convinsă şi gravă. Probabil că mi se vedea în ochi, fiindcă Harold, după ce m-a privit în ei o vreme, a părut mulţumit şi i s-au relaxat buzele la expresia obişnuită, surizătoare, în timp ce rostea :

— Eşti convinsă de ce spui ? Ei, aşa mai zic şi eu !

— Da, sînt foarte convinsă. O să poţi să mă ierţi ?

— N-am de ce să te iert, sînt sigur că n-ai avut intenţii rele şi nici nu mai mi-aduc aminte ce sentimente ţi-ai dat aere că ai, de îmi îngheţase sîngele în vine, nu alta.

— Dar să ştii că într-un fel chiar le am, în alt fel, nu. Hai s-o luăm de la capăt !

— Cum adică s-o luăm de la capăt ?

— Adică să fim iar prieteni.

— Ah, prieteni ! a zis el apăsat. Doresc să fim ceva mai mult.

— Bine, o să fie ceva mai mult, dacă tu o să încerci să mă convingi.

— Cum ? Ce vrei să spui ?

— Vreau să spun că niciodată n-ai încercat să mă faci să ţin la tine. Nu mi-ai spus nici o singură vorbă de iubire.

— Ah, Doamne ! a strigat uimit.

— Aşa este. Am cochetat doar ca să te pun la încercare şi să văd dacă îţi pasă de mine, dar nu ţi-a păsat nici cît negru sub unghie.

— Doamne sfinte, n-ai spus tu să nu-ţi arăt nici un fel de afecţiune o vreme ? Şi dacă e vorba că nu-mi pasă — păi, mi-a venit să te omor şi să mă omor şi eu de o mie de ori săptămînile astea : m-ai chinuit îngrozitor ; dar acum am reuşit să mă ţin în frîu. Vrei să porţi iar inelul, te rog ?

— O, nu, şi dacă n-o să reuşesc să te iubesc destul ca să mă mărit cu tine, să nu zici că e din cochetărie ; dar o să mă străduiesc cît pot.

— Syb, tu nu mă iubeşti ? De cînd te-am văzut prima oară, nu m-am gîndit zi şi noapte decît la tine. Se poate să nu ţii chiar nici un pic la mine ? şi pe faţă i-a apărut o expresie de durere.

— O, Harold, mă tem că aproape te iubesc, dar nu mă zori aşa. Dacă vrei, poţi să mă consideri logodită în taină cu tine, dar inelul nu-l iau. Mai ţine-l să vedem cum ne împăcăm (L-am căutat şi găsindu-l cîţiva paşi mai încolo, i l-am dat înapoi).

— O să mai poţi avea încredere în mine acum că m-ai văzut înfuriat ca o fiară ? Aşa fac mereu, ştii...

— Hal, crede-mă, aş vrea să te înfurii din nou, aşa de mult mi-ai plăcut. Nu pot să sufăr oamenii care nu se lasă niciodată pradă pornirilor înflăcărate sau, mai degrabă, n-au în ei nici o pornire care să-i înflăcăreze ; mă crispează şi mă plictisesc oamenii ăştia.

— Dar sînt groaznic de iute la fire. Dracu' ştie ce-aş fi în stare să fac la mînie. N-o să-ţi fie frică de mine ?

— Da de unde, am rîs eu. O să te înfrunt.

— Ca şi cum ar putea să mă înfrunte un năpîrstoc, a zis el amuzat.

— Păi, vlăjgan cum eşti, un năpîrstoc care se mişcă mai iute ar putea, foarte uşor să te înfrunte, i-am replicat.

— Da, cu condiţia să nu-l vîr în cuşcă, a zis el.

— Dar să zicem că n-ajungi niciodată să-l vîri în cuşcă, i-am întors-o.

— Syb, ce vrei să zici cu asta ?

— Ce-aş putea să vreau ?

— Nu ştiu. Ce spui tu are patru-cinci înţelesuri.

— Vai, vă mulţumesc, domnule Beecham. Tare mai sînteţi dumneavoastră isteţ. Eu una zic mersi dacă găsesc să aleg din sporovăiala mea şi un singur înţeles.

Superba zi de vară aţipise la pieptul zării şi amurgul se preschimbase în înserare cînd, luîndu-ne coşul de jos, Harold şi cu mine ne-am întors făr'de cireşi sau căpşuni la terenul de tenis. Jucătorii încetaseră partida şi domnii

tocmai își puneau vestoanele. Și l-a luat și Harold pe al său și l-a tras pe mîneci, în vreme ce eram atacați din toate părțile cu un potop de înțepături.

Ceaiul de ziua mea a avut un succes grozav și, după ce s-a terminat, am petrecut cu toții în salon. Unchiul Jay-Jay mi-a înmînat o cutie uriașă, spunînd că înăuntru e un cadou. Toți m-au urmărit cu interes cum mă zoream s-o desfac și s-au prăpădit de rîs văzînd ce conținea : nimic altceva decît o păpușă și material să-i fac rochii ! Am fost tare dezamăgită, însă unchiul a zis că mi-ar sta mai bine să mă joc cu lucrurile acelea decît să-mi bat capul cu haimanalele și cu politica.

Am avut grijă să mă port cum se cuvine toată seara, iar cînd își luau de zor rămas-bun cu toții am reușit să mai schimb o vorbă cu Harlod, care s-a aplecat să asculte cum îi șopteam :

— Acum știu că-ți pasă, n-o să te mai supăr cochetînd.

— Nu vorbi așa. M-am înfuriat doar pe moment. Distrează-te cît vrei. Nu vreau să ajungi ca o călugăriță. Chiar așa de egoist nu sînt. Cînd mă uit la tine ce micuță ești, și ce crudă, am impresia că sînt o brută că te necăjesc ! Dar spune, nu te-ai supărat că m-am înfuriat așa tare ?

— Nu. Tocmai asta mi-a plăcut. Noapte bună !

— Noapte bună, mi-a răspuns luîndu-mi mîna într-a lui. Ești cea mai grozavă fată din lume și sper să ne petrecem de acum încolo împreună, toate zilele de naștere.

— Să sperăm că i-ai spus lui Harold ceva care să-l facă mai vesel decît a fost azi după-masă, a zis Goodchum.

Apoi a urmat :

— Noapte bună, doamnă Bossier ! Noapte bună, Harry ! Noapte bună, Archie ! Noapte bună, domnule Goodchum. La revedere, domnișoară Craddock ! Pa, la revedere domnișoară Melvyn ! Salut, Jay-Jay ! La revedere, doamnă Bell ! La revedere, domnișoară Goodjay ! Noapte bună, domnișoară Melvyn ! Noapte bună, domnule Goodjay ! Noapte bună, doamnă Bossier ! La revedere, domnișoară Melvyn ! Noapte bună la toată lumea !

Am stat multă vreme la masa de scris în noaptea aceea și mi-am făcut o mulțime de gînduri — gînduri nebunești,

unele vesele, altele triste, gînduri înțelepte și dulci, dulci de tot, gînduri tinerești de iubire. Mi se părea că nu sînt bărbați chiar atît de invincibili și de invulnerabili cum mi-i închipuisem ; reieșea că au totuși sentimente, pînă la urmă.

Am rîs cu poftă, zicînd : „Sîntem chit, Harold !“ cînd, dezbrăcîndu-mă la culcare mi-am descoperit pe umerii și pe brațele mele albe și moi — atît de sensibile — o mulțime de urme vinețiii.

Fusese pentru mine o zi extrem de fericită.

Capitolul douăzeci şi patru

NU ŞTII CE POATE ADUCE ZIUA DE MÎINE

Cînd l-am văzut din nou pe Harold Beecham se făcuse duminică 13 decembrie. Sub doi copaci dintr-un loc împrejmuit care dădea la drumul mare, jumătate tufişuri sălbatice şi jumătate grădină de legume şi livadă, se legăna un hamac. În el mă hîţînam încoace şi încolo eu, delectîndu-mă cu o carte interesantă şi cu nişte agrişe delicioase ; şi văzîndu-l pe Harold că vine, m-am prefăcut că dorm, să văd dacă mă sărută ori ba. Dar nu, nu era el genul ăsta de bărbat. După ce şi-a priponit calul de gard şi a trecut cu un salt dincoace, m-a zgîlţîit informîndu-mă că dormeam buştean şi că nu m-am trezit cu una cu două.

Mi s-a desfăcut părul. L-am acuzat că el e de vină şi i-am ordonat să mi-l strîngă la loc. Nu era în stare să priceapă ce are, doar că arăta „cam zburlit".

— Ciudate creaturi mai sînt şi bărbaţii, i-am răspuns. Sînt grozav de inteligenţi în unele privinţe, dar cînd e vorba de lucruri mici, sînt proşti făcuţi grămadă. Nimica toată-i pentru ei să stăpînească geologia, mineralogia, anatomia şi alte materii în vreme ce, doar la auzul acestor denumiri, pe mine una mă ia durerea de cap. Sînt ei capabili să priceapă politica, să facă proiecte de baraje şi să administreze cinci ferme deodată, dar să coasă un nasture sau să-ţi prindă părul nu-s în stare nici dacă ar fi în pericol de moarte.

Nu-mi dau seama deloc cum a putut să-mi scape o asemenea ştire, fiindcă povestea cu care Harold Beecham

m-a uluit. și m-a speriat în după-amiaza aceea fierbinte era de mai multă vreme pe buzele tuturor.

Venise la Caddagat anume ca să-mi explice starea afacerilor sale și afirma că nu-mi vorbise mai devreme despre asta fiindcă trăsese pînă în ultima clipă speranța că va reuși să iasă de la ananghie.

Afacerile sînt pentru mine un mare mister, pe care n-am deloc dorința să-l pătrund. N-am nici o înclinație pentru respectivul domeniu și n-am să încerc să reproduc fidel tot ce mi-a spus în după-amiaza aceea Harold Beecham, stînd rezemat de capacul de la picioarele mele și privind cum mă legănam în hamac.

Îmi tot spunea de escrocherii cu titluri de rentă, investiții proaste, activ și pasiv, bunuri imobiliare și de ceva numit curator din oficiu — ce-o mai fi însemnînd și asta —, de sechestru voluntar și alți asemenea termeni de jargon, că l-ar fi înfundat și pe un avocat din districtul Barcoo.

Miezul chestiunii, din cîte am putut să-mi dau seama, era că Harold Beecham, considerat totdeauna un „băftos" și invidiat ca un răsfățat al sorții, avusese un șir fără precedent de ghinioane care îl zdrobiseră la pămînt. Situația lui nu era atît de solidă și nu era atît de bogat cum crezuse lumea. Îl zguduise zdravăn, cu doi-trei ani în urmă, falimentul unei anume bănci. Epizotia de mielăriță îi ruinase averea din statul Queensland, iar seceta îl adusese la aproape aceeași situație în New South Wales. Anul trecut îi luase foc un depozit de lînă și agenții pe mîna cărora lăsase restul producției dăduseră faliment, ceea ce l-a înglobat și mai mult, iar acum „se dusese pe copcă" și o societate de construcții — ultimul său reazem — și asta îl dădea cu totul de rîpă.

I se pusese sechestru pe terenuri și urma să fie cît de curînd judecat ca insolvabil de un tribunal. Bunurile mobiliare care îi reveneau din rămășițele întregii sale averi intenționa să le treacă pe numele mătușilor și spera să le poată astfel asigura întreținerea. În ceea ce-l privea pe el, aceleași perspective ca oamenii angajați la paza hotarelor de la Five-Bob Downs.

Nu-mi venea în minte ce să-i spun. Nici vorbă că nu era Harold cel mai îndreptățit să i se plîngă de milă,

dacă îi comparai soarta cu a milioanelor de semeni ai săi, care şi ei meritau mai mult. Pe de altă parte însă, dacă stăteau să te gîndeşti că fusese crescut în bogăţie şi că de cînd se ştia fusese întotdeauna stăpîn, să te trezeşti dintr-o dată egalul unui om care munceşte cu ziua era o lovitură destul de grea din partea sorţii.

— Vai, Harold, îmi pare aşa rău pentru tine, am izbutit cu greu să îngaim, în cele din urmă.

— Nu-ţi face tu griji pentru mine. Există o mulţime de amăriţi bolnavi sau schilozi, deşi se lăfăie în milioane, care şi-ar da toată averea să fie cum sînt eu azi, a spus el îndreptîndu-şi spatele şi arătîndu-şi în întregime statura splendidă, în timp ce pe chipul său cu trăsături accentuate se aşternea un aer decis şi mîndru. Harold Beecham n-avea să se văicărească precum un laş. N-avea să spună nimănui ce simte în inima sa ; dar mare lovitură trebuie să fi fost pentru el o răsturnare atît de bruscă a sorţii, care îi smulgea pînă şi căminul natal. Syb, de cîţiva ani mă tot aşteptam să ajung aici ; acum că s-a isprăvit, e aproape o uşurare. Cel mai rău din toate e că trebuie să renunţ la orice speranţă să te cîştig pe tine. Asta-i cel mai îngrozitor. Dacă nu m-ai iubit tu cînd lumea mă credea în stare să-ţi ofer tot ce-şi doreşte o fată, n-ai cum să te mai uiţi la mine, acum că sînt sărac lipit. Dar sper să-ţi găseşti un bărbat care să te facă fericită cum aş fi încercat şi eu dacă mi-ai fi dat voie.

Şedeam şi mă minunam de admirabila stăpînire de sine a bărbatului din faţa mea. Cînd te gîndeşti prin ce-a trecut el, stînd cu ameninţarea acestui dezastru deasupra capului ! Dar n-a lăsat niciodată să i se vadă pe chip cel mai mic semn că e frămîntat de necazuri.

— Adio, Syb, a zis. Deşi nu mai sînt cineva de acum încolo, dacă ţi-aş putea fi vreodată de folos, să nu-ţi fie teamă să mă rogi.

Mi-l amintesc strîngînd mîna fără vlagă pe care i-o întinsesem mecanic şi azvîrlîndu-se înapoi peste gard. M-a făcut să-mi vin în fire imaginea lui îndepărtîndu-se încet călare, cu umerii căzuţi de mîhnire. Mă absorbise cu totul vestea nenorocirii care se abătuse pe capul lui Harold — că eram destul de importantă ca să-şi mai bată capul şi pentru mine nu mă dumirisem deloc ; dar mi-am

dat brusc seama că așa spusese Harold și nu-i stătea lui în fire să rostească lucruri neîntemeiate.

Cît timp îi zîmbise norocul mă jucasem cu inima lui de bărbat, iar acum că era urgisit de soartă îl lăsasem să plece fără să-i spun măcar o vorbă prietenoasă. Trăisem și eu în sărăcie și știam ce îl așteaptă pe lume. Avea să descopere că cei care se gudurau pe lîngă el mai tare vor fi primii care îi vor întoarce spatele. Avea să fie aspru dezamăgit de pretinsele iubiri și prieteni de mai înainte și va deveni cinic, amar și sceptic. În privința existenței a ceva bun și dezinteresat în natura umană. Suferind și eu de această împietrire a inimii, am simțit dorința aprigă să-l salvez cu orice preț pe Harold Beecham de o asemenea soartă. Ar fi de neiertat ca un suflet tînăr să se umple de asemenea amărăciune.

Exista o scurtătură care ducea, prin padocuri, la un punct al drumului pe unde avea să treacă ; cu toate aceste gînduri fulgerîndu-mi prin minte, fără pălărie și cu pletele în vînt, am alergat cît mă țineau puterile, reușind să mă cațăr fără suflare pe gard în clipa cînd el tocmai trecea pe acolo.

— Hal ! Hal ! l-am strigat. Vino înapoi, vino înapoi ! Vreau să-ți spun ceva.

Și-a întors încet calul.

— Ei, ce e, Syb ?

— Hal, Hal, dragul meu. Mă gîndeam la atîtea că n-am mai putut să spun nimic. Dar cum poți să mă crezi așa meschină încît să-mi pese vreun pic dacă ești bogat sau sărac, cînd mie îmi pasă numai de tine ! Dacă mă vrei cu adevărat, cînd o să împlinesc douăzeci și unu de ani o să mă mărit cu tine, și dacă ai fi sărac lipit pămîntului.

— E prea frumos să fie adevărat ! Credeam că nici nu-ți pasă de mine. Sybylla, ce vrei tu să spui cu asta ?

— Exact ce spun, i-am răspuns și, fără alte explicații, am sărit jos de pe gard și am fugit înapoi, la fel de iute cum venisem.

Pe la jumătatea drumului spre casă m-am oprit, m-am întors, am privit, l-am văzut pe Harold galopînd mărunt către casă și l-am auzit fredonînd o melodie veselă.

La urma urmei, tare slabi și simpli mai sînt în unele privințe bărbații !

Apoi am rîs pe îndelete sardonic și m-am apostrofat în felul următor :

— Sybylla Penelope Melvyn, îngîmfarea ta e nemaipomenită și fără pereche ! Va să zică, îți închipui că ești tu destul de importantă ca să-i dai ajutor în viață unui bărbat — un bărbat tînăr și zdravăn, pe deasupra, de șase picioare și jumătate înălțime, ponderat în afaceri, cu rudenii suspuse, cu un caracter fără cusur, cu prieteni influenți, fermier cu experiență, om cu scaun la cap, și mai ales *bărbat* — bărbat ! Lumea e făcută pentru bărbați.

Ha, ha ! Și ție ți-a trecut așa ceva prin cap, Sybylla ! Tu, o puștancă sub douăzeci de ani, urîtă, săracă, un boț cu ochi nimănui de folos și lipsit de importanță, și pe deasupra, mai presus de orice (sau, mai degrabă, mai prejos), și femeie — nimic mai mult decît o femeie ! Ar trebui să fie chiar decăzut și părăsit de toată lumea un bărbat, ca să aibă nevoie de tine ca sprijin și ajutor. Ha, ha ! Înfumurată ce ești !

Capitolul douăzeci şi cinci

DE CE ?

Cei din familia Beecham urmau să părăsească Five-Bob aproape imediat, înainte de Crăciun. Bunica, mătuşa Helen şi unchiul Jay-Jay s-au dus să-şi ia rămas-bun de la cele două doamne, care erau cu inima sfîşiată că trebuie să se smulgă din rădăcini, dar aprobau decizia nepotului lor de a clarifica cît mai repede lucrurile şi de a întoarce o pagină nouă. Intenţionau să se stabilească — să se ascundă de lume, cum ziceau ele — la Melbourne. Harold avea să mai rămînă o vreme la Sydney pînă îşi lichida afacerile, după care avea de gînd să accepte orice s-ar fi ivit. I se oferise de către cei în drept să administreze Five-Bob, dar nu se putea hotărî să accepte postul de administrator acolo unde fusese mai înainte stăpîn. Dorinţa lui, acum că Five-Bob nu-i mai aparţinea, era să fugă cît mai departe de tovărăşiile de pe vremuri.

Le condusese pe mătuşile lui, supraveghease adunarea întregului şeptel de vite, concediase toate slujnicele şi pe cei mai mulţi dintre angajaţii-bărbaţi, predase frîiele conducerii, iar în ziua de luni 21 decembrie 1896 Harold Augustus Beecham, proprietar al fermei. Five-Bob, pleca pentru totdeauna din ţinut. Duminică 20 decembrie venise să-şi ia rămas-bun de la noi şi să ajungă la o înţelegere cu mine, în privinţa celor pe care i le spusesem cu o duminică înainte. Bunica, ciudat lucru, nu bănuise niciodată că între noi doi ar putea exista ceva. Harold îşi arăta atît de puţin sentimentele şi la Caddagat venise şi

plecase dintotdeauna după plac ; ea nu luase în considerație posibilitatea ca el să se îndrăgostească de mine și ne îngăduise o libertate aproape totală, ca și cum am fi fost frate și soră sau veri buni.

În după-amiaza respectivă, după ce am stat un pic de vorbă cu bunica, am sugerat, știind că el dorea să discute cu mine, că ar trebui să meargă cu mine în livadă să culegem niște agrișe. Am pornit-o într-acolo fără ca nimeni să ne stea împotrivă și nici nu ne îndepărtasem încă destul ca să nu mai fim auziți, că Harold m-a și întrebat dacă îmi mențin cele spuse.

— Sigur că da, i-am răspuns eu. Adică, dacă tu mă iubești cu adevărat și găsești că-i înțelept să mă alegi dintre toate femeile tocmai pe mine.

Mai înainte să-l rostească în vorbe i-am citit răspunsul în ochii căprui și limpezi aplecați asupra mea.

— Syb, tu știi ce simt și ce aș vrea eu, dar mi se pare josnic să accept un asemenea sacrificiu din partea ta.

Știam prea bine că n-am de-a face cu un nătărău ci cu om rațional și clar văzător, așa că mi-am dat silința să mă exprim într-un fel care să nu-i dea nici o clipă impresia că îi promit să mă căsătoresc cu el din cauză că — din cauză că ce, nu prea știu exact și nici n-are mare importanță — dar i-am spus așa :

— Hal, nu crezi că ar fi un pic cam egoist din partea ta să vrei să te debarasezi de mine numai fiindcă ai rămas fără bani ? Ești tînăr, sănătos, ai un caracter bun și relații influente, ai o mulțime de experiență și de pricepere, minte cîtă vrei, deci nu mai încape îndoială că dacă o să iei viața în piept vitejește n-o să cunoști eșecul. Mergi și realizează-te, ca un bărbat ce te afli, și dacă nu reușești, cînd o să fac douăzeci și unu de ani o să mă mărit cu tine și o să ne ajutăm unul pe altul. Sînt tînără, sînt robustă, sînt învățată cu munca, așa că sărăcia nu mă sperie cîtuși de puțin. Dacă tu mă vrei, te vreau și eu.

— Syb, ești o fată așa de minunată, că nu pot să mă port cu tine ca o javră și să te las să faci asta. Știam eu că ești tare ca fierul, cu toate capriciile și toanele tale caraghioase ; chiar e posibil să mă iubești cu adevărat, acum că sînt sărac lipit ?

I-am replicat cu tărie :

— Tu ce crezi, că sînt dintre acelea care iubesc pe cineva numai fiindcă are bani ? Păi, tocmai împotriva acestui lucru ţin predici toată ziua. Poate să fie cineva lord sau miliardar, dacă nu l-aş iubi nu mi-ar trebui de bărbat ; dar m-aş mărita şi cu un sărman olog dacă mi-ar fi drag. Tu nu-mi plăceai fiindcă erai proprietar la Five-Bob Downs ci fiindcă ai aşa un suflet larg, în care mi-aş fi putut găsi şi eu un locşor cald, şi fiindcă eşti sincer şi voinic, şi...

Aici am simţit că începe să-mi tremure glasul şi m-am oprit, de frică să nu mă fac de rîs şi să plîng.

— Syb, o să încerc să mai dreg lucrurile puţin şi pe urmă, cînd o să am din nou un cămin al meu, o să vin să te cer.

— Să vii să mă ceri, cu cămin sau fără, dacă ai să simţi dorinţa s-o faci, dar am o condiţie să-ţi spun. Să nu spui nimănui că sîntem logodiţi şi să ţii minte că eşti liber. Dacă vezi vreo femeie care îţi place mai mult ca mine, promite-mi pe cuvîntul tău de onoare că n-o să-ţi vină ideea stupidă şi nedreaptă să-mi rămîi credincios. Promite-mi.

— Bine, îţi promit, a spus el cu uşurinţă, crezînd, fără îndoială, cum au crezut mulţi alţii înaintea lui, că nu i se va cere niciodată să-şi ţină cuvîntul.

— Şi eu îţi promit, în schimb, că n-o să mă uit ca la un soţ posibil la nici un alt bărbat, pînă nu trec cei patru ani. Aşa că n-ai de ce să-ţi faci griji şi să fii gelos. Hal, ai încredere în mine, nu-i aşa ?

Luîndu-mi mîna într-a-lui şi privindu-mă în ochi cu un noian de iubire, ceea ce m-a emoţionat fără să vreau, mi-a spus :

— O să am în vecii vecilor deplină încredere în tine.

— Îţi mulţumesc. Harold. Atunci, ne-am înţeles — adică, sigur, aşa stau lucrurile acum. Dacă se iveşte altceva, angajamentul ăsta nu-i cîtuşi de puţin irevocabil şi putem să facem alte planuri dacă o să ne convină. Patru ani nu-i chiar aşa mult şi eu o să am ceva mai multă minte după trecerea lor — adică, sigur, dacă o să ajung vreodată să am vreun pic de minte. Să nu ne

scriem și nici să nu comunicăm în alt fel, ca să fii liber să dai lovitura în caz că vei întîlni pe cineva care îți place mai mult ca mine. Ești de acord ?

— Bineînțeles ; nimicurile astea n-ai decît să le aranjezi cum îți trece prin minte. Eu cad la învoială cu orice, cîtă vreme știu că pînă la urmă te capăt, asta e tot ce vreau. A fost cam greu să mă văd scos din rosturile mele, dar dacă e să te am lîngă mine, o iau bucuros de la început. Mai spune o dată ce-ai spus duminica trecută. Syb, spune-mi că ai să fii soția mea !

Mă așteptasem să spună asta și cum deviza mea era „totul sau nimic", îmi și imaginasem cum o să-i iau mîna într-a mea și o să-i promit ce mă rugase. Dar cuvîntul soție mă dăduse gata. Mi-era tare drag Harold, atît de mult țineam la el că i-aș fi dat bucuroasă toată averea-mi, să fi avut vreuna ; mă simțeam în stare să-mi dedic lui întreaga viață însă de iubit nu-l iubeam — uriașul, virilul, atrăgătorul, sănătosul Harold era bun în ochii mei din cap pînă în picioare, dar nu avea asupră-mi puterea să mă facă dornică să devin mama copiilor lui.

Cît despre gîndul să încerc să-i explic sentimentele mele-ha ! Ar fi rîs, că e una din toanele mele năstrușnice. Avea asupra acestor lucruri niște vederi atît de ortodoxe, de practice, necomplicate și de bun-simț că n-ar fi putut să mă înțeleagă. Și ce era de înțeles ? Doar că eram ciudată și altfel decît celelalte femei. Dar el aștepta să-i spun ceva. Începusem o treabă și nu mai puteam da înapoi. Să folosesc cuvîntul soție n-am putut, dar i-am luat mîna, m-am uitat țintă la el și am zis :

— Harold, ce ți-am spus duminica trecută e adevărat. Dacă mă vrei, dacă pot să-ți fiu de vreun folos, am să mă mărit cu tine cînd voi fi majoră.

Era mulțumit.

Și-a luat devreme rămas-bun de la noi în după-amiaza aceea, întrucît intenționa să plece de la Five-Bob dis-de-dimineață și mai avea unele lucruri de aranjat înainte de plecare.

L-am însoțit o scurtă bucată de drum, el mergînd pe jos cu calul de căpăstru. Ne-am despărțit sub salcia cea veche.

— La revedere, Harold. Tot ce ți-am spus e adevărat.

Mi-am ridicat fața în sus, el s-a aplecat și m-a sărutat o dată, o singură dată — un sărut ușor, blînd și precaut. M-a privit îndelung și atent fără să spună un cuvînt, apoi a încălecat pe cal, și-a ridicat în semn de salut pălăria, și dus a fost.

L-am urmărit din ochi cum se îndepărta pe drumul alburiu și prăfos, ce arăta ca un șarpe lung în bătaia soarelui de vară pînă cînd cal și călăreț am dispărut printre arborii *hickory* și eucalipții *messmate* care acopereau linia orizontului.

Am rămas acolo, uitîndu-mă la munții din depărtare, pe care tocmai se adunau visătoarele cețuri albastre ale serii, pînă cînd lacrimi au început să mi se prelingă pe obraz.

Nu eram deprinsă cu plînsul. Oare de ce îmi dăduseră lacrimile ? Nu prea știam. Nu din cauză că pleca Harold, deși avea să-mi lipsească tare mult. Să fi fost pentru că mă simțeam dezamăgită în dragoste ? Mă convinsesem doar că îl iubeam pe Harold, atît cît voi putea eu iubi vreodată pe cineva, și că nu-l puteam abandona tocmai acum, cînd el avea nevoie de mine. Dar, dar, dar să mă mărit nu vroiam și aș fi preferat ca Harold să-mi ceară orice, numai asta nu, fiindcă, fiindcă... fiindcă nu știu de ce și pe loc mi s-a făcut rușine de cît eram de egoistă și de lașă că pregăteam să fac și eu un mic sacrificiu al propriilor mele porniri, ca să-l ajut pe un frate să răzbească în viață.

— Puneam mîna în foc că Harry are de gînd să treacă la fapte, dar i-au ajuns probabil cîte a avut pe cap în ultima vreme ca să-și mai bată capul și cu o mînză cu codițe și fustițe, a ținut să remarce în seara aceea unchiul Jay-Jay.

— Ei, Sybylla, s-a dus și bietul Harry : o să ne fie tare dor de el la toți, chiar și ție. Începusem să cred că

te iubește. S-ar putea să nu ne fi spus nimic din pricina falimentului său financiar, dar s-ar putea să mă fi înșelat eu, a zis mătușa Helen cînd a venit să-mi spună noapte bună.

Am tăcut chitic.

Capitolul douăzeci și șase

NU TE ÎNCREDE ÎN ZIUA DE MÎINE

Se simțea mult, mult de tot lipsa familiei Beecham. Era trist să-ți închipui casa de la Five-Bob, cea atît de plăcută și de ospitalieră, închisă, cu nimeni în preajma ei în afară de un paznic singuratic în așteptarea reglementării falimentului Beecham ; cu întinsa grădină de flori năpădită acum de buruieni, în care florilor le dădeau semințe și iarba peluzelor se îngălbenea, cu livada cea mare unde care întregi de fructe se iroseau, cu grajdurile, cotețele și ocolurile de vite pustii și abandonate. Dar mai mult decît orice ne lipsea uriașul cel tînăr, tăcut manierat și ars de soare a cărui persoană simpatică și vînjoasă era totdeauna binc-venită la Caddagat.

Din fericire, nu ne vedem capul de pregătirile pentru Crăciun și de aceea ne rămînea prea puțin timp de pierdut în visări pe această temă ; pe deasupra, unchiul Jay-Jay se mai și pregătea de o călătorie, agitîndu-se în așa hal, că nimeni din casă n-avea o clipă de răgaz.

Ne-am distrat, am benchetuit și am avut o groază de musafiri în ziua de Crăciun. Au venit funcționari de bancă și tinerei de prin birouri de la Gool-Gool, englezi și o armată întreagă de guvernante din gospodăriile vecine și am petrecut de minune.

A doua zi de Crăciun unchiul a pornit într-o călătorie în Noua Zeelandă, cu intenția să îmbine utilul cu plăcutul, căci vroia să aducă la întoarcere niște armăsari de prăsilă, în caz că reușea să facă un tîrg bun. A doua zi de

Crăciun căzuse în anul acela sîmbătă, iar ultimii musafiri au plecat duminică dimineaţa. Era prima oară că se făcea un pic de linişte, după multe săptămîni, aşa că după masă m-am dus să mă legăn în hamac şi să meditez la lucruri în general. Mi-am luat cu mine o provizie zdravănă de smochine, caise şi dude şi m-am pregătit să huzuresc în voie la umbra deasă şi răcoroasă de sub cedrii şi de sub arborii stufoşi de *kurrajong*.

Va să zică, întîi şi întîi nu mai era prin preajmă Harold Beecham şi îi simţeam lipsa la fiecare pas. Nu era cazul să-mi fac griji că mă logodisem cu el, fiindcă patru ani erau lungi, lungi de tot. Pînă atunci se putea foarte bine ca Harold să prindă simpatie pentru altcineva şi să scap ; sau se putea să moară, ori să mor eu, ori amîndoi să murim, să ne urnim, să bocim sau mai ştiu eu ce, iar în vremea asta mai aveam şi alte chestii la care să-mi stea capul ; la multe aveam să cuget şi să mă aştept bucuroasă.

Către sfîrşitul lui februarie urma să aibă loc o mare partidă de vînătoare şi de camping, organizată de bunica. Mătuşa Helen, bunica, Frank Hawden şi cu mine, împreună cu mai multe doamne şi domni, aveam să petrecem zece sau paisprezece zile în corturi, printre munţii albaştri din zare care ascundeau comori fără număr sub formă de păsări-liră, mosc, ferigi şi un decor natural ce era perfecţiunea întruchipată. După aceea, mătuşica şi cu mine aveam să ne petrecem vacanţa de trei luni la Sydney, unde, împreună cu Everard Grey pe post de cicerone, urma să vizităm absolut totul, de la Manly la Parramatta, de la ciclorama la Grădina zoologică, de la teatre la biserici, de la restaurante la închisori şi de la magazinul lui Anthony Hordern la bazarul lui Paddy. Şi cine ştie ce se mai putea întîmpla ? Everard promisese să solicite avizul unor experţi în privinţa talentelor mele. Să fie oare posibil să-mi împlinesc una din ambiţii şi să pătrund în profesia de muzician ? Ce vis minunat ! Nu s-ar putea oare să ajung capabilă să-l sprijin şi altfel decît matrimonial pe Harold ?

Da, viaţa era acum pentru mine un lucru plăcut. Între micile plăceri ale vieţii de fiecare zi, dădusem uitării

toate înfocatele mele ambiții inaccesibile. Scrisul nu-mi trecuse niciodată prin cap. Mai plăsmuiam uneori cîte o istorioară care, dacă ar fi fost pusă pe hîrtie ar fi mustit de bucurie și de dragoste, ce mai, ar fi evocat viața așa cum o vedeam eu. Era plăcut să trăiești confortabil printre doamne și domni, printre oameni care știau să se comporte cum se cuvine și care îți acordau toată atenția fără să se teamă vreun pic să nu fie cumva luați peste picior că „se dau bine".

Am mai mîncat încă o smochină și o caisă, vrăo două dude și pe urmă m-a întrerupt din lectură zgomotul de copite în galop ce venea dinspre drum. M-am cățărat pe gard să văd cine putea să mîne cu așa viteză mortală. S-a oprit în dreptul meu și l-am recunoscut pe un om de la Dogtrap. El era numai în cămașă iar calul îi era tot o spumă, avea nările stacojii larg deschise și gîfîia din tot pieptul.

— Auzi, domnișoară, cheamă iute oamenii, mi-a spus el grăbit. Îi foc mare la Wyambeet și n-avem oameni. Io mă duc să-i chem și de la Bimbalong.

— Stai puțin, i-am răspuns. N-avem aici nici un om, numai pe Joe Slocombe și l-am auzit că dă o fugă cu calul pînă la rîu, să vadă ce-i cu fumul ăsta ; așa că acolo trebuie să fie. Domnul Hawden și ceilalți sînt plecați pînă diseară. Du-te imediat înapoi la foc — îi vestesc eu pe cei de la Bimbalong.

— Că bine zici, domnișoară ! Uite și două scrisori. Că mi s-a cotonogit ca dracu' mîrțoaga și i-a sărit o potcoavă, și cît am pus io șaua pe altu' la Dogtrap, doamna Butler mi le-a vîrît p-astea în buzunar.

Mi le-a azvîrlit peste gard și, întorcîndu-și calul, a pornit la galop înapoi, de unde venise. Scrisorile au căzut pe jos, cu adresa deasupra — una pentru mine și una pentru bunica, ambele purtînd scrisul mamei. Le-am lăsat unde erau. Principalul conținut al scrisorilor mamei către mine era speranța că sînt mai ascultătoare la bunica decît la ei — un sentiment care nu mă interesa cîtuși de puțin.

— Unde vrei să te duci ? m-a întrebat bunica, văzîndu-mă cum dau năvală în casă.

I-am explicat.

— Şi ce cal ai de gînd să iei ?

— Pe bătrînul Tadpole. Altul nu e.

— Bine, ai grijă, şi nu-l mîna prea iute la deal pe la Flea Creek, că poate să cadă lat cu tine cu tot în spinare. E tare gras şi bătrîn.

— În regulă, i-am răspuns, înhăţînd un căpăstru şi alergînd spre livadă, unde fusese lăsat, pentru cazul că se ivea vreo nevoie, bătrînul Tadpole.

Am aruncat o şa de damă pe spinarea lui şi o pălărie pe capul meu, am încălecat iute, aşa cum mă găseam, şi am galopat nebuneşte în direcţia Bimbalong — care se afla la şapte mile distanţă. Cînd să urc rîpa îngustă de la Flea Creek am mai slăbit frîul, dar chiar cu această întîrziere am ajuns la destinaţie în jumătate de oră şi i-am trimis pe cei de acolo la galop în direcţia incendiului. Am mai zăbovit să beau o ceaşcă de ceai şi m-am înapoiat în pas de voie.

Căzuse amurgul cînd s-a văzut în depărtare Caddagat-ul. Ştiind că bărbaţii nu se vor întoarce cu una cu două, am intrat în padoc să închid vacile. Le-am mînat către casă şi am vîrît în ţarc viţeii, mi-am dat şaua jos de pe cal şi l-am dus înapoi în livadă, pe urmă am stat pe coasta dealului şi am contemplat priveliştea. Fusese o zi cumplit de fierbinte, cu un vînt arzător ca dogoarea unui furnal ; dar o dată cu lumina soarelui aţipise şi vîntul şi acum văzduhul se răcorise. Un fum albăstrui înfăşura ca un voal somptuos dealuri şi văi. Traversasem un ţinut ars de secetă în după-amiaza aceea, dar în imediata vecinătate a casei de la Caddagat nu se vedea nici un semn de vreme potrivnică. Datorită irigaţiilor, locul era frumos împodobit cu vegetaţie iar trifoiul îmi trecea de glezne. Ah, ce dragă îmi era casa de formă neregulată, cu acoperişul ei scund de tablă care se ivea ici şi colo dintr-o masă de frunziş verde, de flori şi de fructe : locul unde văzusem lumina zilei, casa mea ! De n-ar fi fost murmurul pîrîului, seara era învăluită în tăcere, în liniştea dulce şi înmiresmată a verii. Am întins mîna şi mi-am pătat degetele, apoi şi buzele şi dinţii cu fructul dulce şi întunecat al unui dud de lîngă mine. Umbrele se adînceau ; mi-am luat de jos şaua de călărie şi am dus-o

înăuntru, punînd-o la locul ei, în magazia de hamuri aflată printre smochini și caiși ale căror crengi stăteau să se rupă sub povara fructelor coapte sau abia pîrguite. Cele două slujnice plecaseră, începînd din dimineața aceea, în vacanța lor de Crăciun, așa că singurii membri ai familiei aflați acasă erau bunica și mătușa. Ele nu se vedeau și nu se auzeau pe nicăieri, așadar am presupus că ieșiseră să se plimbe ; m-am spălat pe mîini, am aprins o lampă și m-am așezat să-mi beau ceaiul care aștepta pe masa din sufragerie. Mi-am amintit — o abatere admirabilă de la uituceala mea obișnuită — că lăsasem în hamac o carte ale cărei coperți frumoase ar putea să se strice de la rouă, așa că am lăsat baltă ceaiul și m-am dus s-o aduc înăuntru. Două dreptunghiuri albe mi-au atras privirea în întunericul înserării. Le-am luat și pe ele și cînd am ajuns la lumină am deschis-o pe cea adresată mie și am citit :

Nici vorbă că ceea ce mă văd silită să-ți scriu n-o să-ți prea fie pe plac, dar a sosit timpul să nu mai faci doar ce-ți place și să începi și tu să înfrunți răspunderile vieții. Tatăl tău s-a făcut și mai trîndav, dacă se mai poate, și bea mai mult ca oricînd. S-a vîrît la mari datorii și încurcături și era gata să ajungă iar la mezat dacă n-ar fi fost Peter M'Swat. Ți-l aduci aminte pe Peter M'Swat ? Ei, să știi că a fost atît de bun și i-a împrumutat tatălui tău 500 de lire doar cu 4 la sută, ceea ce înseamnă 20 de lire dobîndă pe an. Tatăl tău n-ar fi nici cît o bibilică în stare să găsească un mod de a face rost de acești bani. Iar acum ajung la acea parte a chestiunii care te privește pe tine. Din prietenie pentru tatăl tău, domnul M'Swat a avut bunătatea să accepte serviciile tale în calitate de guvernantă la copii, în loc de dobîndă la bani. I-am spus că vei fi în ziua de vineri 8 ianuarie 1897 la Yarnung, unde te va aștepta el. Ai grijă să ții minte ziua. Îmi pare rău că nu pot să-ți las mai mult timp, dar vrea să înceapă copiii cît mai repede școala și merită tot respectul pentru asta. Poate că n-o să-ți placă la fel de mult ca la Caddagat, dar a fost foarte generos și îți oferă un număr convenabil de zile libere, iar ceea ce îți va plăti însu-

meazã 20 de lire. Sînt o mulțime de bani în vremurile astea, cînd ar putea cu ușurință să găsească atîtea fete mai bune decît tine în toate privințele pentru jumătate din sumă, să-i ceară tatălui tău să plătească dobînda și să rămînă cu 10 lire în buzunar. Va trebui s-o ajuți pe doamna M'Swat la gospodărie și la cusut ; dar îți va prinde bine și sper c-o să-ți dai toată silința s-o mulțumești din plin. I-am scris și bunicii tale.

Scrisoarea mi-a tăiat orice urmă de apetit pentru bunătățile din fața mea. Familia M'Swat ! Să mă trimită — pe mine — la familia M'Swat ! Nu-mi venea să cred ! E un vis urît ! La M'Swat !

Bineînțeles că nu fusesem la ei niciodată ; însă toți cei care fuseseră dăduseră descrieri pitorești ale ignoranței desăvîrșite a doamnei M'Swat. Ce mai, nu călca aproape nimeni în casa lor din pricina mizeriei și murdăriei de acolo !

Scrisoarea mamei îmi sfîșia ca un pumnal sufletul. De ce nu exprima și puțin regret că-mi impune un asemenea lucru ? În loc de așa ceva, răzbătea printre rînduri o notă de satisfacție că poate să pună capăt existenței mele plăcute de la Caddagat. Totdeauna îmi îngăduia doar în silă vreo plăcere. Mă amăram și puneam asta pe seama urîțeniei cu care fusesem blagoslovită, fiindcă atunci cînd venea vorba de Gertie zicea totdeauna : „I-am dat voie lui Gertie să meargă la cutare petrecere. Nu prea ne puteam noi permite așa ceva, dar biata fetiță n-are la vîrsta ei multe distracții". Eu eram mai micuță de stat decît Gertie și numai cu unsprezece luni mai mare, dar mie îmi spunea : „Trebuie să mai ai și altceva în minte, nu numai distracția".

Nu e deloc veselă soarta fetelor urîte și ca să spere la vreo bucurie în viață ar trebui să fie înzestrate cu temperamente absurd de sangvine.

Era o cruzime, o ticăloșie, un lucru oribil din partea mamei să mă trimită la familia M'Swat. N-o să mă duc, nici pentru 50 de lire pe zi ! Nu mă duc ! Nu mă duc, în ruptul capului !

Am patrulat înfrigurată de nerăbdare pînă la apariția bunicii, i-am înmînat ei ambele scrisori, așteptîndu-i, cu sufletul la gură, verdictul.

— Ei, ce spui, copila mea ?

— Ce să spun ? Nu mă duc ! Nu se poate ! Nu mă duc ! Nu mă trimite acolo, bunicuțo ! Mai bine mor !

— Draga mea, n-aș vrea cu nici un chip să mă despart de tine, dar nu pot să intervin între o mamă și copilul ei. Eu una n-aș fi îngăduit nimănui aș ceva și cred că tot astfel trebuie respectată orice mamă, chiar dacă e vorba de propria mea fiică. Totuși, mai este timp să primim un răspuns pînă cînd vine vremea să pleci, așa că o să-i scriu, să vedem ce se mai poate face.

Scumpa de ea, înclinată cum o știam să trateze prompt și cu spirit practic lucrurile, bătrînica mea s-a așezat și i-a scris chiar atunci, pe loc. I-am scris și eu : am pledat pe lîngă mama împotriva hotărîrii ei, am implorat-o să mă lase la Caddagat și i-am dat asigurări că n-aș putea avea niciodată succes la familia M'Swat.

În noaptea aceea n-am dormit și m-am sculat dis-de-dimineață să aștept să treacă primul drumeț, pe care l-am rugat să ducă scrisorile la poștă.

Am primit răspuns la ele mai iute decît ne așteptam — adică bunica a primit. Mie mama n-a catadicsit să-mi scrie, dar în scrisoarea ei către bunica m-a descris ca pe o creatură îngrozitor de egoistă, căreia nu-i pasă de frații și de surorile ei. N-avea să se aleagă nimic de capul meu, nu mă gîndeam decît să trîndăvesc și să-mi fie bine. Eu un lucru absolut hotărît și n-aveam cum să scap de mersul la familia M'Swat, întrucît mama își dăduse cuvîntul.

— Îmi pare rău pentru tine, mi-a spus bunica, dar n-am ce-ți face. Poți să rămîi doi-trei ani acolo și pe urmă te iau iarăși la noi.

Nimic nu mă putea consola și nu vroiam să ascult de vocea rațiunii. Ah, dacă ar fi fost acasă unchiul Jay-Jay, să mă scape ! A mai venit pe urmă și mătușa Helen să mă influențeze cu argumentele ei și să mă convingă să mă gîndesc că era spre binele frățiorilor mei să-mi

iau această povară, despre care știam prea bine că-mi depășește puterile.

Era un chin sfîșietor să fiu smulsă de la Caddagat, din rafinament și confort, de *acasă* ! Zilele pînă la plecare zburau, nici nu știam cînd, și tare aș mai fi vrut să mă pot agăța cu toată greutatea de roata neîndurătoare a timpului și s-o întorc înapoi ! Nopțile nu mai dormeam, ci îmi udam perna leoarcă de lacrimi. Ah, greu mai era să mă despart de bunica și de mătușa Helen, pe care le adoram, și să părăsesc casa de la Caddagat !

Probabil că-i doar o închipuire născută din adînca iubire pe care o port acelui loc, dar mie mi se părea că acolo și florile miros mai frumos, iar umbrele, cum se mai ghemuiesc și se mai furișează ! Vai, sînt atît de blînde și de mîngîietoare în preajma acelui loc pitoresc, cînd soarele apune măreț printre piscuri albastre ; și vuietul necontenit al rîului cristalin cu malurile ascunse de feriği — îl văd și-l aud în clipa asta, și văd soarele la apus cum înveșmîntează oglinda atîrnată pe veranda spălătoriei din spatele casei, oglinda în fața căruia toți lucrătorii fermei se duceau să se pieptene și să se spele. Ah, cum mă mai năpădesc amintirile ! Mi se pare că sînt mireasma trandafirilor ce se cațără pe stîlpii verandei și se uită peste gardul grădinii. Și-n timp ce scriu mi se aburesc ochii, de nu mai văd foaia de hîrtie.

A sosit și ziua plecării mele — zi fierbinte, de 110 grade Fahrenheit la umbră. Era miercuri după-amiază. Frank Hawden trebuia să mă ducă în seara aceea pînă la Gool-Gool și să mă îmbarce a doua zi în căruța poștei. Urma să ajung la Yarnung joi pe la douăsprezece-unu noaptea și acolo să mă aștepte domnul M'Swat, care avea să mă ducă la hotel și apoi la ei acasă, în ziua următoare.

Cuferele și restul bagajelor mele au fost aranjate în trăsura la care erau înhămați doi cai grași. Aceștia stăteau la umbra deasă a unui splendid *kurrajong* și își alungau alene mușteie cu coada în timp ce Frank Hawden mă aștepta ținînd hățurile.

M-am repezit într-o goană în jurul casei, aruncînd o ultimă privire spre colțișoare și priveliști dragi mie, apoi mătușa Helen m-a strîns de mînă și m-a sărutat zicînd :

— O să fie casa pustie fără tine, dar trebuie să-ţi faci curaj, sînt sigură că lucrurile n-or să ţi se pară nici pe jumătate aşa de rele cum te aştepţi.

Cînd am ieşit pe poartă m-am uitat înapoi şi am văzut-o trîntindu-se într-un scaun de pe verandă şi acoperindu-şi faţa cu mîinile. Frumoasa şi nobila mea mătuşă Helen ! Sper că i-a fost dor de mine, măcar un pic, că a simţit măcar o dată chinul despărţirii, fiindcă eu, din pricina acelei despărţiri, n-am încetat încă să sufăr.

Bunica m-a îmbrăţişat cu căldură şi m-a sărutat de multe ori. M-am urcat pe locul din faţă al şaretei, lîngă însoţitorul meu, el a dat bice cailor şi — un nor de praf, o învîrtejire de roţi şi plecasem de la Caddagat.

Am traversat riul şopotitor : pe amîndouă malurile, tufe uriaşe de porumbe — ultima floare a sezonului, prin partea locului — îşi etalau belşugul superbelor flori de culoarea smîntînei, iar parfumul lor bogat plutea pînă departe în văzduhul înfierbîntat de vară. Cum mai străluceau soarele şi cum mai juca şi pîlpîia lumina lui peste priveliştile atît de îndrăgite ! Am trecut de o ridicătură şi casa nu s-a mai văzut, pe urmă adio gîrlei cristaline. Departe, în stînga noastră, întraseră acum în raza vederii copacii de la Five-Bob Downs. Ce seri vesele petrecusem acolo înconjurată de muzică, flori, tinereţe, lumină, iubire şi căldură de vară, cînd viaţa părea să mă suie pe creasta valurilor ei ! Unde erau acum Harold Beecham şi cei treizeci şi ceva de angajaţi care cu numai o lună înainte nu-i ieşeam din cuvînt, salutîndu-l ca pe un stăpîn ?

Pieriseră toate ! Se prefăcea în trecut frumoasa mea viaţă de la Caddagat şi începea să pălească, iar munţii ce o străjuiseră se estompau şi ei într-o linie albastră.

Capitolul douăzeci şi şapte

CĂLĂTORIA MEA

Căruţa poştei era un vehicul de mari dimensiuni : cam în stilul unui furgon, coviltirul şi băncile ei mergînd paralel cu roţile. La capătul dindărăt, în loc de uşă se afla o platformă de scîndură, pe principiul unui faeton cu arcuri. Scîndura era lăsată în jos şi după ce ne căţăram, cu chiu cu vai, peste ea pînă la locurile noastre, era din nou fixată orizontal, se aşezau pe ea bagajele în stivă şi se lega zdravăn cu frînghii, să rămînă în poziţia respectivă. Cînd se încheia operaţia, cei rămaşi pe jos nu mai puteau vedea, de după maldărul de bagaje, decît capetele pasagerilor. Dacă s-ar fi întîmplat să se răstoarne căruţa ne-am fi văzut la mare ananghie, întrucît singura cale de ieşire era să te fi căţărat peste despărţitura din spatele caprei, care se ridica pînă la înălţimea pieptului, ispravă cam greu de realizat.

Frank Hawden şi cu mine ne-am despărţit ca doi buni prieteni. M-am aplecat peste margine şi i-am făcut semne cu batista pînă cînd l-am pierdut din ochi, după un cot al drumului.

Era ora amiezii, termometrul arăta 112 grade la umbră, iar praful era pur şi simplu îngrozitor. Se ridica în nori cenuşii atît de groşi, că deseori era imposibil să-i mai zăreşti pe cei cinci cai care ne trăgeau şi erau în primejdie să ne ciocnim de alte vehicule. Eram şi tare înghesuiţi, fiind acolo şaisprezece pasageri. Cînd ne-am aşezat fiecare pe locurile noastre şi am pornit-o la drum, am făcut

descoperirea că sînt singura reprezentantă a sexului feminin și că eram făcută sandvici între un tinerel țanțoș sub douăzeci de ani și un chinez, în vreme ce un negru și un om cu barbă roșcovană ședeau în fața mea. Ceva mai încolo, un deputat în Parlament care patronase cursele de Anul Nou pe teritoriul circumscripției sale electorale se lăuda în gura mare tovarășului său de drum în legătură cu „ședințili Parlamentului". Am descoperit că tinerelul țanțoș era jocheu profesionist ; și cînd a aflat că sînt fiica lui Dick Melvyn, pe timpuri mare crescător de cai, a devenit foarte prietenos. Mi-a dat niște mere din lădița de tablă pe care și-o ținea sub bancă, de unde a mai scos să mi-arate și o cravașă și a fost atît de amabil să-mi spună :

— Dacă nu suportați duhoarea chinezoiului ăla împuțit, schimbați locul cu mine, domnișoară. Eu îs umblat prin lume și poci să rabz și altele mai tari.

I-am atras atenția să vorbească mai încet, de teamă să nu rănim sentimentele chinezului ; asta l-a amuzat peste măsură. A rîs de n-a mai putut și, aplecîndu-se spre omul cu barbă roșcovană, i-a spus și lui gluma :

— I-auzi, donșoara asta zice că să nu-i rănesc sentimentele chinezoiului. Pă draeu' ! Ce, are ăștia așa ceva ?

Și celuilalt i s-a părut grozavă gluma. Am schimbat locul cu jocheul, ceea ce m-a adus lîngă un tînăr cu înclinații literare, cu care am purtat o conversație despre cărți, atît cît mi-au îngăduit praful, zgomotul roților și țeșcuțile despre cai ale celuilalt vecin. S-au arătat cu toții amabili cu mine ; mi-au oferit fructe, au procurat apă de băut și au ținut în brațe cu schimbul o pălărie pețioasă, căreia nu fusese chip a i se găsi un loc sigur printre celelalte bagaje, căci era în pericol să se turtească.

Pînă să facem noi jumătate din drum, caii au și dat în primire. Bărbații au fost siliți să urce la deal pe jos mile întregi, în praf și arșiță, ceea ce n-a dus la o bună dispoziție generală ; multe și usturătoare au fost vorbele și glumele la adresa vizitiului. Acesta și-a tocit două bice pe spinările cailor, pînă cînd de efort și de căldură excesivă sudoarea a început să-i curgă șiroaie lăsîndu-i dîre noroioase în stratul gros de praf de pe față. Jocheul

contribuia și el cu instrumentul de specialitate pe care îl purta la el, alți pasageri ciomăgeau de zor caii cu tot felul de bețe și înjurau, cu mic cu mare, printre dinți ; trecînd pe lîngă noi, vătaful unei cirezi de bivoli și-a folosit și el biciul, cu mare efect, căci sudoarea care curgea de pe bietele animale era acum amestecată cu sînge.

— De ce dracu' n-ai niște cai ca lumea ? a întrebat pasagerul cu barba roșcovană.

Omul i-a explicat că o delegație ministerială îi închiriase cel mai bun atelaj ca să meargă să inspecteze o mină ; un confrate vizitiu rămăsese în pană de cai și împrumutase de la el o pereche, ca urmare, se vedea silit să se descurce cu niște animale care n-avuseseră parte de odihnă, iar arșița și supraîncărcătura erau și ele de vină pentru mare parte din necazuri. Cu toate astea, am reușit să prindem trenul, dar a trebuit să dăm fuga fără să ne mai înviorăm, cît de cît. Chipeși mai erau cu părul cenușiu de praf și cu fețele mozolite. Bărbații s-au ocupat de mine, de parcă le-aș fi fost dată special în grijă. Unul mi-a luat bilet, altul mi-a făcut rost de loc iar al treilea mi-a dus bagajele ; și tot atît de grijulii au fost și cînd a trebuit să schimbăm trenul. Am pornit. Bunica îmi dăduse o cutie mare, plină cu bunătăți. Am scos-o la iveală, bărbații au oferit băuturi și a avut loc un picnic agreabil, cu toate geamurile vagonului lăsate în jos, să intre un pic de aer.

Îmi plac la nebunie goana și zgomotul trenului, iar în această ocazie aș fi dorit să alerge la nesfîrșit, fără să-mi dea timp de gîndire și fără să se mai oprească. Dar, vai, la ora 1,20 am oprit la Yarnung, unde a apărut un bărbat să întrebe de o tînără domnișoară cu numele de Melvyn. Tovarășii mei de călătorie mi-au adunat lucrurile și m-am dat jos.

— Bună seara, domnilor, vă mulțumesc foarte mult pentru amabilitate.

— La revedere, domnișoară ; n-ai pentru ce. Poate că ne mai vedem vreodată. Pa-pa !

Un fluierat ascuțit, o smucitură și impunătorul tren a pornit mai departe în noapte, lăsîndu-mă acolo, pe acel peron mic și neînsemnat, fără ca nimeni să știe și fără

ca nimănui să-i pese cît de singură și de amărîtă mă simțeam.

Domnul M'Swat a luat pe umeri cea mai mare parte a bagajelor mele, eu am luat restul și am pornit tîrîș-grăpiș prin beznă, fără să rostim vreunul ceva. Hangiul îi dăduse domnului M'Swat o cheie, așa că am putut intra fără să deranjăm toată casa, iar acesta m-a condus într-o cameră unde m-am prăbușit în pat la iuțeală.

Capitolul douăzeci și opt

ÎNAPOI LA VIAȚĂ

Drumul acela mi-a rămas întipărit în memorie atît de puternic, încît nu se va șterge vreodată, nici dacă ar fi să am parte de bucurii, de glorie, de plăceri și emoții care să întreacă visele poeților, nici dac-aș fi blestemată să trăiesc o sută de ani. Am să-l zugrăvesc întocmai, punct cu punct, exact așa cum a fost.

Erau douăzeci și șase de mile de la Yarnung la Barney's Gap, cum se numea proprietatea lui M'Swat. Venise cu o trăsurică ușoară și o pereche de cai ca să mă transporte într-acolo.

Pe drum, patronul meu mi-a făcut o impresie foarte bună. Desigur, eram de calibre mult prea deosebite ca să putem deveni prieteni apropiați, dar i-am apreciat soliditatea bunului simț în chestiuni mărunte care erau de nivelul său și felul său direct, frust și destul de blajin de a fi. Era un om cu desăvîrșire ignorant, fără prea multe idei, în armonie cu mediul în care-și avea locul și care i se potrivea ; dar era „un om dintr-o bucată".

El și cu tata copilăriseră împreună. Cu ani și ani în urmă tatăl lui M'Swat fusese fierar pe pămîntul tatălui meu, copiii se jucaseră împreună și, în ciuda deosebirii dintre ei, fondaseră o prietenie care supraviețuise și care dădea acum roade. Eu aș fi preferat ca relațiile lor din tinerețe să fi fost de inimiciție, nu de prietenie.

Am plecat de la hanul din Yarnung la nouă și am ajuns la destinație pe la ora două după-amiaza.

Mă înveselisem de tot și începusem să privesc situația într-o lumină rezonabilă. Dacă trebuia să dau piept cu loviturile vieții cîndva, atunci de ce nu chiar acum ? S-ar putea să nu fie chiar atît de rău la familia M'Swat la urma urmei. Chiar dacă erau murdari, vor fi cu siguranță dispuși să se schimbe, dacă dovedeam tact în impunerea cîtorva măsuri. Nu mă temeam de muncă și eram dispusă să fac multe lucruri. Dar tuturor acestor idei li s-a dat la cap, cum se face cu viteii de prisos, cînd am ajuns la Barney's Gap, coborînd pe un drum bolovănos înspre casa construită într-o viroagă strîmtă dintre două dealuri abrupte de piatră care, lipsite de iarbă, se înălțau ca niște pereți întunecați de stîncă dînd locului un aspect dezolant de închisoare.

La apropierea noastră au dat năvală pe ușa din spate a casei șase cîini, doi miei îmblînziți, doi sau trei porci, vreo douăzeci de păsări, opt copii care păreau o duzină și doamna M'Swat. Copiii aceia erau cele mai murdare creaturi pe care îmi fusese dat să le văd vreodată și erau atît de zdrențăroși, că își expuneau vederii acele părți care s-ar fi cuvenit să fie acoperite, și asta nu de sărăcie — căci domnul M'Swat se fălea cu un cont bunicel — ci din pricina ignoranței și îngălării. Cei mai mulți aveau părul roșu și gurile căscate. Doamna M'Swat era o femeie masivă, cumsecade, grasă și ignorantă, îngrozitor de murdară și de șleampătă. Gleznele înspăimîntătoare, umflate, fără ciorapi i se revărsau din botinele ghiatuite și fără șireturi ; rochia îi era ruptă și descheiată, expunînd vederii unul din cele mai murdare gîturi pe care le-am văzut vreodată. Nu părea s-o îngrijoreze că pruncul pe care-l ținea la subțioară ca pe un sul de pînză urla din toate puterile, în vreme ce restul copilașilor i se agățau de fuste încercînd să-și ascundă capul în cutele lor, ca tot atîtea păsări *emu*. M-a țocăit zgomotos în semn de salut, a dat copilașul în grija surorii cele mai mari, o fată zdravănă de paisprezece ani și, apucîndu-mi cuferele de parcă ar fi fost ușoare ca fulgul, a dispărut cu ele în casă cu un pas greu și opintit. Cînd s-a întors înapoi m-a invitat să intru și, mergînd după ea, am fost la rîndul meu urmată de copii pe cea mai soioasă ușă în cea mai soioasă încăpere și m-am așezat pe cel mai soios scaun, ca să mă uit la

cel mai soios mobilier de care auzisem vreodată. Numai ce am aruncat o privire îngrozită la murdăria, mizeria și întunecimea pe care le vedeam în toate părțile și m-a apucat tremuratul din pricina emoției pe care abia reușeam s-o stăpînesc și a dorinței nebune de a mă întoarce la Caddagat care mă cuprinsese. O clipă numai, și mi se arătase limpede că nici nu voi putea trăi niciodată, niciodată.

— Ai mîncat ceva ? m-a întrebat cu o voce aspră și necultivată viitoarea mea stăpînă.

I-am răspuns că nu.

— Tre' să fii moartă de foame ; da' îți dau eu acuși, numa' o clipită.

A aruncat strîmb o față de masă boțită și dezgustător de murdară pe masa plină de praf și a trîntit pe ea cîteva cuțite și furculițe soioase, două farfurii crăpate și două cești grosolane cu farfurioarele ciobite. Pe urmă a venit rîndul unei farfurii cu carne sărată, roșie de salpetru și al alteia cu pîine neagră, necoaptă și uscată. A dispărut apoi în bucătărie să facă ceaiul și în lipsa ei doi dintre băieți s-au luat la bătaie. Unul a trăs fața de masă și toate produsele etalate s-au dus cît colo, cu o bufnitură zdravănă : farfuria zăcea spartă iar carnea în praful de pe dușumea, în vreme ce pisicile și găinile, mereu la pîndă în așteptarea unor asemenea întîmplări, profitau din plin de situație. Doamna M'Swat s-a întors cu ceaiul din care se mai vărsase pe drum. I-a pleznit zdravăn în cap pe amîndoi, lucru care pe ei i-a făcut să se îndepărteze la iuțeală, răcnind ca din gură de șarpe, iar pe mine să mă alarmeze pentru integritatea timpanelor lor. A luat de jos carnea, ștergînd-o de șorțul ei unsuros și s-a plimbat cu ea în mînă pînă a găsit farfurie, iar copiii au adunat celelalte lucruri. Se spărsese o ceașcă și a fost înlocuită cu alta, de același fel.

Atunci și-a făcut apariția și domnul M'Swat ; după ce a tras o dușcă de rom dintr-o sticlă pe care o scoase din dulăpiorul din colț, m-a invitat să mă așez la masă.

Lapte nu exista. M'Swat se ocupa numai de oi și ținea doar cîteva vaci pentru trebuințele casei ; din cauza secetei, acestea nu mai dădeau lapte de cîteva luni. Doamna M'Swat s-a scuzat pentru lipsa zahărului, afir-

mînd că i se terminaseră proviziile şi că uitase să pună să i se cumpere.

— Ce proasta dracului eşti, să nu zici nimic cînd m-am dus la oraş cu căruţa ! Că poate nu mă mai duc luni de zile ! Da' la ce ne trebuie zacăr. Aia care nu e în stare să se lipsească de luxuri d-ăstea mai cu rîndu', n-o să s-aleagă niciodată mare lucru dă capu' lor ! a tras concluzia domnul M' Swat, sentenţios.

Copiii stăteau înşiraţi cu gurile căscate şi cu ochii cît cepele, uitîndu-se la mine plini de interes şi fără să clipească, pînă am simţit nevoia să fug undeva şi să ţip din toate puterile, ca să-mi uşurez sentimentul de încordare isterică ce începuse să mă cuprindă. M-am stăpînit totuşi suficient ca să întreb dacă se aflau acolo cu toţii.

— Toţi afar' de Peter. Pe unde-i Peter, Mary Ann ?

— S-a dus la Red Hill să vază de oi şi nu se-ntoarce pîn' diseară.

— Peter e flăcău — a spus un băieţel, evident mîndru nevoie mare de respectivul membru al familiei.

— Da, Peter are douăşunu de ani, are mustăţi şi se bărbiereşte, a adăugat cea mai mare dintre fete, într-un fel care lăsa să se vadă că aştepta să amuţesc de uimire.

— Să vezi ce-o să se mire cînd l-o vedea pe Peter, a zis în şoaptă o fetiţă, destul de tare totuşi ca s-o aud.

Doamna M'Swat a binevoit să mă informeze că îi muriseră trei copii între Peter şi Liza şi de aceea fiul cel absent era aşa de mare pe lîngă fraţii şi surorile lui.

— Deci aţi avut doisprezece copii ? am întrebat eu.

— Păi da, mi-a răspuns rizînd gros, ca de o glumă.

— Băieţii au dat d-un cuib de albine în pom şi l-au golit ieri azi'mneaţă, a continuat doamna M'Swat.

— Da, se vede cît se poate de bine, i-am răspuns.

Se vedea peste tot numai miere, miere ici, miere dincolo. Era una din variantele de murdărie de pe oribila faţă de masă care duhnea îngrozitor. O vedeai pe podea, pe uşă, pe scaune, pe capetele copiilor şi pe ceşti. Doamna M'Swat a remarcat mulţumită că mai trebuie cîteva zile pînă să „se ducă" de pe lucruri.

După „cină", am cerut o sticlă de cerneală şi nişte hîrtie şi am mîzgălit cîteva rînduri către bunica şi către mama, spunîndu-le doar că am ajuns cu bine la destinaţie.

Mă hotărîsem să-mi adun în liniște gîndurile înainte să cer eliberarea de la Barney's Gap.

Am rugat-o pe stăpîna mea să-mi arate unde urma să dorm și ea m-a dus într-o odaie destul de respectabilă, al cărei singur ocupant urma să fiu, doar dacă mi-era cumva urît și n-o vroiam pe Rose Jane, murdară, frumușică și cu ochi catifelați, și am asigurat-o pe milostiva ei mamă că n-o să-mi fie deloc urît singură, căci disperarea coplesitoare care îmi umplea inima n-avea cum să se vindece împărțind patul cu un copil slinos.

Cînd m-au lăsat singură am zăvorît ușa și m-am azvîrlit pe pat, ca să pot plînge ; și am plîns cu lacrimi fierbinți care-mi ardeau obrajii și cu suspine care îmi zgîlțîiau tot trupul, pînă m-a luat o durere ascuțită de cap.

Vai, cît de aspre și de stridente erau sunetele pe care le auzeam în jur. Lipsa, dar ce zic eu lipsa, pur și simplu ignorarea deplină a celor mai elementare instincte omenești de cultivare se simțea pînă și în umbletul greoi și în vocile ascuțite ce îmi maltratau auzul. Cu totul altă senzație aveam ascultînd glasul vioi și plăcut al bunicii într-o încăpere de la Caddagat sau tonurile grave și rafinate ale mătușii Helen ; și sînt dintre cei care înțeleg și simt aceste deosebiri.

Cu toate astea, mi-am venit repede în fire și mi-am spus singură că sînt o proastă că plîng. Aveam să le scriu, bunicii și mamei, și să le explic cum stăteau lucrurile și eram sigură că aveau să ia aminte la ce spun, căci n-aveau deloc idee cum arată locul cu pricina. Trebuia doar să mai am puțină răbdare și aveam să mă întorc iar printre desfătările de la Caddagat ; și cum aveam să mă mai desfăt, ca niciodată, după ce gustasem dintr-o asemenea viață, căci era mai îngrozitoare decît mi-o putusem închipui vreodată, mai îngrozitoare pînă și decît în coșmarurile care mă chinuiau înaintea plecării din Caddagat.

Casa era construită din bîrne negeluite, cu un acoperiș de tablă foarte jos și cum nici urmă de copac nu se afla în apropierea ei, căldura era insuportabilă. Radia dinspre stîncile de pe ambele laturi ale casei și se concentra aici ca într-un cuptor, în momentul de față înre-

gistrîndu-se 112 grade Fahrenheit pe verandă. Mă întrebam de ce oare își construise M'Swat casa într-o astfel de văgăună, dar se pare că apropierea unei surse de apă i-a îndemnat la asta.

Mîngîindu-mă cu ideea că n-o să fiu silită să îndur toate astea prea mult, m-am spălat pe ochi și am plecat de lîngă casă, încercînd să aflu un colțișor mai răcoros. Copiii mă văzuseră plecînd, dar nu și întorcîndu-mă, dacă e să judec după discuția pe care am auzit-o din sufrageria vecină cu odaia mea de culcare.

Venise Peter și copiii se îmbulzeau în jurul lui să-i comunice noutățile :

— A venit ?

— Da.

— Și cum îi ?

— Ei, o sfrijită acolo, nici cît Liza de mare !

— Și, Peter, știi are niște mîini mici de tot, albe ca zăpada, ca în poza lu' mama de pe cutia de ceai.

— Da, Peter, așa-i — a intervenit altă voce — și are niște picioare așa de mici, că nici n-auzi cînd merge.

— Nu-i fin'că e picioarele mici, da' are niște pantofi d'ăia frumoși cum ● în poze — a zis alt glas.

— Are părul' legat cu două bucăți dă pamblică, una sus la cap și alta pă la fund ; și-s mai ceva ca pamblica aia roșie d-o ține Liza în cutie pen'cînd o merge și ea la oraș.

— Da, da — s-a auzit glasul doamnei M'Swat — are un păr pînă la genunchi și o coadă groasă cît mîna ta ; și cînd a scris la iuțeală două scrisori, nici n-o vedeai de repede ce i se mișca mîna ; și știe cuvinte d-alea, de nu poți să le pricepi decît dacă ești școlit.

— Are trei catarame ș-o basma la gît mai grozavă ca aia bună a ta, de-o ții să mergi la Susie Duffy — și Liza chicoti perfid.

— Ține-ți gura cu Susie Duffy, că acu' îți trag una de nu te vezi, i-a spus Peter supărat.

— Nu-i făcută ca mama. E grasă numa' pînă aici, și p-ormă parcă stă să se rupă la mijloc, zău așa, Peter !

— Mamă doamne, tre' să fie ceva dă capu' ei' a spus Peter. Pun prinsoare că o să pună șaua pă tine, Jimmy.

— Ba io să pun șaua pă ea, i-a întors-o Jimmy, care venea ca vîrstă imediat după Liza. Se crede ea grozavă,

da' nu-i decît numa' fata lu' Melvyn ăla dă trebe' să-i dea mereu bani tata.

— Peter, a zis altul, da' ea n-are deloc pistrui, ca tine, şi nici n-are faţa pîrlită ca Liza : îi albă de tot şi p-aicişa îi rozalie.

— Las' că nu mă dă gata pă mine, orice culoare o fi, i-a răspuns Peter pe un ton ursuz.

Nu încape îndoială că această idee l-a făcut ceva mai tîrziu în aceeaşi după-amiază, să vină să dea mîna cu mine, fudul nevoie mare şi cu un rînjet insolent pe faţă. Mi-am dat osteneala să fiu deosebit de drăguţă cu el, tratîndu-l cu deferenţă şi făcînd cu atîta drăgălăşenie remarci asupra căldurii excesive, că a rămas făcut praf şi a părut uşurat cînd a putut s-o şteargă. Am zîmbit în sinea mea şi nu m-am mai temut de necazuri din partea lui Peter.

Masa fusese aşezată pentru ceai exact ca mai înainte : era luminată de două lumînări din seu de calitate proastă şi mirosul acestora se dovedea, cum ar fi zis tovarăşul meu de călătorie din ziua precedentă, jocheul, un miros tare de tot.

— Ia de ne cîntă ceva la pian ! mi-a spus doamna M'Swat după masă, cînd Liza şi Rose Jane au terminat cu strînsul vaselor. Ceaiul şi firimiturile, o mulţime, rămăseseră pe duşumea, ca să le ciugulească pînă dimineaţa păsările.

Copiii s-au tolănit pe canapeaua veche şi pe scaunele pe unde adormeau în fiecare seară înainte ca părinţii lor să meargă la culcare — moment cînd avea loc o rundă de zbierete şi erau treziţi şi băgaţi în pat, aşa murdari cum se aflau şi de multe ori cu hainele pe ei.

Am răspuns cu promtitudine rugăminţii doamnei M'Swat, gîndindu-mă că voi avea o mîngîiere cît timp va trebui să stau acolo şi că tot timpul liber mi-l voi petrece la pian.

Am deschis capacul, am şters cu batista o parte din praful depus pe clape şi am atacat primele acorduri din piesa *Marche hongroise* a lui Kowalski.

Auzisem eu de piane care sună ca o tigaie, dar cel cu pricina nu era nici pe departe atît de plăcut la auz ca o

tigaie. Fiecare clapă pe care o apăsam rămînea apăsată şi nu se mai ridica la loc, iar cînd reuşeam să le fac să funcţioneze, cu neputinţă de descris ce zdrăngănit discordant şi hodorogit puteau să scoată. Era absolut imposibil de redat vreo melodie pe obiectul acela. Nu făcuse de la bun început nici două parale şi după atîta vreme cît stătuse în praf, în căldură şi în vînt nici nu-ţi mai venea să crezi că produsese vreodată sunete muzicale.

L-am închis cu un sentiment de disperare atît de sfîşietor, că de-abia îmi mai puteam stăpîni lacrimile.

— Ce, nu cîntă ? a întrebat doamna M'Swat.

— Nu, clapele nu se mai ridică la loc.

— I-a, du-te, Rose Jane, şi saltă-le tu, să mai încerce o dată.

Am mai încercat o dată, cu Rose Jane pescuind clapele pe măsură ce cîntam. Mi-am dat seama imediat că n-avea nici unul ureche sau idee măcar de muzică ; aşa că am bătut şi eu în pianul înebunit cu amîndouă mîinile, ba chiar cu toate degetele odată, şi cu cît făceam mai mult tărăboi, cu atît le plăcea mai tare.

Capitolul douăzeci și nouă

ÎNAPOI LA VIAȚĂ — CONTINUARE

Foarte amabilă cu mine, doamna M'Swat mi-a spus că nu era nevoie să-mi încep serviciul pînă luni dimineață și că puteam să mă odihnesc sîmbătă și duminică. Sîmbăta, cînd a fost un zăduf și o arșiță ucigătoare și ziua părea că nu se mai termină, mi-am petrecut-o aranjindu-mi lucrurile, periindu-mi de praf costumul de călătorie și mai cîrpind cîte ceva. A doua zi de dimineață s-a pornit ploaia, ceea ce era un mare dar de la Dumnezeu, căci era prima ploaie ce cădea acolo de luni de zile și singura la care mi-a fost dat să asist cîtă vreme am rezistat la Barney's Gap.

A fost un sabat îngrozitor. Fără nici o vorbă de mustrare din partea părinților, copiii se distrau îmbrîncindu-se unul pe altul în ploaie, cei mai mici trăgînd cele mai multe ponoase, pînă cînd li s-au udat zdravăn hainele de pe ei. Fiindcă din cauza asta li se făcuse frig, s-au așezat pe jos și s-au pus pe niște zbierate nemaipomenite.

Obiceiul lui Peter era să-și petreacă duminicile colindînd călare prin împrejurimi, dar astăzi, împiedicat de ploaie, dormise o bună bucată din zi și în restul timpului meșterise o botniță pentru unul din cîini.

De la micul dejun și pînă la masa de prînz am stat închisă la mine în odaie, scriindu-le mamei și bunicii cîte o scrisoare. N-am exagerat cu nimic, n-am înșirat verzi și uscate și nici n-am spus nimic necuviincios față de ele. Am scris cu grijă două scrisori chibzuite, în care

explicam exact cum stau lucrurile şi-am rugat-o pe bunica să mă ia înapoi la Caddagat, fiindcă nu voi putea niciodată să îndur viaţa de la Barney's Gap. I-am spus şi mamei de asta şi am rugat-o, în caz că nu era de acord să mă ia bunica înapoi, să-mi găsească, o rugam frumos, alt post, indiferent ce, numai să scap de la familia M'Swat. Am scris adresele, am lipit timbrele pe cele două misive şi le-am pus deoparte pînă avea să se ivească vreo şansă să le trimit cu poşta.

Domnul M'Swat ştia puţin să citească, silabisind cuvintele mai lungi şi bîjbîind la cele mai scurte : şi-a petrecut şi dimineaţa şi după-amiaza cu lectura asiduă a ziarului local — singura tipăritură cunoscută la Barney's Gap. Această publicaţie dădea la iveală, în numărul respectiv o lungă listă de preţuri la vite şi la produse de fermă, care l-a fascinat cu totul pe cititor. Extazul unui om de mare calibru intelectual şi remarcabile înclinaţii artistice cufundîndu-se întîia oară în lectura operei unui poet congener ar fi cu totul umbrit, pus în comparaţie cu evidenta mulţumire sufletească a lui M'Swat sorbind cu nesaţ cuprinsul acelei liste.

— Pă naiba, ui' că crescu preţu' la porci, marţea trecută ! Uite-aşa se scoate banii ! exclama el emoţionat. Sau :

— Secara urcă c-un şiling dubla. Fir-aş al dracu', trebe să pui dă două ori p-atît, anu' ăsta !

Iar cînd, cu chiu cu vai ajungea la capătul listei, o lua iar de la început.

Nevasta lui a stat toată după-masa la un loc, fără să spună sau să facă nimic. Eu mi-am căutat ceva de citit, dar singurele volume din casă erau o Biblie pe care nimeni n-o deschidea niciodată şi un jurnal ţinut cu religiozitate de domnul M'Swat. Mi s-a dat voie să-l citesc pe acesta din urmă şi iată ce am văzut deschizîndu-l :

Septembrie

1. *Frumos. Dus la cotu gîrlei după o vacă.*
2. *Frumos. Potcovit eapa roaibă.*
3. *Frumos. La juraţi.*
4. *Frumos. Tăiat coada 60 mici 52 berbeci.*

5. *Norocos. Dus la alde Duffy.*
6. *Frumos. Venit Dave Duffy.*
7. *Frumos. Înhămat minza roşie.*
8. *Ploaie. Vîndut minza de la eapa sură.*
9. *Frumos. Dus la Redhill după cal.*
10. *Frumos. Găsit trei oi moarte în ţarcu pătrat.*

Am închis volumul, punîndu-l la loc cu un oftat. Micile însemnări erau o ilustrare perfectă a searbedei şi îngustei existenţe a autorului. Jurnalul continua în acelaşi fel săptămînă de săptămînă — o relatare sinistru de monotonă a unei existenţe sinistru de monotone. Simţeam că o să-mi pierd minţile dacă voi fi silită să duc multă vreme o asemenea viaţă.

— Taica are o groază de însemnări. N-aş vrea eu să le citesc ? Au fost aduse şi aşezate înaintea mea. L-am întrebat pe domnul M'Swat care era perioada cea mai plină de viaţă a anului şi răspunzîndu-mi-se că era la tunsul oilor şi la treieratul grînelor, am deschis la începutul lui noiembrie :

Noiembrie 1896

1. *Frumos. Început strînsu oilor.*
2. *Frumos. Socotit oile foarte murdare 20 lipsă.*
3. *Frumos. Început tunsu. Joe Harris sa tăiat rău la mînă şa plecat acas.*
4. *Ploaie. Nam mai tuns de ploaie.*

Am sărit la luna decembrie.

Decembrie 1896

1. *Frumos şi cald. Plivit 60 loturi.*
2. *Frumos. Omorît un şarpi arşiţă tare.*
3. *Frumos. Tare cald toţi făcut baie la rîu.*
4. *Frumos. Luat pe lînă 7 1/2 stofă — 5 1/2 curea.*
5. *Frumos. Tare cald primit circular cu poşta.*
6. *Frumos. Văzut Joe Harris la alde Duffy.*

Cu însemnările nu prea era mare distracţie, aşa că am încercat să conversez cu doamna M'Swat.

— La ce vă gîndiţi ?

— Păi, mă uitam cum plouă și ziceam că mai dă ceva de mîncare la oi, dacă ține.

Ce era să fac să-mi treacă ziua ? Eu n-aveam de obicei astîmpăr nici cînd eram cît se poate de ocupată. Unchiul Jay-Jay mă acuza totdeauna că mă aflu în șase locuri deodată și că nu-s în stare să stau liniștită nici cinci minute la rînd ; așadar era pur și simplu un chin acea zi interminabilă — nimic de citit, nu tu pian la care să pot cînta imnuri*, prea umed ca să ies la plimbare, nimeni cu care să stau de vorbă, nici o șansă să pot să mai dorm puțin, căci mă culcasem devreme și mă sculasem tîrziu, ca să-mi mai omor timpul. N-aveam nimic altceva de făcut decît să șed liniștită, mai-mai să-mi ies din minți de atîtea regrete chinuitoare. Mi-am imaginat ce trebuia să se petreacă acum la Caddagat, ce făcusem acum o săptămînă la ora asta, și așa mai departe, pînă am simțit că mor de jale.

Printre îndatoririle care îmi reveneau înainte de lecții era să pun masa, să fac toate paturile, să mătur, să șterg praful și să le „fac" părul fetițelor. După lecții trebuia să cîrpesc lucrurile de îmbrăcăminte, să cos, să pun iar masa, să-i dau de mîncare bebelușului și să calc, în zilele cînd se spălau rufe. S-ar zice că-i o mulțime de treabă dar în realitate, era o nimica toată și nu reușea să-mi ocupe timpul nici pe jumătate. Să pun masa era pur și simplu o sinecură, fiindcă nu prea aveai ce să pui pe ea ; și nici de călcat nu prea aveam ce, în afară de lucrurile mele, fiindcă domnul M'Swat și cu Peter nu purtau cămăși albe și umblau cu gulere de hîrtie. Doamna M'Swat spăla rufele și mai freca ici-colo dușumelele, fierbea carnea de vită și cocea pîinea, care împreună formau meniul nostru invariabil, cît era săptămîna de lungă. La țară, mamele de familie cu cîte nouă copii nu prea au timp să stea degeaba, însă doamna M'Swat făcea ce făcea și mare parte din zi și-o petrecea tolănită în patul ei soios, unde se juca cu pruncul ei îngălat, care arăta și el tot gras și binevoitor.

* Conform tradiției protestante, singura muzică permisă în zi de duminică sînt imnurile religioase.

Luni dimineaţă mi i-am trecut în revistă pe cei cinci şcolari (Liza — paisprezece ani ; Jimmy — doisprezece ; Tommy, Sarah şi Rose Jane — mai mici), într-o magazie din spatele casei, amenajată să servească drept şcoală, şi drept depozit de făină şi de bucăţi de sare brută. Era, la fel ca şi restul casei, construită din bîrne iar acestea, asamblate de verzi, se uscaseră din pricina căldurii şi ajunseseră să aibă între ele spaţii destul de mari ca să-ţi intre braţul. În lunea aceea, după ploaia din ajun, vîntul care pătrundea pe acolo era rece de îţi îngheţa oasele, dar pe măsură ce trecea săptămîna, vara şi seceta şi-au reluat cursul lor nemilos şi noi aveam mereu pielea arsă de la rafalele puternice de vînt care umpleau încăperea cu aşa nori de praf şi de nisip, că eram siliţi să ne acoperim capetele, pînă se mai potoleau.

Marţi a venit un poliţist să ia nişte declaraţii şi i-am încredinţat lui scrisorile mele, să le pună la poştă, iar după aceea am început să aştept cu nerăbdare răspunsul care urma să-mi aducă măreaţa eliberare.

Cel mai apropiat oficiu poştal se afla la opt mile distanţă şi Jimmy era trimis într-acolo de două ori pe săptămînă, călare. În zilele respective pîndeam cu inima tremurîndu-mi întoarcerea băiatului, pe drumul întortocheat, dar răspunsul era invariabil : „Nu-s scrisori pentru donşoara învăţătoare".

Au trecut, cu chiu cu vai, o săptămînă, două săptămîni. Ah, chinul lent al zilelelor care nu se mai isprăveau ! După trei săptămîni, domnul M'Swat s-a dus la poştă fără să aflu şi mi-a făcut surpriza de a-mi aduce două scrisori. Erau cu scrisul mamei şi al bunicii — ceea ce aşteptam cu disperare — şi acum, că sosiseră în fine, n-aveam curajul să le deschid cît timp se uitau cu toţii la mine. Le-am purtat în sîn toată ziua, pînă mi-am isprăvit treburile, cînd m-am închis la mine în odaie şi am rupt plicurile, să citesc mai întîi scrisoarea bunicii, care conţinea două :

Copila mea dragă,

Am aşteptat mult timp pînă să-ţi răspund la scrisoare fiindcă am vrut să mă consult cu mama ta. Eu aş fi dorit

din toată inima să te iau înapoi, dar mama ta nu e de acord și cu nu pot să mă interpun între voi. Îți trimit scrisoarea mamei tale, ca să înțelegi în ce poziție mă aflu. Încearcă să te porți bine unde ești. Nu putem avea totdeauna ce-am dori pe lumea asta și trebuie să ne plecăm voinței lui Dumnezeu. El știe totdeauna... etc.

Scrisoarea mamei către bunica

Dragă mamă,

Sînt foarte mîhnită că Sybylla a trebuit să-ți scrie și să te necăjească. Nu te uita la ce spune : e numai pînă se deprinde cu locul. O să se potolească ea repede. Totdeauna mi-a dat mare bătaie de cap și n-are rost să-i iei în seamă plîngerile, care sînt fără îndoială mult exagerate, fiindcă nici acasă ea nu era niciodată mulțumită. Mă întreb unde o să ajungă pînă la urmă cu firea asta rebelă a ei. Sper s-o mai dea pe brazdă familia M'Swat ; o să-i prindă bine. E absolut necesar să rămînă acolo, așa că nu-i mai spune nimic care să-i vîre alte idei în cap, etc.

Scrisoarea mamei către mine

Draga mea Sybylla,

Mai bine n-ai fi scris s-o necăjești pe bunica ta, care a fost atît de bună cu tine. Trebuie să te silești și să te împaci cu situația ; n-are rost să te aștepți s-o duci ca la Caddagat în vacanță. Ai grijă să nu superi pe cineva, fiindcă ne-ai pune într-o situație proastă. Ce nu-ți place acolo ? Te pun să muncești prea mult ? N-ai mîncare destulă ? Se poartă rău cu tine, sau ce ? De ce n-ai destulă minte să nu mai pomenești altă slujbă, cînd e absolut imposibil ; și dacă nu rămîi tu acolo, cum să plătim dobînda la banii aceia ? Eu am fost totdeauna mamă bună și măcar atita lucru poți să faci și tu în schimb, cînd știi în ce situație ne aflăm. Roagă-te la Dumnezeu... etc.

Plină de dispreț și de ură față de mama, am rupt scrisorile ei bucățele și le-am azvîrlit pe fereastră. Ah, cum mai glăsuia din ele totala lipsă de compasiune ! Ea

mă silise să vin în locul acesta : ar fi fost cu totul altceva dacă eu aș fi dorit să vin, de bunăvoie, și pe urmă m-aș fi smiorcăit să mă ia înapoi imediat. Dar nu, ea mă silise să vin, în ciuda pledoariei mele din adîncul sufletului, iar acum își astupa urechile la plînsul meu. Și către cine pe lumea asta ne putem îndrepta cînd propria noastră mamă ne respinge rugămintea ?

Nu existase niciodată simpatie între mama și mine. Prea eram deosebite. Ea este cît se poate de practică și de cu picioarele pe pămînt, n-are nici ambiții nici aspirații care să nu poată fi trasformate în bani gheață. Are alura unei doamne și cu toate că n-are fir de înclinație pentru muzică sau poezie, știe să ia parte la o conversație pe asemenea teme și știe să cînte corect la pian, fiindcă a învățat în tinerețe, dar dacă ar fi fost să se nască țărancă, era țărancă, fără vreo aspirație de neîmplinit în mediul respectiv. Nu mă înțelegea mai mult decît înțeleg eu cum merge un orologiu. În ochii ei eram un copil rău, circotaș și neascultător, pradă duhurilor rele de care ar fi dorit să mă dezbare ; i s-ar fi părut că făptuiește un păcat dacă mi-ar fi cîntat vreun pic în strună, așa că, după ce m-am mai liniștit, nu i-am mai făcut vină pentru scrisori. Așa își închipuia ea că trebuie să-și facă datoria. Iar bunica, asta era, nu-mi sărea în ajutor din cauza atitudinii ei față de tata. Cei din neamul Bossier nu erau certați cu el, dar erau atît de scîrbiți de lipsa lui de sobrietate, că nu călcau niciodată pe la Possum Gully și nici nu ne ajutau pe cît ar fi făcut-o dacă eșecul tatei s-ar fi datorat unor cauze care meritau mai multă compasiune.

După ce mi-am citit scrisorile, am plîns pînă cînd am simțit că mi se încrîncenează de suferință fiecare celulă din trup. M-a dezmeticit doamna M'Swat, care mi-a bătut la ușă întrebînd :

— Ce te doare, fetițo ? Ai primit vești proaste de-acasă ?

Mi-am revenit ca prin minune și i-am răspuns că nu, că mi-era numai puțin dor de casă și că vin imediat.

— I-am scris mamei din nou, însă cum nu puteam să afirm că eram flămîndă sau prost tratată căci, atît cît îi ducea mintea, familia M'Swat se purta frumos cu mine, nu

mi-a luat în seamă lamentările ci mi-a spus că în loc să mă plîng de monotonie, aş face mai bine să pun mîna să mai destup un pic casa aceea.

Punînd acest sfat în aplicare, m-am apucat să-l rog pe domnul M'Swat să ridice un gard în jurul casei, fiindcă degeaba încercam să ţin casa cum trebuie, cît timp găinile şi porcii dădeau buzna înăutru de cîte ori se deschidea uşa.

El înclina să fie de acord cu propunerea, dar s-a opus cu hotărîre nevasta lui —a zis că ar rămîne găinile fără ce mai pică de la masă. „N-am putea să le aruncăm peste gard firimiturile ?" am întrebat-o ; dar în felul ăsta s-ar face prea mare risipă, a fost ea de părere.

După asta am sugerat să fie acordat pianul, dar ei au dezaprobat la unison o extravaganţă atît de înspăimîntătoare. „Da' pianu' cîntă bine ? Ce-are ?"

Apoi am sugerat că cei mici ar trebui îmbrăcaţi mai îngrijit, la care tatăl lor m-a repezit. Pofteam să-i îmbrace ca pe nişe granguri şi dacă face aşa ceva o să ajungă iute un sărăntoc ca taică-meu. Aceasta era, descopeream acum părerea întregii familii cu privire la mine. Nu eram decît fata pîrlitului de Melvyn, în consecinţă copiii nu prea îmi acordau consideraţie, ceea ce îmi îngreuna foarte mult misiunea didactică.

Într-o zi, la prînz, mi-am întrebat stăpîna dacă ar dori să-i învăţ pe copii bunele maniere. „Păi, sigur" a răspuns soţul ei, aşa că am început ofensiva.

— Jimmy, nu trebuie niciodată să duci cuţitul la gură.

— Taica aşa face, orice caz ! a replicat Jimmy.

— Păi, da, a zis taica, mi-s mai avut atî ca ăia de n-au făcut aşa.

— Liza, nu-ţi mai băga toată felia de pîine în gură, să te îneci. Taie-o bucăţele.

— Da' mama n-o taie, mi-a întors-o Liza.

— O să ai ceva de furcă cu ei, a rîs doamna M'Swat, care nu ştia cum să-şi corecteze singură copiii şi era prea ignorantă ca să-mi susţină mie autoritatea.

A fost singura mea tentativă de a-i învăţa bunele maniere. Era un efort fără sens, în condiţiile date, şi întrucît nu existau destule cuţite şi furculiţe pentru toţi,

n-aveam cum să-i deprind cu mînuirea corectă a acestor ustensile.

Doamna M'Swat n-avea decît o singură oală, în care gătea totul, şi o albiuţă de rufe ; numai rareori se mînca la ei altceva decît pîine şi carne conservată, iar asta nu din cauză că ar fi fost săraci, ci fiindcă altceva nu ştiau, sau nu voiau să ştie.

Pentru ei religie, plăceri, maniere, educaţie, respectabilitate, iubire şi orice alte lucruri de acest fel echivalau cu posesia banilor, iar singura lor idee despre acumularea unei averi era să adune bani trăgînd din greu şi răbdînd cu dinţii strînşi în mizerie.

Omul care se ridică de la starea de nevoiaş la opulenţă prin capacităţile sale comerciale face dovada unei inteligenţe demne de toată admiraţia, dar omul care face avere în chipul lui M'Swat de la Barney's Gap trebuie să fie meschin, apucător, îngust la minte şi fără suflet — pentru mine, cel mai antipatic dintre semeni.

I-am mai scris încă o dată mamei, ca să primesc acelaşi răspuns. Îmi mai rămînea o speranţă. O să-i scriu mătuşii Helen. Ea mă înţelegea într-un fel şi avea să-şi dea seama ce e în sufletul meu.

În speranţa asta, am rugat-o să pledeze în favoarea mea. Răspunsul ei a venit ca o palmă pe obraz, căci mi-o închipuisem totdeauna mai presus de tagma bigoţilor de rînd. Afirma că viaţa e plină de încercări. Trebuia să mă silesc să port răbdătoare această cruce neînsemnată şi după un an s-ar putea să mă ia din nou la Caddagat. Un an ! Un an la Barney's Gap ! Mă făcea să-mi ies din minţi o asemenea posibilitate. Am pus mîna pe toc şi i-am făcut mătuşii nişte reproşuri amarnice, la care n-a mai catadicsit să-mi răspundă. Iar din ziua aceea m-a ignorat cu străşnicie, nu mi-a mai trimis nici cel mai banal mesaj şi nici n-a mai pomenit de mine în scrisorile ei către mama.

Există oare pe lume vreo prietenie statornică, mătuşă Helen, dacă pînă şi a dumitale — cea mai bună dintre femei — s-a clătinat şi s-a lăsat doborîtă de plînsetul isteric venind din inima copleşită de durere a unui copil ?

Guvernanta dinaintea mea stătuse o vreme într-un azil de nebuni, pînă să-şi facă debutul la Barney's Gap

şi cum era o fire curioasă, le îngăduia copiilor să facă ce vor, iar în consecinţă aceştia nu ştiau nimănui de frică şi erau foarte obraznici. Nu îşi dădeau în petec să nu mă asculte cît era pe lîngă casă tatăl lor, însă cînd acesta lipsea îmi făceau viaţa amară, iar mama lor zîmbea la trăznăile lor, cîteodată, şi deseori prefera să nu le bage în seamă, de indolenţă, dar niciodată nu le administra nici un fel de corecţie.

Dacă mă depărtam de casă cu gîndul să scap de ei, veneau după mine strigîndu-mi fel de fel ; cînd îi dojeneam, mă informau care mai de care că nu se lasă ei „să-i pună cu botu' pe labe fata lu' Melvyn, ăl mai prost om din lume, care şi-a prăpădit toate averili ş-acu 'mprumută bani la taica".

Dacă mă închideam la mine în odaie, vîrau beţe printre crăpăturile pereţilor de bîrne şi se strîmbau la mine. Ştiam că degeaba aş apela la tată, fiindcă şi ei şi mama ar spune minciuni şi n-o să mi se dea crezare împotriva lor. Văzusem cum s-a întîmplat cînd diriginta poştei se plînsese de Jimmy, ca să se aleagă pînă la urmă cu insulte, căci tatăl nu le găsea niciodată copiilor săi vreo vină.

M'Swat lipsea mult de acasă la vremea respectivă. Seceta impusese mutarea unei părţi din oi, pentru care închiriase un teren de păşunat, la optzeci de mile spre coastă. Le lăsase acolo în seama unui angajat, dar se ducea des să vadă cum le merge. Uneori lipsea de acasă şi cîte două săptămîni în şir. Peter era plecat la muncă toată ziua, iar copiii profitau de poziţia mea lipsită de apărare. Capul răutăţilor era Jimmy. Cu ceilalţi m-aş fi descurcat lesne dacă nu era el. I-aş fi tras eu şi lui de la bun început o chelfăneală zdravănă, dacă nu erau scrisorile pe care le primeam tot timpul de acasă, şi în care eram avertizată mereu să nu-i supăr pe părinţi, şi dacă n-aş fi ştiut că, dacă puneam piciorul în prag să curm golăniile copiilor, însemna să iau măsuri ce mi-ar retrage imediat bunăvoinţa mamei. Dar cînd M'Swat a plecat pentru trei săptămîni, Jimmy a devenit atît de nerușinat, că m-am decis să pun o dată pentru totdeauna şaua pe el. Mi-am făcut rost de o nuia — una mititică, fiindcă maică-sa obiecta la pedepsele corporale — şi cînd a început, ca de obicei, să mă maimuţărească în timpul

lecţiei, i-am tras una peste mineca hainei. Lovitura nu i-ar fi stors lacrimi nici un copilaş de o şchioapă, dar măgădanul, ăsta a scos un răcnet îngrozitor şi a căscat o gură cît toate zilele, lăsînd să-i curgă balele pe tăbliţă. Ceilalţi s-au pus şi ei pe nişte zbierete de-ţi îngheţa sîngele în vine, că m-am şi descumpănit o ţiră, dar m-am hotărît să nu mă las. I-am mai dat una, la care în aşa hal a schelălăit şi a guiţat, că maică-sa a dat fuga să-l scape, ca o movilă pe catalige, cu mare animozitate în ochii unde, în general, domnea un calm bovin.

M-a înhăţat de braţ şi m-a zgîlţîit ca pe un şobolan, mi-a rupt bucăţele nevinovata cravaşă, azvirlindu-mi-o în obraz, şi a spus, bătîndu-l pe umăr pe Jimmy :

— Săracu' de tine. Nu-l mai atinge ea pe Jimmy al meu, cît sînt eu aici ! Chiar n-ai pic de minte. Puteai să-l omori, dacă nu veneam eu.

M-am dus drept la mine în odaie, m-am închis acolo şi dupa-amiaza aceea n-am mai făcut lecţii. Copiii au venit să zdrăngăne clanţa, strigînd în bătaie de joc :

— Credea că poate să dea ea în mine, da' i-a arătat ei mama ! N-o să-şi mai dea aere cu noi fata lu' sărăntocu' de Melvyn !

M-am făcut că nu-i aud. Ce era să fac ? Nu exista nimeni căruia să-i cer ajutorul. M'Swat o să dea crezare spuselor familiei lui, iar mama o să mă învinuiască tot pe mine. O să-şi închipuie că m-am purtat cum nu trebuie fiindcă uram locul acela.

Doamna M'Swat m-a poftit la ceai, dar i-am spus că nu beau. Am stat trează toată noaptea şi m-am dat de ceasul morţii. A doua zi am luat hotărîrea să reuşesc ori deloc, ori de tot. N-aveam de gînd să mai rabd. Dacă asta era să-mi fie singurul rost, cît e lumea de largă şi viaţa de lungă, atunci mai bine să mor — o să-mi iau singură viaţa, dacă va fi nevoie.

Lucrurile s-au petrecut a doua zi dimineaţă ca de obicei. Am făcut treburile care îmi reveneau şi la ora obişnuită mi-am băgat elevii în clasă. Nu 's-a arătat propriu-zis neascultător cît a ţinut dimineaţa, dar îl simţeam pe Jimmy că aşteaptă ocazia să mă înfrunte.

Era o zi cumplită, bîntuită de un vînt arzător, încărcat cu praful roşu din Riverina care umplea ca o ceaţă aerul. Vasele se înfierbîntaseră atît de tare la bucătărie, că au trebuit luate cu o cîrpă ca să le aducem în sufragerie. În timpul pauzei de o oră pentru masa de prînz m-am furişat neobservată pînă unde creşteau nişte gutui şi mi-am rupt o nuia pe care am ascuns-o printre sacii de făină din încăperea-şcoală. La unu şi jumătate mi-am băgat şcolarii în clasă şi i-am pus la treabă, foarte sigură pe mine. Lucrurile au mers fără cea mai mică opinteală pînă la ora trei, cînd a început lecţia de caligrafie. Jimmy lovea fundul călimării cu peniţa ori de cîte ori înmuia tocul în cerneală.

— Jimmy, l-am mustrat eu cu binişorul, nu mai izbi aşa peniţa, că se strică. Nu-i nevoie s-o bagi chiar la fundul sticlei.

Poc, poc, făcea peniţa lui Jimmy.

— Jimmy, auzi ce-ţi spun eu ?

Peniţa — poc !

— Jimmy, cu tine vorbesc !

Peniţa iar : poc ! poc !

— James, am zis foarte severă, îţi dau o şansă !

M-a provocat cu tot dinadinsul, împlîntînd cu forţe sporite tocul în călimară. Liza chicotea triumfătoare iar cei mici se întreceau care să-i ţină isonul. Mi-am luat calm nuiaua şi i-am tras prompt una pe spinare elevului meu refractar, aşa de tare, că din haina slinoasă i s-a ridicat un nor de praf, a scăpat din mînă tocul şi a vărsat cerneala.

A reacţionat cum mai făcuse şi altă dată, urlînd de să-ţi spargă timpanele şi lăsînd să-i curgă, din gura căscată, saliva pe caiet. Fraţii şi surorile lui s-au pornit şi ei să răcnească dar am lovit cu nuiaua în masă, ameninţînd că-i bat pe toţi dacă mai îndrăznesc să se smiorcăie ; şi s-au speriat aşa de zdravăn, că au tăcut din gură, nevenindu-le să-şi creadă ochilor.

Jimmy continua să zbiere ca din gură de şarpe. I-am mai ars una.

— Te poftesc să încetezi imediat !

Printre crăpăturile din perete o vedeam apropiindu-se pe doamna M'Swat. Văzînd-o că vine, Jimmy a urlat din nou. Mă aşteptam să sară la mine. Avea cinci picioare şi nouă inci înălţime şi şaisprezece *stones* greutate. Eu măsuram cinci picioare şi un inci şi cîntăream opt *stones* —nu prea era o luptă dreaptă. Dar eram înfuriată şi, în loc să-mi fie frică, mă bucuram de înfruntarea iminentă şi abia mă ţineam să nu-i strig : „Hai, vino ! Sînt gata, şi fizic şi psihic, pentru încă o duzină ca tine !"

Mă îmbărbătau curioasele idei pe care le aveam în cap, cu privire la egalitatea dintre oameni. Teoria mea e că orice schilod este egalul oricărui uriaş şi orice netot egalul oricărui geniu. Şi cum, tocmai din pricina lipsei lui de putere schilodul îi e de folos uriaşului, acesta din urmă, din pricina aceleiaşi puteri, e obligat să se dea bătut în faţa lui. Tot aşa omul slab de minte şi cel inteligent, la fel cu doamna M'Swat şi cu mine.

Faptul că nu numai eu, ci şi toată familia mea erau dependenţi de M'Swat mi-a ieşit din minte. Recunoşteam doar că ea era o fiinţă omenească şi eu alta. Dacă eu trebuia s-o respect din pricina vîrstei şi a faptului că era mamă, atunci şi ea, de pe aceste poziţii avantajoase trebuia să se arate îngăduitoare cu mine din pricina tinereţii şi lipsei mele de experienţă. În felul acesta, eram egale.

Jimmy răcnea cu energie sporită, ca s-o aducă pe maică-sa, iar eu continuam să-i trag cu nuiaua pe spinare. Doamna M'Swat s-a apropiat la un pas de uşă, pe urmă, ca şi cum s-ar fi răzgîndit, a luat-o înapoi şi a intrat în bucătăria încinsă, cu acoperiş scund. Am înţeles că învinsesem şi m-am simţit dezamăgită că fusese o victorie atît de uşoară. Văzîndu-se biruit, Jimmy a încetat cu tărăboiul, şi-a şters caietul cu mîneca hainei şi şi-a văzut de scris mai departe, nătîng ca o oaie.

Să-şi fi dat oare seama doamna M'Swat că în ziua precedentă făcuse o greşeală, nu ştiu ; sigur e că de atunci încolo copiii mi-au dat ascultare şi de acest in-

cident nu s-a mai vorbit ; iar, după cîte îmi dau seama, la urechile lui M'Swat nici n-a ajuns vreodată „scandalul" cu pricina.

„Cît ? Cît ?" era în seara aceea de februarie strigătul inimii mele, în vreme ce mă plimbam în praful pînă la glezne să văd cum în spatele munţilor apune, ca un glob de sînge, soarele.

Capitolul treizeci

UNDE PROSTU-I FERICIT, NEBUN E ÎNȚELEPTUL

Cînd rămîneam singură mă zbuciumam fără răgaz și, cu timpul, pînă și mintea înceată a doamnei M'Swat a început să discearnă semnele acestor chinuri.

— Nu prea țiu io cu petrecerile și distracția da' n-ai prea mai avut parte de d-astea. Ai tot stat locului p-acasă, da' mai du-te și dă o raită la Liza. C-o să-ți facă bine — mi-a zis ea.

Petrecerile, distracția și raita care mi se îngăduiau mie și Lizei erau vizitele prin vecini. Aceștia erau, ca și familia M'Swat, *selector*-i care se ocupau de creșterea oilor. Erau prietenoși, erau amabili cu mine și îi găseau superiori patronilor mei în privința caselor extrem de curate. Dar duceau cu toții aceeași viață împotmolită, iar existența lor sufletească se nutrea cu aceleași idei meschine. Am fost amar dezamăgită că nici unul din ei n-avea pian, întrucît numai cineva pasionat de artă îmi putea înțelege setea mea de muzică.

Am împrumutat cîte ceva de citit, dar singurele cărți de care am putut face rost erau cîteva numere din *Jurnalul tinerelor fete*, pe care le-am devorat, să zic așa, cu voracitate.

Cum se întorcea Liza cu spatele, fetele veneau să mă întrebe cum de pot sta la Barney's Gap, exprimîndu-și opinia că era cea mai înfiorătoare văgăună de pe lumea asta, iar doamna M'Swat cea mai murdară ființă și că nu s-ar duce acolo nici pentru cincizeci de lire pe săp-

tămînă. Îmi impusesem să nu rostesc niciodată un singur cuvînt împotriva doamnei M'Swat ; dar în inima mea spumegam că-mi fusese impusă o astfel de viață, cînd fete care nu visau și nu doreau mai mult decît să se mărite cu Peter M'Swat se îngrozeau la gîndul să ajungă a trăi acolo.

Mama insista să-i scriu regulat, așa că o dată pe săptămînă datam o scrisoare ca din „Lagărul lui Scaraoțchi" și înfieram locul cu pricina : iar mama îmi răspundea tot atît de invariabil că în vremurile astea grele ar trebui să-i mulțumesc lui Dumnezeu că am ce mînca și ce îmbrăca. Știam și eu asta, la fel de bine ca toată lumea, și îmi dădeam seama că sînt o mulțime de fete care de-abia așteaptă să-mi ia locul ; dar ele erau altfel la fire și pe urmă, cînd ai șaptesprezece ani, acest fel de a judeca lucrurile nu atîrnă prea greu în balanță.

Horace, cel mai mare dintre frații mei și geamănul surorii mele Gertie, și-a luat asupra-i sarcina să mă onoreze cu următoarea misivă :

De ce naiba nu termini odată cu scrisorile astea ? Ne ia mama pe toți la refec din cauza lor, și nici tu nu te alegi cu nimic. Doar că o îndîrjești pe mama să nu te ia de acolo. Zice că ai numai fumuri în cap de-ți închipui că ți se cuvine mai mult și că nici locul pe care îl ai nu-i de tine și că e bine că e cum e și-ți prinde bine, să te mai dezbare de prostii, că e vremea să-ți mai bagi mințile în cap, rîioasă și cu coada pe sus, cum ești. După ce primește scrisorile ocărăște de nu mai poate, zice că mai bine n-avea deloc copii, că ce mamă bună e ea și ce draci împielițați sîntem noi. Proastă mai ești că nu vrei să rămîi unde ești. Ce n-aș da eu să pot s-o șterg la M'Swat sau la Mack Pot, aș prinde cît ai zice pește ocazia și n-aș lăsa să-mi scape norocul. Șeful tot așa se ține de chefuri și umblă haihui prin tîrg, pînă se duce careva după el să-l cheme acasă. M-am cam săturat de el și am de gînd s-o șterg de aici înainte să vină Crăciunul, să-mi spui mie cum vrei dacă n-o întind. Mama zice că or să moară fîncii de foame, dacă plec ; dar Stanley a crescut cît o

prăjină, așa-i zic, și să vezi ce rău se înfurie, și ar trebui la anul să fie în stare să iasă la arat. Eu eram mai mic și aram. Anul ăsta am pus paisprezece acri cu secară și ovăz, dar nu cred să secer nici cît să umplu o roabă. Sînt sătul pînă în gît de locul ăsta. N-am niciodată un bănuț al meu și nu numai băutura tatei e de vină ; nici dacă n-ar trage el la măsea n-ar fi mult mai grozav. Aici e cea mai împotmolită văgăună din lume și o s-o las naibii baltă și o să plec să mă angajez om la oi. Nu mai vreau să aud de vacile astea, toate merg aici ca mortul ; mai viață e să umblu cu capcane după iepuri prin munții Timlinbilly. Mama zice tot mereu că să am răbdare, că or să se mai dreagă lucrurile cînd s-o potoli seceta și or veni ani mai buni, dar nu mă duce ea pe mine cu chestiile astea. Țin minte cum era și în anii cu ploaie. La ce să mai cultivi ceva cînd se face atîta că nu mai ai cui să vinzi, și mureau oile de oloageală și nu puteai să dai untul, și cam tot aia e cînd n-ai ce vinde și cînd n-ai cum să vinzi nimic din ce ai. Și ce mai tura-vura, să nu mai văd vacile în ochi. Mi s-a urît pînă peste cap de ele. Ditamai flăcăul, să te omori tu să tragi de țîțele vacii și dimineața și seara, pe urmă să învîrți la separator și să-l speli în lighean, asta e treabă de fetișcană. Și dacă te duci și tu la un picnic, tocmai cînd ți-e mai mare dragul, dă iute fuga acasă și mulge vacile ; și cînd te pui la șpiț duminica, dezbracă-te și apucă-te iar de muls și pe urmă dă jos tot de pe tine și fă baie, că dacă nu îi miroși drăguțci a grajd de la o poștă și s-a terminat cu giugiuleala. Nici n-o să mai știu ce-i aia ploaie pînă om vedea-o din nou ; dar parcă văd că o să vie potop și o să radă și ce-a mai scăpat de la secetă. Lăcustele mîncaseră toată roada, pînă și coaja de copaci, și omizile au dat gata cîteva roșii pe care le țineau, udîndu-le cu zoaiele de la vase. Toți șmecherii de pe aici și cu tata au făcut cerere la guvern să le suspende deocamdată arenda. Nu ne-au anunțat încă dacă li se aprobă, dar dacă guvernului nu-i convine, n-are decît să se spele pe cap că noi n-avem nici o para chioară, necum să mai plătim taxe. Uite că ți-am scris o scrisoare lungă și dacă mîrîi ceva de ortografie sau de

gramatică, să știi că altă dată nu-ți mai scriu, așa că fă bine și ascultă ce-ți zic și nu-i mai scrie mamei ca pînă acum, fiindcă oricum nu te ia în serios,

Al tău frate iubitor,
Horace

Așa va să zică ! Mamei nu-i era milă de mine nici un pic și cu cît mă rugam mai tare de ea, cu atît se îndîrjea să mă lase să îndur mai departe, prin urmare nu i-am mai scris deloc. Am continuat, cu toate acestea, corespondența cu bunica și ea mi-a spus într-una din scrisori că Harry Beecham era tot la Sydney ca să-și rezolve afacerile (asta se întîmpla în februarie) ; dar că urma să plece în Queensland, cînd isprăvea cu toate. Făcuse apel la niște fermieri înstăriți pe care îi cunoscuse în vremurile lui bune și primul post de administrator sau de supraveghetor care urma să se ivească, al lui era ; dar deocamdată i se oferise custodia a 1600 de tauri jugăniți de transportat pe uscat de la o fermă din apropierea golfului Carpentara pînă în statul Victoria. Unchiul Jay-Jay nu se întorsese încă ; își prelungise călătoria pînă la Hong Kong, iar bunica se temea că face prea mare cheltuială, avînd în vedere că din pricina secetei abia reușeau s-o scoată la capăt și le era frică să nu se vadă siliți să apeleze la un împrumut de la bancă. Era mîhnită că eu nu reușeam să mă împac cu slujba de acolo. Era plicticos, fără îndoială, clar nu-mi primejduia cu nimic reputația, în vreme ce într-o așezare mai plină de viață s-ar fi putut să-mi fie greu să rezist la unele tentații. De ce nu încercam oare să privesc lucrurile în felul acesta ?

Mi-a trimis un exemplar din *Australasian*, ceea ce a constituit o delectare pentru mine și pentru copii, căci erau cu totul ignoranți în privința celor mai banale lucruri de pe lume iar sosirea acestei publicații ilustrate a fost un eveniment de trecut în jurnal cu litere de-o șchioapă. Se îmbulzeau în jurul meu ciorchine, curioși să vadă pozele. În numărul respectiv s-a întîmplat să figureze o pagină cu portretele a unsprezece cîntărețe australiene și ne-au căzut ochii pe doamna Melba, al

cărui chip figura în mijlocul paginii. În costumul cărui personaj de operă era îmbrăcată, nu-mi aduc aminte, dar arăta splendid. Purta o coroană pe capul ei superb, avea părul bogat revărsat în valuri pe umeri, iar pieptul și frumoasele brațe expuse privirii.

— Asta cine mai e ? au întrebat ei.

— Madame Melba ; ați auzit de ea ?

— Și cine-i Madame Melba ? Ce face ? Îi vreo regină ?

— Da, o mare regină a cîntecului...

Și, inspirată de o imensă admirație pentru cîntăreața noastră națională, vestită printre cele mai vestite prima-done ale lumii, am început să le povestesc de renumele ei și că i se oferiseră în curînd 40000 de lire sterline ca să cînte trei luni în America.

Nu prea le venea să creadă. Auzi, patruzeci de mii de lire ! De zece ori cît dăduse „taica" pe un teren scos la licitație, nu de mult. Mi-au zis, că nu-i duc eu pe ei cu scorneli d-astea. Nimeni nu dă un sfanț la o femeie, numai ca s-o audă cum cîntă — nici măcar o liră. Păi, Susie Duffy era cea mai grozavă cîntăreață de pe Murrumbridgee și cînta oricui o ruga, fără nici un ban.

În acest moment critic a venit să vadă comedia și Jimmy, care fusese plecat. S-a uitat cu atenție cîteva clipe, apoi a remarcat ceea ce le scăpase celorlalți.

— Păi, asta e dezbrăcată !

Am încercat să le explic că printre cei bogați din lumea bună era obiceiul să te îmbraci seara în felul acesta, și că era foarte frumos.

Doamna M'Swat a venit să mă admonesteze că le arăt copiilor poze nerușinate.

— Tre' să fie o stricată, a zis Jimmy, iar Liza a declarat-o nebună, fiindcă după ea : „Ce-i aia să fii jumătate dezbrăcată într-o poză ; taman atunci trebuia să se îmbrace și ea frumos de tot".

Cu siguranță că Liza acționa conform acestui principiu, fiindcă o fotografie de a ei, opera unui artist ambulant, stătea mărturie că se împopoțonase în vederea respectivei ocazii cu două perechi de manșete care îi

stăteau strîmb, ceasul cu lanț al lui Peter, panglici, pelerine, flori și alte zorzoane cu duiumul.

— Nici nu există oameni ca Madame Melba asta — poveşti ! s-a pronunțat doamna M'Swat.

— Dar de Gladstone ați auzit ? am întrebat-o

— Nu ; unde vine asta ?

— De Isus Cristos ați auzit ?

— Sigur că da : e ceva cu Dumnezeu, nu-i așa ?

N-am mai făcut nici o încercare să-i luminez în privința celebrităților noastre.

Ah, ce-i mai invidiam pentru cît erau de ignoranți și de mulțumiți ! Erau cu toții fericiți ca niște rățuște la baltă ! Eu însă eram o rățușcă silită să-și ducă pe vecie traiul într-un deșert, tînjind amarnic după apa la care nu-i era dat să ajungă decît în vis.

Capitolul treizeci şi unu

NE ÎNFRUNTĂM, DOAMNA M'SWAT ŞI CU MINE

La Barney's Gap nu veneau decît bărbaţi, şi ei numai cu treburi — locul era tabu pentru femei. Unele din ele îmi spuneau că ar veni să mă vadă, pe mine, dar nu şi s-o viziteze pe doamna M'Swat, pentru că le dădea voie copiilor să se poarte cît de urît cu ele, dacă aşa aveau ei chef. Cînd se aventurau pe acolo cei cîţiva indivizi care aveau curajul s-o facă, M'Swat se aşeza, îşi aprindea pipa, scuipa fără reţineri şi din belşug pe podea şi stăteau ceasuri întregi la taclale, iar şi iar, despre preţul liniei, probabila capacitate de reproducţie a masculilor din turmele pe care le aveau şi despre lipsa de iarbă — niciodată vreo vorbă despre politica ţării lor sau despre evenimentele zilei. Nici măcar vestea despre „crimele din munţi" ale lui Butler nu ajunsese pînă aici. Mă întrebam dacă ştiau cum îi cheamă pe guvernator şi pe primul-ministru.

Nu mă necăjeam că mîncarea era proastă şi gătită în mizerie, că domnul M'Swat folosea în conversaţia sa „al dracului" în medie cam de două ori la fiecare cinci minute şi nici că mă întăritau la tot pasul copiii cu aluzii la pauperitatea tatălui meu, chinuindu-mă într-o mie de feluri — mă ucidea cumplita monotonie a vieţii de acolo.

Tînjeam cu înfrigurare să se întîmple ceva. Agonie e un cuvînt prea blînd pentru a exprima ce însemna viaţa aceea pentru mine. Ceva de nivel comparativ ar fi regimul de celulă izolată pentru un ţigan.

Cînd se afla acasă, M'Swat şedea în toate serile, negreşit, în sînul familiei sale şi dizerta cu privire la cît de bogat era el faţă de vecinii lui, din ce naiba trăia bătrînul Reece, cine avea cel mai bun soi de oi şi cine era cel mai grozav la număratul respectivelor animale, pînă cînd simţeam că mi se învîrte capul de atîtea lucruri sordide şi mă furişam afară, sub cerul înstelat, să-mi mai răcoresc sufletul. Îmi făcusem un obicei din asta şi mă strecuram seară de seară pînă într-un loc de unde nu mă mai puteau auzi şi cîntam pe rînd cîntecele auzite la Caddagat, retrăind în amintire toate zilele şi toate ceasurile petrecute acolo, pînă cînd acest lucru mă copleşea şi nu mai ştiam de mine. Deseori îngenuncheam pe pămîntul uscat de sub cerul înmiresmat de vară şi mă rugam — rosteam rugăciuni însufleţite şi pătimaşe la care nu mi s-a răspuns niciodată.

Eu trăiam cu impresia că nimeni nu băgase de seamă hoinărelile mele nocturne, dar mă înşelam. Se pare că domnul M'Swat mă bănuia că am un iubit, dar n-a reuşit niciodată să mă surprindă în flagrant delict.

Posibilitatea ca o fată să iasă noaptea pe afară ca să admire stelele şi să viseze i se părea ceva tot atît de improbabil cum mi s-ar fi părut mie să zbor şi, cum n-avea capacitatea sufletească de a se înălţa deasupra noroiului, m-ar fi crezut nebună şi i s-ar fi părut periculos să mă mai ţină pe lîngă casă.

Peter, moştenitorul, avea o drăguţă, o anume Susie Duffy, care stătea la cîteva mile mai încolo, pe partea cealaltă a rîului Murrumbidgee. Avea obiceiul să se ducă s-o curteze în fiecare duminică şi alte două-trei seri pe săptămînă : i-am auzit de multe ori clinchetul lanţurilor de împiedicat calul şi zăngănitul scărilor de la şa cînd se întorcea acasă tîrziu. Într-o seară însă, am rămas pe afară mai tîrziu ca de obicei şi el a trecut pe lîngă mine în drumul spre casă. Nu m-am mişcat deloc şi nu m-a văzut, dar calul s-a smucit violent într-o parte. M-am gîndit să nu-şi închipuie că sînt vreo fantomă, aşa că am strigat :

— Eu sînt.

— Ia te uită, fir-ar să fie ! Ce naiba cauţi la ora asta ? Nu ţi-e frică de fantome ?

— Nu, vai de mine. Mă durea capul tare şi nu puteam să dorm, aşa că am ieşit să văd dacă nu-mi trece cu puţină plimbare, i-am explicat.

Ne aflam la vreun sfert de milă de casă şi Peter şi-a încetinit calul, ca să pot ţine pasul. Cunoştinţele lui în domeniul eticheţei nu mergeau pînă la prescripţia de a descăleca. E mare diferenţă între grosolănie şi ignoranţă. Peter nu era grosolan ; era pur şi simplu ignorant. Din acelaşi motiv o lăsa pe mama lui să dea de mîncare la porci, să-i cureţe cizmele şi să taie lemne în timp ce el şedea fumînd şi scuipînd pe jos. Nu se putea spune că nu se purta ca un bărbat, căci aceasta era singura comportare bărbătească pe care o cunoştea.

Eram singură în încăperea ce ne servea de clasă a doua zi după-amiază, cînd domnul M'Swat s-a strecurat pieziş înăuntru şi după ceva opinteli şi bîiguieli a dat drumul la ce-i stătea pe suflet :

— Vreau să-ţi zic că nu prea ţiu cu fetele de umblă noaptea pe afară, să se întîlnească cu flăcăii ; dacă vrei să-ţi facă curte, poţi să stai şi în casă, dacă-i băiat serios. Io n-am nimic că te dai la Peter al nostru, numai că n-ai avere deloc — pe tine te plac binişor da' cu Peter avem alte gînduri. Aproape că-i înţeles la sigur cu Susie Duffy şi fiin'că moş Duffy are ceva avere vreau să pună mîna pe ea şi nu mi-ar plăcea să-i strici tu socotelile.

Peter era „cînepiu înalt, pistruiat, un chip de mîrlan de la ţară" şi, la fel ca argatul lui Middleton, „n-avea păreri, n-avea idei" dar poseda suficient instinct şi pricepere în ale vieţii de ţară ca să adune bani, trudind din greu. Îşi lăsase mustaţă şi avea o drăguţă ; purta pantaloni strîmţi şi ditamai pinteni ; umbla cu un legănat pieziş care era o combinaţie de timiditate şi de fanfaronadă şi se făIea ca un bărbat cu legătura de la gît ; avea inimă bună, principii sănătoase şi n-ar fi fost în stare să facă rău unei muşte ; muncea din zori pînă în seară şi îşi făcea datoria, resemnat ca un bou de jug, la locul în care îl aşezase Dumnezeu ; n-a făcut baie niciodată cît timp l-am cunoscut şi era după propriile sale opinii, bărbat.

Știa de existența lumii din afară cum știu eu de existența algebrei, dar nu-i păsa de ea mai mult decît îmi pasă mie de algebră.

Așa îl evaluam eu pe Peter M'Swat. De la locul lui îmi inspira oarecum respect, cum sînt sigură că și eu lui, de la locul meu, dar cu toate că soarta găsise de cuviință să ne plaseze pînă una alta în aceeași văgăună, existențele noastre erau totuși produse care nu se pot amesteca, cum sînt apa și uleiul, care rămîn separate și nu se unesc pînă nu îi cad pradă acelcia care le nivelează pe toate — moartea.

O căsătorie cu Peter M'Swat !

Consternarea și dezgustul m-au lăsat fără grai și totuși mai eram încă pe jumătate înclinată să rîd de enormitatea aceea, cînd tatăl lui Peter a spus în continuare :

— Îmi pare rău că te-a lovit amorul de Peter da' știu io c-o să ai minte. Vezi tu, io am mulți copii și cînd o să-și împartă averea 'ntre ei n-o să rămînă mare lucru. Să-ți spun ceva : moș Duffy are ceva bănuți și n-are decît doi copii : pe Susie și pe Mick. Pot să te fac să-l vezi pe Mick — poate n-o fi el așa prezentabil ca Peter al nostru — a dat el să reflecteze, evident mîndru peste poate de costelivul de fiu-său, dar n-a mers mai departe căci pînă atunci fusesem ca o sticlă cu drojdie care se umflă și acum mă dezlănțuisem.

— Taci din gură, nătărău bătrîn ! Cum de ai impertinența să-mi pomenești numele în legătură cu mocofanul de fiu-tău ? Și milionar dacă ar fi nu i-aș dat voie să mă atingă nici cu un deget ! Te înșeli dacă ți-închipui că mă plimb noaptea ca să mă întîlnesc cu cineva — plec încotro văd cu ochii numai ca să mai scap un pic de atmosfera sufocantă din casa ta, de care mi-e silă. Să nu-ți intre în cap că dacă ai apucat și ai rînit și slugărit ca un rob pînă te-ai ales cu niște bani, asta face din tine un gentleman ; și să nu mai cutezi *niciodată* să-mi rostești numele legat de vreo căsătorie cu cineva de pe aici !

Acestea fiind zise, cu capul sus și cu umerii trași înapoi, m-am dus în pat țanțoș la mine în odaie, unde am bocit pînă m-a cuprins slăbiciunea și mi s-a făcut rău.

Mă scotea din fire viața monotonă și sordidă de aici și nu era nici o cale legitimă de evadare. Mi-am făcut tot felul de planuri nesăbuite : să fug și să mă apuc de fie ce-o fi, numai ceva palpitant să fie, orice în afară de monotonia care mă tortura să mă scoată din minți. M-a reținut însă iubirea ce-o purtam frățiorilor și surioarelor mele. Nu puteam face un lucru care să mă scoată din rîndul lumii și să nu-i mai văd niciodată. Atît eram de la pămînt, că de-ar fi fost ca Harold Beecham să-și facă tocmai atunci apariția cu planuri matrimoniale de pus în aplicare imediat, aș fi trecut repede cu buretele peste frumoasele mele planuri de perspectivă și i-aș fi acceptat pe loc propunerea. Dar el n-a apărut și nici n-aveam idee pe unde hălăduiește sau cum îi merge. Cînd mă gîndeam la el, ce demn de iubire și ce superior îmi părea în comparație cu bărbații pe care îi întîlneam acum ; nu c-ar fi fost el mai bun decît acești bărbați la locul lor și cu luminile lor, dar luminile lui — sau, mai degrabă, nu luminile lui, căci nu era Harold Beecham nici pe departe vreun filozof, ci mobilele de salon pe care acestea le luminau — erau mult mai artistice.

Ce prinț al curtoaziei și al galanteriilor, ce cuceritor știa să fie, în felul său tăcut și liniștit !

Următoarele informații cu privire la el provin dintr-o scrisoare pe care am primit-o de Paști de la bunica :

Și alaltăieri cine crezi că s-a găsit să ne facă o surpriză ? Harold Beecham. Era slab ca un fîr și negru foc (aici am zîmbit, fiindcă îmi închipuiam că Harold n-avea cum să fie mai tuciuriu decît pe vremuri). Era cît pe-aci să moară de pojar : l-a făcut cînd era cu vitele în Queensland și s-a udat o dată pînă la piele. Așa de rău bolnav a fost, că a trebuit să lase altora răspunderea celor 1600 de capete de vite pe care le aducea. A venit pe aici ca să-și ia la revedere de la noi, fiindcă pleacă săptămîna viitoare în Australia de vest, să vadă dacă nu cumva reușește pe acolo să mai dreagă lucrurile. Eu mă temeam să nu facă și el ca tînărul Charters și să se jure că nu mai vine niciodată înapoi dacă nu prinde cheag, dar zice că de la Crăciunul ce vine în trei ani se întoarce precis,

dacă pînă atunci o mai fi teafăr și pe picioarele lui, cum zice singur. De ce o fi stabilit să revină tocmai atunci nu știu, că prea comunicativ n-a fost el niciodată iar acum e mai puțin social ca oricînd. E omul care nu-și dă pe față sentimentele, dar sînt sigură că resimte profund pierderea situației lui de odinioară. A părut surprins că nu te găsește aici și zice că-i păcat să te apuci tu de dăscălie, fiindcă o să-ți piară toată vioiciunea și tot hazul și să știi că e prima oară cînd îl aud exprimîndu-și părerea despre treburile altcuiva. Frank Hawden îți trimite multe complimente, etc.

Dăscălia avea cu siguranță asupră-mi efectul anticipat de Harold Beecham, dar nu lecțiile ci locul unde predam îmi făcea rău — adică bine, că așa zicea mama.

Nu dormeam deloc și cîte patruzeci și opt de ore în șir cîteodată și nopțile mi le petreceam plîngînd pînă mi se făceau în jurul ochilor cearcăne întunecate pe care nu le mai putea drege spălatul cu apă. Vecinii mă descriau ca pe o „fătucă plăpîndă și necăjită tare" care „nici ca să-și scape pielea" n-ar fi și ea în stare să rîdă — un personaj cu totul diferit de fata de la Caddagat, dojenită tot timpul că e zurbagie, mereu pusă pe șotii, băieței neastîmpărat și că prea își rîde de toate cele și se hlizește din orice fleac. Într-un asemenea hal de nervozitate ajunsesem, că săream în sus cînd se deschidea ușa sau auzeam pași pe neașteptate.

Cînd m-am mai răcorit, după ce îi expusesem domnului M'Swat cu atîta înverșunare opiniile mele, am avut senzația că îi datorez niște scuze. După mintea lui (și aceasta e singura modalitate corectă de a ne judeca semenii) el se purtase față de mine oarecum ca un tată. Îi fusesem dată în grijă și ar fi fost într-un fel răspunzător dacă mi s-ar fi întîmplat ceva cînd plecam noaptea la plîmbare. Plin de bune intenții fusese și atunci cînd se oferise să-mi facă rost de o partidă, îngăduindu-ne „giugiuleala" sub directa lui supraveghere. Că temperamentul și aspirațiile mele făceau ca planurile lui să mi se pară

dezgustătoare nu era vina lui, ci doar nenorocul meu. Da. Greşisem, greşisem cu totul.

Cu gîndul ăsta în minte, înotînd pînă la glezne prin praf şi croindu-mi anevoie drum printre găinile şi porcii care mişunau în preajma uşii din spatele casei, am pornit în căutarea stăpînului meu. Doamna M'Swat îi arăta lui Jimmy cum să taie o oaie şi cum să-i scoată măruntaiele, în vreme ce Liza, pusă să legene copilaşul şi să asiste la spectacol îi dădea cu volubilitate agramată indicaţii în aceeaşi privinţă. Peter şi cîţiva dintre copiii mai mici erau duşi să taie eucalipţi pitici pentru hrana oilor. Bocănitul topoarelor şi murmurul rîului Murrumbidgee se auzeau pierdut din direcţia soarelui care apunea. Acuşi urmau să vină acasă şi să apară la ceai. Mă gîndeam că or să spună : „cîrlanii e slabi morţi, da'noatenii e tot graşi. Ptiu, drace ! Da'ştiu c-au intrat pîn hăţiş ! Au ros şi cotoare şi tot, d-alea cît un creion de groase".

Respectiva informaţie fusese împărtăşită în limbajul de mai sus şi ieri, şi alaltăieri, şi avea să fie dată şi azi, şi mîine, şi poimîine. Era principala temă din programul lor de conversaţie, pînă la noi ordine.

Îmi cam închipuiam eu pe unde era de găsit domnul M'Swat, întrucît cumpărase recent doi berbeci de prăsilă şi îşi făcuse obicei să stea şi să-i admire cîteva ceasuri în fiecare seară. M-am dus către locul unde păşteau aceştia de obicei şi după cum era de aşteptat, l-am găsit acolo pe domnul M'Swat supraveghindu-şi odoarele cu pipa în dinţi şi cu ochii lucind.

— Am venit să vă cer iertare, domnule M'Swat.

— Lasă, fetiţo, nu-i nimic. Nu bag io seamă la ce scoate omu' din el la mînie.

— Dar eu n-am spus-o la mînie. Tot ce v-am spus aşa e, însă aş vrea să vă cer scuze pentru felul brutal în care v-am vorbit, căci n-am dreptul să vorbesc aşa cu cei mai în vîrstă ca mine. Şi mai vreau să vă spun că nu-i cazul să vă temeţi că am să fug cu Peter, presupunînd chiar că m-ar onora cu afecţiunea lui, deoarece sînt logodită cu altcineva.

— Afurisit să fiu ! a exclamat şi obrazul lui boţit ca o frunză uscată de tutun era tot numai curiozitate. Şi te

măriți curînd ? Are și el ceva avere ? Cine-i ? Trebuie că-i cineva respectabil. Tu ești tare tinerică.

— Da, e cît se poate de respectabil, dar nu mă mărit cu el pînă nu fac douăzeci și unu de ani. E sărac, dar are perspective bune. Trebuie să-mi promiteți că nu spuneți nimănui, fiindcă aș dori să rămînă secret și v-am pomenit de asta numai ca să nu vă mai faceți griji în legătură cu Peter.

Mi-a dat asigurări că va păstra secretul și știam că mă pot bizui pe cuvîntul lui. Se arăta peste măsură de neliniștit că viitorul meu soț e sărac.

— Să nu te măriți niciodată cu un bărbat fără un pic de avere, fetițo. Ascultă ici sfatu'meu : în gospodăria săracă își vîră dracii coada, orișicît de bun îi bărbatu ! Ce zor ai ? Ești destul de arătoasă în felul tău și lac să fie, că broaște-s destule. Ești mărunțică tare : mie unu' îmi place femeia mai zdravănă, ds' să nu te pierzi cu firea. Am auzit io că unii zice că le place mărunțelele, da mie unu', cum îți spui, dă-mi o femeie mai zdravănă.

„Și ți-a dat Domnul o nevastă zdravănă de tot", mi-am zis eu, în sinea mea.

Să nu mă înțelegeți greșit. Nu mă consider deloc mai presus decît neamul lui M'Swat. Dimpotrivă : ei îmi sînt cu mult superiori. Domnul M'Swat era curat la suflet și integru din punctul de vedere al moralei, și, la nivelul său mărginit, era un om cît se poate de cumpătat și de bun la inimă. Doamna M'Swat îi era credincioasă, era blîndă la fire și împăcată cu soarta și an după an își îndeplinea cea mai cumplită dintre datoriile omenești — năștea copii, făcînd prin urmare pentru nație și pentru Ziditorul ei mai mult decît voi fi eu capabilă să fac vreodată.

Nu-i vina mea că viața pe care o duceau ei mie îmi stîlcea sufletul, ca o menghină. Pe toți ne croiește Firea : noi n-avem dreptul la opinie și nici eu nu puteam să-mi schimb alcătuirea pe una care ar fi găsit suficiente mijloace de subzistență în atmosfera intelectuală de la Barney's Gap.

Capitolul treizeci și doi

ADIO, BARNEY'S GAP

În cele din urmă am ajuns, după ce luna iunie a lăsat loc lui iulie, iar iulie lui august, că nu mai puteam îndura. Aș fi plecat chiar și pe jos, ce-aș fi făcut nu știu și nici nu-mi păsa, singuru-mi gînd fiind să fug cît mai departe de Barney's Gap. Într-o seară am primit o mulțime de scrisori de la frații și surorile mai mici de acasă. M-am frămîntat ce m-am frămîntat din pricina lor și le-am vîrît sub pernă. Cum nu dormisem nopți în șir, mă simțeam slăbită și nu prea eram în apele mele ; am pus capul jos, să mă odihnesc puțin înainte să merg să pun de ceai. Următorul lucru de care îmi aduc aminte e că doamna M'Swat mă zgîlțîia zdravăn cu o mînă, ținînd o lumînare aprinsă în cealaltă și spunînd :

— Liza, închide iute geamul. A stat aici în curent de a înghețat toată și după cum scîncea de aiurea, cred c-a visat urît. Și uite că nu pot s-o scol. Ce te doare, fetițo ? Ești bolnavă ?

Nu știu ce mă durea, însă ulterior am aflat că rîdeam și plîngeam întruna, rugîndu-mă de bunica și de un oarecare Harold să vină să mă scape, că ziceam mereu „nu mai pot să îndur, nu mai pot să îndur" și că mă purtam ciudat de-a binelea, astfel încît domnul M'Swat s-a alarmat și a trimis, cale de șaptesprezece mile, după cel mai apropiat doctor. Acesta a sosit a doua zi dimineață, mi-a luat pulsul, mi-a pus cîteva întrebări și a anunțat că sufăr de epuizare nervoasă.

— Păi, copila asta e complet la pămînt şi e pe cale să facă encefalită ! a exclamat el. Ce-aţi pus-o să facă ? Pare să fi stat în mare tensiune. Are nevoie de repaos complet şi de schimbare, multe distracţii şi hrană din belşug, că altfel îşi pierde minţile.

Mi-a lăsat mie o sticlă de sirop tonic, iar doamnei şi domnului M'Swat o spaimă grozavă. Bieţii de ei, buni la inimă cum erau, se dădeau de ceasul morţii ; dar cauzele colapsului meu le pricepeau cam tot atît cît pricep eu ce-i înăuntrul lumii. Puneau totul pe seama prăpăditelor de lecţii şi de treburi pe care le făcusem şi eu.

Doamna M'Swat a tăiat o pasăre şi a gătit-o să mă delecteze pe mine. Îmi agrementau porţia ceva măruntaie şi numeroşi fulgi şi, cum poftă de mîncare n-aveam, nu mi-a mers deloc la inimă dar m-am prefăcut ca să-i fac blajinei bucătărese pe plac.

Aveau să le scrie imediat părinţilor mei şi să-i anunţe cînd mă vor trimite cu trenul. S-a decretat că sînt prea bolnavă ca să pot face pe scribul. A fost propusă Liza, pe urmă Jimmy, însă M'Swat a tranşat scurt chestiunea :

— Păi sigur, fir-ar să fie ! Cînd îi o chestie d-asta importantă de afaceri, io-s ăla potrivit să scrie !

Aşa că pe masa din sufragerie s-au aşezat tocuri, cerneală şi hîrtie, iar în rîndul tinerimii s-a dat de veste : „Taica o să scrie o scrisoare toată, numa' el singur".

Uşa odăii mele dădea în sufragerie şi din pat puteam să văd toată desfăşurarea acţiunii. Domnul M'Swat şi-a săltat nădragii, strîngîndu-i zdravăn cu cureaua de şa pe care o purta drept cingătoare, şi-a scos haina şi a împăturit-o, punînd-o pe spătarul unui scaun, şi-a suflecat mînecile cămăşii pînă la cot, şi-a îndesat pălăria pe ochi şi a trecut la inspecţia materialului de scris, din care nimic nu-i era pe plac. Cerneala era „apă chioară", peniţele n-aveau „cioc", iar hîrtia era „bună de dat la gunoi, primind însă asigurări că era din stocul de calitate pe care îl cumpărase numai pentru sine, s-a aşezat pe treabă şi în vreo trei ore a dat la iveală o epistolă de o jumătate de pagină care în privinţa gramaticii, compoziţiei şi ortografiei eclipsa puternic însemnările zilnice din jurnalul

său. Cu toate astea totuşi, scrisoarea şi-a atins scopul, iar părinţii mei au trimis răspuns că dacă ajungeam la o dată anume la Golburn, o să mă aducă acasă un vecin care venea atunci la oraş.

Acum că totul fusese stabilit şi nu mai trebuia să-i învăţ carte pe copiii aceia slinoşi, după manualele lor slinoase — lecţii faţă de care ei arătau o mare lipsă de înclinaţie — şi nu mai trebuia să-i îndrum Lizei degetele unsuroase pe clapele îngălbenite ale pianului scos din minţi, într-o temerară şi vană încercare de a o învăţa „cîntici", din care maică-sa se aştepta să deprindă cam două pe zi, mi se părea că mi s-a luat de pe suflet o piatră de moară şi am înviat ca prin farmec, m-am dat jos din pat şi mi-am adunat lucrurile.

Perspectiva de a zvîrli cît colo cătuşele de plumb ale vieţii de la Barney's Gap mă încînta, dar uşurarea pe care o simţeam era amestecată şi cu un pic de regret. Băieţii nu fuseseră totdeauna obraznici. Dacă-mi exprimasem admiraţia faţă de vreo pană de papagal sau vreo pietricică lustruită de apă, sau alte asemenea lucruri, după o vreme eram sigură că le voi afla aşezate pe pragul odăii mele, iar mititeii cu ochi catifelaţi se ciondăneau între ei pentru privilegiul de a-mi aduce scrisorile, pur şi simplu ca să-mi facă o plăcere. Liza, biata de ea, şi micuţa Rose Jane îmi copiau stilul de îmbrăcăminte şi manierele într-un fel care era şi cam caraghios, ce-i drept, dar mai mult înduioşător.

S-au îmbulzit să-şi ia la revedere de la mine. O să le scriu. Da, sigur, or să-mi scrie şi ei ca să-mi spună dacă iapa murgă s-a înzdrăvenit şi unde au dat de cuibarul curcii celei gălbioare. Cînd mă fac bine, să vin înapoi şi n-o să mă mai pună la treabă, o să mă plimb călare ca să mă ţin în formă, şi aşa mai departe. Doamna M'Swat, foarte îngrijorată, şi-a dat silinţa să mă facă să înţeleg că era cazul să-i explic mamei că nu ea (doamna M'Swat) era de vină că m-a betegit munca, fiindcă nu mă plînsesem niciciînd şi păream sănătoasă tun.

Cu un zîmbet blajin pe chipul lui banal şi tuciuriu, M'Swat mi-a zis cînd mă suia în tren :

— Păi, să-i spui lu' taică-tu să nu-şi facă griji cu banii. Io nu-l strîng cu uşa şi îs bucuros dacă poci să vă-ajut.

— Mulţumesc, sînteţi foarte amabil şi aţi făcut şi aşa prea mult.

— Auzi colo, prea mult! Aşa-i, fir-ar să fie, la ce dracu' mai trăim dacă nu ne-ajutăm la nevoie! Nu mă supăr s-ajut pe cineva, dacă-i recunoscător, da' al dracu' să fiu, nu poci să rabz cînd e oamenii nerecunoscători.

— La revedere, domnule M'Swat, şi vă mulţumesc!

— La revedere, fetiţo, şi nu te mărita cu flăcăul ăla al tău dacă n-are şi el ceva avere, că la gospodăria săracă îşi vîră dracii coada, aşa să ştii de la mine.

Capitolul treizeci și trei

ÎNAPOI LA POSSUM GULLY

Mă așteptau acasă, în seara aceea înghețată de septembrie, și copiii mi-au ieșit înainte țopăind gălăgioși cînd m-a depus la Possum Gully, cu bagaj cu tot, un vecin care se grăbea să ajungă și el acasă înainte de căderea întunericului.

Tata ședea citind ziarul și, după ce m-a salutat fără prea multe vorbe, și-a văzut mai departe de lectură. Mama și-a strîns buzele pungă, zicîndu-mi în culmea bucuriei : „Se pare că ai reușit să descoperi că undeva e și mai rău decît acasă" aceste vorbe erau spinii trandafirului întoarcerii acasă. Dar nu era nici urmă de înțepătură în vorbele de bun venit ale lui Gertie ; și ce înălțuță se făcuse, ce frumoasă ! Am fost mișcată să văd că făcuse ceva bun anume pentru mine și că pusese masa de ceai cu vesela pe care o foloseau numai cînd aveam musafiri. Micuța Aurora și băieții sporovăiau de zor, țopăind în jurul meu. Unul mi-a adus să văd niște farfurii de supă cumpărate în lipsa mea, altul a venit să-mi arate o carte cu poze. Nu se mai potoleau, țineau cu tot dinadinul să mă duc imediat să văd, în ciuda întunecimii de afară, un coteț nou de păsări pe care „Horace și Stanley l-au făcut singur-singurei, nu i-a ajutat nimeni, nici un pic".

Era într-adevăr odihnitor, o mare ușurare, un deliciu să pot auzi după doamna M'Swat, vocea cultivată a mamei mele, să-i urmăresc silueta distinsă și rafinată mișcîndu-se prin încăpere. Și ce palat mi se părea casa,

în comparație cu Barney's Gap! Asta numai și numai fiindcă era curată, pusă la punct și cu urme de rafinament; pentru că, altfel, amprenta împrejurărilor vitrege se vedea clar imprimată și multe lucruri considerate „bune de aruncat" cu treisprezece luni în urmă, cînd plecasem eu de acasă, mai erau și acum în uz.

Mi-am studiat cu atenție frații și surorile. Crescuseră în lipsa mea, erau cu toții dezvoltați pentru vîrsta lor și dacă unii din ei nu erau chiar frumoși, aveau totuși o înfățișare plăcută — eu eram singura lipsită de farmec de ordin fizic; mai erau și nemulțumiți de multe ori, arătîndu-se ca toți copiii, dornici de lucruri pe care nu le puteau avea. Dar erau niște odrasle normale, pe care putea omul să le înțeleagă, nu ca mine, blestemată cu ambiția febrilă de a obține imposibilul.

Ah, de pe-naltul tron al poftei mele
Mi-aș pune talpa pe-al monarhilor grumaz!

Pe vremea cînd plecasem eu la Caddagat, tata se mai tocmea încă, nu-și vînduse toată vigoarea pe băutură. La întoarcere mi-a fost dat să descopăr că acest tîrg fusese pecetluit, drept mărturie stîndu-i ca niște chitanțe, jalnica lui înfățișare și mersul șovăielnic. Cu greu l-ar mai fi recunoscut cineva, în acest om dărîmat și căruia nu-i mai păsa de aparențe, pe Dick Melvyn, pe fercheșul Dick Melvyn", pe „Melvyn — băiat pe cinste", pe „Melvyn — domn adevărat" pe Melvyn „cel de ispravă", cel chipeș și manierat care stăpînise cîndva marile ferme de la Bruggabrong, Bin Bin-est și Bin Bin-vest. Acum el nu-și mai strunea defel copiii și le dădea un exemplu cît se poate de rău.

Mama mi-a înșirat grijile ei, luîndu-mă deoparte, în aceeași seară, după ceai. Mai bine nu se mărita niciodată: nu numai că avea o pacoste de bărbat, dar și copiii tot așa dădeau semne să ajungă. Eu nu eram în stare să-mi plătesc pîinea pe care o mîncam, fiindcă altfel aș fi rămas la Barney's Gap. Mai era și Horace — Dumnezeu știe ce s-o mai alege și de capul lui. Nu încape vorbă că o să-l bată Dumnezeu pentru că nu-și cinstește tatăl. Multă vreme n-o să mai fie ea în stare s-o scoată la capăt, etc. etc.

Cînd ne-am dus la culcare, Gertie mi-a turuit și ea la ureche, talmeș-balmeș, necazurile ei. Îngrozitor mai era să ai parte de așa un tată. Îi era rușine cu el. Se ducea mereu la oraș și acolo rămînea pînă cînd mama se vedea silită să trimită după el sau pînă se îndura vreun vecin să-l aducă acasă. Toți banii se duceau pe datoria de la cîrciumar și lui Gertie îi era rușine s-o vadă lumea cu rochiile frumoase pe care i le trimitea bunica, fiindcă vecinii ziceau că alde Melvyn ar face mai bine să-i plătească omului datoria decît să se îmbrace ca niște domni. Și ce putea ea să facă, și era sătulă pînă peste cap să se tot străduiască să mențină aparențele, în condițiile astea.

Am îmbărbătat-o, asigurînd-o că singurul lucru important e să fim mulțumiți în forul nostru interior și că n-are decît să zică lumea ce-o taie și pe ea capul. Apoi am adormit cu gîndul că părinții sînt mai datori față de copii decît le sînt lor copiii și că cei care nu-și îndeplinesc aceste obligații sînt tot atît de imorali ca și depravații, corup societatea la fel de mult ca și hoții și ei subminează cel mai tare o națiune.

A doua zi, de cum am rămas singuri, Horace a profitat de ocazie să-mi expună și el nemulțumirile lui. Degeaba, era sătul pînă în gît de Possum Gully. O să mai stea un an, pe urmă o s-o întindă, chiar dacă ar fi să umble prin lume cu traista-n băț. N-o să tragă el ca un rob toată viața și șeful să bea tot ce scot. Și nici nu s-alege omul cu nimic de la vacile de lapte. Cînd nu era secetă erau inundații, omizi și lăcuste.

Aflîndu-mă din nou printre frații și surorile mele, îmi revenisem în fire destul de iute, într-o oarecare măsură, iar mama și-a exprimat opinia că nici nu fusesem deloc bolnavă ci îmi pusesem doar în minte s-o chinuie, nu făcusem destulă mișcare acolo și poate că avusesem un ușor deranjament al sistemului nervos, dar nimic mai mult. S-a făcut propunerea să mă întorc la Barney's Gap. Am obiectat cu tărie și m-a afurisit, zicînd că-s nerecunoscătoare și rea la suflet că nu vreau să mă întorc la M'Swat, care a fost așa de bun și i-a împrumutat bani tatei numai și numai din prietenie. Dar de data asta,

pentru prima oară în viață, nu m-am lăsat învinsă ni(prin coerciție, nici prin persuasiune. Bunica s-a oferit s- ia la Caddagat pe una din noi ; mama a preferat să s ducă Gertie. Așa că frumoasa copilă a fost trimisă s vieţuiască între rude, în acel ţinut de trai bun și desfătare

Eu am rămas la Possum Gully, să urmez cărarea în gustă și searbădă a aceleiași vieți fără orizont, cu șirul e nesfîrșit de corvezi din zori și pînă-n noapte, avînd c distracții cîte un picnic, cîte o înmormîntare, sau cît un drum la oraș, din cînd în cînd. De se întîmpla să fi duminică, mă avea totdeauna de client o catedrală. Ado muzica de orgă și liniștea care învăluie edificiul ; și daci te duci devreme să urmărești defilarea enoriașilor în straie de sărbătoare atunci ai într-adevăr cu ce te distra Sînt frumoase și costumele și femeile, iar arta paracliserului este și ea un lucru demn de toată admirația. Cei care vin cu regularitate plătesc pentru asta și, desigur, își au locurile rezervate, dar un paracliser își arată talentul în felul cum îi distribuie pe vizitatori. Știe să deosebească oamenii de rînd de aristocrații recent parveniți și să-i așeze la locurile respective cu tot atîta îndemînare ca un geambaș expert care-și alege dobitoacele la tîrgul de vite. După aceea, cînd s-a adunat toată lumea, în primele rînduri și la mijlocul sălii stau cei cu mîini albe și cu bijuterii de preț ; iar pe locurile de frunte, rugîndu-se cu glas tare, se află cei care au făcut avere punînd mîna pe locuințele văduvelor, în timp ce oamenii care își cîștigă pîinea cu sudoarea frunții lor au fost împinși pe margini și prin colțuri, iar cei ce nu-și pot permite haine de calitate sînt prea mîndri și nu-și fac deloc apariția.

„Cîntă corul și răsună orga", se turuie rugăciuni plicticoase („Veniți, să îngenunchem și să ne rugăm Domnului, A toate ziditorul)" se ține o predică, în general despre datoriile împricinaților, despre obiceiurile străvechi sau despre riturile și ceremoniile bisericoșilor din epoca noastră și gata piesa, iar cînd plec de acolo mi-e inima însetată de o picătură de spirit creștin.

O, dacă s-ar ivi cineva care să predice din Cartea Cărților o religie care să aibă cu adevărat un Dumnezeu, o religie care să aibă suflet, o religie creștină care să abo-

lească legenda aceea împietrită, în centrul căreia stă respectabilitatea şi care înalţă pretutindeni lăcaşuri semeţe unde bogaţii îngenunchează pe perniţe de mătase în vreme ce săracii pier în umbra care domneşte înăuntru.

Cît au ţinut vara secetoasă şi fierbinte, apoi iarna nemiloasă şi din nou vara arzătoare care s-au scurs de la plecarea lui Gertie, m-am zbătut din greu să-mi fac datoria în halul de viaţă la care ajunsesem din voia Domnului şi citeodată am şi reuşit, în parte.

N-am mai avut parte de cărţi sau de ziare, nimic altceva decît privelişti de ţară şi munci de ţară şi mi-am cultivat ignoranţa, căci din ignoranţă ne vine mulţumirea, iar mulţumirea e temeiul fericirii, dar a fost degeaba. Cîte o notă venind din cealaltă lume îmi atingea cîte o coardă a fiinţei, iar duhul aţipit din mine se deştepta, îşi zgîlţîia zăbrelele şi îmi pretindea gînduri mai nobile, aspiraţii mai înalte, vreo faptă de mai mare întindere, desfătări mai intense, ceva mai mult decît poate oferi vreodată viaţa la ţară. Atunci îmi încătuşam din nou duhul, pînă cînd îşi domolea zbaterile năvalnice şi pătimaşe, scufundîndu-se din nou în lehamite şi în disperare mută, iar de mi s-ar fi acordat şi mie privilegiul lui Iov cel din vremurile străvechi — să-l blestem pe Dumnezeu şi să mor — aş fi profitat bucuroasă de el.

Capitolul treizeci și patru

DAR OCHII CARE NU SE VĂD, SE UITĂ

După ce a plecat în provincie, o vreme am primit foarte multe scrisori de la Gertie, dar pe măsură ce a trecut timpul scrisorile au devenit tot mai scurte și mai distanțate între ele.

Într-una din scrisorile bunicii se spunea, cu privire la sora mea : „Mi se pare că Gertie e mult mai necoaptă pentru vîrsta ei decît era Sybylla, și că nu e nici o departe la fel de greu de strunit. Prezența ei e o mare mîngîiere pentru mine. Toți spun că e frumușică foc. Dintr-una din scrisorile lui Gertie : *„Unchiul Julius s-a întors săptămîna trecută de la Hong Kong și din Amer și ne-a adus la toți o grămadă de cadouri nostime. Are și pentru tine o mulțime și mi le-a dat mie, dacă nu ești aici. Îmi spune «luminiță frumoasă» și zice că să rămî la el pentru totdeauna"*.

Am suspinat în sinea mea citind asta. Cam aceleași lucruri mi le spusese unchiul Jay-Jay și mie și unde era acum ? Gîndul îmi tot zbura la casa bătrînească și la oamenii care îmi erau atît de dragi, dar scrisorile de la Gertie îmi dovedeau că uitaseră cu totul de mine și că nimeni nu-mi ducea dorul.

Gertie plecase în octombrie 1897, iar cam prin luna ianuarie 1898 din toate scrisorile trimise de la Caddagat se revărsa știrea minunată a reinstalării lui Harold Beecham la Five-Bob Downs ca proprietar, la fel ca pe vremea cînd mă găseam eu acolo.

Din scrisorile bunicii am aflat că o fostă admiratoare a tatălui lui Harold îi lăsase prin testament, acestui fiu al celui pe care îl iubise odinioară, o avere imensă. Averea consta în principal din acțiuni și din vite, și cu toate că urma să mai dureze o vreme pînă ce Harold va intra în posesia ei, n-a fost o problemă să obțină cît avans i-a trebuit și a răscumpărat imediat proprietatea de la Five-Bob.

Nici în vis nu-mi trecuse prin minte că s-ar putea întîmpla așa ceva. E adevărat, spusesem de multe ori că dacă Harold ar fi fost un personaj literar i-ar fi murit cu siguranță vreo rudă, exact la momentul oportun, și i s-ar fi restabilit poziția, dar acum se crease această împrejurare absolut neprevăzută care îmi putea afecta și mie viața și care erau oare sentimentele mele în această privință ?

Cred că n-am fost pe deplin conștientă de gravitatea lipsei mele de iubire conjugală pentru Harold Beecham, pînă nu am încercat sentimentul de ușurare ce m-a copleșit cînd am avut în mînă vestea că soarta îi zîmbește din nou. Era bogat. Nu mai avea acum nevoie de mine. Obligațiile pe care mi le luasem față de el încetau. Eram liberă. Nu va mai dori să se împovăreze cu mine. Poate să aleagă acum frumusețe și avere, după plac. Ar putea să cîștige și mîna unei prințese dacă ar avea ambiții în sensul ăsta.

Într-una din scrisorile de la Gertie se spunea :

Domnul Beecham, acela despre care îmi tot povesteai tu atîtea lucruri, s-a întors din nou la Five-Bob. Și-a adus înapoi și mătușile. S-au dus toți să le ureze bun venit și a fost mare vînzoleală. Mătușa Helen spune că el (domnul Beecham) e foarte conservator ; a pus totul la loc, exact ca mai înainte. Cred că-i mai bogat ca oricînd. Toți rîd de el că tare mai e norocos. Pe aici a fost săptămîna trecută de două ori. E foarte tăcut. Nu știu cum de a putut să ți se pară așa de grozav. Cred că e cam moliu, mă lupt din greu să conversez cu el, dar e foarte cumsecade și îmi place de el. Cred că își aduce bine aminte de tine,

zice mereu că eşti aprigă ca un băieţoi şi că ştii să călăreşti ca un drac împielițat.

I-am scris proprietarului de la Five-Bob, dorind să aflu dacă era adevărat ceea ce auzisem despre norocul lui, şi mi-a răspuns la înapoierea poştei.

Dragă micuţă Sybylla,

Da, mulţumesc lui Dumnezeu, e totul adevărat. Bătrîna doamnă mi-a lăsat aproape un milion. Pare un basm şi acum o să ştiu să preţuiesc lucrurile mai mult. Ţi-aş fi scris mai demult, dar adu-ţi aminte cum a fost înţelegerea noastră. Aşteptam doar să mai pun ceva lucrurile la punct şi să dau fuga să te cer în persoană, fiindcă acum n-are rost să mai aşteptăm mai mult de o lună-două, dacă eşti şi tu de acord. Pe moment sînt obosit mort. E o groază de alergătură ca să pui din nou lucrurile pe roate, dar e aşa de frumos, că pur şi simplu nici nu-mi vine să cred că sînt iar aici. Am văzut-o de foarte multe ori pe Gertie şi mi se pare că nu erau deloc exagerate descrierile tale. Nu-ţi trimit dorul meu cu scrisoarea asta, s-ar putea să sară în aer biroul de poştă fiindcă sigur ţi-aş trimite prea mult şi m-aş trezi cu toţi funcţionarii pe cap, să-mi ceară daune. Tu strînge-ţi toate catrafusele, fiindcă într-o săptămînă — două vin să te iau pe sus.

Al tău devotat

Hal.

Am rupt scrisoarea în două şi am aruncat-o în foc, la bucătărie.

Ştiam că Harold vorbeşte serios. Era o fire aprigă şi încăpăţînată şi din moment ce se hotărîse să mă ia de nevastă n-o să-i mai treacă niciodată altceva prin minte. Numai că eu vedeam ceea ce el însuşi n-avea cum să vadă : că probabil interesul pe care mi-l purta îi trecuse şi că acum era pe cale să se amorezeze de frumoasa Gertie.

În adversitatea ei, viaţa îmi dăduse încă o lovitură puternică şi scrisoarea pe care am aşternut-o nu era prea amabilă. Zicea aşa :

Ca să vă întorc imediat amabilitatea, mă bucur din toată inima de norocul dumneavoastră și nădăjduiesc să aveți parte de viață lungă și de multă sănătate, ca să vă bucurați de el. Să nu vă considerați nici un moment legat față de mine prin obligații, întrucît sînteți absolut liber. Alegeți o persoană care să vă atragă mai multă stimă pentru gustul și judecata dovedite.

Cu cele mai bune urări
A dvs. credincioasă,
S. Penelope Melvyn.

Pe cînd lipeam plicul și scriam adresa, ce departe mi se părea că se află Harold Beecham ! Cu nici doi ani în urmă îmi erau familiare toate cutele și toate expresiile chipului său, toate conturile siluetei sale masive, toate intonațiile vocii sale puternice și cultivate, acum însă el mi se părea o umbră dintr-o epocă demult apusă.

Mi-a scris ca răspuns : Ce vroiam să spun ? Era o glumă, vroiam să-l tachinez un pic, ca pe vremuri ? Mă roagă să-i explic imediat. Nu poate să pornească la drum către mine, cel puțin încă două săptămîni.

I-am explicat, și foarte laconic, că vorbeam serios și am primit de la el o scrisoare tot atît de scurtă ca a mea :

Stimată domnișoară Melvyn,

Regret hotărîrea dumneavoastră, dar am convingerea că posed suficientă bărbăție ca să nu doresc să mă impun cu sila nici unei femei, cu atît mai mult dumneavoastră.

Prietenul dvs. sincer,
Harold Augustus Beecham

Nu îmi cerea să-i fac cunoscut motivul deciziei mele, ci o accepta fără să pună întrebări. Citindu-i cuvintele, l-am simțit aproape de mine, ca în zilele de altădată.

Am închis ochii şi mi s-a ivit în minte tabloul unei livezi bătrîne năpădite de lăstari, la marginea unuia din drumurile marilor cirezi de vite care merg dinspre Riverina spre Monaro. O zi splendidă îşi lua rămas-bun, zîmbind galeş peste abundenţa de flori şi de fructe pîrguite. Umpleau văzduhul mirosul vitelor şi strigătele voioase ale celor care jucau tenis. Simţeam bătăile sacadate, nebuneşti ale inimii lui Harold, îi simţeam răsuflarea fierbinte pe tîmple şi vocea răguşită de mînie în ureche. Mi-l închipuiam scriind scrisoarea, cu buzele lui frumos croite luînd o linie bosumflată, cum se întîmplase atunci de ziua mea, cînd reuşisem să-i aduc pe chip expresia blajină, mîngîindu-l. Dar de data asta n-aveam să fiu prin preajmă. Va fi doar scurtă vreme mînios — un om de tăria şi de greutatea lui nu putea să ţină prea mult timp supărare cu o femeie, o fată, ce mai ? — cu un copil atît de slab şi de neînsemnat ca mine. Pe urmă, cînd îl voi întîlni în anii care aveau să vină, cînd el îi va fi altei femei soţ iubitor şi credincios, se va simţi poate un pic stînjenit. Dar eu îl voi încuraja şi vom rîde împreună de ceea ce el va numi „tinereţea noastră zburdalnică" şi mă va privi cu o simpatie de frate. Da, aşa aveau să se petreacă lucrurile. Bileţelul s-a făcut scrum în mijlocul flăcărilor.

Şi cu asta, basta cu visul meu de iubire ! Se risipise într-un fir de fum, cum dădeau semne că vor sfîrşi şi celelalte vise ale vieţii mele.

Cred că nici nu-mi dădeam bine seama cît de aproape eram de a-l iubi pe Harold Beecham, pînă cînd n-am încercat sentimentul acela de pierdere, care m-a cuprins în clipa cînd ţineam în mînă scrisoarea prin care accepta să se vadă respins.

Pierise un lucru din viaţa-mi ce cuprindea atît de puţine, încît resimţeam cu inima zdrobită pierderea fiecăruia din ele.

Cea mai preţioasă comoară a inimii noastre e să ştim că există pe lume un individ căruia îi sîntem necesari, cineva care să facă parte din viaţa noastră, cum şi noi facem parte dintr-a lui, cineva despre care să fim încredinţaţi că murind îi vom lăsa în suflet un gol. Şi cine alt-

cineva ar putea fi, dacă nu un soț sau o soție ? Părinții noștri se au pe ei, mai au și alți copii, frații și surorile noastre se căsătoresc și își au fiecare viața lui, la fel și prietenii noștri ; un soț însă e altceva. Și eu dădusem cu piciorul acestei șanse. Dar în zilele care au urmat s-a adeverit că procedasem înțelept.

Scrisorile lui Gertie începuseră să conțină : *„Harold Beecham, mă pune să-i zic Harry, m-a luat săptămîna trecută la Five-Bob și ne-am distrat de minune"*.

Și din nou : *„Harry zice că sînt cea mai drăguță fetiță, de la Caddagat și din toată lumea, și mi-a dăruit o brățară încîntătoare. Păcat că nu poți s-o vezi"*. Sau următoarele : *„Ne-am dus cu toții ieri la biserică. Harry m-a luat cu el în șaretă. O să fie un bal foarte elegant la Wyambeet luna viitoare și Harry spune să-i țin lui aproape toate dansurile. Frank Hawden a plecat săptămîna trecută în Anglia. Avem un nou* jackeroo. *Arată mai bine ca Frank dar nu-mi place la fel de mult.*

Scrisorile bunicii și ale mătușii Helen făceau legătura între aceste mărturisiri. Bunica scria :

Harry Beecham pare să fie prins cu totul în mrejele lui Gertie. Cred că ar fi un lucru bun, căci e extrem de bogat și mai e și băiat serios pe deasupra. Lumea zice că nici o femeie n-ar rezista lingă el din pricina firii iuți pe care o are, dar mie mi-a fost foarte drag totdeauna și nu e om să n-aibă și el defectele lui.

Iar mătușa Helen făcea remarca :

Să nu te miri dacă vă treziți acolo cu Harold Beecham venit într-o excursie de „cerut de la tata". Își petrece pe aici o mulțime de vreme și s-a interesat care e cel mai bun drum de mers la Possum Gully. Ți-l mai aduci aminte ? Nu cred că era aici cînd stăteai la noi. E un tînăr stimabil și simpatic, cred că va fi un soț foarte bun, nemaivorbind de averea pe care o are. El și cu Gertie prezintă un mare contrast.

Mă cam amăram citeodată, citind astfel de lucruri. Dragostea, îmi spuneam, nu e ceva durabil. Dar știam că pentru cei înzestrați cu farmec și frumusețe era, nu însă și pentru mine. Mie una mi-era scris să rămîn în veci inimă singuratică și pribeagă prin lumea largă a iubirii — străină printre semenii mei.

Dar altele erau lucrurile care mă îngrijorau. Horace plecase de sub acoperișul casei părintești. Afirmase că „era sătul pînă-n gît de jugul bătrînului", că „prea înceată și împotmolită „era viața de aici". Unchiul George Melvyn, fratele mai mare al tatei, care ne ajutase de atîtea ori și nu atîta generozitate să ne descurcăm cu vacile, se oferise să-l ia la el, iar tata consimțise să-l lase să se ducă. George Melvyn avea mult teren de pășunat, o instalație mare pentru tunsul oilor și alte dotări. Prin urmare, sperînd cu toată puterea celor șaispreze ani ai săi, Horace a pornit într-o bună dimineață călare, înainte de răsăritul soarelui, purtîndu-și cu el toate bunurile lui pămîntești, legate sul de șaua calului. Avîntat i-a pornit calul în drumul lung de-o săptămînă și plin de fală sta în șa călărețul, părăsindu-ne, pe mine și casa de lemn fără obloane, bătută de soare pe coasta dealului, cu acea lipsă de regrete tipică adolescenței și în special adolescenților de sex masculin. L-am urmărit din ochi pînă cînd nu s-a mai auzit tropotul potcoavelor pe coasta pietroasă și silueta lui a dispărut printre hățișurile de *casuarina* ce încununau spre apus creasta dealului. Plecase. Așa e viața. M-am așezat jos și mi-am îngropat fața în poalele șorțului, prea nefericită ca să pot plînge măcar. Iată încă un articol de care mă lipseam cu greu, smuls și acesta din sărmana și atît de sumar mobilata mea existență.

E adevărat, relațiile noastre n-au fost totdeauna așternute cu petale de trandafir. Disprețul nemilos pe care mi-l arăta fiindcă n-aveam prestanță și frumusețe m-a făcut să nu dorm multe nopți. Dar nu lui îi purtam pică pentru asta, ci îl afuriseam pe Olarul care modelase boțul de lut descris mai sus.

Pe de altă parte, era singurul care mi se ridicase vreodată în apărare și care pusese cîte o vorbă bună pentru mine în ciuda vociferării restului familiei. Tata nu conta,

lar mama considera că sînt rea pînă în măduva oaselor ; Gertie, pe lîngă darul frumuseții și drăgălășeniei îl avea și pe acela de a fi și cu capra și cu varza, însă Horace îmi ținuse cîndva parte și asta n-aveam să uit niciodată. Îmi lipsea prezența lui în casă, cum zdrăngănea el la pianul cel vechi cu patru clape stricate în mijlocul claviaturii, cîntînd voios, cît îl ținea gura cuplete vesele și cîntece marinărești ; îmi lipseau dizertațiile lui pline de energie despre pinteni, bice și cai pur-sînge, citatele hazlii din Paterson și Gordon și cum umbla încoace și încolo, trîntind uși și portițe, zădărind cîinii și pisicile, necăjindu-i pe cei mici.

Capitolul treizeci și cinci

ZIUA DE 3 DECEMBRIE 1898

Era o zi extrem de fierbinte. Ca să salveze viața unor pui de rîndunică, tata fusese silit să acopere streașina de tablă deasupra cuibului lor cu saci uzi, atît de îngrozitoare era arșița. Bucătăria era legată de casă printr-un șopron de tablă galvanizată : sub el își făcuseră cuib rîndunicile, atît de aproape, că puii s-ar fi copt de căldură dacă nu i-am fi salvat cu sacii uzi. Aveam o zi de muncă grea înainte și eram gata ostenită de pe urma eforturilor din ziua precedentă. Incendiile de hățișuri făcuseră toată săptămîna ravagii prin împrejurimi și ieri ajunseseră atît de aproape de noi, că fusesem mobilizată să car găleți de apă sub soarele arzător, o după-amiază întreagă. Reușisem să potolim focul abia după ce făcuse o breșă în gardurile noastre de hotar. Tata și cu mine ne văzuserăm siliți să abandonăm seceratul secarei, oricum prăpădite rău, și să ne ducem să reparăm gardul, căci puțina iarbă pe care ne-o mai lăsase seceta era prețioasă și trebuia păzită cu grijă de vitele vecinilor.

Copsesem pîinea și gătisem de mîncare, frecasem dușumelele, spoisem vatra, frecasem crătiți și tacîmuri, spălasem geamuri, măturasem curtea și mai făcusem la repezeală încă o mulțime de treburi, iar ora două și jumătate după-amiaza mă găsea foarte murdară și foarte obosită și cu încă foarte multe de făcut.

Unul din viețelușii mei înțărcați și pe jumătate morți de foame era bolnav și m-am dus la el să-l doftoricesc,

înainte să mă spăl şi să mă aranjez în vederea ultimei părţi a îndatoririlor gospodăreşti ale zilei.

Mama se ostenea cu teancuri peste teancuri de lucruri care trebuiau cîrpite : printre multele sclavii ale vieţii ei, era una din cele mai lipsite de speranţă. Era o muncă grea, iar tata trudea şi el ca un rob în arşiţa soarelui, tot crîncenă era şi munca mea şi ziua era tare fierbinte, pîrjolită de secetă şi lungă de nu se mai isprăvea şi totdeauna viţeii înţărcaţi, nu ştiu cum se întîmplă, că mă fac să cîrtesc şi să comentez cu pedanterie. Asta era viaţa, a mea şi a părinţilor mei, şi viaţa celor din jurul nostru, şi dacă eram cuminte şi îmi cinsteam părinţii aveam să primesc şi eu drept răsplată o porţie zdravănă de asemenea viaţă. Mda !

Aceste meditaţii prea puţin creştine au fost întrerupte de zgomotul unor paşi care se apropiau încet. Nu m-am întors să văd cine vine, dar am sperat să nu fie cineva important, căci şi eu şi viţelul arătam destul de grotesc. El era unul dintre cei mai afurisiţi şi bolnăvicioşi din neamul lui afurisit, iar eu mă găseam în uniforma de lucru a ţărănimii australiene. Fusta zdrenţuită şi ghetele desperecheate legate cu sfoară şi cu botul căscat, îmi erau stropite cu var, îmi lăsasem bluza murdară de stambă să fluture, scoasă afară din fustă, ca să-mi fie ceva mai răcoare, pe vîrful capului îmi şedea o bonetă de soare neînchipuit de uzată, iar în mînă ţineam o sticlă cu grăsime de castor.

Mă gîndeam că o fi vreun vecin sau vreun comis-voiajor care vinde ceai şi o să-i trimit la mama.

Paşii se opriseră lîngă mine.

— Mi-aţi putea spune dacă...

Mi-am ridicat privirea. Îngrozitor ! Era Harold Beecham, la fel de înalt şi de spătos ca pe vremuri, mai tuciuriu decît niciodată şi foarte distins la înfăţişare, într-un costum gri şi cu o pălărie la modă, cu monogramă gravată ; şi era prima oară cînd îl vedeam purtînd o cămaşă albă cu guler tare.

Mi-am dorit atunci să sară el în aer, sau să mă înghită pe mine pămîntul, sau să dispară viţelul, sau, oricum, să se întîmple ceva.

Cînd m-a recunoscut s-a cufundat în tăcere, dar i-a apărut în ochi o expresie inconfundabilă de milă, care m-a săgetat pînă în adîncul sufletului.

Sînt înclinată spre auto-compătimire, dar orgoliul meu refuză prompt și cea mai vagă ofertă de compasiune venind din partea altei persoane.

Simțeam cum gheața îmi cuprinde inima, care devenea țeapănă și rece ca și atitudinea mea, în timp ce mă ridicam de jos spunînd laconic :

— Ce surpriză, domnule Beecham !

— Sper că nu e neplăcută, a zis el amabil.

— Asta nu se discută. Intrați în casă, nu stați aici în soare.

— Nu mă grăbesc, Syb. N-aș putea să te ajut cu prăpăditul ăsta ?

— Încerc să-l fac să supraviețuiască.

— Și ce-o să faci cu el ?

— O să-l vînd pe o jumătate de coroană, cînd se face de un an.

— Mai rentabil ar fi să-l împuște de pe acum, amărîtul de el.

— Bineînțeles că ar fi, pentru proprietarul de la Five-Bob, dar noi nu ne putem permite, i-am spus caustică.

— N-am vrut să te jignesc.

— Nici nu m-ai jignit, i-am răspuns în timp ce-l conduceam spre casă, închipuindu-mi cu inima sfîșiată de durere că Harold Beecham trebuie să se întrebe cum de a putut fi atît de nătîng cu doi ani în urmă încît să-i cadă cu tronc așa cineva.

Mulțumesc lui Dumnezeu, nu m-am simțit niciodată umilită din pricina mamei și nici atunci nu mi-a fost rușine cu ea, cînd s-a ridicat să i-l prezint pe Harold. Era o doamnă și arăta ca o doamnă, în ciuda teancurilor de rufe grosolan cîrpite și a perechii de pantaloni aproape antiglonț de atîtea petice, din care și-a scos mîna aspră și înroșită de muncă, în ciuda rochiei ei de stambă peticite și decolorate și a obiectelor din jur, dintre cele mai sărăcăcioase și mai obișnuite, care însă nu puteau ascunde că nu fusese așa dintotdeauna.

Lăsîndu-i singuri, am dat fuga să iau de pe calul închiriat cu care venise Harold valiza, șaua și căpăstrul care îl împovărau și să-i dau drumul să pască într-unul din padocurile fără iarbă de prin preajmă.

Apoi m-am prăbușit pe un scaun de bucătărie, și m-a pătruns pînă în măduva oaselor sfîșierea de a fi vrut să te înalți peste ce ți-a fost dat să fii.

Peste cîteva minute a dat buzna mama.

— Doamne-Dumnezeule, ce-i cu tine ? Te cred că nu ți-a convenit să te prindă în halul ăsta, dar nu te lăsa doborîtă pentru atîta lucru. Eu îi ofer niște ceai pînă te mai aranjezi puțin și pe urmă vii și tu să mă ajuți.

Am găsit-o pe surioara mea Aurora și am intrat amîndouă pe fereastră, la mine în odaie, ca să ne dichisim. I-am pus micuței o pereche de șosete albe, pantofiori, un șorțuleț curat și i-am pieptănat cîrlionții aurii. Era cu totul a mea — dormea cu mine, mă asculta, se lupta pentru mine, iar eu — ce mai, o adoram pur și simplu !

În perete era o gaură pe unde mă puteam uita fără să fiu văzută.

Mama servea ceaiul și conversa cu Harold. Era plăcut să-i văd din nou silueta robustă. Mi-am mai venit în fire. La urma urmei, chiar dacă era sărăcăcioasă, aveam o casă curată, fiindcă dimineață tocmai făcusem curățenie peste tot, și cînd m-am gîndit mai bine mi-am adus aminte că nu sînt bărbații niște ființe chiar atît de nesuferite și că nu te făceau să te rușinezi de sărăcie nici pe departe cît femeile.

— Aurora, i-am spus, vreau să te duci și să-i spui ceva domnului Beecham.

Fetița a fost de acord. Am instruit-o cu de-amănuntul ce anume să spună și am trimis-o înainte. S-a poțăpit în fața lui Harold — un năpîrstoc de patru anișori cu ochi imenși ; abia îi ajungea la genunchi — și, ducîndu-și mînuțele dolofane la spate, l-a privit în ochi curajoasă, fără să clipească.

— Aurora nu trebuie să stai așa și să te holbezi la cineva, a zis mama.

— Ba da, a răspuns ea, sigură de sine.

— Ei, ia spune, cum te cheamă ? a întrebat-o Harold rîzînd.

— Aurora și Rory. Și sînt a lui Sybylla și trebuie să-ți spun seva.

— Zău ? Ia să auzim !

— Sybylla zise că sîntesi domnul Beecham ; după ce besi scaiul, o să mă luasi să vă conduc la tata și la băieți și să vă p'otejez.

Mama a rîs.

— Astea-s trăznăile Sybyllei. O consideră pe Rory proprietatea ei personală și îi place s-o pună să spună cuvinte lungi. Dar poate că doriți să faceți o mică plimbare, mai pe urmă, pînă unde sînt ei la lucru. Harold a zis că se duce imediat și, acceptînd escorta lui Rory și îndrumările mamei, a și pornit la drum — ea tîrșîindu-și cu demnitate picioruşele la adăpostul unei boncte mari de soare, iar el privind-o amuzat. Curînd după aceea a ridicat-o în sus deasupra capului și a așezat-o pe umerii lui, ținîndu-i un picioruș durduliu și bronzat în mîna lui și mai bronzată, în vreme ce ea îl apucase de păr.

— Prima mea impresie e cît se poate de favorabilă, a zis mama cînd cei doi se îndepărtaseră îndeajuns ca să nu ne mai poată auzi. Dar închipuie-ți-o pe Gertie nevasta unui asemenea vlăjgan !

— Ea e cu patru inci mai înaltă ca mine, i-am răspuns cît ai clipi. Și dacă ar fi înalt cît un eucalipt, tot bărbat rămîne și se dă și el în vînt după un chip drăguț, ca toți ceilalți.

— M-am îmbăiat, mi-am pus rochia, mi-am aranjat părul, am preparat ceva pentru ceai și am pregătit o cameră pentru musafirul nostru. Am adunat în acest scop cîte ceva din toate colțurile casei : o carpetă dintr-o odaie, un set de toaletă din alta, și așa mai departe, pînă am reușit să compun pentru iubitul meu de odinioară o cameră minuțios mobilată.

S-au întors în amurg : Rory era din nou în cîrca lui Harold și doi dintre băieții mai mici se tot învîrteau și ei în jurul lui.

Cînd l-am condus la el în odaie eram în cu totul altă dispoziție nu mai eram ariciul care îl întîmpinase după-amiază. Am rîs în sinea mea, căci — cum se mai întîmplase și altă dată — mă simțeam stăpînă pe situație.

— Auzi, Syb, de ce te porți de parcă aș fi un străin ? mi-a spus temător, rezemîndu-se de stîlpul ușii.

Ni s-au unit mîinile într-o strîngere prietenească, în vreme ce-i spuneam :

— Hal, mă bucur grozav că te văd, dar..., dar...

— Dar ce ?

— Nu m-a dat bucuria afară din casă că m-ai prins în halul ăla azi după-amiază.

— Prostii ! Abia că mi-am adus aminte cum ne-am întîlnit prima oară, a zis el cu o sclipire în ochi. Așa sînteți voi fetele. Nu sînteți în stare să vă purtați ca lumea cu omul dacă nu sînteți îmbrăcate la fix, să-l dați gata, parcă n-ați ști voi să-l băgați în cofă și fără haine care să vă vină în ajutor.

— Mai bine n-ai mai zice nimic — i-am azvîrlit peste umăr, în timp ce mă îndepărtam — că iar o să zici ce n-ar trebui, ca atunci cînd ne-am întîlnit prima oară ! Ții minte ?

— Dacă țin minte ? Sfinte Sisoe, mă simt din nou ca pe vremuri dacă îmi arunci peste umăr așa obrăznicii — mi-a răspuns vesel.

— Așa și nu prea, i-am replicat cu un suspin.

Capitolul treizeci și șase

A FOST ODATĂ, CÎND ZILELE ERAU LUNGI ȘI FIERBINȚI

A doua zi era duminică — și tot pîrjol, nu alta. Am propus ca unii dintre noi să mergem după-amiază la biserică. Tata a declarat că-i o idee smintită. Auzi, să umbli degeaba pe jos două mile pe arșița asta! Fiindcă pe jos trebuia să mergem, caii fiind prea de preț la așa vreme de secetă ca să-i ostenim cu plimbări fără rost. Totuși, lucru de mirare, Harold care nu se ducea pe jos nicăieri dacă putea să facă rost de orice fel de cal, și-a exprimat dorința de a merge. În consecință, după masa de prînz, ei Stanley și cu mine am pornit-o la drum. Mersul la biserică era evenimentul săptămînii pentru cei care locuiau prin părțile de la Possum Gully. Exista o micuță capelă protestantă unde în fiecare duminică la orele trei perora un neprofesionist agramat. Credincioșii însă erau de toate confesiunile și se adunau acolo mai mult ca să șadă afară pe buturugi și să trnăcănească, înainte și după slujbă, despre prețurile la unt și despre seceta care nu mai trecea comunicîndu-și ultimele bîrfe, decît pentru slujba propriu-zisă.

Știam că apariția lui Harold Beecham o să producă oarecare senzație și o să dea prilej la infinite supoziții și clevetiri. El avea în orice societate o înfățișare distinsă, cu atît mai mult printre acești fermieri aspriți de muncă și copleșiți de griji, pe ale căror chipuri mai brăzdaseră și necazurile aduse de secetă cîteva cute. Mă simțeam tare mîndră de fostul meu drăguț. Avea, fără s-o știe, un aer

de noblețe și era atît de elegant la înfățișare — nu eleganța proaspăt ras — haine negre — paradă de guler și manșete scrobite, care țin de mediul funcționăresc și citadin — ci eleganța aceea de *squatter* dezinvolt și ars de soare, care amintește de viața în șa, de spațiile vaste și însorite, a unui bărbat adevărat, fără cea mai neînsemnată urmă de efeminare, capabil să-și cîștige pîinea cu sudoarea frunții, cu inima și cu brațul, totdeauna gata să te salveze la caz de nevoie.

Ochii tuturor erau întorși către noi cînd ne apropiam de biserică și știam prea bine că atențiile pe care mi le acorda din simplă politețe — mi-a legat botina, îmi ducea cartea de rugăciuni și îmi ținea umbrela — vor fi luate drept gesturi de îndrăgostit.

L-am prezentat unui grup de bărbați care stăteau așezați pe o buturugă la umbra unui copac și, lăsîndu-l să stea de vorbă cu ei, m-am îndreptat către locul unde stăteau femeile, sub un eucalipt. Copiii formaseră și ei un grup, ceva mai încolo. Totdeauna se împărțeau astfel. Trebuia să fi ajuns foarte departe un tînăr ca de bunăvoie să accepte să se lase forfecat cu înverșunare de toată lumea, dacă avea curajul să ia deoparte o fată și să stea de vorbă cu ea.

Le-am salutat pe toate fetele și femeile, începînd cu străbunica grupului, care era o ilustrație perfectă a sarcasmului macabru al poruncii a cincea. Trudise toată viața din greu, din zori pînă în noapte, pînă cînd ajunsese prea bătrînă să mai poată munci și acum adăsta obosită și suferindă, așteptînd să-i vină ceasul morții. În general îmi împuia urechile cu văicăreli despre reumatismele ei și cu „cît să mai fie pînă m-o lua Dumnezeu", însă azi era prea curioasă în legătură cu Harold ca să se mai gîndească la ea.

— Ia spune, Sybylla, cine-i ? Ți-i drăguț ? Că bărbat ia așa mîndru n-am văzut în viața mea !

Am trecut la expunerea genealogiei respectivului, dar m-a întrerupt sosirea predicatorului și am intrat cu toții în clădirea din lemn, cu acoperiș de tablă, a casei de rugăciuni.

După slujbă, una din fete a venit să-mi șoptească :

— E iubitul tău, nu-i așa, Sybylla ? Tot timpul numai la tine s-a uitat în biserică.

— Vai de mine, nici vorbă ! O să-ți fac cunoștință cu el. Zis și făcut. M-am uitat la el în vreme ce schimbau observații despre căldură și secetă. Nici urmă de grosolănie sau snobism la el, scurta perioadă de încercări prin care trecuse îl dezbărase de toate asperitățile firii sale și rămăsese un bărbat capabil să-și atragă admirația majorității oamenilor de ambele sexe : a femeilor, datorită robusteții, blîndeții și mustății sale șatene — și datorită averii : a bărbaților, fiindcă era un tip plin de bărbăție.

Știam că venise pînă la biserică anume ca să-mi poată vorbi despre Gertie, înainte de a aborda în fața părinților chestiunea. Dar ne însoțea și Stanley și, cum sînt băieții, acesta nu-și slăbise o clipă vigilența, așa că nu aveam posibilitatea să ne spunem altceva decît lucruri banale. Căldura era cumplită. Ne ștergeam des fețele de sudoare, alungînd muștele din jurul nostru și stîrneam milioane de lăcuste în drum. Devoraseră toată roada livezilor din preajmă, distruseseră pînă și o sumedenie de copaci, rozîndu-le coaja, iar acum despuiau de verdeață tufele de mărăcini. Într-o livadă prin care am trecut, sîmburii de caise, de prune, și de piersici atîrnau dezgoliți pe ramurile desfrunzite, ca o mărturie a ravagiilor comise. Era prea zăpușeală ca să ne putem îngădui vreo conversație mai îndelungată. Abia ne tîram. Un șarpe cu dungi ne-a tăiat calea. Harold a făcut iute rost de un băț și i-a dat la cap, iar Stanley l-a luat și l-a atîrnat pe un gard de sîrmă ghimpată aflat pe aproape. După asta, pe distanță de cîțiva iarzi, am discutat despre șerpi.

Un vînticel albăstrui, venind dinspre incendiile de hățișuri care făceau ravagii la Tocumwal și Bombala, a năvălit dinspre est asupra marilor pășuni, învăluind peisajul în lințoliul său gros, ca o ceață. Se întunecase soarele iar temperatura a scăzut așa de tare, că m-a luat frigul, înveșmîntată ușurel cum eram, și am băgat de seamă că și Harold își strînge pe el haina.

Stanley trebuia să meargă după vaci, care erau numai piele și os dar erau totuși strînse dimineața și seara, ca să se mai scoată o picătură de lapte de la ele. M-a părăsit printre niște sălcii, într-un colț izolat, străjuit de tufe de

scaieți, și s-a dus prin padoc să adune vacile. Harold și cu mine ne-am oprit, printr-o înțelegere tacită.

— Syb, vreau să stau de vorbă cu tine, a zis el cu convingere și pe urmă n-a mai știut ce să spună.

— Foarte bine, „dă-i drumul", cum ar zice Horace ; dar dacă e ceva de groază, ia-o încetișor, i-am spus eu înțepată.

— Lasă, Syb, că ghicești tu ce am de spus.

Păi da, îmi cam închipuiam eu, *știam* ce-o să-mi spună și faptul că știam îmi umplea inima de amărăciune. Știam că o să-mi spună că avusesem dreptate și că el se înșelase. Că găsise pe cineva care îi plăcea mai mult decît mine și că acel cineva era sora mea. Se simțea dator să-mi dea o explicație înainte să intre în joc și să-și ia partea. Și cu toate că din lipsă de iubire îl refuzasem, mă îndurera acum să văd că sosise clipa cînd singurul bărbat care pretinsese vreodată că mă iubește era pe punctul de a-mi spune că se înșelase și că o prefera pe sora mea.

Era liniște și nu se auzea decît forfota lăcustelor fără număr în tufișurile de scaieți. Știam că așteaptă să-l scot eu din încurcătură, dar eram pornită și am avut perfidia să nu-l ajut. Mi-am ridicat privirea către el. Era un bărbat impunător, cinstit, sincer și bogat. O iubea pe sora mea ; ea se va mărita cu el și vor fi fericiți. M-am gîndit cu amărăciune că Dumnezeu e bun cu unii și nemilos cu alții — nu că l-aș fi dorit pe bărbatul acesta pentru mine, dar de ce eram oare altfel decît celelalte fete ?

Însă pe urmă m-am gîndit la Gertie, atît de drăguță, de copilăroasă, atît de ușor de înțeles, atît de plină de cochetărie seducătoare și inocentă. Mi s-a înmuiat inima. Cum să nu mi-o prefere cineva mie, care eram ciudată, caraghioasă și sucită, prea spunînd lucrurilor pe nume ca să pot atrage pe cineva, lipsită de frumusețe și de micile tertipuri care fură inima oricui. Era doar nenorocirea mea și nimeni nu avea vreo vină că felul meu neobișnuit de a fi mă excludea din rîndurile tineretului voios și nepăsător și de ce le-aș purta pică acestor tineri ?

Nu eram deloc o eroină, ci doar o fetișcană banală de la țară, așa că era cazul să rezolv situația cît mai bine, fără atîtea fițe. Mi-am ridicat ochii de la smocurile pîrjolite de iarbă de la picioarele mele, mi-am pus mîna pe

brațul lui Hal și, ridicîndu-mă pe vîrfuri ca să-mi aduc ceva mai aproape de nivelul său statura mea de cinci picioare, i-am zis :

— Da, Hal, știu ce vrei să-mi spui. Hai, spune tot. Nu mă supăr.

— Păi, vezi, tu ești așa de supărăcioasă și mi-ai dat de atîtea ori peste nas, că nici nu știu cum să încep. Dar dacă tot știi ce am de gînd să-ți spun, nu vrei să-mi dai răspunsul fără să mai asculți ?

— Da, Hal. Dar mai bine mi-ai spune, fiindcă nu știu ce condiții...

— Condiții ! a sărit el ca ars la auzul acestui cuvînt. Dacă numai de condiții te împiedici, poți să-mi pui ce condiții vrei, dacă te măriți cu mine!

— Să mă mărit cu tine, Harold ! Cum adică ? Îți dai seama ce spui ? am exclamat.

— Uite, vezi ? mi-a răspuns. Știam eu c-ai să iei ca pe o insultă ! Cred că ești cea mai orgolioasă fată din lume. Știu că ești prea isteață pentru mine ; dar eu te iubesc și aș putea să-ți ofer tot ce-ți trece prin minte.

— Hal dragă, lasă-mă să-ți explic. Nu sînt jignită, sînt numai surprinsă. Eu credeam că ai de gînd să-mi spui că o iubești pe Gertie și că ai să mă rogi să n-o amărăsc povestindu-i despre micul flirt care a existat între noi.

— Să mă-nsor cu Gertie ! Păi, ea nu-i decît un copil ! Un tînc, ce mai ! Auzi, să mă-nsor cu Gertie ! Nu m-am gîndit niciodată la așa ceva. Și tu credeai că dintr-ăștia sînt eu, Syb ? m-a întrebat cu reproș.

— Nu, Hal, i-am răspuns eu prompt. Nu credeam că ești dintr-ăștia ; credeam în schimb că numai dintr-ăștia există.

— Doamne Dumnezeule, Syb ! Atunci tu vorbeai serios cînd mi-ai scris prin februarie scrisorile alea aiurite ? Eu mi-am închipuit că nu-s decît o joacă, ca să pari îndărătnică. Și m-ai uitat de tot ? N-ai fost sinceră cînd mi-ai făcut promisiunea de acum doi ani, de vorbești acum de ce s-a petrecut între noi ca de un flirt prăpădit ? Doar atît crezi tu că a fost ?

— Nu, nu cred că a fost doar flirt ; dar așa mă gîndeam eu c-o să-i zici cînd o să-mi anunți afecțiunea ta pentru Gertie.

— Gertie ! Mititica de ea ! N-am privit-o pe copila asta niciodată altfel decît ca pe sora ta, prin urmare şi a mea. E o copiliţă.

— Copiliţă ! Are optsprezece ani. E cu un an şi ceva mai mare decît eram eu cînd ai abordat prima oară tema căsătoriei cu mine şi e foarte frumoasă şi de o mie de ori mai bună — şi mai vrednică de iubire decît aş putea fi eu, chiar în momentele mele cele mai bune.

— Da, ştiu că eşti tînără, dar tu n-ai în tine nimic copilăros. Cît despre frumuseţe, asta n-are nici o importanţă. Dacă de frumuseţe ar avea omul nevoie, ar putea să aibă oricînd un harem plin, dacă e bogat. Eu vreau o fiinţă sinceră.

De nebunie şi păcate-i plină lumea,
Şi dragostea s-agaţe unde poate.
Căci frumuseţea e uşor de cucerit,
Dar nu în orice zi eşti iubit.

I-am citat din Owen Meredth.

— Da, a zis el, de asta te vreau pe tine. Gîndeşte-te o clipă, nu spune nu. Nu eşti supărată pe mine, nu-i aşa, Syb ?

— Supărată, Hal ? Nu-s chiar aşa de inumană să mă supăr că mă iubeşte cineva.

Ah, oare de ce nu-l iubeam cît aş fi eu în stare ?

De ce avea el aerul ăsta exasperant de umil ? Eram slabă, vai, jalnic de slabă ! Doream un bărbat care să fie stăpîn pe el şi puternic, care să mă ajute să trec de hopurile vieţii, un om care să fi suferit năpasta sorţii, să fi înţeles. Nu. Nu puteam să mă căsătoresc cu Harold Beecham.

— Hai, Syb, fetiţa mea, ce zici ?

— Ce să zic ? — şi cuvintele îmi picurau amarnic — zic să mă laşi şi să te însori cu o femeie pe măsura ta. O femeie cum le place tuturor bărbaţilor. O femeie la locul ei, care să facă lucrurile care se cuvin şi la timpul potrivit. Lasă-mă în pace.

Părea cumplit de agitat. I-a fulgerat o clipă pe obraz o expresie de durere.

— Syb, să nu spui asta pentru că am fost o dată necioplit ca o vită ; m-am dezbărat de tot de aşa ceva.

— Necioplită sînt eu, i-am răspuns. Ce ţi-am spus adineuri e urît şi nedemn de o femeie şi mai bine nici nu-ţi spuneam toate astea. Nu merit să fiu soţia ta, Hal, şi nici a vreunui alt bărbat. Oh, Hal, nu te-am minţit niciodată ! Sînt pe lume o sumedenie de femei bune şi nobile, care abia aşteaptă să le ceri de soţie — însoară-te cu una din ele !

— Dar, Syb, eu pe tine te vreau. Tu eşti cea mai bună şi cea mai sinceră fată din lume.

— Sigur, acum mă perii, i-am zis în joacă. Pe faţa lui se vedeau luptîndu-se să-l ia în stăpînire amuzamentul şi supărarea, cînd mi-a răspuns :

— Da, eşti cea mai ciudată fată din lume. Cînd bruftuluieşti omul, cînd eşti jucăuşă, cînd eşti serioasă ca o mamă.

— Da, sînt ciudată. Şi dacă ai avea un pic de scaun la cap, nu ţi-ai pierde vremea cu mine. Şi dacă vrei să ştii, sînt chiar mai ciudată decît crezi. Am un obicei, unul pentru care nici un bărbat nu iartă vreo femeie. Ai să fugi ca dracul de tămîie cînd o să auzi despre ce e vorba.

— Ce ?

— Am obiceiul să scriu povestiri şi oamenii de litere mi-au prezis că o să ajung autoare.

A rîs ; ah, rîsul lui blajin şi puternic.

— Îmi convine de minune. Eu mai bine trudesc o zi întreagă decît să scriu cea mai scurtă scrisoare, aşa că dacă o să-mi dai din cînd în cînd o mînă de ajutor poţi să scrii cîte palavre poftești. Am să-ţi dau un birou şi trimit pe loc după un camion cu rechizite de scris, dacă vrei. Asta era singurul lucru îngrozitor pe care îl aveai de declarat ?

Am dat din cap.

— Ei bine, acum poţi să-mi aparţii, mi-a spus el încetişor, luîndu-mă în braţe cu atîta adoraţie tandră, că am scos un strigăt îndurerat.

— Nu, Hal, nu. Lasă-mă ! şi m-am zbătut să scap. Mi-era ruşine, fiindcă ştiam că nu merit aşa ceva.

El s-a înroşit tare la faţă.

— Atît de nesuferit sînt că nu suporţi nici să te ating ? m-a întrebat, pe jumătate în glumă, pe jumătate înfuriat.

— Nu, nu, nu de asta. Ţin chiar tare mult la tine, ah, dacă ai putea să înţelegi ! am rostit, mai mult pentru mine.

— Să înţeleg ! Dacă ţii la mine asta-i tot ce vreau să înţeleg. Te iubesc şi bani am destui. Nu există nimic să ne împiedice. Acum ştiu că ţii şi tu la mine, o să te iau de soţie, poate să-mi stea şi dracul împotrivă !

— O să vă cam încăierați atunci, i-am spus rîzînd de el poznaşă, că Scaraoţchi mă ţine zdravăn de tot în ghcare şi nu-mi dă el drumul cu una, cu două !

În nici o împrejurare Harold nu avea un simţ al umorului proporţional cu statura lui şi n-a prea înţeles ce vreau să spun.

Într-un elan de rugă, mi-a luat mîinile amîndouă, exact cum mă înhăţase cu doi ani în urmă, cu furie şi gelozie. M-a tras la pieptul lui. Îi erau ochii întunecaţi şi plini de rugăminţi ; îi răguşise glasul.

— Syb, sărăcuţa de tine, fetiţa mea, am să fiu bun cu tine. O să ai tot ce vrei. Nu-ţi dai seama ce spui cînd zici nu.

Nu. N-aveam să cedez. Îmi oferea totul, în afară de stăpînire de sine. Era un om convins de ce spune. Nu făcea, sub un impuls de moment, promisiuni nefondate. Dar nu, nu şi nu. Nu era pentru mine, Iubitul meu trebuia să ştie, să fi suferit, trebuia să înţeleagă.

— Syb, nu spui nimic. Îmi dai voie să-ţi spun soţia mea ? Trebuie să-mi dai voie, trebuie !

Îi simţeam în obraz răsuflarea fierbinte. Chipul lui atrăgător, deschis şi bărbătesc era foarte aproape — primejdios de aproape. Beţia ameţitoare a iubirii lui punea încet stăpînire pe mine. Nu ezitam deloc să-i acord încrederea mea. Nu-mi displăcea în nici un fel. La ce bun atunci să-l mai aştept pe celălalt — pe omul care să fi suferit, să ştie, să înţeleagă ? Se putea prea bine să nu-l găsesc niciodată ; şi dacă îl întîlneam, şansele să-i pese de mine erau de nouăzeci şi nouă la unu.

— Syb, Syb, nu mă iubeşti chiar nici un pîc ?

Purtarea lui era fermecătoare. Îl înzestrase din belşug natura cu fascinaţie bărbătească. Pe mine mă istovise viaţa aspră şi nepotrivită cu aspiraţiile mele. Mă atrăgea către el : era irezistibil. Da. Aveam să-i fiu soţie. M-a

luat o ameţeală, mi-am dat capul pe sapte şi am tras adînc în piept, iar şi iar, aerul acela răcoros, adiind a larg de mare, a ancore ridicate, a bătălie crîncenă pentru viaţă. A reînviat în mine duhul de altădată şi mi-a pierit slăbiciunea de o clipă. Trebuia să mă gîndesc şi la alţii, la Harold. Pe mîna unui bărbat adevărat, aş fi fost inofensivă ; dar cu el puteam fi ca o sabie cu două tăişuri în mîna unui novice : i-aş fi tăiat degetele la fiece pas, pînă la urmă străpungîndu-i inima cea curată.

Era imposibil să-l fac să înţeleagă că îl refuzam spre binele lui. Se purta ca un copil răsfăţat care cere de zor o jucărie periculoasă. Aş fi vrut să-i fac pe plac, dar mă împiedica spaima răspunderii pentru consecinţele care se întrevedeau.

— Hal, nu se poate.

Mi-a dat drumul şi s-a tras înapoi.

— Nu accept să-mi spui nu, pînă mîine. De ce mă refuzi ? Fiindcă-s iute la fire ? Să nu te temi. Ţie n-aş putea să-ţi fac rău niciodată. Şi nu beau, nu fumez, nu prea înjur cine ştie ce ; n-am distrus nici unei femei reputaţia. Nu m-aş umili să insist contra voinţei tale, dacă ai fi şi tu ca toate femeile : dar eşti o fetiţă aşa de ciudată, că tare mi-e teamă să te împiedic de cine ştie ce fleac ridicol, care se poate înlătura foarte uşor.

— Da, e doar un fleac. Dar dacă-l înlături se duce totul de rîpă — fiindcă fleacul sînt eu. Nu sînt potrivită pentru tine. N-ar fi înţelept să te însori cu mine.

— Dar asta-i treaba mea ! Dacă nu ţi-e frică pentru tine, eu unul sînt mulţumit.

Am făcut stînga-împrejur şi am pornit spre casă, fără să mai rupem tăcerea, prea tulburaţi amîndoi ca să ne mai dedăm la mestecat frunze pe drum, cum aveam obiceiul.

După ce s-a dus toată lumea la culcare, în noaptea aceea am stat o mulţime pe gînduri. Era tentant. Harold avea să fie bun cu mine şi m-ar fi scos din viaţa de nevoi pe care o detestam, ridicîndu-mă la o viaţă îndestulată. Dacă alegeam să rămîn pe loc nu mai aveam pînă la moarte altă perspectivă decît traiul pe care îl duceam în prezent ; singura mea şansă de a scăpa era căsătoria,

iar oferta lui Harold Beecham era o şansă cum se iveşte doar o dată în viaţă. Da. Mai bine l-aş lua de bărbat.

Şi în căsătorie cred, adică o consider aranjamentul cel mai înţelept şi cel mai respectabil propus vreodată pentru a furniza membri unei naţiuni. Dar căsătoria e un moment solemn în viaţa omului. Eram potrivită pentru căsătorie şi eu, ca orice femeie, dar numai pentru căsătoria cu un partener de excepţie — iar Harold nu era acela. S-a deşteptat în mine feminitatea latentă, făcîndu-mă să văd atît de clar acest lucru, că am pus mîna pe toc şi am scris :

Dragă Harold,

N-am să mai am mîine prilejul să vorbesc cu tine, aşa că îţi scriu. Să nu-mi mai pomeneşti niciodată de căsătorie. M-am hotărît definitiv. Răspunsul meu trebuie să fie nu. În anii care vor veni mă voi mîngîia totdeauna cu gîndul că am fost cîndva iubită, chiar dacă numai cîteva ceasuri. Nu e din cauză că n-aş ţine la tine, fiindcă te prefer oricărui bărbat pe care l-am întîlnit vreodată ; dar n-am de gînd să mă mărit nicicînd. Cînd ai rămas fără avere eram dispusă să-ţi accept rugămintea, fiindcă credeam că aşa ai dori ; acum că eşti bogat, nu mai ai nevoie de mine. Nu merit să-ţi fiu soţie, fiindcă tu eşti un om bun ; faptul că nu-ţi dai seama ce bun eşti te face şi mai bun. S-ar putea să nu-ţi fie prea bine, sau să te simţi cam singur o bucată de vreme, căci nu eşti uşor de scos din ale tale, cînd ţi-ai pus ceva în minte ; dar o să vezi că-ţi trece repede închipuita iubire pentru mine. Fiindcă e doar închipuire, Hal. Uită-te în oglindă şi o să vezi acolo chipul unui bărbat zdravăn, un bărbat întreg, fără nici cel mai mic atribut al sexului slab, prin urmare dragostea ta nu-i decît un foc trecător. Nu-ţi reproşez că ai fi nestatornic, vreau doar să-ţi amintesc o caracteristică masculină şi că eşti bogat şi nimic mai mult, bărbat pur şi simplu. Uită-te în jurul tău şi alege dintre numeroasele femei de calitate care se află pretutindeni una care să-ţi fie o tovarăşă de viaţă mai pe măsură, şi un camarad mai potrivit convenţiilor decît aş putea fi eu vreodată. Îţi mulţumesc pentru nepreţuita onoare pe care

mi-ai făcut-o ; păstreaz-o pînă vei găsi pe cineva vrednic de ea și în curînd vei fi bucuros că ți-am redat libertatea.
Adio, Hal !

Prietena ta sinceră și iubitoare,
Sybylla Penelope Melvyn.

Pe urmă m-am furișat în pat lîngă surioara mea și cu toate că aerul dinăuntru nu se răcorise și camera mea era caldă, simțeam că tremur, așa că am luat-o în brațe pe mititica aceea durdulie cu părul de aur, ca să simt ceva viu, adevărat și fierbinte.

— Ah, Rory, Rory ! șopteam vărsînd potop de lacrimi din inima-mi bolnavă de singurătate. Nu există oare pe lume cineva puternic și cu suflet sincer, care să mă învețe sensul acestei tragedii întunecate și goale care e viața ? Totdeauna voi simți singurătatea asta înfiorătoare ? Ah, Rory, Rory, de ce m-am mai născut ? Nu sînt de folos nimănui și nu-s în stare să aduc cuiva o bucurie pe lumea asta !

Capitolul treizeci și șapte

CELUI CE DISPREȚUIEȘTE LUCRURILE MICI, ÎNCET-ÎNCET ÎI VA FI DAT SĂ PIARĂ

I

A sosit dimineața, apoi micul dejun și plecarea lui Harold. Cînd ne-am luat rămas-bun am clătinat din cap și i-am strecurat în mînă biletul. El a pornit la pas de-a lungul drumului. M-am așezat pe pragul de la poarta grădinii, mi-am îngropat fața în mîini și am trecut în revistă situația. Îmi vedeam viața așternîndu-mi-se înainte monotonă și stearpă ca drumeagul însetat de ploaie pe care se îndepărta Harold. Azi aveam să spăl, mîine să calc, poimîine să coc pîine, apoi să frec podelele și tot așa, la nesfîrșit. Din cînd în cînd avea să mai vină pe la noi cîte un vecin, vreun reprezentant de la o firmă de ceai, vreun vagabond sau vreun telal asirian. Luptîndu-se cu îndîrjire contra inundațiilor, incendiilor, secetei, paraziților, molimelor de vite și problemelor cauzate de importuri am reușit poate să ne ținem zilele. Altceva nu eram aptă să fiu, cu instrucția și educația mea, decît ori ceea ce eram, ori servitoare, ceea ce ar fi fost mult mai rău. N-aveam decît să aleg. Viața era prea grea de îndurat pentru mine. Și oare ce se afla la capătul ei, care îi era semnificația, scopul, speranța sau folosul ?

În comparație cu milioane de alți oameni îmi primisem. și știam asta, chiar mai mult decît partea cuvenită din bunurile vieții ; dar să știm că altul are lepră nu ne face nouă cancerul mai ușor de îndurat.

M-a trezit din visare glasul aspru și burzuluit al mamei :

— Sybylla, stai acolo și caști gura, leneșă ce ești și nu-ți pasă că biata maică-ta își dă sufletul pe albia de rufe. Stai de pomană și parcă văd că acuși începi iar să te vaiți de viața asta grea, în care n-are omul răgaz de atîta muncă.

Ce caz făcea și ce se mai omora pentru haine, mă minunam nu alta. Cît despre partea mea, n-are decît să se aleagă praful de toate hainele noastre, ale vecinilor și ale lumii întregi și n-are decît să se ducă și lumea pe copcă din pricina asta.

— Sybyla, ești neglijentă și speli murdar! Ai pus în cazanul de fiert pantalonii lui Stanley și iese culoarea din ei. Batista albă a tatei trebuia spălată în prima serie și tu uite unde-ai pus-o!

Săraca mama, se făcea tot mai arțăgoasă, pe măsură ce o epuizau arșița nemiloasă și truda necontenită, și pe măsură ce eu continuam, în neatenția mea, să fac greșeli, dar picătura care a umplut paharul a fost cînd i-am spart o ceașcă veche, răsturnînd-o de pe masă din greșeală.

Am încasat-o zdravăn de tot. N-aș fi înghițit mai multă mustruluială nici dacă aș fi comis vreo ticăloșie premeditată. Și meritam: fusesem neglijentă, cești erau puține la noi în casă și să cumpărăm altele nu ne puteam permite. Dar ce mă face să spumeg de furie e îngustimea ucigătoare a unei vieți în care a sparge o ceașcă obișnuită justifică o lungă dăscăleală.

Ah, mama! La cei nouăsprezece ani ai mei pot să-mi aduc aminte, privind în urmă, de o vreme cînd era toată numai blîndețe și rafinament, dar ani întregi de frecat și de rînit, de spălat și cîrpit, de sărăcie și de nefericire conjugală, precum și apăsarea unei poveri prea grele pentru umerii săi delicați îi tociseră lustrul. De-ar fi fost să fim mai apropiate, s-ar fi creat multe oaze în pustiul vieților noastre. Ah, dacă aș fi în stare să mă las prinsă de interesul pentru tipare și rețete, reduceri de preț și comportament ireproșabil. Ah, dacă mi-ați înțelege dorința să simt cum se rostogolesc valurile oceanului, să aud acorduri solemne de orgă coborînd peste arcade în penumbră, sau tînguirea și suspinul unei viori într-o sală strălucitoare și plină de lume, să mă las purtată de valul mulțimii de oameni.

Ah, tu demon crud, Ambiție ! Dorință !

Suflet al flăcării iuți,
Inimă de foc stacojiu
Spirit ce ai drept nume
Doar numele-Dorință !

Dragă îmi e mișcarea inimii tinere și înfocate care bate cu patimă într-un piept tare.

Nu, acea năzuință din mine era mai presus de puterea de înțelegere a mamei. Pe de altă parte, existau unele aspecte la mama — admirabila ei voie bună, credința ei în Dumnezeu, lupta ei eroică de a nu-și lăsa căminul să se destrame — care îmi depășeau mie puterea de înțelegere, făcîndu-mă să mă simt o creatură netrebnică și slabă de înger care se tîrăște jalnic prin țărînă.

Nu se mai isprăvea odată ziua aceea fierbinte și monotonă ? Și dacă se isprăvea, ce ? După ea venea de zor alta, și alta și săptămîni întregi de alte zile exact la fel.

Dacă s-ar transpune în muzică esențele diferitelor vieți, sînt unele pe care nu le-ar putea exprima decît o orgă uriașă, altele ar avea nevoie de vuietul unei întregi orchestre, iar cîtorva le-ar putea da glas doar timbrul rafinat, de intensă melancolie, al unei viori. Multe ar putea fi asemuite cu niște piane ieftine, hodorogite și dezacordate, unele șuieratului subțire al ocarinei, iar a mea ar putea fi redată zăngănind o cutie de tablă ruginită cu vreo două cuie înăuntru.

De ce scriu ? Dar de ce scrie omul ? O să mă asculte oare cineva ? Și dacă da, ce-i cu asta ?

Am dat glas lucrurilor care mă înconjoară, gîndurilor mărunte, corvezilor abrutizante de fiecare zi — o existență monotonă, fără țel, fără justificare. Dar rabdă inimă, un țel există cu siguranță ! Deocamdată, din toată familia sînt cea mai aptă să umblu prin cîrciumi și să-l caut pe tata cînd se îmbată. Mamei i s-ar frînge inima să facă așa ceva ; pentru frații mei e periculos — închipuiți-v-o pe Gertie în situația asta ! Dar mie nu-mi poate aduce prejudicii, am darul să rezolv lucruri din astea fără să pățesc nimic și dacă sufletul mi se amărăște și devine tot mai păgîn, ei bine, ce mai contează ?

II

Următoarea scrisoare primită de la Gertie conținea cele de mai jos :

Îmi închipui că te-ai bucurat să-l vezi pe Harry. Nu mi-a spus că vine pe la voi, altfel v-aș fi trimis cu el cîte ceva. Credeam că are să-mi spună despre tine o sumedenie de lucruri, și abia așteptam să le aud, dar n-a scos o vorbă, doar că sînteți bine sănătoși. A plecat acum cîteva săptămîni într-o călătorie. La început mi-a fost dor de el, fiindcă era așa drăguț cu mine ; acum nu-mi mai este, fiindcă domnul Creyton, pe care Harry l-a lăsat stăpîn pe Five-Bob vine pe aici tot atît de des cum venea Harry și e de o mie de ori mai simpatic. Îmi aduce de fiecare dată ceva drăguț. Unchiul Jay-Jay mă tot tachinează în legătură cu el.

Ce noroc pe Gertie cu firea ei fluturaș nestatornic. O dată cu scrisoarea lui Gertie a sosit și una de la bunica, în care venea iar vorba de Harold Beecham.

Ne întrebăm cu toții ce-o fi cu Harold Beecham. A fost totdeauna un flăcău tare așezat și nu-i plăcea să plece nici pentru scurtă vreme de la el de acasă, iar acum i-a venit ideea să dea o fugă tocmai în America și nu vine înapoi pînă nu face înconjurul lumii. De văzut n-o să vadă mai nimic, fiindcă după cablogramele pe care le-au primit mătușile lui e azi aici și mîine la sute de mile depărtare. L-a lovit pe neașteptate un fel de nebunie. Am întrebat-o de curînd pe Augusta dacă au mai avut în neamul lor cazuri și zice că, după cîte știe ea, nu. Nu e deloc înțelept să lași totul pe mîinile lui Creyton și Benson pe o secetă ca asta. Un avertisment și o salvare miraculoasă ca cele de care a avut parte ar trebui să fie de ajuns pentru un om cu scaun la cap. I-am spus că dacă nu bagă de seamă o să se trezească iar sărac și a zis că nu-i pasă nici dacă se alege praful de toată averea lui, fiindcă mai mult cu pagubă s-a ales de pe urma ei, decît cu folos ; ce-o fi vrînd el să spună cu asta. Nu văd altă explicație pentru purtarea lui decît nebunia. Credeam că și-a pus ochii pe Gertie,

dar am chestionat-o şi se pare că ei nu i-a spus niciodată nimic. Mă mir de ce s-o mai fi dus atunci la Possum Gully.

Să plece în lume era cu adevărat o reacţie neaşteptată din partea lui Harold Beecham. Avea o atît de pronunţată aversiune pentru orice fel de călătorie, că nu se ducea niciodată la Sydney sau la Melbourne pe mai mult de cîteva zile şi asta numai cu treburi sau la vremea tîrgurilor de vite.

S-ar fi putut face multe supoziţii cu privire la motivul vizitei sale la Possum Gully, dar am tăcut chitic.

Capitolul treizeci și opt

O POVESTE CE S-A SPUS ȘI O ZI CARE S-A DUS

Știu că alții trudesc mai din greu,
Nu se plîng, din zori pînă seara,
Și totuși în sufletul meu
Cîrtesc că prea grea mi-e povara ;
Știu că vremea ne face dreptate,
Știu că amarul se duce în zbor,
Dar inima mea încă bate
Și regretul nu trece ușor.

A.L. Gordon

Possum Gully, 25 martie 1899

A mai trecut un Crăciun, care se deosebea de celelalte cincizeci și două interminabile duminici de peste an numai prin prăjitura cu prune, curcanul fript și cele cîteva sticle cu bere de casă. S-a dus și Anul nou, anunțat de salcîmii vărateci încărcați de miresme și de eucalipții și merișorii în floare. Urmase februarie, acum se ducea și martie, iar viața mea era tot aceeași.

Ce-mi rezervă viitorul nu știu, iar astă-seară sînt atît de istovită, că nici nu-mi pasă.

Sîntem cu toții robi ai timpului
Iar viața, e adevărat,
Nu-i ce credeam pe cînd trăia speranța ;
Însă femeii să aleagă nu-i e dat.

Timpul lucrează stăruitor, iar pe măsură ce speranța — acea supremă păcăleală — devine tot mai mult o năluca aparținînd trecutului, grumazul ți se învață cu jugul.

Trăiesc în seara asta unul din acele momente cînd mi se arată lămurit micimea abjectă a tuturor lucrurilor de pe lumea asta.

La urma urmei ce-i ambiția deșartă ? Împărați sau sclavi, murim cu toții, și cînd ne bate moartea la ușă ce mai contează dacă viața ne-a fost grandioasă sau măruntă, năvalnică sau domoală, cîtă vreme a fost autentică, plină de adevărul care aduce pacea sufletească ?

Fragile vieți, cu toate pier,
Eroi să fie, tot n-au stat,
Nimic nu lasă-n urma lor.
Doar de odihnă-s însetat.

Inimilor ostenite, care abia mai bat în piepturi fără nădejde, odihna le e leacul cel mai dulce.

Și mie inima mi-e într-adevăr ostenită. Ah, cum mă mai doare în seara asta ! Nu e durerea unei inimi tinere care se zbuciumă pornind la luptă avîntat, ci durerea molcomă, pierită a unei inimi bătrîne care se întoarce învinsă.

Dar gata cu bombănelile pesimiste ! Ajunge ! Gata ! Acum, ca să mai schimbăm cîntecul, iată o altă temă :

Sînt mîndră că sînt australiancă, fiică a Crucii Sudului, copil al viguroasei savane. Sînt recunoscătoare sorții că sînt țărancă, o părticică din trupul națiunii mele și că îmi cîștig pîinea cu sudoarea frunții, cum i-a fost sortit omului. Mă bucur că nu m-am născut parazit, una din lipitorile care se răsfață în mătăsuri și catifele stoarse din sudoarea, din sîngele și din sufletele altor ființe omenești.

Ah, voi, frați ai mei arși de soare, fii ai Australiei și ai trudei ! Îmi sînteți dragi și mă plec în fața voastră, fiindcă vă știu curajoși, și buni, și drepți. V-am cunoscut, nu numai pe cei tineri, purtînd în vine tinerețe și speranțe, dar și pe cei cu părul încărunțit, cu o droaie de copii în spinare și cu o jumătate de secol apăsînd pe umerii voștri trudiți. V-am văzut războindu-vă fără crîcnire cu inundațiile, cu focul, cu molimele, cu seceta, cu depre-

siunea, cu boala și mai găsind totuși timp să-i întindeți o mînă fratelui năpăstuit de soartă, cu compasiune sinceră, și mai aflînd putere să rideți și să glumiți cu voie bună.

Iar cînd mă gîndesc la surorile mele, mi se umple inima de iubire și de mare milă. Fiice ale trudei, care frecați și spălați și cîrpiți și gătiți, care sînteți la un loc croitorese, zugravi, lăptari, grădinari și lumînărari și totuși mai găsiți timp să vă arătați voioase și agreabile în casele voastre și să profitați, pe cît e cu putință, de rarele oaze care vă ies în cale pe drumul prăfuit și îngust al existenței voastre.

De-aș fi mai vrednică să mă număr printre voi, de-aș fi o australiancă mai reprezentativă-veselă, dreaptă, curajoasă!

Vă iubesc. Vă iubesc. Voi pășiți cu bravură înainte, în timp ce tot mai strîns, tot mai tare și mai tare se încolăcește în jurul vostru funia deosebirilor de clasă: alte cîteva generații și vă veți trezi mai înrobite decît au fost vreodată în Rusia mujicii. Văd și înțeleg asta, dar nu vă pot ajuta. Viața mea fără de folos se va consuma cu truda zilnică, mereu aceeași. Nu sînt decît o ființă de rînd din ținuturile acoperite de *bush*, neînsemnată și nefolositoare — nu sînt decît o femeie.

Soarele cel mîndru coboară spre asfințit, zîmbind și clipind șiret din ochi deasupra vitelor hămesite și deasupra nesfîrșitelor întinderi de pămînt pîrjolit de secetă. Se apropie tot mai mult de zarea acoperită de hățișuri, colorează norii în portocaliu, în stacojiu, aprinde flăcări de argint și poleiește totul cu aur. Se lasă tot mai jos, jos de tot. Spectacolul fastuos al asfințitului se estompează; umbre lungi se așternacoperind iute totul; papagalii *kookaburras* își strigă zeflemitor noapte-bună; norii pălesc și devin albăstrui, verzi, cenușii; se ivesc sfioase stelele; prin văi se înalță chemarea blîndă a bufnițelor. Cu multă dragoste și cu urări de bine tuturor. Noapte bună! Adio!

Amin.

Cuprins

	CUVÎNT ÎNAINTE	5
	PREFAȚĂ	15
	INTRODUCERE	17
Capitolul unu	MI-ADUC, MI-ADUC AMINTE	19
Capitolul doi	INTRODUCERE LA POSSUM GULLY	24
Capitolul trei	O VIAȚĂ LIPSITĂ DE VIAȚĂ	28
Capitolul patru	O CARIERĂ CĂREIA I S-A PUS IUTE CAPĂT	34
Capitolul cinci	CROCHIURI ȘI CRÎCNELI FĂRĂ ȘIR	39
Capitolul șase	REVOLTĂ	43
Capitolul șapte	A VĂZUT CINEVA TRANDAFIR FĂRĂ SPINI?	56
Capitolul opt	AM PLECAT DIN POSSUM GULLY. URA! URA!	67
Capitolul nouă	REȚETA MĂTUȘII HELEN	78
Capitolul zece	EVERARD GREY	86
Capitolul unsprezece	BRR	96
Capitolul doisprezece	MARE PASIUNE	105
Capitolul treisprezece	EL	112
Capitolul paisprezece	MAI ALES SCRISORI	122
Capitolul cincisprezece	CÎND ȚI-E INIMA TÎNĂRĂ	129
Capitolul șaisprezece	CÎND ÎȚI ZÎMBEȘTE NOROCUL	135
Capitolul șaptesprezece	IDILELE TINEREȚII	144

Capitolul optsprezece SCURT, CUM AȘ FI VRUT SĂ FIE MAJORITATEA PREDICILOR PE CARE AM FOST SILITĂ SĂ LE ÎNGHIT . . . 155
Capitolul nouăsprezece ZIUA DE 9 NOIEMBRIE 1696 158
Capitolul douăzeci ACEEAȘI POVESTE — CONTINUARE 167
Capitolul douăzeci și unu IAR NU MĂ PORT CA O DOAMNĂ 176
Capitolul douăzeci și doi DULCEA VÎRSTĂ DE ȘAPTESPREZECE ANI 181
Capitolul douăzeci și trei AH, O ORĂ DE IUBIRE-I CÎT UN SECOL DE RESPECT . . 191
Capitolul douăzeci și patru NU ȘTII CE POATE ADUCE ZIUA DE MÎINE 200
Capitolul douăzeci și cinci DE CE ? 205
Capitolul douăzeci și șase NU TE ÎNCREDE ÎN ZIUA DE MÎINE 211
Capitolul douăzeci și șapte CĂLĂTORIA MEA 220
Capitolul douăzeci și opt ÎNAPOI LA VIAȚĂ 224
Capitolul douăzeci și nouă ÎNAPOI LA VIAȚĂ — CONTINUARE 232
Capitolul treizeci UNDE PROSTU-I FERICIT, NEBUN E ÎNȚELEPTUL . . 246
Capitolul treizeci și unu NE ÎNFRUNTĂM, DOAMNA M'SWAT ȘI CU MINE . . 252
Capitolul treizeci și doi ADIO, BARNEY'S GAP . . 260
Capitolul treizeci și trei ÎNAPOI LA POSSUM GULLY 264
Capitolul treizeci și patru DAR OCHII CARE NU SE VĂD SE UITĂ 269
Capitolul treizeci și cinci ZIUA DE 3 DECEMBRIE 1698 277
Capitolul treizeci și șase A FOST ODATĂ, CÎND ZILELE ERAU LUNGI ȘI FIERBINȚI 283
Capitolul treizeci și șapte CELUI CE DISPREȚUIEȘTE LUCRURILE MICI, ÎNCET-ÎNCET ÎI VA FI DAT SĂ PIARĂ 294
Capitolul treizeci și opt O POVESTE CE S-A SPUS ȘI O ZI CARE S-A DUS . . . 299